



ДИЙН

ЖУНІЦ



МИСТЬР УБИЙСТВО

ДИЙН КУНЦ МИСТЪР УБИЙСТВО

Превод: Вилиана Данова

chitanka.info

... Да бъда...

Убиецът не знае собственото си име.

... имам нужда да бъда...

Убиецът усеща, че някъде има дом и семейство, които може би го очакват.

... имам нужда да бъда някой!

И точно в това се крие ужасът.

*На Фил Паркс за онова, което често носи в себе си и на
Дон Бротигъм за онова, от което често се лишава. Също и
заради всичкияталант, който притежават без
съпътстващите, неприятни неврози.*

Е почти без...

ЧАСТ ПЪРВА

ДЯДО КОЛЕДА И НЕГОВИЯТ ЗЪЛ ДВОЙНИК

*Мракът обсебил е зимата тази
година,*

*вятърът грозно нашепва за
адова бездна.*

*Утрото плаща намята от
черна коприна,*

*дните във нощ се превръщат,
беззвездна.*

Книга на
преброените
тъги

*Животът е отявлена комедия
и точно там е цялата
трагедия.*

Един
мъртъв
епископ
Мартин
Стилуотър

ГЛАВА ПЪРВА

1.

Имам нужда...

Като се облегна назад в своето удобно, кожено кресло, поклащайки се леко напред-назад, с портативен касетофон в ръка и диктуващ писмо до редактора си в Ню Йорк, Мартин Стилутър изведнъж осъзна, че тихо си повтаря тези две думи в някакъв сънлив унес.

... Имам нужда... имам нужда... имам нужда...

Той се намръщи и изключи касетофона.

Този порядък от мисли затрака като тежка, влакова композиция по някакъв страничен коловоз и, пухтейки, най-сетне спря. Не можеше да се сети какво искаше да каже.

Имаше нужда от какво?

В огромната къща беше не само тихо, а някак зловещо безмълвно. Пейджи бе излязла с децата за обяд, след това щеше да ги заведе на кино.

Но този дом без детска глъч не бе обикновено състояние на нещата. Беше нещо повече от това. Имаше като че ли някаква плътност и въздухът бе наситен с нея.

Марти обхвана с длан тила си. Ръката му бе хладна и влажна. Той трепереше.

Навън есенният ден бе така притихнал, както и къщата, сякаш изведнъж цяла южна Калифорния бе обезлюдена. Плантаторските капаци с широки рамки, затварящи единствения прозорец на втория етаж, който бе на кабинета на Марти, бяха леко откренати. Полегатите слънчеви лъчи се провираха през скосените процепи на жалюзите, изпъстряйки дивана и килима със златисто червени ивици, бляскави като лисича козина. Една от лъскавите ленти обвиваше ъгъла на овалното писалище.

Имам нужда...

Инстинктът му подсказваше, че преди миг се бе случило нещо много важно. Ала то не се виждаше, усещаше се само подсъзнателно.

Той се завъртя на стола и огледа стаята зад себе си. Освен от огненочервените снопове слънчеви лъчи, редуващи се със сенките на жалюзите, стаята се огряваше и от оскъдната светлина на настолната лампа с цветен абажур. Но дори и сред този мрак Марти виждаше, че е сам със своите книги и папки... сам с компютъра си.

Навярно сега къщата му се струваше така неестествено тиха, защото бе изпълнена с непрестанна детска глъч още от сряда, когато разпуснаха учениците за Деня на благодарността^[1]. Децата му липсваха. Трябваше да отиде с тях на кино.

Имам нужда...

Той изрече думите със странно напрежение в гласа... и с копнеж.

Врхлетя го някакво омразно усещане, почти осезаемо чувство за надвиснала опасност. Това беше онзи предварителен страх, който изпитваха героите от книгите му, и който Марти описваше, като се стараеше да не прибегва до клишета.

Всъщност той не бе изживявал такова чувство от години — от времето, когато четиригодишната Шарлът сериозно се разболя и лекарят ги подготви за възможността това да е рак. През всичките дни в болницата, когато неговото малко момиченце бе вкарвано ту в една, ту в друга лаборатория за изследване, през всичките безсънни нощи, както и всичките дни, след като изследванията бяха готови, и преди лекарите да се осмелят да поставят диагнозата, Марти чувстваше, че го преследва някакъв зъл дух, чието присъствие правеше въздуха поплътен... А тогава бе така трудно да се диша, да се движи, да се надява. Както се оказа по-късно, дъщеря му не беше заплашена нито от зъл дух, нито от злокачествен тумор. Оказа се някаква кръвна недостатъчност, която се лекуваше, и след три месеца Шарлът оздравя.

Обаче Марти добре помнеше потискащия страх и сега отново бе в ледената му прегръдка, при това без никаква видима причина. Шарлът и Емили бяха здрави и сговорчиви деца. Той и Пейджи бяха щастливи заедно — невероятно щастливи, като се имаше предвид колко много техни семейни познати, прехвърлили тридесетте, бяха разведени, разделени или пък си изневеряваха. Дори от материална гледна точка семейството им не се бе надявало на такова благополучие.

И въпреки това Марти *знаеше*, че нещо не е наред.

Той остави касетофона, отиде до прозореца и отвори капаците докрай. Оголелият чинар хвърляше тъмна, издължена сянка в малкия страничен двор. Иззад обрулените му клони се виждаха бледожълтите гипсови стени на съседната къща, попили сякаш слънчевата светлина — златисти и ръждиви отблясъци играеха в стъклата на прозорците. Наоколо цареше тишина и всичко изглеждаше спокойно.

Надясно се виждаше част от улицата. Къщите от другата страна бяха също в средиземноморски стил — с гипсова мазилка и с глинени керемиди, позлатени от слънцето на този късен следобед и изпъстрени с филигранните шарки на сенките от листата на извисяващата се наблизо палма. Кварталът им бе спокоен, с приятно оформена зеленина и планиран до последния квадратен сантиметър. Той, както и целият град Мишън Виехо, бе сякаш убежище сред хаоса, ширещ се напоследък в света.

Марти затвори капаците и в стаята изведнъж се възцари непрогледен мрак.

Явно опасността съществуваше единствено в неговото съзнание — плод на същото онова неуморимо въображение, благодарение на което той най-сетне бе станал сравнително преуспял писател на криминални романи.

И все пак сърцето му туптеше по-бързо от всякога.

Марти излезе от кабинета си в коридора на втория етаж и застана в дъното на стълбището. Изправи се до колоната на парапета, също толкова неподвижен, и се подпря с ръка на нея.

Не знаеше какво точно очаква да чуе... Злокобно изскърцване на вратата или нечий тихи стъпки? Плахо шумолене и почукване, заглушените удари на неканен посетител, който се прокрадва в къщата?

Тъй като не чу нищо подозрително, Марти постепенно се успокои и сърцето му забави ритъма си. Усещането му за надвиснала беда изчезна. Страхът му се превърна в най-обикновено безпокойство.

— Кой е там? — попита той само, за да наруши мълчанието.

Думите му отекнаха в пространството, а в гласа му се почувства недоумение. Тишината, която се възцари в следния миг, беше просто тишината на една празна къща, без усещането за някаква заплаха.

Марти влезе обратно в кабинета си в края на коридора и отново се намери в коженото кресло зад бюрото си. Капаците бяха плътно

затворени и, освен настолната лампа с цветния абажур, нямаше никаква друга светлина в стаята, а ъглите ѝ, сякаш бяха по-отдалечени, отколкото подсказваха размерите на стените. Кабинетът изглеждаше нереален, като в сън.

Тъй като шарките на абажура бяха най-различни плодове, стъклото, покриващо писалището, отразяваше ярки елипси и кръгове във вишнево, черешово червено, гроздово зелено, лимонено жълто и боровинково синьо. Касетофонът, поставен върху бюрото, със своите лъскави метални и плексигласови повърхности, също отразяваше пъстроцветната мозайка и искреше така, сякаш бе обсипан със скъпоценни камъни. Марти посегна към касетофона и ръката му, която в миг се изпъстри с дребни фигурки в цветовете на дъгата, заприлича на някакъв екзотичен гущер.

Той се поколеба и заразглежда привидните люспи на кожата върху опакото на дланта си, както и призрачните скъпоценни камъни, покрили касетофона му. Истинският живот бе също така проникнат от илюзии, както всяка литературна творба.

Марти взе касетофона и натисна копчето за превъртане, изчакайки така секунда-две, в търсене на последните думи от недовършеното писмо до редактора му. Тънкото, забързано писукане, което бе всъщност гласът му, пуснат в обратна посока и при голяма скорост, звучеше на малкия, лъскав високоговорител като някаква чуждоземна, неразбираема реч.

Той натисна копчето за възпроизвеждане на записа и откри, че не бе върнал лентата достатъчно:

Имам нужда... имам нужда... имам нужда...

Марти се намръщи и натисна отново копчето за връщане, като сега изчака два пъти по-дълго от преди.

Но отново чу:

Имам нужда... имам нужда...

Връщане... две секунди... пет... десет. Спиране, възпроизвеждане.

Имам нужда... имам нужда... имам нужда...

След още два опита той намери писмото.

... така, че аз ще мога да ти дам окончателния вариант на ръкописа на новата ми книга след около месец. Мисля, че този е... този е... ъъъ... този...

Гласът му секна. Чувахе се само тихото съскане на въртящата се касета и звукът от собственото му дишане.

Когато от високоговорителя отново се разнесоха двете напевни думи, Марти се наведе напред, неспокойно се размърда, сядайки на ръба на стола, и намръщено изглежда касетофона в ръката си.

Имам нужда... имам нужда...

Той погледна часовника си. Беше четири часа и шест минути.

Първоначално сънливото припяване беше същото както, когато Марти го чу за първи път — тихо скандиране, сякаш в отговор на някакъв безкраен и монотонен, религиозен молебен. След около половин минута обаче гласът му стана силен и тревожен, пропит с мъка, а по-късно изпълнен с гняв.

... ИМАМ НУЖДА... ИМАМ НУЖДА... ИМАМ НУЖДА...

Тези думи бяха проникнати от отчаяние.

Марти Стилутър от касетата, който би могъл да бъде и напълно непознат за слушащия го Марти Стилутър, говореше така сякаш изпитваше вълнение и остра болка поради нуждата от нещо, което не можеше нито да опише, нито да си представи.

Вцепенен, той гледаше как разграфените бели бобини на касетофона се въртят неумолимо зад пластмасовото прозорче на капака.

Най-сетне гласът секна, записът свърши и Марти отново погледна часовника си. Вече минаваше четири часа и дванадесет минути...

Стори му се, че се е разконцентрирал само за няколко секунди и се е преселил в някакъв мимолетен сън. Но не! Той бе седял с касетофона в ръка, забравил напълно за писмото до редактора си, и бе повтарял тези две думи цели седем минути, а може би и повече.

За бога! Цели седем минути...

И нищо не си спомняше. Беше като в транс.

Спря касетата. Ръката му трепереше и, когато постави касетофона на бюрото си, той изтрака върху стъклената повърхност.

Огледа се. В този кабинет бе прекарал толкова много самотни часове, потопен в измисления свят на безброй много мистерии. В него той бе създал безчет герои и ги бе подложил на невероятни мъки, предизвиквайки ги сами да намерят изход от надвисналата смъртна опасност. Стаята му бе толкова позната: претрупаните с книги

рафтове; десетина оригинални платна, представени също и върху обложките на книгите му; кушетката, която бе купил, предвиждайки дълги дни на бездействие в обмисляне на някой нов сюжет за роман, но на която нямаше никакво намерение да се излежава; компютърът с неговия уголемен екран...

Ала познатата обстановка вече не го успокояваше, защото сега тя бе някак опетнена с нещо странно и неясно, което се бе случило само преди няколко минути.

Марти изтри овлажнени длани в дънките си.

За кратко време страхът го бе напуснал, но отново бе кацнал над вратата на стаята, също като гарвана на По^[2].

Като се съвзе от транса, в който бе изпаднал, и усещайки отново опасността, Марти очакваше, че тя ще се появи като някаква безименна заплаха, идваща от улицата, или като крадец прокрадващ се из стаите на долния етаж. Обаче беше още по-лошо. Заплахата не идваше отвън... Тя някак си бе вътре в него — нещо в него не беше наред.

[1] Последният четвъртък през ноември е официален празник в САЩ в чест на първите колонизатори в Масачузетс. — Б.пр. ↑

[2] Едгар Алън По и поемата му „Гарванът“. — Б.пр. ↑

2.

Нощта е тиха и спокойна.

Ниските, разпокъсани облаци сребреят от отразилата се в тях лунна светлина и известно време сянката на самолета се стрелка нагоре и надолу в това море от пара и мъгла.

Самолетът от Бостън, в който пътува убиецът, пристига навреме в Канзас Сити, Мисури. Убиецът отива право в залата за багаж. Многобройните пътници по случай Деня на благодарността ще започнат да се завръщат по домовете си едва утре, така че летището е безлюдно.

Двата му куфара (единият съдържа неговия пистолет: П7 „Хеклер и Кох“, с подвижен заглушител и двуреден пълнител, зареден с девет милиметрови патрони) излизат първи върху лентата за багажа.

В бюрото за наемане на коли той разбира, че резервацията му не е записана погрешно, нито е обърквана, както често се случва, и ще получи голям седан „Форд“, както е поръчал, а не някакво там миникомби.

Служителят в бюрото приема кредитната му карта, която е на името на Джон Ларингтън. Проверяващата машина „Американ Експрес“ също я приема без никакви проблеми, макар че името му не е Джон Ларингтън.

Когато получава колата, оказва се, че тя работи изправно и мирише на чисто. Радиаторът наистина работи.

Всичко върви сякаш по вода.

На няколко километра от летището той се регистрира в приятен, макар и доста обикновен на вид, четириетажен хотел. Червенокосата администраторка там му казва, че в цената на стаята е включена и закуска (банички, сок и кафе), която сутрин веднага бива сервирана при поискване. Кредитната му карта „Виза“ на името на Томас Е. Юкович е приета, макар че той не се казва Томас Е. Юкович.

В стаята му подът е покрит с оранжев, прогорен от цигари мокет, а стените — със сини тапети на райета. Дюшекът обаче не е изтърбушен, а хавлиените кърпи са нови и пухкави.

Куфарът му, съдържащ пистолета с амунициите, остава заключен в багажника на колата, където не представлява изкушение за любопитно надничащи камериерки.

Той седи известно време до прозореца и гледа Канзас Сити, озарен от звездна светлина, после слиза в ресторанта, за да вечеря. Висок е метър и осемдесет и три сантиметра и тежи около деветдесет килограма, но се храни с охотния апетит на доста по-едър мъж: една зеленчукова супа и препечен хляб с чесън, два сандвича със сирене с пържени картофи, един резен ябълков пай със сладолед „Ванилия“ и пет-шест чаши кафе.

Винаги има голям апетит, който често е вълчи, а понякога изглежда неутолим.

Докато се храни сервитьорката спира два пъти при него, за да го попита дали храната е добре приготвена и дали не иска нещо друго. Това не е само от любезност — тя просто флиртува с него.

Въпреки, че е сравнително привлекателен, не може да се каже, че е кинозвезда. И все пак жените флиртуват с него по-често, отколкото с други мъже, които са по-красиви и по-добре облечени от него. Облеклото му е незабележително и с нищо не може да се запомни: спортни обувки с дебела подметка; широки, кафяво-зелени панталони; тъмозелен пуловер по врата, никакви пръстени и един евтин ръчен часовник. Целта е да не се откроява. Сервитьорката няма причина да го мисли за състоятелен мъж. Обаче ето, че пак идва, като се усмихва кокетно.

Веднъж в един бар в Маями забърса една блондинка (очите ѝ бяха с цвят на уиски), която му каза, че той имал нещо интригуващо в себе си. Особена притегателна сила се криела в самия факт, че не приказвал много и че лицето му било като камък. „Ти си пример за истински силен и мълчалив мъж“, закачливо му бе казала блондинката, добавяйки: „Дявол да го вземе, ако играеше в един филм с Клинт Истууд и Силвестър Сталоун, изобщо нямаше да има никакъв диалог!“

По-късно я преби до смърт.

Не че беше ядосан на нещо, което тя бе казала или направила. Всъщност сексът с нея беше доста добър и насищащ.

Но той бе дошъл във Флорида, за да пръсне черепа на един човек, който се казваше Паркър Абътсън. Безпокоеше се, че жената

след време ще може някак да го свърже с убийството. Не му се искаше да я остави, та да даде подробно описание за него в полицията.

След като я очисти, той отиде на кино — гледа последния филм на Спилбърг и един филм със Стив Мартин.

Обича киното. Освен работата, филмите са единственото друго нещо в живота му. Понякога му се струва, че неговият истински живот е верига от кина в различни градове, всичките разположени в търговската част, и въпреки различията, толкова много подобни едно на друго, че биха могли да бъдат просто един и същ, тъмен салон.

Сега той се преструва, че не забелязва интереса на сервитьорката към него. Тя е хубава, но няма да посмее да я убие, щом работи в ресторанта на самия мотел, в който е отседнал. Трябва да си намери жена от друго място, с което да няма връзка.

Оставеният от него бакшиш е точно петнадесет процента от сметката. Излишната щедрост или пък свидливост винаги и със сигурност се запомнят.

Сетне той се връща за малко в стаята, за да си вземе коженото яке с вълнена подплата, подходящо за мразовитата ноемврийска нощ, отива до наетия форд, сяда в него и започва да обикаля из търговската част на града, търсейки заведение, където да намери жената, която му трябва.

3.

Татко не беше татко.

Имаше очите на татко, тъмно кафявата таткова коса, татковите възголеми уши и носът му, обсипан с лунички. Беше двойникът на Мартин Стилутър, представен върху обложките на книгите му. Говореше точно като татко, когато Шарлът, Емили и майка им се завърнаха и го завариха в кухнята да пие кафе, защото той каза:

— Няма нужда да ми обяснявате, че след филма сте ходили на пазар в центъра. Наех частен детектив, който ви проследи. Зная, че сте ходили в един салон за хазарт, играли сте на покер и сте пушили пури.

Той стоеше, седеше и се движеше също като татко.

По-късно, когато излязоха и тръгнаха към „Островите“ за вечеря, този мъж дори колата караше също като татко: „доста бързо“, според мама и просто „уверено и умело, както кара опитният шофьор“, според татко.

Ала Шарлът знаеше, че нещо не е наред и беше разтревожена.

О, татко съвсем не беше обсебен от някое извънземно същество, изпълзяло от огромна шушулка, долетяла от далечния космос, или нещо също толкова невъобразимо!

Той не беше чак толкова различен от онзи татко, когото Шарлът познаваше и обичаше.

Разликите бяха най-вече несъществени. Въпреки че обикновено бе спокоен и сърдечен, сега той беше леко напрегнат. Държеше се сковано, сякаш на главата си крепеше яйца... и като че ли всеки момент очакваше някой или нещо да го удари. Не се усмихваше нито така охотно, нито толкова често, както друг път, а когато все пак се засмееше, изглеждаше така, сякаш се преструва.

Преди да даде на заден ход, за да излезе от алеята, татко се обърна и провери дали Шарлът и Емили са си сложили предпазните колани, обаче не каза, както обикновено: „Ракета «Стилутър» излита за Марс!“ Или пък: „ако не можете да издържите на моите скоростни завои, и се каните да драйфате, моля, повръщайте прилежно в джобовете на якетата си, а не върху хубавата ми тапицерия!“, или: „ако наберем достатъчно скорост и се върнем на време^[1], не крещете на

динозаврите!“, или някоя от другите смешки, които татко обичаше да казва...

Шарлът забеляза тези неща и се разтревожи.

В ресторант „Островите“ приготвяха чудесни хамбургери и страхотни пържени картопки (човек можеше да си ги поръча попрепържени и хрупкави), салати и меки питки „тако“. Сандвичите и пържените картопки се сервираха в кошнички. Навсякъде витаеше атмосферата на Карибските острови.

„Атмосфера“ беше нова дума за Шарлът. Тя дотолкова харесваше звученето ѝ, че я използваше винаги, когато ѝ паднеше случай... макар че Емили (тя си беше още бебе!) все се чудеше и питаше: „Фенерът ли?! Какъв фенер?“ — всеки път, когато сестра ѝ употребяваше тази дума. Седемгодишните понякога биваха такава напаст! Шарлът беше на десет години... или поне щеше да ги навърши след шест седмици. А Емили едва бе навършила седем миналия месец. Ем беше добро сестриче, но разбира се седемгодишните бяха такива едни... *седмаци*.

Както и да е, атмосферата беше тропическа: ярки цветове, покрити с бамбук тавани, дървени капаци на прозорците и множество палми в сандъци. А сервитьорите и сервитьорките носеха шорти и ярки, хавайски на вид ризи.

Това място напомняше на Шарлът за музиката на Джими Бафет, която родителите ѝ много харесваха, но Шарлът изобщо не понасяше. Атмосферата поне беше прохладна, а пържените картопки — превъзходни!

Четиримата седнаха в едно сепаре в залата за непущачи, където обстановката беше дори още по-приятна. Родителите ѝ си поръчаха „Корона“^[2], която пристигна в запотени халби. Шарлът пожела кока-кола, а Емили си поръча бира от корени^[3].

— Бира от корени пият само големите — отбеляза Емили, посочвайки напитката на Шарлът. — Кога ще престанеш да пиеш тази бебешка кока-кола?

Ем беше уверена, че бирата от корени е със също толкова алкохол, колкото и истинската. Понякога тя се преструваше на мъртво пияна след втората чаша, което бе глупаво и сконфузващо. Щом Емили захванеше да фъфли и хълца като пияна, а околните да мятат озадачени погледи, Шарлът им обясняваше, че Ем е само на седем години. Всички проявяваха разбиране — все пак какво друго можеше да се

очаква от едно седем годишно момиче? Но въпреки това си беше доста срамно.

До идването на сервитьорката мама и татко говореха за някакви техни познати, които щели да се развеждат — отегчителен разговор между възрастни, който бързо можеше да провали и най-хубавата атмосфера, ако човек им обръщаше внимание. Колкото до Ем, тя редеше пържените картопки на малки купчинки — подреждаше ги по специален начин, та да заприличат на нещо като съвременни скулптури, които бе видяла в музея миналото лято. Заниманието ѝ в момента я бе погълнало изцяло.

Никой не забелязваше Шарлът. Тя отвори ципа на най-вътрешния джоб на дънковото си яке, измъкна от там Фред и го постави на масата.

Той остана неподвижен в черупката си — късите му крачета бяха скрити вътре, главата му също. Беше голям колкото мъжки ръчен часовник. Най-накрая леко заострената му муцуна се показва и Фред предпазливо задуши въздуха наоколо. Сетне проточи шия и подаде глава от крепостта, която носеше на гърба си. Черните му, лъскави очета на костенурка оглеждаха околния свят с огромен интерес и Шарлът си помисли, че Фред сигурно също е поразен от атмосферата.

— Дръж се за мене, Фред, и аз ще ти покажа места, каквито никоя друга костенурка не е виждала — прошепна му Шарлът.

Тя погледна към родителите си, които бяха все така погълнати един от друг и не забелязаха как Шарлът измъкна Фред от джоба си. Сега той бе скрит от погледа им зад една кошничка, пълна с пържени картофи.

Освен картофите Шарлът ядеше и една от питките „тако“ с пълнеж от пилешко месо, от който тя измъкна една тънка ивица листо от маруля. Костенурката го помириса и извърна глава в погнуса. Тогава Шарлът се опита да му даде парче от домати. „Ти се шегуваш!“ сякаш възмутено ѝ викна Фред, отказвайки трохите от трапезата.

От време на време той изпадаше в мрачно настроение и човек трудно можеше да му угоди. Шарлът предполагаше, че вината за това е нейна, защото го беше разглезила.

Тя смяташе, че Фред не бива да похапва пилешко месо или пък сирене. Нямахше да му даде и троха от мексиканските пирожки, ако първо не си изядеше зеленчуците. И така, Шарлът спокойно захрупа картофките си, гледайки в захлас останалите посетители в

заведението, напълно забравяйки за невъзпитаното, малко влечуго. Фред беше отказал марулята и парчето домат само, за да я ядоса. Ако разбереше, че Шарлът не дава пет пари за това дали той ще яде или не, то Фред сигурно би започнал да се храни. Според годините на костенурките, той беше на седем.

Вниманието на Шарлът бе привлечено от една двойка, почитатели на „хеви метъл“, с кожени якета и странни прически. Шарлът ги гледа унесено няколко минути и изведнъж се стресна от тревожния писък на майка си. След като изписка обаче, тя каза:

— О, но това бил нашият Фред.

Неблагодарната костенурка (в края на краищата Шарлът можеше да остави Фред вкъщи) изобщо не беше до чинията ѝ, където тя я беше оставила. Фред беше пропълзлял покрай кошничката с пържените картофи и бе стигнал до другия край на масата.

— Донесох го само, за да го нахраня — заоправдава се Шарлът.

Като повдигна кошничката с картофките, мама рече:

— Мила, изобщо не е полезно за Фред по цял ден да стои в джоба ти.

— Не е по цял ден — рече Шарлът, взе си обратно Фред и го сложи отново в джоба си. — Само откакто излязохме за вечеря.

Мама се намръщи.

— Какви други животни си взела със себе си?

— Само Фред.

— Ами Боб? — попита мама.

— О, ъххх! — възкликна с погнуса Емили и погледна към Шарлът. — Да не си взела и Боб в джоба си? Мразя Боб!

Боб беше бръмбар — бавно подвижен, черен бръмбар, голям колкото горната половина на палеца на татко. Имаше бледи сини ивици на гърба си. Шарлът го държеше в един голям буркан вкъщи, но понякога го изваждаше и го наблюдаваше как тежко и тромаво пълзи по някоя гладка повърхност или върху опако на дланта ѝ.

— Никога не бих завела Боб на ресторант — увери ги Шарлът.

— Но знаеш също, че и Фред не биваше да взимаш — рече майка ѝ.

— Да, мамо — отвърна Шарлът с искрено разкаяние в гласа.

— Тъпа работа — мъдро забеляза Емили.

Майка ѝ се обърна към нея и каза:

— Но не и по-тъпа от тази да използваш пържените картофи така, сякаш са блокчета от „Лего“.

— Аз правя изкуство.

Емили вечно правеше изкуство. Дори за седем годишно момиче беше доста особена. Баща ѝ я наричаше *превъплъщението на Пикасо*.

— Изкуство, значи? — рече майка ѝ. — От храната си правиш изкуство. Тогава какво ще ядеш? Картина ли?

— Може би — отвърна Ем. — Картина на шоколадова торта.

Шарлът пхна Фред във вътрешния джоб на якето си и затвори ципа.

— Измий си ръцете, преди да започнеш отново да се храниш — рече баща ѝ.

— Защо? — попита Шарлът.

— Какво пипа току-що?

— Имаш предвид Фред? Но той е чист!

— Казах, измий си ръцете.

Сприхавостта на баща ѝ напомни на Шарлът, че той не е на себе си. Много рядко ѝ говореше с груб тон. Тя се държеше прилично, но не защото се боеше, че татко ѝ ще я напердаши или ще ѝ се кара, а защото за нея беше много важно да не разочарова нито него, нито мама. Най-хубавото чувство на света Шарлът изпитваше тогава, когато получеше отлична бележка в училище или се представяше добре на пианото, когато имаше концерт — това караше родителите ѝ да се гордеят с нея. А най-лошо от всичко беше, когато се провинеше в нещо. Родителите ѝ се натъжаваха и тя виждаше разочарованието да блясва в очите им, макар че нито я наказваха, нито ѝ крещяха.

Острите думи на баща ѝ я накараха да хукне към тоалетната като при всяка крачка тя премигваше с очи, за да сдържи сълзите си.

* * *

По-късно на път за вкъщи, когато татко здраво натисна педала за газта, мама каза:

— Марти, това не ти е шосе 500 за Индианаполис.

— Смяташ, че карам бързо ли? — попита татко, преструвайки се на учуден. — Не е бързо.

— Дори рицарят с пелерината не би могъл да надуе Батмоби́ла до такава степен!

— На тридесет и три години съм и никога не съм имал катастрофа. Безупречно досие и нито една глоба! Никога не ме е спирал полица́й.

— Защото не могат да те настигнат — рече мама.

— Именно!

На задната седалка Шарлът и Емили се спогледаха и се усмихнаха.

Откакто се помнеше, Шарлът слушаше как майка ѝ и баща ѝ си подхвърлят шеговити реплики по повод бързото каране на татко ѝ, въпреки че мама искаше съвсем сериозно той да намали скоростта.

— Не са ме глобявали дори за неправилно паркиране.

— Е, как ще те глобят за паркиране, като стрелката непрекъснато се кани да изскочи от скоростомера?!

В миналото разговорите им от този род бяха все добронамерено закачливи, ала сега изведнъж татко се тросна на мама.

— За бога, Пейджи, аз съм добър шофьор, колата е в пълна изправност и с всички предпазни мерки! Похарчил съм за нея много повече пари от необходимото, именно защото искам да е най-сигурната кола по пътищата! Така че престани, ако обичаш!

— Разбира се, извинявай — отвърна мама.

Шарлът погледна към сестра си. В смайването си Ем бе отворила широко очи.

Татко не беше татко. Нещо не беше както трябва. Нещо не беше наред с Доброто Старо Време.

Изминаха около стотина метра и татко намали скоростта. После погледна към мама и каза:

— Извинявай.

— Не, прав си! Наистина прекалено се тревожа за някои неща — отвърна му тя.

Те се усмихнаха един на друг и всичко беше наред. Нямаше да се разведат, както онези хора, за които говореха по време на вечерята. Шарлът не можеше да си спомни някога родителите ѝ да са били сърдити един на друг за повече от няколко минути.

Ала въпреки това тя продължаваше да се безпокои. Все пак трябваше да провери около къщата и отвън зад гаража, та да е сигурна,

че там няма никакви огромни, празни шушулки, дошли от далечния космос.

[1] *Go back in time* (англ.). Тук игра на думи: да се върнем назад във времето. — Б.пр. ↑

[2] Марка бира. — Б.пр. ↑

[3] Вид безалкохолно питие. — Б.пр. ↑

4.

Убиецът кара колата си така, както акулата избягва студените морски течения в нощта. За първи път е в Канзас Сити, обаче знае улиците. Пълното познаване на местността е част от подготовката му за всяка задача, в случай че стане обект на преследване от страна на полицията и в дадена ситуация се наложи бързо да изчезне.

Странно, но не си спомня някога да е виждал (още по-малко пък изучавал) географска карта. Не разбира от къде е получил тази толкова подробна информация. Ала той не обича да разсъждава много върху дупките в паметта си, защото това отваря вратата към черната бездна, която го ужасява.

Ето защо, просто продължава да си кара колата.

Обикновено обича да шофира. Притежаването на мощна и откликваща машина, която е изцяло подчинена на неговата воля, му дава усещането за власт и могъщество. Само понякога, както сега, движението на колата и гледките в някой непознат град (без оглед на това колко добре е запознат с местността) го карат да се чувства малък, самотен, безпомощен. Сърцето му учестява ритъма си. Дланите му внезапно овлажняват, воланът му се изплъзва...

Миг по-късно спира на червения светофар и поглежда към колата в съседното платно. Вътре, на светлината на уличните лампи вижда семейство — бащата е зад волана, майката до него, а на задната седалка са децата: момче на около десет години и момиче на шест-седем. Прибират се след разходка у дома. А може да са били на кино. Говорят, смеят се... родителите и децата... заедно. Споделят помежду си.

В сегашното му състояние, което все повече се влошава, тази гледка е като безмилостен удар с чук и от мъка той надава тих, безмълвен вик.

Спира встрани от пътя, на паркинга пред някакъв италиански ресторант. Отпуска се върху седалката си. Дишането му е повърхностно и учестено.

Празнотата... Тя го ужасява.

Сега отново го връхлита!

Чувства се така, сякаш е съвсем кух, направен от най-тънското стъкло, което майсторът е успял да постигне — твърде крехък и едва ли не прозрачно безплътен.

В такива минути той отчаяно се нуждае от огледало. Собственото му отражение е едно от малкото неща, които могат да го убедят, че съществува.

Сложната плетеница от червените и зелени неонов светлини на ресторанта озарява вътрешността на форда. Когато накланя огледалото за обратно виждане така, че да се огледа, той забелязва мъртвешкия цвят на лицето си. В очите му играят алени отблясъци, като че ли вътре в него гори някакъв огън.

Тази вечер обаче собственото му отражение не е достатъчно, за да го успокои. С всяка изминала минута той се чувства все по-нематериален. Навярно точно в този миг ще изпусне въздух за последен път и с него ще издиша и последната си материална частица.

Сълзи замъгляват зора му. Той е връхлетян от самотата и измъчван от безсмислието на живота си.

Скръства ръце на гърдите си, после обгръща тялото си, навежда се и обляга челото си на волана. Хлипа така, сякаш е малко дете.

Не знае собственото си име, а само имената, които ще използва в Канзас Сити. Така му се иска да си има свое име, което да не е фалшиво, както имената върху кредитните му карти. Няма нито семейство, нито приятели, нито дом. Не може да си спомни кой му даде тази задача (както и предишните), нито пък знае защо обектите му трябва да умират. Невероятно е, но той дори не знае кой му плаща, не помни откъде са се взели парите в портфейла му, нито пък знае откъде е купил дрехите, които носи.

И дори нещо повече — не знае кой всъщност е той. Нито пък помни някога да е имал друга професия, освен тази да бъде убиец. Няма политически пристрастия, нито религиозни, няма никаква лична философия. Когато и да се опита да прояви интерес към нещо актуално, той веднага усеща, че е неспособен да запомни онова, което прочита във вестниците. Не може да се съсредоточи дори върху новините, предавани по телевизията. Интелигентен е и все пак си позволява (или някой му позволява) да задоволява само физическите си потребности: храна, секс, първичната възбуда и жажда за убийство. Огромни участъци от съзнанието му са неизследвани.

Минават няколко минути в червени и зелени неонов светлини.

Сълзите му секват. Постепенно той се успокоява и вече не трепери.

Ще се оправи. Отново ще е във форма. Спокоен и уверен.

Всъщност той се издига от дълбините на отчаянието си с шеметна скорост. Изненадващо наистина... с каква охота само иска да се залови с изпълнението на последната си задача и да продължи да влачи това жалко подобие на живот. Понякога му се струва, че действа така, сякаш е предварително програмирана, безшумна и покорна машина.

От друга страна обаче, ако престане да върши това, какво друго ще да прави? Жалкото подобие на живот е единственото, което има.

5.

Докато на горния етаж момичетата си миеха зъбите и се приготвяха да си легнат, Марти методично обхождаше стаите на долния етаж, за да провери дали всички врати и прозорци са заключени. Тъкмо бе обходил половината (в момента проверяваше бравата на прозореца над кухненския умивалник), когато изведнъж се сепна от факта, че си е поставил толкова странна задача. Разбира се, всяка вечер, преди лягане той проверяваше входната и задната врата, както и плъзгащите се врати между голямата всекидневна и вътрешния двор. Но обикновено никога не проверяваше дали някой прозорец е добре затворен, освен ако не знаеше, че през деня е бил отворен за проветряване. И все пак Марти проверяваше сигурността и целостта на къщата, както някой съвестен часовой би проверявал защитните укрепления на някоя крепост във вражеска обсада.

Докато приключваше в кухнята, той чу как Пейджи влиза при него. Миг след това тя плъзна и двете си ръце покрай кръста му и го прегърна като се притисна към гърба му.

— Добре ли си? — попита го жена му.

— Ами да...

— Лош ден?

— Не съвсем. Просто един лош миг.

Марти се извърна в обятията ѝ и я прегърна. Почувства прелестта ѝ, колко е топла, силна и *жива*!

Фактът, че сега я обичаше повече, отколкото, когато се запознаха в колежа, не го изненадваше. Успехите и неуспехите, които заедно бяха постигнали, годините на непрестанна, ежедневна борба да се установят в този свят и да потърсят смисъла на всичко това, бяха добра почва, върху която да разцъфне любовта им.

Обаче във века, когато идеалната красота се възплъщаваше от деветнадесет годишните почитателки на националните футболни отбори, Марти знаеше как мнозина мъже биха се учудили, ако той им признаеше, че намира жена си за още по-привлекателна сега на тридесет и три, отколкото когато е била на деветнадесет години. Очите ѝ не бяха по-сини отпреди, косата ѝ не бе по-златиста, нито пък кожата

й бе по-гладка, или по-свежа. Въпреки това преживяното от нея й бе дало завършеност и дълбочина. В днешните времена на долнопробен цинизъм навярно отношението му бе извънредно сантиментално и старомодно, но Пейджи понякога изглеждаше така, сякаш в нея гореше някакъв вътрешен пламък. Тя блестеше и сияеше, като че ли беше боготворената жена в някое платно на Рафаел.

Така де! Може би все пак сърцето му наистина си беше от масло — готово да се разтопи за нея всеки миг. Може и да беше романтичен наивник, но Марти намираще усмивката на Пейджи и предизвикателния блясък в очите й несравнимо по-възбуждащи, отколкото цяла партия голи деветнадесетгодишни клакьорки.

Той я целуна по челото.

— Един лош миг ли? Какво се е случило? — попита го тя.

Още не беше решил доколко може да й каже за онези седем минути в несвят. Защото сега му се струваше, че е най-добре да не придава излишна тежест на това толкова странно изживяване, а да отиде на лекар в понеделник сутринта и дори да си направи изследвания. Ако Марти беше в добро здравословно състояние, случилото се в кабинета му днес следобед можеше да се окаже една напълно необяснима проява. Той не искаше ненужно да тревожи Пейджи.

— Е? — не се предаваше Пейджи.

С възходящата интонация, която придаде на този единствен звук, тя му напомни, че дванадесет години брак забраняваха наличието на по-сериозни тайни, независимо от добрите намерения, обуславящи неохотата на Марти да говори.

— Помниш ли Одри Еймис? — попита я той.

— Коя? О, имаш предвид „Един мъртъв епископ“?

„Един мъртъв епископ“ беше роман, написан от него. Одри Еймис беше главната героиня.

— Спомняш ли си какъв беше нейният проблем? — попита Марти.

— Намерила някакъв епископ в шкафа на антрето, обесил се на куката за дрехи.

— Нещо друго освен това?

— И друг проблем ли е имало? Нима един мъртъв свещеник не е достатъчно? Сигурен ли си, че не усложняваш прекалено своите

сюжети?

— Говоря сериозно — рече Марти, съзнавайки, че е доста странно да информира жена си за своята лична драма, като я сравнява с изживяванията на главната героиня от негов криминален роман.

Нима за другите хора разделната черта между действителността и литературната измислица бе също така неясна, както и за писателя? А ако е така... можеше ли от тази идея да се роди роман?

Пейджи се намръщи и каза:

— Одри Еймис... а, да! Ти говориш за нейните моменти на безсъзнание!

— Мозъчни затъмнения — рече Марти.

Мозъчното затъмнение бе сериозно разцепление на личността. Засегнатият човек посещаваше различни места, говореше с хората, извършваше различни дейности, изглеждаше напълно нормален... и все пак по-късно не можеше да си спомни нито къде е бил, нито какво е правил по време на мозъчното си затъмнение. Чувстваше се така, сякаш е бил потънал в дълбок сън. Такова затъмнение би могло да трае няколко минути, часове или дори дни.

Одри Еймис започнала да страда от това, когато навършила тридесет години, защото потисканите спомени за нанесени обиди в детството ѝ започнали да изплуват на повърхността — по този начин, в психологически план тя се отдръпвала от тях. Одри вярвала, че не друг, а тя е убила свещеника в момент на мозъчно затъмнение. Но разбира се, оказало се, че друг го е убил, пххвайки го в шкафа на Одри, като цялото злоещо убийство било свързано с онова, което се случило с нея в детските ѝ години.

Въпреки че бе способен да си изкарва прехраната, като от нищо плете сложни фантазии, Марти се славеше и със своята емоционална стабилност — беше твърд като Скалата на Гибралтар и така непретенциозен и безгрижен като ловджийско куче, натъпкано с валиум^[1]. По тези причини навярно Пейджи продължаваше да му се усмихва и да не го приема сериозно.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по носа, а после каза:

— Значи ти отново си забравил да изнесеш боклука и сега ще започнеш да се оправдаваш, че си забравил, защото страдаш от раздвояване на личността, дължащо се на отдавна забравени, омразни насилия, извършени над тебе, когато си бил на шест години. Хубава

работа, Марти! Засрами се! Майка ти и баща ти са най-милите хора, които някога съм познавала.

Марти я пусна, затвори очи и притисна с ръка челото си. Главата ужасно го болеше.

— Говоря сериозно, Пейджи. Днес, следобед в кабинета... седем минути... е, поне зная, дявол да го вземе, какво съм правил през това време, защото съм го записал на касетофона... А нищо не си спомням. Ужасно е! Цели седем ужасни минути!

Той почувства как тялото ѝ, притиснато в неговото, се напрегна, когато Пейджи разбра, че Марти ни най-малко не се шегува. Щом отвори очи, той видя, че усмивката ѝ е изчезнала.

— Вероятно обяснението е просто и може би изобщо няма причини за безпокойство. Но аз се страхувам, Пейджи. Чувствам се като глупак... усещам, че просто трябва да махна с ръка и да забравя, но се боя.

[1] Вид упойващо средство. — Б.пр. ↑

6.

Мразовитият вятър излъсква небето над Канзас Сити, докато най-накрая то заприличва на безкрайно голямо парче кристал, в което са разпръснати звезди, а зад него се блъска безбрежната стихия на мрака.

Под тази грамада от черно пространство се е сгушил ресторант „Блу лайф“, също като научноизследователска станция на дъното на океана, наpomпана с достатъчно налягане, та да устои и да не бъде сплескана от огромната водна маса. Фасадата на „Блу лайф“ е покрита с тънък слой алуминий, наpomнящ влаковете с парни локомотиви и крайпътните гостилници от 50-те години. Сини и зелени неоновия сияния озаряват името на заведението, изписано в свободни и волни щрихи, осветявайки алуминиевата фасада, която блести примамливо, също толкова съблазнителна, колкото и светлините на Нептун.

Вътре малкият джазов състав върти с пълна сила рокендролни изпълнения от последните две десетилетия. Убиецът тръгва към бара, извит като подкова в средата на салона. Въздухът в заведението е изпълнен с цигарен дим, бирени изпарения и миризма на пот. Толкова е гъст и плътен, че прилича на водна завеса.

Тълпата, събрала се тук, представлява съвсем различна гледка от онези, които непрестанно показват на телевизионния екран през този уикенд по случай Деня на благодарността. Посетителите, скупчили се около масите, са най-вече шумни младежи с твърде много енергия и тестостерон за тяхно собствено добро. Те крещат, за да надвикат гръмотевичния трясък на музиката, дърпат келнерките, за да привлекат вниманието им, и викат, за да аплодират китариста, когато изпълни някое особено сложно соло.

Решимостта им да се забавляват на всяка цена наподобява трескавото безумие на насекоми.

Една трета от мъжете около масите са придружени от млади съпруги и приятелки, поклоннички на максимата „много коса, много грим“. Те са също така невъздържани и груби, както и мъжете и край семейното огнище биха изглеждали също толкова неподходящи,

колкото и шарени, скрибуцащи папагали край смъртния одър на монахиня.

Барът с формата на подкова заобикаля един кръгъл подиум, облян в червените, ярки светлини на прожекторите. Стъпили върху него, две млади жени с изключително стегнати тела се мятат в такт с музиката, наричайки това танц. Облечени са в каубойски костюми, но направени така, че да дразнят мъжките апетити — целите са с пайети и на ресни. Едната от жените сваля горнището си и предизвиква ураган от свирки и дюдюкания.

Мъжете, седнали на високите столове около бара, са от най-различни възрастови групи и, за разлика от клиентите около масите, изглеждат така, сякаш са съвсем сами. Те седят и мълчаливо се взират в двете загладени танцьорки. Мнозина се поклащат върху седалките на столовете и клатят глави наляво и надясно в такт с някаква музика, съвсем не така влудяваща, както тази, която свири съставът. Приличат на колония от морски анемони, разлюлявани от дълбоки и бавни течения, тъпо очакващи да им падне някой апетитен залък.

Убиецът сяда на единия от двата свободни стола до бара и поръчва бутилка „Бекс Дарк“ на бармана, който може с мишниците си спокойно да чупи орехи. И тримата бармани са високи, мускулести и без съмнение са назначени на тази длъжност заради способността им да изпълняват също и ролята на биячи, когато изникнеше такава необходимост.

Танцьорката в противоположния край на сцената, чиито гърди се тръскат на воля, е зашеметяваща брюнетка с хилядаватова усмивка. Тя се е унесла в музиката и изглежда представлението ѝ доставя истинска радост.

Макар застаналата по-близо до бара, дългокрака, русокоса танцьорка да е по-хубава от брюнетката, движенията ѝ са рутинни, механични и тя изглежда безчувствена или от наркотици, или от погнуса. Не се усмихва, нито поглежда към някого, а погледът ѝ е отправен към някакво далечно място, което само тя вижда.

Отношението ѝ към мъжете, които я гледат, включително убиеца, е надменно и пренебрежително. С каква наслада само той би изпразнил оръжието си в нейното изящно тяло! Един пълнител със сигурност би изстрелял право в средата на смръщеното ѝ лице.

Тялото му е разтърсено от силна възбуда само при мисълта, че може да ѝ отнеме красотата. Похищаването на хубостта ѝ много повече го привлича, отколкото отнемането на живота ѝ. Той не отдава никакво значение на живота, но красотата цени високо, защото собственото му съществуване често е непоносимо тягостно.

За щастие пистолетът му е в багажника на взетия под наем форд. Оставил е оръжието си в колата нарочно, за да избегне изкушения от този род, когато се чувства подтикнат да извърши насилие.

Не по-малко от два-три пъти на ден го връхлита желанието да унищожи всеки, който е близо до него — мъже, жени, деца... без значение. В плен на тези мрачни пристъпи, той мрази всички човешки същества на земята, независимо дали са красиви или грозни, богати или бедни, умни или глупави, млади или стари.

Вероятно омразата му отчасти се дължи на усещането му, че е различен от тях и че винаги трябва да живее като аутсайдер.

Ала обикновеното отчуждение не е основната причина, поради която той често мисли да убие някого. Нужно му е нещо от другите хора, което те не желаят да му дадат. И заради това, че го таят в себе си, той ги мрази с такава страст! Способен е на всякакви зверства... макар и да не знае какво точно очаква да получи от другите.

Понякога тази тайнствена нужда е толкова силна, че става болезнена. Тя е нещо като потребност, близка до глада... но не глад за храна. Много пъти той застава разтреперан на ръба на някакво откритие, разбирайки, че решението е смайващо лесно и че трябва само да отвори ума и сърцето си за него. Обаче отговорът винаги му убягва.

Убиецът дръпва дълга глътка от бирата си — иска я, а няма нужда от нея. Да искаш не значи, че имаш нужда.

Горе, на подиума блондинката смъква горнището си и излага на показ своите бледи, щръкнали гърди.

Ако си вземе пистолета и двуредните пълнители от багажника на колата, ще може да стреля поне деветдесет пъти. Когато убие арогантната блондинка, може да пречука и другата танцьорка... после тримата бармани с по един куршум в главата. Доста добре владее огнестрелните оръжия. Като свърши с петимата, може да се прицели в бягащата тълпа. Мнозина от онези, които избегнат куршумите, ще загинат, прегазени от другите в паническото им бягство.

Перспективата за една такава касапница го възбужда. Той знае, че кръвта може поне за малко да го накара да забрави нуждата, която го тормози и преследва. И друг път е изпитвал същото. Нуждата води след себе си отчаянието; отчаянието прераства в гняв; гневът е последван от омраза; омразата ражда насилието... а насилието понякога го успокоява.

Убиецът дръпва нова глътка от бирата си, чудейки се дали не е луд.

Спомня си как в един филм някакъв психиатър уверява главния герой, че само хората със здрав разсъдък се питат дали не са луди. Истински смахнатите са винаги твърдо убедени в своя здрав разум. Следователно, той би трябвало да е нормален, поне дотолкова, че да може да се съмнява в себе си.

7.

Марти стоеше облегнат на рамката на вратата, докато гледаше как момичетата сядат едно след друго на столчето пред тоалетката в спалнята, за да може Пейджи да разреши косите им. По петдесет минавания с четката.

Навярно монотонното, ритмично движение или пък успокояващата гледка на това толкова мило, домашно ежедневие облекчиха главоболието на Марти. Каквато и да беше причината, болката премина.

Косата на Шарлът беше златиста, също като на майка ѝ, а тази на Емили беше толкова тъмна, че изглеждаше почти черна, също като неговата. Докато майка ѝ разчесваше косите ѝ, Шарлът непрекъснато си бърбеше с нея. Обаче Емили мълчеше — извила гръб като котка, затворила очи, отдадала се изцяло на удоволствието от ресането.

Общата им стая бе разделена на две противоположни една на друга половини — доказателство, че между сестрите имаше и други различия. Шарлът обичаше плакати, в които имаше движение: пъстроцветни балони, издигнали се над пустинята, огряна от светлината на звездите; балерина в подскок с кръстосани нозе; увлечени в бяг газели. Емили предпочиташе плакати с есенни листа; вечно зелени дървета, отрупани със сняг; огромна вълна, посребрена от лунните лъчи, разбиваща се в бледо очертания бряг. Покривката върху леглото на Шарлът беше в зелено, червено и жълто, а на Емили беше от бежов плюш. Във владенията на Шарлът цареше безпорядък, Емили пък обичаше реда.

Освен това домашните им любимци също бяха различни. В тази половина от стаята, която беше на Шарлът, в стената имаше вградени лавици, побрали нейния малък терариум. Там беше домът на костенурката Фред; огромният буркан с широко гърло, където живееше бръмбарът Боб, сгушен сред сухи листа и трева; имаше и клетка за хамстера Уейн; в терариума до него живееше змията Шелдън, а съседната клетка се обитаваше от мишока Мустачко, който почти през цялото време държеше под око Шелдън въпреки армираното стъкло, разделящо владенията им; в последния терариум

живееше хамелеонът Лорета. Шарлът се бе противопоставила енергично на идеята да има котенце или куче, поради това, че са общоприети домашни любимци: „Кучетата и котките непрекъснато ходят навсякъде. Човек не може да им направи малка, чиста къщичка и в нея да ги пази“, беше заявила тя.

Емили имаше само един любимец. Казваше се Пийпърс. Беше камък, голям колкото лимон, изгладен от времето и течащата вода в седловината Сиера, откъдето го бе взела по време на почивката им там миналата година. Емили му бе нарисувала две одухотворени очи и настойчиво повтаряше: „Пийпърс е най-хубавият любимец на света! Не е нужно нито да го храня, нито да чистя след него. Той винаги е до мен и е толкова умен и мъдър. А когато съм тъжна или евентуално много ядосана, аз просто му казвам каква ми е болката и той поема всичко — тревожи се той, за да не се налага аз да мисля за това и да ми е добре.“

Емили беше в състояние да изказва мисли, които на повърхността бяха детски, но като се замислеше човек, изглеждаха много по-дълбоки и по-зрели, отколкото можеше да се очаква от едно седем годишно момиченце. Понякога, надниквайки в тъмните ѝ очи, Марти чувстваше, че тя е дете на седем, което приближава своята четиристотна годишнина. Той нямаше търпение да види колко интересна и многостранна личност ще бъде Емили, когато стане голяма.

След като косите им бяха разчесани, момичетата се пхнаха в двете еднакви креватчета, мама ги зави, целуна ги и им пожела приятни сънища.

— Не оставяйте дървениците да ви изпохапят — предупреди тя Емили, защото това изречение винаги ги разсмиваше.

Пейджи се отдалечи и тръгна към вратата, а Марти взе стола с високата облегалка, който винаги стоеше до стената, и го постави в долния край на двете легла, точно по средата. Освен миниатюрната лампа с батерия, зашипана за тетрадката му, и ниския лампион във формата на Мики Маус, включен в контакта на стената, той изгаси всички светлини в стаята. Седна на стола, вдигна тетрадката така, че да може да чете, и изчака тишината наоколо да придобие онова особено качество на приятно и спотаено очакване, което изпълваше театъра в мига преди вдигането на завесата.

Настроението бе вече подходящо.

Този бе най-щастливият час от деня на Марти. Часът за приказки. Независимо от това какво му се случваше, когато сутрин станеше от сън, той винаги с нетърпение очакваше времето за приказките.

Сам беше съчинил тези приказки и ги бе записал в една тетрадка, озаглавена *Приказки за Шарлът и Емили*, които всъщност един ден той вероятно щеше да издаде. А може би нямаше. Всяка една дума от тези приказки беше дар за дъщерите му и решението, дали да ги споделят с другите или не, изцяло принадлежеше на тях.

С тази вечер се слагаше началото на една специална наслада — приказки в стихове, които щяха да продължат, докато траеха коледните празници. Навярно това щеше да му помогне да забрави неприятната случка в кабинета си.

*Денят на благодарността отмина
с повечко пуешко от предната година...*

— В стихове е! — възкликна Шарлът, очарована.

— Шшшшт! — смъмри Емили сестра си.

Правилата за часа на приказките не бяха много, обаче бяха важни. Едното от тях беше, че аудиторията, състояща се от двете момичета, нямаше право да прекъсва четеца по средата на изречението или, както беше в този случай, по средата на стиха. Връзката с тях беше много ценна, реакциите им му бяха много скъпи, но всеки разказвач трябваше да получи уважението, което му се полагаше.

Марти започна отново:

*Денят на благодарността отмина
с повече пуешко от предната година.
Тъпкахме се славно с ориз
и със картофи, загребвайки
с ръце като със кофи.
Туршия от зеле, бисквити две по две —
загладихме коремите,
та всичко под нас се тресе.*

Момичетата се кикотеха точно, където той очакваше, и Марти едва се сдържаше да не се обърне към Пейджи, за да разбере как ѝ се харесват стиховете, тъй като тя не ги бе чула до този момент. Ала никой не би откликнал на разказвача в този миг — той просто трябваше да изчака края, за да чуе аплодисментите: непоклатимата увереност в собствените сили, независимо от това дали бе подправена или истинска, беше от съществено важно значение за успеха.

*Вижте! Големият празник
все идва и идва, и идва...
Знаете празникът кой е, нали?
Не е Вси Светии, нито е Великден,
На него ти не ще си ни тъжен, ни сломен.
Познахте ли, деца, кой е този ден?*

— Коледа! — извикаха едновременно Шарлът и Емили.

Незабавният им отговор потвърждаваше факта, че той ги бе завладял напълно.

*Тези дни, скоро ще накичим елха.
И може би няма да е само една...
Може би две ще са, може би три!
С гирлянди и топки всяка ще блести.
Низ се люлее от сияйни светлини!
В синьо и червено покривът искри
и сякаш проговаря: „Пристъпвай леко ти!“
Сол покрива всичко, няма ледена кора,
дядо Коледа пристига със своята шейна.
Горко ни, ако счупи си крака или врата,
тежко ни, ако пръсне си огромната глава!*

Марти погледна към момичетата — лицата им сякаш блестяха на фона на мрака в стаята. Безмълвно те му казваха: *Не спирай!*

Продължавай!

Господи, колко обичаше всичко това! Как ги обожаваше само!
Ако имаше рай, то той беше тук, в този момент.

*Почакайте, чуйте! Лоша новина!
Дядо Коледа е упоен и е с вързана уста.
Не вижда и не чува той,
в найлонова торба.
Шейната му навън съвсем е празна,
на дядо Коледа откраднали са кредитната карта.
В сметките му скоро и петак не ще остане,
престъпникът е хитър и никой няма да го хване.*

— Оххх! — възкликна тихо Шарлът като придърпа завивката си.
— Става страшно!

— Ама разбира се! — рече Емили. — Нали татко го е написал?!

— Много ли е страшно? — попита Шарлът, дръпвайки одеялото чак до брадичката си.

— Обула ли си чорапите си? — попита я Марти.

Като се изключеше лятото, Шарлът винаги спеше с чорапи, защото иначе ѝ бе студено на краката.

— Чорапите ли? — рече тя. — Да, защо?

Както седеше на стола, Марти се наведе и сниши гласа си до шепот.

— Защото тази история ще свърши чак на Коледа, а до тогава ще ти разтрепери и чорапите поне десет пъти.

Той направи страховита физиономия.

Шарлът се зави до носа.

Емили се изкикоти и рече умоляващо:

— Хайде, татко, давай по-нататък!

*Слушайте как сребърни звънчета
ехтят във планини и долини,
вижте и еленчето в небето —
глупавата гъска го научи да лети!*

*Ездачът му кикоти се,
тресе се в смях безумен:
той луд е или смахнат,
или просто малоумен.
Има нещо тук, туй всеки ще рече.
Щом дядо Коледа това е, той не е добре:
бърбори, бръцолеви и киска се безспир.
Шега ли е това или злокобен пир?
Очичките му злобни са същински остриета!
Извикайте на помощ няколко ченгета!
Вижте го отблизо — психопат е и в червата!
И даже... оле-мале! Миришат му устата!*

— Олеле, мамичко! — прошепна Шарлът и се покри с одеялото чак до очите.

Тя все казваше, че не обича страшните приказки, но първа се оплакваше, ако рано или късно в дадена история не се случеше нищо страшно.

— И така кой е виновникът? — попита Емили. — Кой е завързал дядо Коледа, кой го е ограбил и е избягал с шейната му?

*Внимавайте с Коледа тази година,
нов ужас ще пристигне
и яка ви гърбина.
Близнакът на Коледа —
подъл фантом,
потайно настанил се е
във вашия дом.
Пазете децата си, майчици мили!
Коминът с парцали да бяхте увили,
защото след малко във вашата къща
убиецът-гном се отново завръща...*

— Ойии! — извика Шарлът и се зави през глава.

— Какво е направило дядо Коледа толкова лош? — попита Емили.

— Може да е имал лошо детство — отвърна Марти.

— Може би така се е *родил*! — извика Шарлът изпод одеялото.

— Възможно ли е хората да се раждат лоши? — учуди се Емили, но още преди Марти да може да каже нещо, тя сама отговори на въпроса си. — Ами да, възможно е, разбира се! Щом някои хора се раждат добри като тебе и мама, значи други пък се раждат лоши!

Марти попиваше реакцията на момичетата, опиянен от щастие. От една страна той беше писател и съхраняваше в паметта си думите им, ритмичността на речта и изразите им, за да може един ден, когато станеше нужда, да ги използва при създаването на някоя сцена в бъдещ свой роман. Той осъзнаваше, че не е много похвално да е така погълнат от работата си, та дори собствените си деца да превърне в литературен материал. Навярно от морална гледна точка беше отблъскващо, но Марти не можеше да се промени. Такъв си беше... Обаче от друга страна той беше баща и това бе от първостепенна важност за него. Със съзнанието си той попиваше този миг, защото след време щяха да му останат само спомените от тяхното детство. Марти искаше да може да си припомни всичко: добрите и лоши обикновени мигове, както и големите събития. Всичко трябваше да е отразено чрез висококачествена фотографска и звукозаписна техника — „Техниколор“ и „Долби“! Съвършена яснота! Защото то бе така скъпоценно за него, че той не можеше да понесе да го загуби.

— Близнакът на дядо Коледа има ли си име? — попита Емили.

— Да — отвърна Марти, — има си, но трябва да почакаш до следващия път, за да го чуеш. Сега ще спрем до тук.

Шарлът подаде глава над одеялото и двете момичета пожелаха баща им да прочете първата част на поемата още веднъж, както самият той очакваше, че ще направят. Но дори и след втория път, те щяха да са твърде погълнати от поемата, за да могат да заспят. Щяха да поискат да им я прочете трети път и той щеше да се подчини, защото тогава вече щяха да знаят добре думите и да се успокоят. Най-сетне, в края на третото четене те щяха вече да са или дълбоко заспали, или унасящи се в дрямката.

Когато отново прочете първия ред, Марти чу как Пейджи се обърна, излезе от стаята и се отправи към стълбите. Щеше да го чака в

голямата всекидневна, а огънят навярно щеше весело да пращи в камината. И може би щеше да има и по чаша червено вино с нещо за похапване... двамата щяха да се гушат един в друг и да си разказват как е минал денят им.

Всяка минута от вечерта оттук нататък беше за Марти много по-интересна дори и от околосветско пътешествие. Той беше безнадежден случай на домашар. Очарованията на дома и семейното огнище имаха за него по-голяма притегателна сила, отколкото тайнствените пясъци на Египет, великолепието на Париж и загадъчният ореол на Далечния изток взети заедно.

Марти намигна на всяка от дъщерите си и като започна отново да чете „Денят на благодарността отмина“, той вече бе забравил, че нещо тревожно се бе случило преди това в кабинета му и че неприкосновеността на неговия дом бе накърнена.

8.

В ресторант „Блу Лайф“ една жена докосва леко убиеца, минавайки покрай него, и сяда на съседния свободен стол. Тя не е така красива като танцьорките, но е достатъчно хубава за целта. Облечена е в бежови дънки и плътно прилепнала, червена тениска. Би могла да е просто още една клиентка, обаче не е. Той познава добре жените като нея — една преоценена Венера с вродените умения на пресметлива търговка.

Двамата подхващат разговор, навеждайки се един към друг, за да надвикат музиката. Скоро главите им почти се допират. Тя се казва Хедър, или поне така твърди. От устата ѝ се носи дъх на мента.

Когато танцьорките напускат сцената, а съставът обявява почивка, Хедър вече се е убедила, че той не е бивше ченге, тръгнало на проверка, и става по-смела. Тя знае какво иска той и знае, че има онова, което му е нужно. Дава му да разбере, че е купувач на пазара, на който се продава стоката.

Хедър му съобщава, че от другата страна на шосето, срещу ресторант „Блу Лайф“ има мотел, където, ако някое момиче се познава с управителя, може да се наеме стая за един час. Убиецът не е изненадан, защото законите на нагона и икономиката са така неумолими както и природните закони.

Тя облича якето си, подплатено с агнешка кожа, и двамата излизат навън в мразовитата нощ, където ментовият ѝ дъх се превръща на пара в леденостудения въздух. Прекосяват паркинга, после шосето, хванати ръка за ръка, като че ли са влюбени гимназисти.

Макар да знае какво иска той, Хедър все пак не знае за нуждите му. Когато убиецът получи онова, което иска, и когато все пак то още не е утолило изгарящата му нужда, Хедър ще научи онази схема от усещания, която сега му е така позната: нуждата води след себе си отчаянието; отчаянието прераства в гняв; гневът води към омраза; омразата ражда насилие... а насилието понякога успокоява.

Небето е огромен къс кристал. Дърветата стърчат голи и обрулени в края на скования от студ ноември. Вятърът жално вие,

препусайки през необятната прерия и нахлувайки в големия град. А насиетието понякога успокоява.

* * *

По-късно, след като се е изпразнил в Хедър няколко пъти и вече не е впримчен в жарките прегръдки на похотта, убиецът разбира, че очуканата стая на мотела непоносимо болезнено му напомня за собственото му безцветно и жалко съществуване. Непосредственото му желание е заситено, но жадността му за нещо повече в живота, за посока и смисъл е неутолена.

Голата млада жена, върху която все още лежи, сега му се вижда грозна и отблъскваща. Споменът за интимната му близост с нея го отвращава. Тя не може или не иска да му даде онова, от което той има нужда. Живеейки на най-долното стъпало в обществото, продавайки тялото си, тя самата е отрепка и следователно символ на неговото собствено отчуждение, което го вбесява.

Хедър е изненадана, когато той със сила забива юмрука си в лицето ѝ. Ударът е достатъчно силен, за да я зашемети напълно. Щом тя се свлича, почти в безсъзнание, той плъзва двете си ръце покрай врата ѝ и го сграбчва с всичката сила, на която е способен.

Борбата е кратка и безмълвна. Ударът, последван от изключителния натиск върху гръкляна ѝ, довел до спиране на притока на кръв към мозъка ѝ през сънната артерия, я прави неспособна да се съпротивлява.

Убиецът се безпокои да не привлече върху себе си вниманието на другите клиенти в мотела. Освен това за него е важно убийството да бъде тихо, защото по този начин то е по-лично, по-интимно и още по-удовлетворяващо.

Тя така тихо и покорно му се оставя, че това му напомня за природонаучните филми, представящи как някои паяци и богомолки убиват мъжките след първия и единствен полов акт без никакъв звук от страна на нападателя или жертвата. Смъртта на Хедър е белязана със знака на един студен и тържествен ритуал, равнозначен със стилизираната жестокост на тези насекоми.

Минути по-късно, след като взима душ и се облича, убиецът прекосява шосето между мотела и ресторант „Блу Лайф“ и влиза във взетата под наем кола. Той трябва да свърши работата си. Изпратен е в Канзас Сити, но не за да убие някаква си проститутка на име Хедър. Тя беше просто едно отклонение. Други жертви го очакват в този миг и той е достатъчно спокоен и съсредоточен, за да се справи с тях.

9.

В кабинета на Марти на пъстроцветната светлина от шарения абажур на настолната лампа, Пейджи стоеше до бюрото, загледана в малкия касетофон, и слушаше как съпругът ѝ произнася напевно две тревожни думи, а гласът му бе ту меланхоличен шепот, ту тихо и яростно ръмжене.

Тя го слуша цели две минути, но най-накрая не издържа. Гласът му бе едновременно близък и чужд за нея, което бе далеч по-лошо, ако изобщо не го бе познала.

Пейджи изключи касетофона.

Осъзнавайки, че в дясната си ръка държи чаша червено вино, тя отпи една доста голяма глътка — беше добро калифорнийско каберне, което си струваше човек бавно да вкухва, обаче в момента Пейджи се интересуваше повече от неговия ефект, отколкото от вкуса му.

Застанал от другата страна на бюрото, Марти каза:

— Записани са поне още пет минути със същите думи — общо седем минути. Когато това се случи, преди да се бяхте върнали, аз направих известно изследване. — Марти посочи към едната стена, покрита с лавици, отрупана с книги, и добави: — В някои учебници по медицина.

Пейджи не желаше да слуша какво има да ѝ каже Марти. Възможността за сериозно заболяване ѝ се струваше немислима. Ако нещо се случеше с Марти, светът щеше да е едно много по-тъмно и безинтересно място.

Тя не бе сигурна, че ще може да се справи с това да загуби съпруга си. Пейджи разбираше, че отношението ѝ е особено. Та тя бе детски психолог, който в своята частна практика и в безплатните си консултации напътстваше децата как да преодоляват скръбта си и как да продължат да живеят след загубата на някое много близко същество!

Марти заобиколи бюрото и приближи към нея със своята вече празна чаша.

— Едно мозъчно затъмнение може да е симптоматично за няколко неща — каза той. — Например, ранна поява на болестта на

алцхаймер. Струва ми се обаче, че трябва да изключим такава възможност. Ако на тридесет и три години съм развил болестта на алцхаймер, то сигурно за период от десет години аз ще съм единственият такъв случай.

Марти остави чашата си върху бюрото и отиде до прозореца, за да погледне навън в нощта през пролуките на плантаторските капаци на прозорците.

Изведнъж Пейджи трепна при мисълта, че в този миг той ѝ се стори така безпомощен. Със своите сто осемдесет и два сантиметра, деветдесет килограма, весел нрав и безгранична любов към живота, винаги преди Марти ѝ бе изглеждал най-солидното и устойчиво същество в света, заедно с неговите океани и планини. Сега той ѝ се виждаше крехък като стъкло.

Все още с гръб към нея и загледан в нощта навън, Марти каза:

— А може да е било и нещо като мини удар...

— Не!

— Макар че от справката, която направих, това трябва да е мозъчен тумор.

Пейджи вдигна чашата си. Беше празна. Не си спомняше кога е изпила виното. Ето че и тя имаше мозъчни затъмнения.

Постави чашата си върху бюрото, до омразния касетофон, сетне отиде до Марти и сложи ръка на рамото му.

Когато той се обърна тя леко и бързо го целуна, положи главата си върху гърдите му и го прегърна, а той я обгърна с ръце. От Марти бе научила, че прегръдката е също така важна за здравословния живот, както храната, водата и сънят.

По-рано, когато Пейджи го бе сварила методично да проверява ключалките на прозорците, тя бе настояла да чуе обяснението му само със смръщване на челото и една-единствена дума: „Е?“. Не желаше Марти да крие от нея, но сега ѝ се искаше да не бе чула обяснението му за неговия единствен лош момент в един иначе прекрасен ден.

Най-сетне тя вдигна очи към него, срещна погледа му, все още прегръщайки го, и каза:

— Може да няма нищо.

— Има нещо!

— Но аз имам предвид някакво телесно заболяване.

Марти се усмихна, замислен.

— Каква утеха е само, когато човек си има психолог вкъщи!

— Ами, може да е на психическа основа.

— Това, че може би съм луд, някак си изобщо не ми помага.

— Не луд, а просто в състояние на стрес.

— А, да — стрес! Извинението на двайсети век, станало любимо на всички кръшкачи, водещи дела за това, че уж са нетрудоспособни и на всички политици, които се опитват да обяснят защо са били заварени пияни в някой мотел в присъствието на голи, непълнолетни момичета...

Тя го пусна и се обърна с гръб, ядосана. Беше сърдита, но не на Марти. Сърдеше се на бога или на съдбата, или на която там беше силата, размътила гладкото и спокойно течение на техния живот.

Тръгна към бюрото, за да вземе чашата си с вино, но после се сети, че вече го е изпила и отново се обърна към Марти.

— Добре... като изключим онзи момент с болестта на Шарлът, ти винаги си бил спокоен и щастлив като риба във вода. Но може да се тревожиш тайно! А и напоследък беше доста напрегнат.

— Така ли? — попита Марти и учудено повдигна вежди.

— Срокът за тази книга беше много малък... По-малък от друг път.

— Но аз имам още три месеца, а мисля, че ще ми е нужен само един.

— Всичките ти големи надежди в кариерата... издателят ти, агентът ти и всички други в този бизнес, които вече гледат на тебе по друг начин.

Копия от кориците на последните му два романа бяха поместени върху страниците на „Ню Йорк Таймс“ в списъка на бестселърите с мека подвързия. Всеки един от тях се задържа осем седмици. Още не бе имал щастието да включи в списъка свой роман с твърди корици, но този предстоящ успех изглеждаше неизбежен, предвид новата му книга, която щеше да бъде пусната през януари.

Внезапното покачване на продажбите беше вълнуващо, но и обезпокоително. Макар да желаше широка публика, Марти беше твърдо решен да не прекроява маниера си на писане, за да се харесва на повече хора, но така да загуби онова особено качество, което правеше книгите му неповторими. Той осъзнаваше, че има опасност подсъзнателно да промени и нагоди работата си. Затова напоследък бе

необикновено суров към себе си, въпреки че сам той си бе най-строгийт критик и *винаги* преглеждаше и поправяше всяка страница по двадесет, дори тридесет пъти.

— Освен това и ангажиментът ти към списание „Пийпъл“ — обади се отново Пейджи.

— Това не е никакъв стрес за мене. Всичко приключи.

Преди няколко седмици в къщата му бе дошъл един от дописниците на списание „Пийпъл“, а два дни след него дойде и един фотограф, който искаше да заснеме десет часов материал. Какъвто си беше, Марти веднага ги хареса, а и те го харесаха, въпреки че отначало той се противопостави на молбите на издателя си да се съгласи за интервюто и снимките.

Предвид приятелските си връзки с хората от „Пийпъл“, Марти нямаше причина да мисли, че статията ще е отрицателна, но дори благоприятните отзиви го караха да се чувства евтин и жалък. За него онова, което имаше значение, бяха, книгите, а не човекът, който ги е написал. Според собствените си думи той не желаше да се превръща в „мъжката Мадона на криминалния роман, позиращ гол в някоя библиотека, захапал змия с цел да увеличи продажбите.“

— Не е приключило — възрази Пейджи. Броят със статията за Марти щеше да се появи по вестникарските щандове в понеделник. — Зная, че се боиш от това.

Той въздъхна и каза:

— Не искам да бъда...

— Мадона със змия в устата? Зная, мили. Просто искам да ти покажа, че си в състояние на стрес по повод списанието и то много повече, отколкото предполагаш.

— Такъв стрес, че съм изпаднал в безсъзнание за седем минути?!

— Ами да! Защо не? Обзалагам се, че лекарите ще ти кажат точно това.

Марти я изглежда скептично.

Пейджи отново се притисна към него.

— Напоследък всичко ни вървеше така добре. Дори прекалено добре. Човек има склонност да се поддава на суеверия в такива случаи. Но ние работихме упорито и сами сме спечелили всичко това. Нищо лошо няма да се случи! Чуваш ли?

— Чувам — отвърна той и я притисна още по-силно.

— Нищо лошо няма да се случи — повтори тя. — Нищо.

10.

След полунощ е.

Кварталът се слави с големи имения и просторните къщи са разположени далече от пътя. Огромни дървета, толкова стари, та изглежда, че почти са развили някаква интелигентност с годините, стоят на стража от двете страни на улиците и бдят над преуспяващите обитатели. Червените им клони, обрулени от есенния вятър, трепкат като високочестотни антени, събиращи информация за евентуални опасности, грозящи благополучието на онези, които спят зад тухлените и каменни стени.

Убиецът спира колата зад ъгъла на къщата, в която трябва да свърши работата си. Останалата част от пътя изминава пеша, като си тананика тихо някаква собствена, весела мелодия и се държи така, сякаш е минавал по тези тротоари поне десет хиляди пъти преди.

Плахото поведение винаги се забелязва, а когато се забележи, винаги предизвиква тревога. От друга страна човек, който действа смело и прямо, се смята за честен и безобиден, не му обръщат много внимание и по-късно напълно го забравят.

Духа студен, северозападен вятър.

Нощта е безлунна.

Една подозрителна кукумявка монотонно повтаря един и същ въпрос.

Къщата е в стил 18-ти век, построена е от тухли и има няколко бели колони. Около имението минава ограда от железни пръчки със заострени върхове.

Градинската порта е отворена и изглежда е стояла така много години. Мудността и спокойният живот в Канзас Сити не могат дълго да устоят на параноята.

Той тръгва по алеята така, сякаш е собственикът на това имение, стига до стълбите за главния вход на къщата, изкачва се нагоре и спира пред вратата, за да отвори ципа на един от малките джобове на коженото си яке. От него убиецът изважда ключ.

До този момент той няма представа, че ключът е у него — не знае кой му го е дал, но веднага разбира предназначението му. Това се

е случвало с него и преди.

Ключът става за ключалката на секретната бравата.

Той отваря вратата и вижда зад нея тъмно антре. Прекрива прага, влиза в топлата къща и изважда ключа от секретната бравата. После тихо затваря вратата след себе си.

След като прибира ключа, той се обръща към таблото с алармената инсталация до вратата. От момента на влизане има на разположение шестдесет секунди, за да набере верния код, с който да изключи алармената система. В противен случай ще дойде полицията. Той си спомня неутрализиращата шестцифрена поредица точно, когато е необходимо, и натиска съответните бутони.

От някакъв вътрешен джоб на якето си убиецът този път изважда изключително компактни очила за гледане на тъмно, каквито произвеждат за нуждите на армията и каквито не се продават на цивилни граждани. Тези очила увеличават и най-слабия светлинен лъч десет хиляди пъти. С тях той може да се движи през съвсем тъмни стаи така уверено, сякаш са запалени всички лампи.

Докато се качва по стълбите, измъква оръжието си „Хеклер и Кох“ П7 от големия кобур, скрит под якето му. Двуредният пълнител съдържа осемнадесет патрона.

Заглушителят е пъхнат в малко джобче на самия кобур. Убиецът го измъква и тихо го навива върху дулото на пистолета. Заглушителят ще му гарантира от осем до дванадесет сравнително безшумни изстрела, но след това действието му бързо намалява и той не би могъл да изпразни целия пълнител, без да събуди останалите обитатели на къщата и съседите.

Осем изстрела ще му бъдат предостатъчни.

Къщата е голяма и на втория етаж, който е във формата на „Г“, има десет стаи. Не му е нужно обаче да търси жертвите си. Той познава плана на къщата така добре, както и този на града.

През очилата всичко има зеленикав оттенък, а белите предмети като че ли греят с някаква вътрешна, призрачна светлина. Той се чувства така, сякаш е в научнофантастичен филм и като някакъв неустрашим герой, изследващ друго измерение или друга планета, досущ като земята, с изключение на няколко жизненоважни аспекта.

Убиецът безшумно отваря вратата на голямата спалня и влиза. Приближава до голямото легло, богато украсено с орнаменти в стил

18-ти век.

Под искрящите, зеленикави одеяла спят двама души: мъж и жена на около четиридесет години. Съпругът лежи по гръб и хърка. Убиецът веднага го разпознава по лицето като главната цел. Съпругата е обърната настрани, заровила лице във възглавницата. Но, и това му стига, за да разбере, че тя е вторичната цел.

Той опира дулото със заглушителя в гърлото на съпруга.

Студеното докосване на стоманата събужда мъжа и той широко отваря очи. Клепачите му се движат така, сякаш са на спяща кукла.

Убиецът дръпва спусъка и пръсва гръкляна на мъжа, после вдига оръжието и стреля два пъти в лицето му от упор. Изстрелите наподобяват безшумното клъцване на боа.

Той заобикаля леглото, стъпвайки безшумно върху плюшения килим.

Два куршума в лявото слепоочие на съпругата довършват процедурата и задачата е изпълнена. Жената дори не се събужда.

Миг-два убиецът стои до леглото, наслаждавайки се на този неизказано свят и нежен миг. Да присъстваш на нечия смърт означава да бъдеш съпричастен в едно от най-интимните изживявания, които някой може да изпита на тази земя. В края на краищата не други, а само най-близки членове на семейството и обични приятели имат честта да застанат до смъртния одър на някого и да бъдат свидетели на последните издихания на умирация. Ето защо убиецът е в състояние да се издигне над сивото си и мизерно съществуване единствено в ролята си на екзекутор, защото тогава той има честта да сподели това толкова дълбоко изживяване, което е по-тържествено и важно дори от раждането. В тези безценни, вълшебни мигове, когато неговите цели умират, той установява контакти и много важни отношения с други човешки същества — връзки, които за кратко време пропъждат отчуждението и самотата му и той се чувства желан, нужен и обичан.

Макар жертвите му да са винаги непознати за него (а в този случай той дори не знае имената им), изживяването понякога е така болезнено, че очите му се изпълват със сълзи. Тази вечер той успява да запази пълно самообладание.

С неохота убиецът прекъсва този миг на свързаност и поставя ръка върху лявата буза на жената, която не е изцапана с кръв и е още

приятно топла. После заобикаля леглото и стисва леко мъжа за рамото, сякаш, за да му каже: *Сбогом, стари приятелю, сбогом!*

Той се чуди кои са тези хора и защо е трябвало да умрат.

Сбогом.

Долу убиецът прекосява призрачно зелената къща, изпълнена със зеленикави сенки и искрящи, зелени предмети. В антрето спира, отвърта заглушителя от дулото и прибира, както него, така и оръжието в кобура.

Смъква очилата и се оглежда, изненадан. Без тях убиецът изведнъж е пренесен от вълшебната, чужда планета, където за кратко време е почувствал родството си с другите човешки същества, в този свят, в който толкова се стреми да принадлежи някъде, но винаги си остава чужд и самотен.

Излизайки от къщата, той затваря вратата, но не си дава труд да заключи. Не излъсква пиринчената дръжка, защото изобщо не го е грижа дали ще остави пръстови отпечатьци или не.

Студеният вятър вие и свири, профучавайки покрай колоните на главния вход.

Сухите, мъртви листа шумолят и стържат като мишки, втурнали се вкупом по алеята.

Дърветата-часовои сега сякаш са заспали на поста си. Убиецът разбира, че никой не го наблюдава иззад черните, безлюдни прозорци от двете страни на улицата. Дори подозрителната кукумявка е замлъкнала.

Все още развълнуван от споделеното изживяване, убиецът върви към колата си, но вече не си тананика своята глуповата мелодия.

Когато се прибира в мотела, където е отседнал, той отново чувства бремето на потискащата изолираност, в която живее... Отчужден, отхвърлен, самотен.

В стаята убиецът сваля кобура от рамото си и го поставя на нощната масичка. Пистолетът е все още в прегръдката на този подплатен с найлон калъф. Известно време гледа оръжието.

После, в банята той изважда ножичка от несесера с принадлежностите за бръснене, спуска капака на тоалетната чиния, сядва и на ярката луминесцентна светлина педантично нарязва на дребни парчета двете фалшиви кредитни карти, които е използвал в работата си дотук. На сутринта ще излети от Канзас Сити, използвайки

съвсем друго име, а по пътя за летището ще разпилее парчетата от кредитните карти на няколко десетки километра разстояние.

Убиецът се връща при нощната масичка.

Отново се заглежда в оръжието.

След като е оставил трупове на местоработата си, трябваше да унищожи оръжието, да го счупи на съвсем малки парчета и да се освободи от тях, като ги изхвърли на различни и отдалечени едно от друго места: барабана навярно трябва да хвърли в някой отводнителен канал, дулото в някоя рекичка, а останалата част — в някоя кофа за боклук... докато нищо не остане. Такава е стандартната процедура и той не разбира защо е пренебрегнал правилото този път.

В него се прокрадва известно чувство за вина, загдето се е отклонил от рутинното си задължение, но той няма намерение да излиза отново, за да изхвърли пистолета. В добавка към чувството за вина убиецът усеща в себе си известен импулс за неподчинение.

Съблича се и ляга, загасва нощната лампа и се втренчва в многообразните фигури от сенките по тавана.

Не му се спи. Съзнанието му е трескаво и умът му скача от една мисъл на друга с такава страховита бързина, че свръхактивното състояние на духа му скоро се трансформира във физическа активност. Той непрекъснато се върти, придърпва чаршафа, оправя одеялото и възглавниците си.

Навън по междущатската магистрала безспирно минават огромни и тежки камиони, запътили се към далечни места. Песента на колелата, бумтенето на моторите им и периодичното „уууф“ на въздуха, изместен от огромните им туловища, са като непрекъснат работен шум, който обикновено го успокоява. Колко често е заспивал преди, унесен от циганската музика на скоростната магистрала.

Тази вечер обаче се случва нещо странно. По необясними причини познатата мозайка от звукове не е приспивна песен, а просто песен. Той не може да ѝ устои.

Става от леглото, прекосява тъмната стая и застава до единствения прозорец. Забулен от нощния мрак, отсреща се възпряга горист хълм, а над него се вижда къс небе — също като две половини от някаква картина на абстракционизма. В горния край на склона се мерзелят здравите метални опори на оградните перила на

магистралата, разделящи хълма от небето, и от време на време осветявани от фаровете на минаващите коли.

Убиецът поглежда нагоре сякаш в транс и напънча взор, за да види по-добре колите, пътуващи на запад.

Обикновено меланхолична, сега шосейната кантата е радостно възбуждаща. Тя го мами с тайнствените си обещания, които убиецът не разбира, но усеща, че е длъжен да се впусне в тях.

Той се облича и прибира багажа си.

Навън паркингът и тротоарът са безлюдни. Колите, обърнати с предниците си към хотелските стаи, очакват сутринта, за да тръгнат на път. В нишата, до щанда за резервни части се намира автомат за безалкохолни напитки, който непрекъснато почуква и трака, като че ли сам извършва някакъв ремонт върху себе си. Убиецът се чувства така, сякаш е единственото живо същество в свят, управляван само от машини и то в тяхна полза.

Минути по-късно той вече е на път по междущатското шосе № 70, отправил се към Топека. Пистолетът му лежи на седалката до него, покрит с хавлиената кърпа от хотела.

Нещо, намиращо се на запад от Канзас Сити, го зове. Той не знае какво е, но чувства, че то неумолимо то тегли натам така, както магнитът привлича желязото. Колкото и да е странно, това изобщо не го тревожи, убиецът се подчинява на импулса си и тръгва на запад. В края на краищата, откакто се помни, той непрекъснато посещава места, които не познава, без дори да знае целта на пътуванията си чак до пристигането и непрекъснато убива хора, без да знае защо те трябва да умрат и заради кого извършва тези убийства.

Уверен е обаче, че това внезапно заминаване от Канзас Сити е неочаквано. От него се изисква да остане в мотела до сутринта и да излети с първия самолет за... Сиатъл.

Навярно в Сиатъл убиецът щеше да получи инструкции от началниците си, които не може да си спомни. Ала той никога не ще узнае какво би се случило там, защото Сиатъл е заличен от маршрута му.

Убиецът се пита колко ли време ще мине, докато шефовете му (каквито и да са имената и самоличностите им) разберат, че той е дезертирал. Кога ли ще започнат да го търсят и как ще го открият щом той вече не работи според програмата си?

В два часа сутринта движението по шосе № 70 не е много натоварено. Има главно камиони и убиецът прекосява бързо Канзас, изпреварвайки някои тирове и следвайки други, чиито мотори задъхано буботят. Спомня си един филм, в който героинята Дороти и нейното куче Тото попадат във вихъра на торнадо, което ги отвлича от тяхната равна и плодородна земя и ги праща в далечно и непознато място.

Убиецът оставя зад гърба си Канзас Сити, щат Мисури, после Канзас Сити в Канзас и едва тогава разбира, че тихо си мърмори нещо:

— Имам нужда... имам нужда... имам нужда...

Този път той чувства, че е близо до някакво откровение което ще определи точно същината на неговия копнеж.

— Имам нужда... да бъда... имам нужда да бъда... имам нужда да бъда...

Когато и последните светлини от покрайнините изчезват и от двете страни се ширва само тъмната необятност на прерията, възбудата в него започва да расте. Той трепери, застанал на прага на някакво прозрение, усещайки, че то ще промени живота му.

— Имам нужда да бъда... да бъда... имам нужда да бъда някой.

Убиецът веднага разбира значението на току-що казаното. С израза „да бъда някой“ той няма предвид онова, което би искал да каже всеки друг с тези три думи: той не иска да бъде някой прославен, богат или важен човек. Иска просто да бъде някой — някой с истинско име, някой най-обикновен Джо, както се казва във филмите от 40-те години, някой, който да не е безплътен призрак.

С всеки километър неизвестната сила, притегляща го на запад, става все по-мощна. Убиецът се навежда леко, сгърбва се над волана и упорито се вира в нощта.

Някъде зад хоризонта, в някакъв град, който не може още да си представи, той знае, че го очаква нов живот и къща, която ще може да нарече свой дом... семейство, приятели. Някъде има някой, чието място той може да заеме, чието минало спокойно да носи... а също и посока. И бъдеще, в което той ще бъде като другите приет.

Колата скоростно се стрелва на запад, разсичайки нощта.

11.

В дванадесет и половина през нощта, на път за спалнята, Мартин Стилутър спря пред стаята на момичетата, отвори тихичко вратата и безмълвно прекрачи прага. На бледожълтата светлина, струяща от лампиона „Мики Маус“, той видя, че и двете му дъщери сладко спят.

От време на време обичаше да ги гледа, докато спят просто, за да се убеди, че съществуват. Той бе заобиколен от такова щастие, успех и любов, та му се струваше, че някоя от тези благословии може да е преходна или дори несъществуваща. Боеше се, че съдбата ще се намеси, за да уравни везните.

За древните гърци Съдбата е била въплътена в три сестри: Клото тъчала нишката на живота, Лахезия измервала дължината ѝ, а Атропос — най-малката от трите, била най-могъщата, защото тя можела да скъса нишката, когато ѝ хрумне.

Понякога на Марти му се струваше, че този е единственият логичен начин, по който може да гледа на живота. Той си представяше лицата на трите жени в бели одежди много по-ясно, отколкото лицата на съседите си в Мишън Виехо. Клото имаше миловидно лице и весели очи като на актрисата Анджеला Лансбърк, а Лахезия беше симпатична и мила като Голди Хон, но с ореол на светица. Абсурдно беше, но точно така ги виждаше. Атропос беше мръсница — красива, но студена: тънки устни, антрацитно черни очи.

Номерът беше човек да бъде в добри отношения с първите две сестри, без да привлича вниманието на третата.

Преди пет години, под формата на заболяване на кръвта, Атропос беше слязла от небесните си владения, за да поопъне нишката на живота на Шарлът, но слава богу не бе успяла така да я опъне, че да я скъса. Обаче тази богиня имаше много имена: рак, мозъчен кръвоизлив, коронарна тромбоза, пожар, земетресение, отрова, убийство и още много други. Сега навярно тя отново се бе върнала да ги навести под един от многобройните си псевдоними като този път, вместо Шарлът, беше взела Марти на мушка.

Много често яркото въображение на един писател беше истинско проклятие.

От тъмната половина на стаята, където бе леглото на Шарлът, внезапно се разнесе глухо бръмчене и потракване, което стресна Марти. Беше тихо и заплашително като предупредително тракане на гърмяща змия. В следния миг обаче той разбра какъв беше този шум: в единия ъгъл на голямата клетка, където живееше хамстерът, имаше колело за физически тренировки и неспокойният гризач се бе вмъкнал в колелото, свирепо тичайки на едно място.

— Заспивай, Уейн — тихо рече Марти.

Той погледна дъщерите си още веднъж, после излезе от стаята и тихо затвори вратата след себе си.

12.

Убиецът пристига в Топека в три часа сутринта.

Западният хоризонт все още неумолимо го притегля така, както прелетните птици неотклонно се отправят на юг с приближаването на зимата, откликвайки на някакъв безмълвен зов, на някаква сигнална лампа, която светва, но не може да бъде видяна, като че ли самото желязно съдържание в кръвта му отговаря на притегателната сила на този непознат магнит.

Слизайки от магистралата на пътя, минаващ през покрайнините на града, той търси с поглед други коли.

Някъде има хора, които знаят името Джон Ларингтън, под чието прикритие той е наел форда. Не се ли появи в Сиатъл за работата, която го очаква, неговите незначителни и анонимни шефове без съмнение ще тръгнат да го търсят. Убиецът подозира, че те са много влиятелни и разполагат с всякакви източници на информация; той трябва да прекъсне всички свои връзки с миналото и да не остави никаква възможност на преследвачите си да го открият.

Убиецът паркира форда в някакъв жилищен квартал, слиза и върви пеша, отминавайки три преки, като непрекъснато опитва вратите на паркираните до тротоара коли. Само половината от тях са заключени. Ако се наложи, е готов да подкара някоя от тях като опре оголените жици на стартера, но в някаква синя „Хонда“ открива ключовете, пхнати над единия сенник. След като пристига с хондата при форда и премества в нея куфарите и пистолета си, той прави две-три обиколки из квартала, търсейки денонощен магазин за хранителни стоки.

Не разполага с карта на Топека в съзнанието си, защото никой не е искал от него да ходи в Топека. Убиецът плахо се взира в имената на градовете върху пътните табели, но нито едно не му е познато. Той изобщо не знае накъде водят тези пътища.

Чувства се по-отритнат от всеки друг път.

След четвърт час убиецът открива един хранителен магазин и почти опразва рафтовете му със „Слим Джим“^[1], солени бисквити, фъстъци, малки понички и всякаква друга храна, която лесно би могъл

да консумира, докато кара. Страхотно е изгладнял. Ако ще пътува още два дни (тази притегляща сила би могла да го отведе чак на Западния бряг), ще му трябват значителни количества храна. Не му се ще да губи време по ресторанти, но все пак ускорената му обмяна изисква от него да яде повече и по-често от другите хора.

Като прибавя към покупките си и шест кашона с пепси в кутии, той отива на касата. Там единственият служител в целия магазин му казва:

— Сигурно купонът у вас е продължил цялата нощ, а?

— Да.

След като плаща, убиецът разбира, че сумата от триста долара в портфейла му, която винаги взима със себе си, тръгвайки на работа, няма да му стигне за нищо. Вече не може да използва фалшивите кредитни карти, от които са му останали още две, защото със сигурност биха могли да го открият по фактурите за покупките. Отсега нататък ще трябва да плаща в брой.

Той занася трите големи пакета в хондата и се връща в магазина със своя „Хеклер и Кох“ П7. Стреля веднъж в главата на касиера и изпразва касата, но това, което взима оттам, са неговите собствени пари, плюс петдесет долара. По-добре, отколкото нищо.

Спира на една бензиностанция „Арко“, зарежда с бензин хондата и си купува карта на Съединените щати.

Спрял в ъгъла на паркинга пред бензиностанцията под халогенната лампа, чиято светлина хвърля наоколо мъртворещи, жълти отблясъци, убиецът яде „Силим Джим“. Изгладнял е като вълк.

Когато от наденичките минава на понички, той започва да изучава картата. Може да продължи да се движи на запад по междушатската магистрала №70 или пък да се отправи на югозапад, по канзаското шосе с бариерите за събиране на такси, което води към Уичита, да продължи за Оклахома Сити и там отново директно да свие на запад по шосе №40.

Непривично е за него сам да избира. Обикновено прави онова, за което... е програмиран. Сега, лице в лице с алтернативите, взимането на решение му се вижда неочаквано трудно. Той седи и гледа нерешително пред себе си, става все по-нервен и има опасност да бъде изцяло скован от своята неспособност да вземе решение.

Най-сетне излиза от хондата, изправя се в студената нощ и търси някакъв знак.

Вятърът разклаща телефонните кабели над главата му и те затрептяват — разнася се едва доловим, мрачен и натрапчив вой като плача на уплашени, мъртви деца, скитащи в мрака на Небитието.

Убиецът завива на запад така неотклонно, както стрелката на компаса се насочва към магнетичния север. С психиката си той усеща привличането така, сякаш там някъде има някой, който го вика, ала тази връзка не е толкова въображаема, защото я усеща и физически... усеща я в кръвта и мозъка на костите си...

Убиецът е отново зад волана, качва се на канзаското шосе и се отправя към Уичита. Все още не му се спи. Ако се наложи, може да не спи две или три нощи, без да губи яснотата на мисълта и съзнанието си, нито физическата си устойчивост, което е още една отличителна черта в негов плюс. Перспективата да бъде някой така го вълнува, че е в състояние да кара ден и нощ без да спре, докато намери своята самоличност.

[1] Вид наденички. — Б.пр. ↑

13.

Пейджи знаеше, че Марти очаква отново да бъде споходен от мозъчното си затъмнение, при това пред публика. Ето защо тя се възхищаваше от способността му да си придава безгрижен вид. Изглеждаше така весел и жизнерадостен, както и децата.

От гледна точка на момичетата неделата беше прекрасен ден.

Късно сутринта Пейджи и Марти ги заведоха в хотел „Риц-Карлтън“, намиращ се в Дана Пойнт, за да похапнат богато по повод празника за Деня на благодарността. Там ходеха само при специални случаи.

Както винаги Емили и Шарлът се захласнаха по тучната зеленина на изрядно поддържаните тревни площи, красивите салони за гости и безукорните, блестящи от чистота униформи на персонала. Облечени в най-хубавите си рокли и с панделки в косите, те изпитваха изключително удоволствие да се правят на фини и благо възпитан и млади дами... почти същото удоволствие както от двукратното им нашествие в сладкарския щанд.

Тъй като бе необикновено топло за сезона, те се преоблякоха и след обяда посетиха Ървин Парк. Разхождаха се из живописните кътчета, бродейки по пътеките, хранеха патиците в езерото и обхождаха малката зоологическа градина.

Шарлът хареса зоопарка, защото животните, също като в нейната менажерия, живееха в клетки, където бяха на сигурно място. Нямаше екзотични образци (всички животни бяха типични за областта), но в характерния си изблик на чувства Шарлът намираше, че това са най-милите и сладки същества, които някога е виждала.

Емили започна да се състезава с един вълк за това кой ще издържи погледа на другия. Вълкът беше със сребриста козина и кехлибарени очи. Хищникът в оградената с вериги клетка срещна погледа на момичето без да трепне.

— Ако човек пръв погледне в страни — обяви тя спокойно и тържествено, — тогава вълкът ще го изяде целия.

Борбата с погледи продължи толкова много, че Пейджи започна да се безпокои въпреки солидната преграда. След известно време

вълкът наведе глава, подуши земята и широко се прозя, за да покаже, че не се е изплашил, а просто му е станало безинтересно и се отдалечи от оградата.

— Щом въпреки всичкия зор, който си дава, той не е могъл да спипа трите прасенца — рече Емили, — бях сигурна, че и мене няма да може да изяде, защото аз съм по-умна от прасенцата.

Тя говореше за анимационния филм на Уолт Дисни — единствения вариант на приказката, който познаваше.

Пейджи твърдо реши да не ѝ позволява да чете варианта на същата приказка от братя Грим, където вместо за три прасенца, се говореше за седем козлета и как вълкът глътнал шест от тях цели. Те били спасени и той не успял да ги смели в корема си, защото в последната минута козата-майка го намушкала, разпрала го и ги измъкнала от димящите му вътрешности.

Пейджи се обърна и на тръгване отново загледа вълка. Той наблюдаваше Емили.

14.

Неделята е напрегнат ден за убиеца.

В Уичита малко преди изгрев-слънце той слиза от канзаското шосе и навлиза в нов жилищен квартал, който доста прилича на онзи в Топека. Тук сменя регистрационните номера на хондата с тези на един шевролет, като по този начин прави откраднатата кола трудно откриваема.

Малко след девет часа в неделя сутринта той пристига в Оклахома Сити, щат Оклахома, където спира, за да зареди с гориво.

Срещу бензиностанцията, от другата страна на шосето има голям супермаркет. В единия ъгъл на огромния, безлюден паркинг е поставен огромен сандък за събиране на доброволни пожертвования. Сандъкът е голям колкото градинска барака и никой не го пази. След като зарежда колата с гориво, убиецът оставя куфарите си, заедно с цялото им съдържание, в сандъка „Добра воля“. Задържа само дрехите, които носи в момента, и пистолета си.

През нощта, докато шареше по магистралата, той имаше възможност да обсъди своя особен начин на съществуване... а също да помисли и за това дали евентуално не носеше някъде в себе си малък предавател, който би помогнал на шефовете му да го открият. Навярно те са се досещали, че един ден той може да се разбунтува срещу тях.

Известно е, че един неголям предавател, който се зарежда от миниатюрна батерия, може да бъде скрит в съвсем малко пространство, каквото е например пространството между стените на куфар.

Когато завива на запад по междущатска магистрала № 40, убиецът вижда как в небето пускат пипалата си катранено черни облаци. Четиридесет минути по-късно, когато идва дъждът, той е като разтопено сребро и в миг измива всички цветове от пейзажа, простиращ се от двете страни на пътя. Светът изведнъж е съставен от двадесет, четиридесет, сто нюанса на сивото и то без една светкавица дори, която би могла да освежи малко потискащото и мрачно еднообразие.

Едноцветният пейзаж не представлява никакъв интерес за него и затова без усилия той съсредоточава отново мислите си върху своите безлики преследвачи, които може вече да са по петите му. Налудничаво ли е да си мисли, че някъде в дрехите му има скрит предавател? Едва ли биха могли да го скрият в панталоните, ризата, пуловера, бельото или чорапите му, без да бъде открит поради собствената му тежест, или при най-обикновена проверка. Значи оставаха само обувките и коженото му яке.

Пистолетът бе вън от всяко подозрение — те не биха сложили в него нищо, което да попречи на нормалната му работа. Освен това той трябваше да се освободи от оръжието веднага след убийствата, за която цел то беше доставено.

На половината път между Оклахома Сити и Амарило, на изток от границата с Тексас, убиецът свива встрани от магистралата и паркира до една малка отбивка, където има десетина коли, два тира и две каравани. Всички са се прислонили тук, за да се скрият от бурята.

Наоколо има малка горичка от вечнозелени дървета, чиито клони са приведени до земята, наклонени от дъжда. Вместо зелени, те изглеждат сиво-черни, а шишарките им приличат на чудновати по форма тумори.

В една ниска и компактна сграда се помещават тоалетните. Под студените дъждовни струи убиецът се втурва към мъжката тоалетна.

Той застава до единия от трите писоара, заслушан в барабания залп на дъждовните капки върху ламаринения покрив. Железобетонният под в тоалетната е мокър и мирише на вар. Точно тогава влиза мъж на шестдесетина години. От пръв поглед забелязва следното: гъста, бяла коса, дълбоко набраздено лице, месест нос, изпъстрен със спукани капиляри. Мъжът се изправя пред третия писоар.

— Ама че буря, а? — казва непознатият.

— Истинска смъртелница за плъхове — отвърща убиецът, спомняйки си, че точно това изречение е чул в някакъв филм.

— Дано скоро да престане.

Убиецът забелязва, че възрастният мъж е висок колкото него и има същата конструкция. Той закопчава панталона си и пита непознатия:

— Накъде си тръгнал?

— В момента пътуваме за Лас Вегас, но след това ще тръгнем в друга посока, после в друга... Аз и жената сме пенсионери и почти непрекъснато живеем в тая каравана. Винаги ни се е искало да видим как е в провинцията... Е, ето я сега пустата му провинция — виждаме я и още как! Нищо не може да се сравни с живота на път — всеки ден нови гледки, пълна свобода...

— Звучи чудесно.

Пред умивалника, докато си мие ръцете, убиецът се бави и се пита дали сега да не халоса стария дърдорко и да напъха трупа му в някоя от шахтите. Обаче на паркинга има много хора и някой може най-неочаквано да влезе.

Вдигайки ципа на панталоните си, непознатият казва:

— Единственият проблем е Френи — това е жената. Тя мрази, когато карам в дъжда. Значи, започне леко да пръска и тя — да спрем, та да спрем! Да изчакаме! Днес няма да можем да пътуваме много — въздъхна непознатият.

Убиецът изсушава ръцете си под горещата струя на вентилатора.

— Е, Вегас не е в пустинята — казва той.

— Така е. Дори самият Господ Бог да дойде в Деня на страшния съд, там пак ще има маси за блекджек^[1].

— Пожелавам ти да съсипеш банката — казва убиецът и излиза навън, а по-възрастният мъж застава пред умивалника.

Когато отново влиза в хондата, целият е мокър и трепери. Запалва двигателя и пуска радиатора, но не включва на скорост.

Три каравани са паркирани на свободните места покрай тротоара.

Минута по-късно съпругът на Френи излиза от мъжката тоалетна. През дъждовните струи, шибаци предното стъкло, убиецът вижда как възрастният мъж с бялата коса изтичва към голям, сребристо сив джип, в който след миг влиза през вратата откъм шофьорското място. Върху вратата е изрисувано сърце, а в сърцето се мъдрят две имена, изписани с ръкописни букви: Джек и Френи.

Днес късметът изневерява на Джек-пенсионера, отправил се към Лас Вегас. Джипът е на около десет метра от хондата и близостта улеснява убиеца да направи онова, което е необходимо.

Небето сякаш изсипва цял океан върху земята. Поради безветрието водната маса се стоварва безпрепятствено на отвесни

струи, които непрекъснато разбиват повърхността на огледалните локви върху черната настилка и под формата на сякаш безкрайни, пенливи ручей се стичат в уличните шахти.

На отбивката пристигат коли и камиони, отклонили се от магистралата, спират за малко, тръгват си, а на тяхно място идват нови превозни средства, които паркират между хондата и джипа.

Убиецът е търпелив. Търпението е част от обучението му.

Двигателят на караваната буботи. От двойната тръба на ауспуха бухват бели облачета изгорели газове, подобни на захарен памук. Зад пердетата на малките прозорци грее топла, кехлибарена светлина.

Убиецът усеща в сърцето си завист заради този уютен дом на колела. Изглежда му по-уютен от онзи, който той се надява някога да има. Завижда им и за дългия брачен живот. Какво ли би било да си има жена? Как ли би се чувствал като обичан съпруг?

Минават цели четиридесет минути, ала дъждът не намалява. Десетина коли обаче напускат паркинга. Единственият автомобил, спрял откъм шофьорската страна на джипа, е хондата.

Убиецът взима пистолета, слиза от колата и бързо приближава към къщичката на колела, като държи под око прозорчетата — да не би Френи или Джек да дръпнат пердетата и да погледнат навън в най-неподходящия момент.

Той поглежда към тоалетните — никой не се вижда.

Отлично!

Сграбчва студената, хромирана дръжка на вратата. Отключена е. Изкачва стълбите, вмъква се вътре и поглежда към шофьорската седалка.

Кухнята е непосредствено зад отвореното купе. Малката ниша служи за трапезария, а по-нататък е всекидневната. Джек и Френи са в малката трапезария. Хранят се. Жената е с гръб към убиеца.

Джек го вижда пръв и се надига, като едновременно се измъква от малката ниша. Френи се обръща и поглежда през рамо, повече любопитна, отколкото разтревожена. Първите два изстрела улучват Джек в гърдите и гърлото. Той се свлича върху масата. Цялата оплискана в кръв, Френи отваря уста да изписка, но третият изстрел драстично обезобразява черепа ѝ.

Заглушителят е върху дулото, но вече не действа. Заглушителните му елементи са вече изхабени. Звукът от трите

изстрела е съвсем малко по-тих от този при обикновена стрелба.

Убиецът затваря след себе си вратата откъм страната на шофьора. Поглежда през прозореца към тротоара, към бруления от дъжда паркинг, към тоалетните. Няма никой.

Прехвърля се над лоста за смяна на скоростите и сяда на седалката до шофьорското място. После надниква през предното стъкло, за да огледа паркинга и от другата страна. Там има само четири превозни средства: най-близкото до джипа е един огромен тир. Шофьорът му сигурно е в тоалетната, защото в кабината няма никой.

Едва ли някой е чул изстрелите. Шумът от поройния дъжд е идеално прикритие.

Убиецът завърта седалката си, става и тръгва обратно през малкия дом на колела. Спира до мъртвата двойка, докосва гърба на Джек... после лявата ръка на Френи, отпусната безжизнено върху масата в локва от кръв, до чинията с обяда ѝ.

— Сбогом — прошепва убиецът.

Иска му се да има малко повече време, за да може да се наслади и да изживее този специален миг с тях.

Но след като е стигнал до тук, той вече гори от трескаво напрежение да смени час по-скоро дрехите си с тези на мъжа на Френи и отново да тръгне на път. Вече е напълно убеден, че в гумените подметки на спортните му обувки е скрит предавател и че сигналите му дори в този момент насочват по следите му опасни хора.

Банята е зад всекидневната, а до банята има голям шкаф, натъпкан с дрехите на Френи. По-нататък е спалнята където има по-малък шкаф с дрехите на Джек. За не повече от три минути убиецът смъква всичко от себе си и остава гол. После облича ново бельо, бели, къси чорапи, дънки, риза на червени и кафяви карета, чифт износени маратонки и кафяво кожено яке на мястото на предишното, което е черно. В крачолите дънките му стават обаче в талията са с три-четири сантиметра по-широки. Убиецът ги пристяга с колан. Маратонките му са малко свободни, но стават за носене. Ризата и якето са му точно по мярка.

Убиецът отнася спортните си обувки в кухнята. За да разбере дали подозрението му е основателно, той взима голям, назъбен кухненски нож от чекмеджето на масата и отрязва няколко тънки пласта гума от тока на подметката, докато накрая открива малка

кухина, натъпкана плътно с електроника — миниатюрен преподавател е свързан с цяла поредица от часовникови батерии, които сякаш са разположени из целия ток и навярно из цялата подметка.

Значи подозрението му все пак не е налудничаво.

Онези идват.

Захвърляйки обувките сред боклука от гумени изрезки върху кухненския плот, той трескаво опипва тялото на Джек за портфейла му. Изважда парите от него — шестдесет и два долара. Пребърква и портмонето на Френи, което намира в спалнята — четиридесет и девет долара.

Когато излиза от караваната, небето навън е сиво-черно покривало, огънало се почти до земята, натежало от мега-волтови светкавици и гръмотевици. Хиляди тонове дъждовна вода се изсипват от небесата.

Тънките пипала на мъглата се вият между боровете и сякаш посягат към него, докато той шляпа през локвите към хондата.

Качил се отново на междуцатската магистрала, профучавайки през вечния мрак на бурята, той включва радиатора и го усилва до максималната му степен. Скоро убиецът прекосява междуцатската граница и навлиза в Тексас, където равнината става невъзможно равна. Отървал се и от последните жалки останки от предишния си живот, той се чувства освободен. Мокър до кости от дъжда, убиецът се тресе неудържимо, но той трепери и от радостно предчувствие и възбуда.

Съдбата му е там някъде, на запад.

Той обелва пластмасовата опаковка от един „Спим Джим“ и започва да яде, докато кара. Някакъв съвсем тънък привкус, долавящ се едва-едва сред обичайната миризма на консервираното месо, му напомня за металическият мирис на кръвта в къщата в Канзас Сити, където е оставил безименната, мъртва съпружеска двойка в тяхното голямо легло с балдахин от 18-ти век.

Убиецът пришпорва хондата толкова бързо, колкото е възможно, по мократа и хлъзгава магистрала, готов да убие всяко ченге, което се осмели да го спре. Като стига в Амарило, щат Тексас вечерта в неделя, той разбира, че резервоарът на хондата е почти празен. Спира на една отбивка за тирове само, за да зареди, да отиде до тоалетната и да купи още храна.

След Амарило хондата се устремява като ракета на запад в нощта, отминава Уилдorado и приближава към границата с Ню Мексико. Внезапно той осъзнава, че в момента преминава през „лошите земи“ в сърцето на Стария Запад, където са снимани толкова много прекрасни филми: Джон Уейн и Монтгомъри Клифт в „Червена река“; Уолтър Брентън, използващ на воля сцени от други филми. „Рио Брава“! И Шейн е сниман в Тексас... май точно така беше... Джек Пелънс издухва Елиша Кук-младша, десетилетия преди Дороти да яхне торнадото и да отлети за Оз. „Дилижансът“, „Бандитът“, „Мъжество“, „Дестри идва отново“, „Непростимо“, „Човекът с големите планове“, „Жълто небе“ — толкова много прекрасни филми! Не всички са снимани в Тексас, но поне пресъздават неговата атмосфера с Джон Уейн, Грегъри Пек, Джими Стюърт и Клинт Истууд! Легенди и митически местности, които сега се превръщат в действителност, и го очакват там някъде, отвъд магистралата, забулени от дъжда, мъглата и мрака. Убиецът почти вярва, че историите на тези филми се разиграват сега в пограничните градове, през които минава. И той сякаш е Буч Касиди или пък Сънданс Кид^[2] или някой друг бандит от предишните векове — убиец, обаче не лош човек, а просто неразбран от обществото, принуден да убива, заради онова, което са му сторили хората. По петите му са преследвачите...

Спомени от филми, гледани на големия и малкия екран, които всъщност съставляват по-голямата част от спомените му изобщо, нахлуват в тревожното му съзнание, успокояват го и за известно време той така е погълнат от фантазиите си, че почти не обръща внимание на шофирането. Постепенно обаче се връща на земята и забелязва, че е намалил скоростта на шестдесет и пет километра в час. Камиони и коли с рев минават покрай него, вятърът от тяхното профучаване блъска хондата, запраща кални пръски върху предното стъкло, а червените им стопове бързо се изгубват напред, в мрака на нощта.

Убеждавайки сам себе си, че неговата съдба ще е също толкова велика, колкото тази на Джон Уейн в неговите филми, убиецът отново дава газ.

Празни и полупразни опаковки от храна — смачкани, мазни и пълни с трохи, са натрупани върху седалката до него. Изведнъж те се изсипват на пода и запълват мястото за краката чак до арматурното табло.

От купчината отпадъци той измъква една неразтворена кутия с понички. За да ги промие, убиецът си отваря една кутия възтопло пепси.

На запад... Все на запад.

Там го чака неговата самоличност и той ще бъде някой.

[1] Вид хазартна игра с карти. — Б.пр. ↑

[2] Главни герои от известен филм-уестърн — „*Butch Cassidy and the Sundance Kid*“. — Б.пр. ↑

15.

Късно вечерта в неделя у дома, след като излапаха две големи купи с пуканки и изгледаха два филма по видеото, момичетата си легнаха, а Пейджи ги зави, целуна ги за лека нощ и се оттегли при вратата, за да гледа как Марти се настанява, подготвяйки се за онзи миг от деня, който той обожаваше — времето за приказките.

Марти продължи да чете поемата за злия двойник на дядо Коледа и момичетата веднага бяха заплениени от разказа.

*Бягат елените в нощта,
вижте в очите им страха.
Те умни, те мили са
и устремено летят в снега.
Но сякаш викат с тревога:
Туй не е дядо Коледа, за бога!
Това злодей е страшен
и ужасно подъл!*

*Летят елените в късната доба,
носят се вихрено те във нощта,
товара си да хвърлят в пропастта.
Но ето го с камшик в ръката,
подлецът посяга към ръчна граната.
И копие има, и кожена палка...
Мили деца, туй не е залъгалка!*

*Автоматът му „Узи“ съвсем не е играчка!
Има дори страшна лъчехвъргачка!*

— Лъчехвъргачка ли? Лъчево оръжие?! — възкликна Шарлът. —
Тогава той е извънземен!

— Не ставай глупава! — смъмри я Емили. — Нали е близък на дядо Коледа? Ако е извънземен, значи и дядо Коледа е извънземен. А ние знаем, че не е.

Със самодоволна снизходителност на девет годишно момиче, което отдавна е разбрало, че дядо Коледа не съществува, Шарлът каза на сестра си:

— Ем, има да научиш още много неща. Татко, какво може лъчевото оръжие? Може ли да направи хората на пихтия?

— Превръща ги в камък — рече Емили и измъкна ръката си изпод завивката, хванала излъскания камък, на който беше нарисувала очи. — Това е станало и с Пийпърс.

*Спират се над къщата,
а покривът блести.
Тоз, който се прокрадва,
познахте го, нали?
Дядо Коледа слиза с камшик от шейната,
елените грубо хваща за рогата.
И ето навеща се над милите душички
и шепне им високо в малките ушички:
Внимавайте в картинката, момчета!
За полюса изобщо не мислете:
съветвам ви да чакате тук кротки и добри,
че само да побегнете, аз вашите следи
набързо ще открия и сред северната шир
без никой да щадя, ще почна славен пир:
пастет еленски или пък пирожка с еленово месо,
еленова салата, топла супа и пушено еленово руло.*

— Мразя този тип! — обяви възбудено Шарлът и издърпа завивката чак до носа си, както предната вечер. Обаче не беше истински уплашена. Доставяше ѝ удоволствие да показва, че уж се бои.

— Този човек... той се е родил лош — реши Емили. — Изобщо не може да е такъв, само защото майка му и татко му не са били мили с него, както е трябвало.

Пейджи се възхищаваше от способността на Марти да налучка верния тон, с който да плени изцяло децата. Ако той предварително ѝ бе дал поемата, за да я прегледа, тя щеше да му каже, че е прекалено силна и страшна за малки момичета.

Това е то! Кой казва, че психологът има по-верен инстинкт, отколкото разказвачът?!

*Злодеят е доволен, смехът му ехти,
от него се тресат и стъкла и врати.
Той киска се за туй,
гдето смята да стори
на милите, спящи във къщата хора.
О, колко противно и грозно се смее!
В сърцето му скверно желание тлее!
Но къщата коя е? Къщата коя е?
На Марти Силуотър и семейството му
тя е!*

— Нашата къща! — изписка Шарлът.

— Знаех си! — рече Емили.

— Не си! — възрази Шарлът.

— Брей, знаех!

— Не си пък!

— Знаех! Затова спя с Пийпърс — да ме пази, докато мине Коледа.

Те започнаха да молят баща си да им прочете всичко отначало — стиховете от вчера и от днес. Марти се подчини и се приготви да чете, а Пейджи се измъкна тихо навън и слезе долу, за да прибере останалите пуканки и да подреди кухнята.

Колкото до децата, денят беше превъзходен за тях. За нея също бе добър. Марти не бе имал повторен инцидент, което ѝ даде възможност да се убеди, че мозъчното затъмнение бе изключение — обезпокояващо, необяснимо, но все пак не беше показател за някакво сериозно нарушение или болест.

Как иначе един човек би могъл да се справи с две толкова енергични деца, да ги забавлява, но да не им позволи да се разлудуват

прекалено в разстояние на цял един напрегнат ден, ако не беше в изключително добро здравословно състояние. Пейджи беше другата половина от приказната родителска машина, наречена Стилуютьор, обаче се чувстваше напълно изтощена.

Странно, но след като прибра пуканките, тя осъзна, не проверява дали вратите и прозорците са добре затворени.

Снощи Марти не можа да обясни собствената си изострена нужда от сигурност. Тревогата му все пак го тормозеше само вътрешно.

Пейджи смяташе, че неговият случай бе най-обикновено прехвърляне на психологическо напрежение, потърсило изява във физическа активност. Той не желаше да мисли за възможността да има мозъчен тумор или мозъчен кръвоизлив, защото такива неща бяха изцяло извън неговия контрол. Ето защо Марти бе потърсил врага някъде навън, тъй като по този начин можеше да предприеме някакви конкретни стъпки.

От друга страна той навярно откликваше по инстинкт на някаква реална опасност, която бе възприел само подсъзнателно. Като човек, който се ръководеше до известна степен от теорията на Юнг в своите лични и професионални възгледи, Пейджи приемаше нормално такива понятия като колективен, подсъзнателен синхрон и интуиция.

Застанала до големия портал на просторната всекидневна, загледана в тъмния двор зад патиото, Пейджи се питаше каква ли заплаха бе усетил Марти в един свят, който цял живот бе натежавал от нови и нови опасности.

16.

Убиецът отклонява вниманието си от пътя само, за да хвърли бърз поглед върху странните фигури, които изплуват от мрака и дъжда наляво и надясно от магистралата. Изпод пясъка и сипеите се подават острите зъбери на някаква скала, сякаш са зъбите на някой бегемот под земята, разтворил уста да погълне всичко живо, намиращо се в този миг на повърхността. Тук-там се виждат скупчени, излинали дървета, борещи се да оцелеят в една сурова земя, където бурите са изключения, а напоителните и поройни дъждове — още по-голяма рядкост. Чворести клони изникват от мъглата, криви и настръхнали като тънките крайници на насекомо, осветявани от време на време от фаровете на колите — те се тръскат и превиват от вятъра в един миг, а в следващия ги няма.

Макар хондата да има радио, убиецът не го включва, защото това ще го разсейва и отклонява от тайнствената сила, която го привлича на запад и с която той търси единение. Изминава монотонно километър след километър, магнетичното привличане става все по-силно, а то е единственото нещо, което го интересува. Така неумолимо е притеглен от тази сила, както земята неизменно се върти в една посока и никога не би могла да накара слънцето да изгрява от запад.

Убиецът оставя дъжда зад себе си и не след дълго над главата му вече се виждат разкъсани облаци. Нощта става по-ясна, а звездите нямат чет. Върху част от хоризонта смътно се очертават сияйни върхове и била, които сякаш отбелязват края на света — като крепостни стени от алабастър, ограждащи някакво приказно царство — стените на Шангри Ла, където още проблясват лъчите на стопилата се предишния месец луна.

Той се носи на запад сред тази необятност, минава покрай огърлиците от светлини на градовете в пустинята — Тукумкари, Монтоя, Куерво. След това прекосява реката Пекос.

Между Амарило и Аблукуерк, когато спира за масло и гориво, убиецът отива до тоалетната, която вони на инсектициди — в единия ъгъл се ваят две умрели хлебарки. Жълтата светлина и мръсното огледало разкриват пред погледа му едно отражение, което е негово и

все пак някак различно. Сините му очи изглеждат по-тъмни и по-жестоки сега, отколкото когато и да било преди, а бръчките на иначе ведрото му и дружелюбно лице са станали по-дълбоки.

— Аз ще стана някой — казва той на огледалото, а мъжът отсреща произнася с устни същите думи едновременно с него.

В единадесет и половина през нощта в неделя, когато пристига в Аблукуерк, той зарежда отново хондата на поредната отбивка за тирове и си купува два сандвича със сирене за из път. След това тръгва по следващата отсечка от своето пътешествие (петстотин и двадесет километра до Флагстаф, Аризона), като яде сандвичите направо от бялата опаковка, в която тече сос от апетитно миришеща мазнина, лук и горчица.

Тази е втората нощ без почивка и въпреки това не му се спи. За щастие той е надарен с изключителна физическа издръжливост. При други случаи е издържал и три денонощия без сън и пак е оставал с ясно съзнание и бистър ум. От филмите, които е гледал през самотните нощи в непознати градове, убиецът знае, че сънят е единственият непобедим враг на войниците, които трябва да спечелят трудна и важна битка... на полицаите, които са на пост... на тези, които трябва да бдят и да се пазят от вампирите, докато се пукне зората и със слънцето дойде спасението.

Способността му да сключва примирие със съня, когато пожелае, е толкова необикновена, че той просто се бои да мисли за това. Усеща, че има някои неща в него, за които е по-добре да не знае и този факт е един от тях.

Другият урок, който е научил от филмите, е, че всеки човек си има тайни, дори и такива, които пази от самия себе си. Следователно тайните го правят да изглежда като всички други хора, а точно това той най-много иска... да бъде като другите.

* * *

В съня си Марти стоеше на някакво много ветровито място, скован от ужас. Той чувстваше, че се намира в равнина, която бе толкова еднообразна и равна, колкото бяха огромните, празни пространства на пустинята Мохаве по пътя за Лас Вегас. Не можеше

обаче да види пейзажа, защото бе тъмно като в гробница. Марти усещаше, че нещо се устремява към него в мрака, нещо невероятно чуждо и враждебно, огромно и смъртоносно и все пак напълно безмълвно и тихо. До мозъка на костите си *бе сигурен*, че то приближава — мили боже! — и все пак нямаше представа за посоката, от която идваше. Отляво, отдясно, отпред, отзад, изпод нозете му, от катранено черното небе... то идваше! Марти го *усещаше* — предмет с такива гигантски размери и тегло, че атмосферата се нагнетяваше при движението му и въздухът се сгъстяваше с приближаването на опасността. Тя идваше към него с такава бързина... все по-бързо и по-бързо... а Марти просто нямаше къде да се скрие. После той чу как Емили го вика на помощ. Там някъде, в неумолимия мрак тя зовеше своя баща. Шарлът също го викаше, но той не ги виждаше. Хукна на една страна, после на друга, но техните все по-неистови викове сякаш винаги оставаха зад него. Неведомата заплаха беше все по-близо и по-близо, а момичетата бяха уплашени и викаха. Пейджи крещеше името му, а гласът ѝ бе изпълнен с такъв ужас, че Марти заплака от отчаяние и мъка, загдето не можеше да ги намери. О, мили боже! Онова нещо, каквото и да бе то, беше вече почти отгоре му и нищо не можеше да го спре... Беше като падаща луна, като сблъсък на световите, като неизмерима и необозрима тежест и сила, така първична и необуздана, като тази, която бе сътворила вселената и така разрушителна като онази, която щеше един ден да го унищожи... А Емили и Шарлът пицяха, пицяха, пицяха...

* * *

На запад от Нарисуваната пустиня^[1], вече след Флагстаф, Аризона в пет часа сутринта в понеделник снежната вихрушка, сипнала се от предутринното небе, и студеният въздух са като остър скалпел, който чегърта в костите му. Кафявото кожено яке, взето само преди шестнадесет часа от гардероба на убития в Оклахома, не е достатъчно топло, за да го предпази от ранния, утринен студ. Докато сам зарежда хондата, застанал до автомата с маркуча, убиецът трепери.

Тръгва по междущатска магистрала № 40, а до Барстоу, Калифорния, остават още петстотин и шестдесет километра. Импулсът

му да кара на запад е така непреодолим, че в неговата власт се чувства напълно безпомощен — както астероидът, тласнат от огромната притегателна сила на земята към фаталния сблъсък.

* * *

Ужасът го разтърси, изтръгвайки го от съня за мрачната и неизвестна опасност, и Марти Стилуютър се изправи в леглото си. Той така шумно пое въздух, че се уплаши да не събуди Пейджи. Ала тя продължаваше да спи, необезпокоена. Марти усети студ, макар че бе плувнал в пот.

Постепенно сърцето му успокои лудия си бяг. Зелените, фосфоресциращи цифри на електронния часовник, светлината, струяща от малката лампа над телевизора, както и оскъдните лъчи, идващи откъм прозорците, огряваха спалнята и тя съвсем не беше непрогледно тъмна, както равнината в съня му.

Но Марти не можеше отново да легне. Кошмарът беше много по-ярък и по-ужасяващ от всички други, които някога го бяха спохождали. Сънят бягаше от очите му.

Като се измъкна изпод завивките, той зашляпа бос по пода, прекоси стаята и застана до най-близкия прозорец. Загледа се в небето над покривите на къщите от другата страна на улицата, като че ли в тъмния небесен свод имаше нещо, което можеше да го успокои.

Вместо успокоение обаче, щом зърна черния хоризонт, избледняващ на изток в наситени сиво-сини багри, с приближаването на зората Марти почувства същия подсъзнателен ужас, който бе изпитал в кабинета си в събота, следобед. Когато небето се оцвети, той потрепери. Опита се да се овладее, но треперенето му стана още по-силно. Не от дневната светлина се боеше Марти, а от онова, което денят носеше със себе си — някаква безименна заплаха. Той я усещаше — как посяга към него и го търси (но това бе лудост, по дяволите!). Марти така силно затрепери, че трябваше да опре едната си ръка на перваза на прозореца, за да не падне.

— Какво ми е? — шептеше отчаяно той. — Какво става? Какво ми има?

* * *

Минава час след час, а стрелката на скоростомера трепти между 150 и 160 върху циферблата. Воланът вибрира под ръцете на убиеца, докато най-накрая дланите му се овлажняват. Калниците на хондата тракат. Двигателят издава тънък, протяжен вой, тъй като не е свикнал да го пришпорват.

Ръждивочервена, кокалено бяла, жълта като сяра, тъмно виолетова като изсъхнали жили, суха като пепел, безплодна като Марс, с бледожълт пясък, изпъстрен със скали, подобни на шарени змии и тук-там с изсъхнали мескитови шубраци, пустинята Мохаве, през която убиецът се носи, е величава в своята мъртва необятност.

Неизменно той се сеца за филми, които разказват за заселниците на запад, придвижвали се с каруци. Едва сега разбира колко много смелост е била необходима, за да се осъществи такова пътешествие в онези времена с такива нестабилни превозни средства, когато човек е поверявал живота си на издръжливостта на товарните коне.

Филми — движещи се картини... Калифорния. Той е в Калифорния — родината на киното.

Движение, движение, движение...

От време на време убиецът неволно изскимтява. Звукът е като на животно, умиращо от обезводняване на организма, което вижда наблизил извор и се влачи към водата, предлагаща му спасение. Но също и животно, което се бои, че изворът ще пресъхне, преди още то да може да утоли свирепата си жажда.

* * *

Вече в гаража и влизайки в колата, Пейджи и Шарлът извикаха:
— Побързай, Емили!

Емили се извърна от масата, където току-що бе закусила, и тръгна към вратата, която свързваше кухнята с гаража, но точно тогава Марти я хвана за ръката, обръщайки я с лице към себе си.

— Чакай, чакай, чакай!

— О, забравих — рече Емили и сви устничките си, готова за целувка.

— Не, това после — каза баща ѝ.

— А кое е първо?

— Това — отвърна той, заставайки на едно коляно, за да бъде на нейната височина, и избърсвайки с книжната салфетка мустачките от мляко по устата ѝ.

— Ама че гадост — рече Емили.

— Беше много сладка.

— Шарлът ги върши такива.

— О?! — възкликна баща ѝ, повдигайки вежди, учуден.

— Тя е мърла!

— Не бъди груба.

— Шарлът го знае, татко!

— Въпреки това.

От гаража отново се разнесе гласът на Пейджи.

Емили целуна баща си, а той ѝ каза:

— И няма да създаваш проблеми на учителката си днес, нали?

— Не повече, отколкото тя на мене — отвърна Емили.

Марти импулсивно я притегли към себе си и я притисна силно. Не му се искаше да я пусне. От нея лъхаше на свежо и чисто — миришеше на сапун „Айвъри“ и бебешки шампоан. В дъха ѝ се долавяше ароматът на прясно мляко и овесени ядки. Той никога не бе усещал по-сладка и по-успокояваща миризма. Гръбчето ѝ беше така ужасно мъничко под неговата едра длан. Емили бе толкова крехка и нежна, че Марти ясно усещаше ударите на младото ѝ сърце, както през гръдния ѝ кош, притиснат до него, така и с ръката си, която бе сложил едновременно върху плешката и гръбнака ѝ. Той бе обзет от предчувствието, че ще се случи нещо ужасно и че няма да я види никога повече, ако я пуснеше да излезе от къщата.

Но, разбира се, трябваше да я пусне... или да обясни нежеланието си, което той не можеше да направи.

Миличка, разбери, проблемът е, че нещо не е наред в главата на татко. Непрекъснато си мисля ужасни неща: че ще ви изгубя — тебе, Шарлът и мама. Сега, аз зная, че нищо такова няма да се случи, защото всичко това е само в главата ми — също като голям тумор или нещо подобно... Можеш ли да напишеш „тумор“ буква по буква?

Знаеш ли какво означава? Е, аз ще отида на лекар, ще го изрежа този отвратителен, стар тумор и вече няма да се тревожа за нищо, както сега...

Марти не смееше да ѝ каже такова нещо. Само щеше да я изплаши.

Той я целуна по меката, топла бузка и я пусна.

Вече при вратата за гаража, Емили се спря и се обърна към него:

— Ще има ли още от поемата довечера?

— ИСКА ли питане?

— ... пирожка с еленово месо — рече тя.

— ... еленова салата...

— ... топла супа...

— ... и пушено еленово руло — довърши Марти.

— Татко, знаеш ли какво?

— Какво?

— Ти си тооолкоз глупав!

Кикотейки се, Емили влезе в гаража. Вратата изчатка „чатджанни“ и този беше най-фаталният и окончателен звук, който Марти бе чувал някога.

Той се втренчи във вратата. Едва се сдържаше да не се спусне към нея. Идеше му да я отвори със замах и да им изкрещи да се прибират вкъщи.

Марти чу как голямата предна врата на гаража се отвори.

Двигателят запали, закашля се, секна за миг, после ускори ритъма си, когато Пейджи натисна педала за газта. Най-накрая превключи на заден ход.

Той бързо излезе от кухнята като мина през трапезарията и спря във всекидневната. Отиде до единия от предните прозорци, гледащи към алеята. Транспарантите бяха свити и Марти застана на няколко стъпки от прозореца.

Бялото „БеЕмВе“ излезе на заден ход от алеята, после от сянката на къщата и пое по пътя, обляно от светлината на късното ноемврийско слънце. Емили седеше отпред до майка си, а Шарлът беше на задната седалка.

Щом колата се отдалечи по улицата с дърветата от двете страни, Марти застана толкова близо до прозореца, че опря челото си в студеното стъкло. Той се опитваше да следи с поглед семейството си

до последния възможен миг. Като че ли те биха преживели всичко (дори самолетна катастрофа и ядрено избухване), ако той просто не ги изпускаше от очи.

Последният му поглед към „БеЕмВе“-то беше през внезапно спусналия се пред зора му воал от горещи сълзи, които Марти едва успяваше да сдържа досега.

Обезпокоен от силно емоционалната си реакция спрямо излизането на жена си и двете си дъщери, той се обърна с гръб към прозореца и каза с ожесточение:

— Какво става с мене, по дяволите?!

В края на краищата момичетата просто отиваха на училище, а Пейджи — на работа. Та те го правеха почти всеки ден! Следваха едно рутинно ежедневие, което никога преди не му се бе струвало опасно, а и нямаше никаква логическа причина да мисли, че ще бъде опасно точно днес... или когато и да било друг път.

Марти погледна часовника си: седем часът и четиридесет и осем минути.

Щеше да се срещне с доктор Гътридж след малко повече от пет часа, но му се струваше цяла вечност. Всичко можеше да се случи за пет часа.

* * *

Стрелва се към Лъдлоу, после към Дегет.

Движение, движение, движение...

Девет часа и четири минути стандартно, тихоокеанско време.

Барстоу. Изсъхнал и посърнал град в една корава и спечена земя. Много отдавна тук са спирали дилижанси. Железопътни депа, пресъхнали реки, напукана и лющеща се мазилка, дървеса в избледняло зелено, заради вечния слой прах върху листата... мотели, закусвални от веригата „Фаст Фуд“, още мотели...

Бензиностанция... гориво... мъжката тоалетна... два шоколадови сладкиша и две кутии кока-кола.

Служителят — твърде любезен... бърбърив. Бави се нещо с рестото. Малки, свински очи. Дебели бузи. Омразен тип! Млъкни, млъкни, млъкни...

Би трябвало да го застреля... да му пръсне главата... Ще се почувства доволен. Не може да рискува — наоколо има твърде много хора.

Отново на път. Междущатска магистрала № 15. На запад. Поглъща шоколадовите сладкиши и кока-колата при скорост сто и тридесет километра в час. Тъжни и безлюдни равнини, пясъчни хълмове, глинеста почва, вулканични скали... многоръки, дървесни папрати, застанали на стража.

Като поклонник, тръгнал към светите места, като волен делфин в морето, като комета в своя безкраен бяг — на запад, на запад... опитвайки се да изпревари слънцето, устремило се към океана.

* * *

Марти имаше пет оръжия.

Той не беше ловец или колекционер. Не стреляше по дребни гризачи, нито пък по мишени, заради самото удоволствие от стрелбата. За разлика от някои свои познати, той се бе въоръжил, не защото се страхуваше, че обществото отива към упадък, макар навсякъде да виждаше доказателства за това. Не можеше дори да каже, че харесва пушки, но признаваше, че са необходими в едно толкова размирно време.

Беше купил оръжията едно по едно с изследователска цел. Като автор на криминални романи, който пишеше за ченгета и убийци, Марти чувстваше, че е длъжен да знае за какво точно пише. Тъй като оръжията не му бяха хоби и времето му за изследване и изучаване беше ограничено, детайлите и многобройните теми, които третираха романите му, бяха съпътствани с незначителни грешки от време на време. Обаче Марти се чувстваше по-спокоен, когато пишеше за оръжие, с което бе стрелял.

В нощното си шкафче държеше един незареден 38-милиметров „Корт“ и кутия с патрони. Револверът бе ръчна изработка от най-високо качество и беше произведен в Германия. След като го бе изучил, за да го използва при написването на романа си „Смъртоносният здрач“, той го бе задържал за отбрана.

Няколко пъти Марти и Пейджи бяха водили момичетата в зала за стрелба, за да наблюдават стреляне по мишена, внушавайки им по този начин респект към револвера. Когато Шарлът и Емили пораснеха, той щеше да ги научи да си служат с оръжие, макар и с по-слаб откат и не така мощно като корта. Инцидентите с огнестрелно оръжие винаги бяха резултат от невежество. В Швейцария, където всяко лице от мъжки пол бе длъжно да има оръжие в дома си, за да може да защитава страната в случай на нападение, инструкциите за боравене с оръжие бяха повсеместни, а нещастните случаи изключителна рядкост.

Марти извади 38-милиметровия револвер от нощното шкафче, зареди го и го занесе в гаража. Там го пъхна в жабката на втората семейна кола — един зелен форд „Таурус“. Нуждаеше се от сигурност на отиване и връщане от кабинета на доктор Гътридж, където имаше среща в един часа.

Една ловджийска пушка „Мосберг“ 12-ти калибър, един „Колт“ М16 А2 и два пистолета (един „Берета“, модел 92 и един „Смит и Уесън“ 5904) се пазеха в техните кутии и бяха заключени в неголям, метален шкаф, намиращ се в един от ъглите на гаража. Имаше също и кутии с амуниции от всеки калибър. Марти извади всичките добре почистени и смазани оръжия и ги зареди.

Беретата сложи в кухненския шкаф близо до печката, пред два големи, керамични супника. Момичетата не биваше да намират оръжието, преди той да свика семейния съвет и да обясни причините за тези извънредни мерки... ако изобщо *можеше* да обясни.

Колтът бе поставен на най-горния рафт в шкафа на антрето, веднага до външната врата. Пистолетът „Смит и Уесън“ бе сложен в кабинетното му бюро, в чекмеджето отдясно, а мосберга скри под леглото в голямата спалня.

През всичкото време, докато траеха приготовленията, Марти се тревожеше, казвайки си, че се е побъркал, щом се въоръжава срещу опасност, която в действителност не съществуваше. Имайки предвид седем минутното си мозъчно затъмнение, пипането на оръжия бе последното нещо, което би трябвало да прави.

Нямаше никакви доказателства за надвиснала опасност. Той действаше само по инстинкт — една мравка-войник, която безмозъчно строи укрепления. Никога преди не му се бе случвало подобно нещо. По природа Марти беше човек на мисълта — разсъдлив, предвидлив,

но не и човек на действието. В случая обаче той бе връхлетян от импулса да реагира и не можа да му устои.

Тогава, точно когато скри ловната пушка в голямата спалня, безпокойството за неговото психическо здраве беше набързо изместено от една нова мисъл — потискащият спомен от последния му сън отново го бе споходил и Марти бе обзет от чувството, че някаква ужасна тежест се спуска към него със смъртоносна скорост. Въздухът сякаш стана по-плътен и той се почувства почти така зле, както и в съня. А ставаше и по-лошо.

Господ да ми е на помощ, мислеше си Марти... и не бе сигурен дали моли за закрила от някакъв незнаен враг или от тъмните сили, бушуващи вътре в него.

* * *

— *Имам нужда...*

Пясъчните дяволи... танцуват наред пустинята.

Слънчеви зайчета подскачат по парчетата стъкло от счупени шишета, валящи се в канавките.

Най-бързото нещо на пътя са те. Иначе минават и коли, и камиони... Пейзажът е едно размазано петно. Тук-там по някой град — също размазано петно.

По-бързо... и по-бързо! Като че ли потъва в някакъв черен вакуум...

Минава Виктървил.

Отминава и Епъл Вели.

Пълзи през прохода Кахон на хиляда и триста метра надморска височина.

После слиза, минава покрай Сан Бернардино, а от там на аутобана за Ривърсайд.

Ривърсайд... Корона.

Пресичане на планините Санта Ана.

— *Имам нужда да бъда...*

На юг. Шосето за Коста Меса.

Сити ъв Ориндж, Тъстън — сред калифорнийския хаос на покрайнините.

Какъв мощен магнетизъм?! Дърпа... дърпа неумолимо.

Дори е нещо повече от магнетизъм. Центростремителна сила във вихъра на засмукващата черна дупка.

Завой по магистралата Санта Ана.

Гърлото му пресъхнало, вкус на метал в устата, сърцето му блъска лудо, пулсира в слепоочията му...

— *Имам нужда да бъда някой.*

По-бързо! Сякаш е привързан към някаква огромна котва на безкрайна верига, мятеща се в непроницаемите дълбини на океана.

Отминава Ървин, Лагуна Хилс, Ел Торо.

В сърцето на тъмната загадка.

— *Имам нужда... нужда... нужда... нужда...*

Мишън Виехо. Този изход — да!

Слизане от магистралата.

Търсене на магнита — загадъчната, притегляща сила.

Целият този път от Канзас Сити! Само за да намери неизвестното, да открие своето странно и чудновато бъдеще — дом, самоличност, смисъл.

Тук завой наляво, след две преки — завой надясно. Непознати улици, но той открива пътя, като просто се оставя на силата, която го притегля.

Къщи в средиземноморски стил, добре поддържани тревни площи и цветни лехи. Сенки от палми върху бледо жълти гипсови стени.

Тук.

Онази къща.

До тротоара. Спиране малко след първата пресечка.

Просто къща като другите... Само, че нещо вътре... Онова, което той е усетил чак в далечния Канзас... онова, което го притегля. Нещо.

Притегателната сила...

Вътре!

Чака!!!

От убиеца се изтръгва нечленоразделен, победен вик и той е разтърсен от вълните на облекчението. Вече не е нужно да търси съдбата си. Макар още да не знае какво може да означава тя, той е сигурен, че вече я е намерил. Отпуска се върху седалката, потните му

длани се хлъзгат и падат от волана, обзема го радостно доволство, че вече е дошъл краят на пътуването.

Убиецът е по-възбуден от всякога и изпълнен с любопитство. Най-сетне е освободен от примката на принудата, но така изгубва усещането си, че нещо спешно предстои. Блъскащото в гърдите му сърце забавя учестения си ритъм и стига до нормалния брой удари в минута. Ушите му вече не пищят и той диша по-дълбоко и равномерно, отколкото през последните осемдесет километра. За изненадващо кратък период убиецът отново добива своя спокоен вид и самообладание от онзи миг в къщата в Канзас, където с благодарност споделя нежната и интимна близост на смъртта с мъжа и жената в старинното легло с балдахин.

* * *

В момента, в който Марти взе ключовете за форда от таблото в кухнята, влезе в гаража, заключи къщата и натисна бутона за автоматичната врата на гаража, усещането му за надвиснала опасност беше така остро и разтърсващо, че за малко да се остави напълно на безумния си, панически пристъп. В състоянието си на трескава параноя Марти беше убеден, че го преследва някакъв коварен враг, който притежава не само нормалните пет човешки сетива, но и някакви свръхестествени способности... За бога! Каква смахната идея само — направо от списание „Нешънъл Инкуайърър“! Смахната, обаче беше факт, защото той всъщност *чувстваше* нечие присъствие... някакво натрапливо и дебнещо присъствие, което познаваше Марти, притискаше го, изпитваше го. Той се чувстваше така, сякаш някой впръскваше в черепа му зловонна и отровна течност под огромно налягане, свивайки мозъка му и изтласквайки от него и последната частица съзнание. Част от това усещане се отнасяше до физиката му и имаше ясно осезаем ефект, защото Марти се чувстваше така притиснат, сякаш се беше гмурнал в дълбините на океана с тонове водна маса над главата си — ставите го боляха, мускулите му пламтяха, дробовете му не желаеха да се разтворят и да поемат нова глътка въздух. Изключителната му чувствителност към всякакъв вид стимулатори почти го изваждаше от строя: силният трясък на вдигащата се гаражна

врата, като че ли пробиваше тъпанчетата на ушите му, процеждащата се вътре светлина раняваше очите му, някаква миризма на гнило (обикновено съвсем слаба и неуловима) избухна като атомна гъба в ъгъла на гаража, толкова отровно задушлива, че Марти усети как му се повдига.

Миг след това пристъпът премина и той се овладя напълно. Макар да му се струваше, че главата му ще се пръсне, вътрешното му напрежение се уталожи така бързо, както се и бе насъбрало. Вече нямаше опасност да загуби съзнание. Болката в ставите и мускулите му изчезна, а светлината вече не дразнеше очите му. Изглеждаше така, сякаш се изтръгва от кошмарен сън, макар че и преди и след момента на изтръгване той си беше буден.

Марти се облегна на форда. Не смееше да повярва, че най-лошото бе минало и все още очакваше да го връхлети нов и необясним, параноичен пристъп на страх.

От сенчестия гараж той погледна към улицата, която му се стори едновременно и позната и чужда, почти очаквайки от паважа да се надигне някакво чудовищно привидение или пък да се спусне изведнъж от небето, хлъзгайки се върху слънчевите лъчи, наситили въздуха наоколо. Нечовешко и безмилостно създание, кръвожадно и решено да го унищожи — невидимият призрак от кошмара му сега вече съвсем материален.

Увереността му не можа да се върне и Марти продължи да трепери, но опасенията му избледняха до поносими и той дори успя да се запита дали ще бъде в състояние да кара. Какво щеше да стане ако същия дезориентиращ пристъп на страх го връхлетеше, докато бе зад волана? Марти буквално нямаше да може да вижда червения сигнал на светофарите, насрещното движение и всякакви други опасности.

Сега той се нуждаеше от доктор Гътридж повече от всеки друг път.

Зачуди се дали да не влезе обратно в къщата и да не извика такси. Но това не беше Ню Йорк Сити, където улиците гъмжаха от таксите. В южна Калифорния изразът „служба за таксите“ беше почти безсмислен. Навярно щеше да успее да стигне до офиса на доктор Гътридж с такси, но щеше да изпусне часа си.

Марти влезе в колата и запали двигателя. Предпазлив и нащрек, той излезе на заден ход от гаража и се озова на улицата, като въртеше

волана така сковано, сякаш беше деветдесет годишен старец, изплашен за крехките си кости и изтънялата нишка на своя живот.

През целия път до офиса на доктор Гътридж в Ървин Марти Стилуютьър мислеше за Пейджи, Шарлът и Емили. Поради неиздръжливостта на собствената си, нездрава плът, той може би нямаше да изживее радостта да види как момичетата стават жени и удоволствието да остарее рамо до рамо с жена си. Макар че Марти вярваше в отвъдния свят, където евентуално той отново щеше да се съедини с онези, които обичаше, все пак животът беше така драгоценен, та обещанието за вечно блаженство не можеше да компенсира загубата на няколко години от тази страна на завесата.

* * *

От петдесетина метра убиецът наблюдава как колата излиза на заден ход от гаража.

Когато фордът завива надолу по улицата и се изгубва в ръждиво златистата светлина на есенното слънце, убиецът разбира, че магнетичната сила, привлякла го чак от Канзас, е в тази кола. Навярно силата е в мъжа, който смътно се вижда зад волана, макар че може и да не е човек, а някакъв талисман, скрит някъде в автомобила — някакъв неведом, магически предмет, с който съдбата му бе свързана по непонятни за него причини.

Той понечва да запали хондата и да тръгне след привличащия го форд, но после решава, че фордът рано или късно ще се върне.

Препасва през рамото си ремъка с кобура, пъха пистолета в него и леко свива рамене под коженото яке.

От жабката на колата изважда кожения несесер, в който се намират принадлежностите му необходими при влизане с взлом. Те включват седем тънки стоманени пластинки, друга една във формата на „L“ и малка аерозолна опаковка с графит на прах.

Убиецът излиза от колата и смело тръгва по тротоара към къщата.

В края на алеята има бяла пощенска кутия, на която е изписано едно-единствено име: СТИЛУОТЪР. Тези девет черни букви като че ли обладават някакво особено, символично значение: стил уотър^[2] —

тишина, покой. Той бе намерил тихи води. Беше преминал през много бури, опасни бързеи и водовъртежи, но сега бе открил мястото, където щеше да си почине, а душата му да намери покой и облекчение.

Между гаражната врата и оградата има порта от ковано желязо с резе. Убиецът я отваря и тръгва по пътеката покрай гаража, водеща към задната част на къщата. От лявата му страна е гаражната стена, а отдясно — жив плет от вечно зелени храсти, висок колкото човешки бой, който го скрива от любопитния взор на съседите.

Вътрешният двор е покрит със сложени напърно греди от секвоя. Своеобразната дървена решетка е изцяло обвита от трънливите пипала на бугенвилеята^[3]. Дори в този последен ден на ноември кичестите, кърваво червени цветове висят като ресни от покрива на патиото. Железобетонната настилка е покрита с нападали венчелистчета, сякаш капки кръв от току-що приключила тежка битка.

От вътрешния двор може да се влезе в къщата, както през кухненската, така и през голямата, плъзгаща се врата. И двете са заключени.

Плъзгащата се врата, зад която се вижда безлюдна всекидневна с удобни мебели и голям телевизор, е подпряна и с дебела гредата отвътре, пъхната отдолу. Дори да се справи с ключалката, той все пак ще трябва да счупи стъклото, за да може да махне гредата.

Убиецът тропва силно на другата врата, макар прозорецът до нея да показва, че в кухнята няма никой. Когато никой не отговаря, той чука отново, но резултатът е същият.

От несесера с инструментите си убиецът изважда опаковката с графитния прах, кляка пред вратата и впръсква от него в ключалката. Прах, ръжда и други замърсители могат да запънат колелцата, придвижващи езичето на бравата.

Оставя спрея и взема пластината във формата на „L“, заедно с една от другите, известни под името „шперцове“. Вмъква първо L-пластината, за да създаде необходимото напрежение в сърцевината на ключалката, после пъхва шперца в канала за ключа, докдето може да стигне, сетне го повдига нагоре, докато усети, че той опира в колелцата на езичето. Присвил очи, убиецът поглежда в ключалката и бързо изтегля шперца, но не успява да вдигне всички колелца до максималното им положение, за да отместят езичето. Ето защо опитва

отново и отново, докато най-накрая, на шестия път каналът сякаш изглежда съвършено проходим.

Убиецът завърта металната топка.

Вратата се отваря.

Той очаква да се разнесе воят на алармена инсталация, но не се чува никаква сирена. Бързият оглед на касите на вратата и прозорците показва, че беззвучна сигнализация също няма.

След като поставя инструментите си в кожения несесер и затваря ципа, убиецът прекрачва прага и тихо затваря вратата след себе си.

Известно време той стои неподвижен в хладния сумрак на кухнята, поглъщайки излъчването на цялата обстановка, а то е добро. Тази къща го приветства. Тук започва неговото бъдеще и то ще бъде неизмеримо по-хубаво и светло от обърканото му и безпаметно минало.

Излизайки от кухнята, за да разгледа останалата част от къщата, той не изважда пистолета си от кобура под мишницата. Сигурен е, че в къщата няма никой. Не усеща никаква опасност, само възможности.

— Имам нужда да бъда някой — казва убиецът на къщата, сякаш тя е живо същество, което е в състояние да изпълни желанията му.

На първия етаж няма нищо интересно: обикновени стаи, запълнени с удобни, но стандартни мебели.

На горния етаж той спира за малко пред всяка стая, с цел да добие най-обща представа за разположението им, преди да започне подробно да разглежда цялата къща. Тук има голяма спалня с баня към нея, просторен килер за дрехи... спалня за гости... детска стая... още една баня...

Последната стая в края на коридора (тя е съвсем в предната част на къщата) се използва като кабинет. В нея има голямо писалище и компютър, но атмосферата е по-скоро уютна, отколкото делова. Под прозорците с капаци се намира огромен, пухкав диван, а върху бюрото има настолна лампа с цветен абажур.

Едната от двете по-дълги стени на стаята е покрита с два реда картини, чиито рамки почти се допират. Макар платната от колекцията да са очевидно от неколцина художници, сюжетът без изключение представя мрачни и страшни сцени, пресъздадени с безупречно умение: изкривени сенки; очи, напуснали нечие тяло и разширени от ужас; дъска за спиритически сеанси, в която е поставен окървавен

триножник; мастилено черните силуети на палми на фона на зловещ залез; лице, обезформено от криво огледало в къщата на смеха; святкащите стоманени остриета на ножове и ножици; мрачна улица, по която се носят страховити фигури, излизащи изпод мръсножълтата светлина на уличните лампи; дървета без листа, с черни като въглен клони; гарван с огнени очи, кацнал върху гол череп; пистолети, револвери, ловни пушки, щипки за лед, сатър, брадва, чук със странни петна по него, оставен най-безсрамно върху копринена нощница и спален чаршаф с дантели.

Убиецът харесва картините.

Те му говорят нещо.

Това е животът — такъв, какъвто той го познава.

Като се извърща от стената с картините, той съзира настолната лампа и с радост се любува на пъстрата ѝ и искряща красота.

Върху прозрачното стъкло, покриващо бюрото, огледалните цветни образи на кръгове, елипси и капки, подобни на сълзи, са също прелестни, но по-тъмни от оригиналите си. По някакъв неопределим начин те са също и предзнаменование.

Убиецът се навежда и вижда как от излъсканото стъкло го гледат отразените му като в огледало очи. Проблясвайки със свои собствени отразени светлини от шарената мозайка на абажура, те сякаш не са очи, а искрящите сензори на някаква машина (или пък ако са очи, то те са пламтящите очи на някакво бездушно същество). Убиецът бързо се извърща преди да има възможността да разгледа отражението си по-подробно, което да го наведе на ужасни мисли и непоносими заключения.

— Имам нужда да бъда някой — казва нервно той.

Погледът му попада върху някаква фотография в сребърна рамка, която също се намира на бюрото: една жена и две момиченца. И трите красиви... усмихнати.

Убиецът взима снимката в ръце, за да я види по-отблизо. Притиска върха на пръста си в лицето на жената и му се прииска да може наистина да я докосне, да усети топлата ѝ и мека кожа. После плъзга пръста си, докосвайки първо русото дете, а сетне и тъмнокосата фея.

След минута-две той се отдалечава от бюрото, но взима фотографията със себе си. Трите лица върху снимката така го вълнуват,

че иска да може да ги види още веднъж, ако пожелае.

Когато разглежда заглавията върху гърбовете на томове, подредени в библиотеката, той открива нещо, което му помага да разбере, макар и не напълно, защо е бил привлечен от сърцето на Запада чак под слънцето на Калифорния в следпразничните дни.

Книгите върху няколко полици (повечето криминални романи) са от един и същ автор: Мартин Стилутър. Фамилното име е същото, което убиецът е забелязал върху пощенската кутия отвън.

Той оставя фотографията със сребърната рамка и взима няколко от романите в библиотеката. С изненада открива, че някои от илюстрациите върху обложките са му познати, защото оригиналните картини, които толкова много му харесаха, висят на една от стените. Всяко заглавие е преведено на няколко езика: френски, немски, италиански, шведски, датски, японски и някои други.

Ала нищо не е по-интересно от портрета на автора, отпечатан върху всяка обложка. Убиецът дълго разглежда образа му, проследявайки с пръста си всяка негова черта.

Заинтригуван, той прочита резюмето на съдържанието върху вътрешната страна на обложката на един от романите. После прочита първата страница на друга книга, сетне на втора... и на трета.

В една от книгите на първата страница убиецът попада на някакво посвещение. Прочита и него: *Тази творба е за майка ми и баща ми, Джим и Алис Стилутър, които ме научиха да бъда честен човек... и които не могат да носят никаква вина за това, че аз мога да мисля като престъпник.*

Неговите майка и баща. Убиецът се взира в имената им, изненадан. Той няма спомен за тях, не може да се сети как изглеждат лицата им или къде евентуално живеят.

Връща се до бюрото, за да направи справка в указателя. Открива Джим и Алис Стилутър в Мамът Лейкс, Калифорния. Адресът и името на улицата не му говорят нищо и той се пита дали там не е къщата, в която авторът е отрасъл.

Сигурно обича родителите си... посветил им е книга. И все пак те са му непознати. Толкова много е изгубено.

Убиецът отива отново до библиотеката. Като отваря всяко американско или английско издание на всеки от романите на Стилутър, той попада на посвещението: *На Пейджи, моята идеална*

съпруга, която е в основата на всички женски образи в книгите ми... изключвайки разбира се убийците-психопати.

След още два романа, прочита следното: *На моите дъщери, Шарлът и Емили, с надеждата един ден, когато пораснат да прочетат тази книга. Тогава ще разберат, че таткото в тази история изказва моите най-съкровени мисли, когато говори така убедено и развълнувано за чувствата си към своите малки момичета.*

Оставяйки книгите настрана, убиецът взима снимката на Стилиуотър в две ръце и я поглежда с нещо, подобно на почитание.

Привлекателната блондинка сигурно е Пейджи — идеалната съпруга.

Двете момичета са Шарлът и Емили, макар че той няма как да разбере коя е Шарлът и коя Емили. Изглеждат мили и послушни.

Пейджи, Шарлът, Емили.

Най-сетне той намери своя живот. Ето къде е мястото му. Тук е домът му. Бъдещето започва сега.

Пейджи, Шарлът, Емили.

Това е семейството, към което съдбата го доведе.

— Имам нужда да бъда Марти Стилиуотър — казва убиецът радостно възбуден, осъзнавайки, че най-сетне е намерил своето топло кътче в този студен и самотен свят.

[1] *Painted Desert* (англ.). — Б.пр. ↑

[2] *Still water* (англ.) — тиха вода. Среца се и в поговорката: *Still waters go deep* — Тихите води са дълбоки. — Б.пр. ↑

[3] Вид увивно растение. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

1.

Офисът на доктор Пол Гътридж имаше три кабинета за преглед. През годините Марти бе влизал във всеки един от тях. Те бяха съвършено еднакви помежду си и с нищо не се отличаваха от кабинетите в лекарските офиси от Мейн чак до Тексас: бледо сини стени, метални части от неръждаема стомана, всичко останало — от бяло по-бяло. Умивалник, висок, въртящ се стол, табло за проверка на зрението. Кабинетът бе толкова приятен, колкото би могла да бъде една морга, макар че в него все пак миришеше по-хубаво.

Марти седна на подплатената с дунапрен кушетка за прегледи, покрита с хартиена подложка за еднократна употреба. Беше се съблякъл до кръста, а в стаята бе хладно. Макар все пак да беше с панталоните си, той се чувстваше съвсем гол и безпомощен. С окото на разума си виждаше как получава кататоничен пристъп и не може нито да говори, нито да се движи, нито дори да мигне с очи, при което лекарят ще го сметне за умрял, ще го съблече гол, ще закачи картонче с името му на големия пръст на крака, ще затвори с пластир очите му и ще го изпрати на специалиста по съдебна медицина за обработка.

Въпреки че със своето въображение си изкарваше прехраната, писането на криминални романи караше Марти да чувства приближаването на смъртта по-осезателно, отколкото повечето хора. За него всяко куче беше потенциален носител на бяс. Във всяка непозната кола, минаваща през квартала, се намираше по един сексуален психопат, който можеше да отвлече и убие всяко дете, оставено без надзор за повече от три секунди. Всяка консерва в килера беше от развалено месо и само чакаше да бъде отворена, за да се отрови някой.

Марти не се страхуваше много от лекарите... обаче не му действаха и много успокоително.

Онова, което го тревожеше, беше цялата идея за медицинската наука и то не защото не ѝ вярваше, а защото противно на всякакъв

разумен довод, със самото си съществуване тя му напомняше, че животът е крехък, а смъртта неизбежна. Но той не се нуждаеше от напомняне. Вече притежаваше остро чувство за човешката смъртност, а животът му преминаваше в непрекъснати опити да се справи с него.

Решен да не се проявява като истерик при описването на симптомите си пред доктор Гътридж, Марти разказа за странните си изживявания през последните три дни тихо, спокойно и делово. Използваше повече клинични термини, отколкото емоционални изрази като започна със седем минутното си мозъчно затъмнение в своя кабинет и завърши с внезапния пристъп на паника, когато излизаше с колата от гаража, отправяйки се към кабинета на доктор Гътридж.

Гътридж беше отличен интернист (отчасти защото беше добър слушател), макар и да не приличаше на такъв. Беше на четиридесет и пет години, но изглеждаше с десет години по-млад и имаше младежки маниери. Днес той носеше маратонки, плътни памучни панталони и памучна фланела с Мики Маус отпред. През лятото носеше най-вече шарени хавайски ризи. В онези редки случаи, когато носеше традиционната, бяла престилка върху широките панталони, риза и вратовръзка, Гътридж твърдеше: „играя си на лекар“ или „от Комитета по лекарските униформи към Американската медицинска асоциация са ми дали изпитателен срок“, или „внезапно бях завладян от божествените задължения и отговорности на моята професия“.

Пейджи смяташе, че Гътридж е изключителен лекар, а момичетата изпитваха към него обич, каквато обикновено се засвидетелстваше на някой любим чичо.

Марти също го харесваше.

Той подозираше, че ексцентричностите на доктора бяха пресметнати не само с оглед да забавляват пациентите му, но и да ги накарат да се отпуснат. Също като Марти, Гътридж изглеждаше лично обиден от самия факт на смъртта. Като по-млад той навярно бе привлечен от медицината, защото виждаше лекаря като рицаря, борец се с дракони, превърнали се в най-различни заболявания. Младите рицари смятат, че благородните намерения, умението и вярата ще победят злото. По-старите рицари знаят повече... и понякога използват хумора като оръжие, за да забавят настъпването на мъката и отчаянието. Духовитите забележки на Гътридж и фланелите му с Мики

Маус може и да разведряваха неговите пациенти, но те бяха също и неговото оръжие срещу суровите реалности на живота и смъртта.

— Пристъп на паника ли?! Точно ти да получиш такъв пристъп?!
— попита невярващ доктор Гътридж.

— Хипервентиляция, силно учестен сърдечен ритъм. Почувствах се така, сякаш щях да гръмна — рече Марти.

— Звучи ми като сексуален акт.

Марти се усмихна и каза:

— Повярвай ми, не беше.

— Навярно си прав — рече доктор Гътридж и въздъхна. — Толкова отдавна не съм го правил, че съм забравил какво точно представлява сексът. Уверявам те, Марти, това е най-лошото десетилетие за ергените — навън са плъзнали толкова много страшни болести. Запознаваш се с някое момиче, отиваш на среща с нея, целуваш я целомъдрено пред дома ѝ, а после чакаш да разбереш дали устните ти няма да изгният и да окапят.

— Страхотна идея!

— Ярка е, нали? Може би трябваше да стана писател.

С офталмоскопа доктор Гътридж запреглежда лявото око на Марти.

— Веднъж ме боля главата оттогава, но иначе нищо друго.

— Да ти се е повръщало?

— Не.

— Временна слепота, стесняване полето на периферното ти зрение?

— Нищо такова.

Премествайки офталмоскопа върху дясното око на Марти, Гътридж каза:

— Колкото до това да стана писател... има лекари, които са успели, нали разбираш? Майкъл Крайтън, Робин Кук, Съмърсет Моъм...

— Зевс.

— Не бъди саркастичен. Следващия път, когато трябва да ти сложа инжекция, ще използвам конска спринцовка.

— И без това усещането е същото. Ще ти кажа нещо — писателството изобщо не е така романтично, както си представят хората.

— Но поне не се налага да изследваш проби от урина — рече Гътридж и остави офталмоскопа настрана.

Все още под впечатление на неясните очертания на инструмента и светлината му, проникнала в неговите очи, Марти каза:

— Отношението на мнозина редактори, агенти и филмови продуценти към един начеващ писател е същото като към проба от урина.

— Да, но сега ти си знаменитост — рече Гътридж и пъхна краищата на слушалката в ушите си.

— Изобщо няма такова нещо — възрази Марти.

Гътридж притисна ледената, стоманена диафрагма на стетоскопа към гърдите на Марти.

— Окей, сега дишай дълбоко... задръж... издишай... пак...

След като преслуша дробовете и сърцето на Марти, докторът остави стетоскопа настрана.

— Халюцинации значи, така ли?

— Не.

— Особено усещане за миризма?

— Не.

— Усещаш вкуса на храната по същия начин както и преди? Искам да кажа — не ти се е случвало да ядеш сладолед и той изведнъж да ти загорчи или да ти замирише на лук... нищо такова?

— Нищо!

Докато наместваше апарата за кръвно налягане върху ръката на Марти, Гътридж каза:

— Е, това, което зная, е, че, за да те покажат на страниците на „Пийпъл“, трябва да си знаменитост по един или друг начин — рокпевец, актьор, някой мазен политик, убиец или може би човекът събрал най-много ушна кал. Значи, ако ти мислиш, че не си известен писател, то тогава аз бих искал да зная кого си убил и колко точно ушна кал си събрал.

— Откъде знаеш за „Пийпъл“?

— Абонирани сме за списанието — оставяме го в приемната.

Д-р Гътридж започна да помпа въздух в маншета на апарата за измерване на кръвното налягане и да следи показанията на живака върху манометъра. След малко продължи:

— Тази сутрин пристигна последният брой. Сестрата в приемната ми го показва. Беше доста забавно наистина. Според нея ти си последният човек, за когото би могла да си представи, че се нарича Мистър Убийство.

— Мистър Убийство ли? — рече сконфузено Марти.

— Не си ли видял статията? — попита Гътридж, подчертавайки въпроса си, като рязко и шумно разтвори лепенките на маншета и го смъкна от ръката на Марти.

— Не, още не съм. Никога не показват материалите си предварително. Имаш предвид статията, в която ме наричат Мистър Убийство, нали?

— Е, може да се каже, че е забавно.

— Забавно ли? — намръщи се Марти. — Чудя се дали на Филип Рот щеше да му се стори забавно, ако го бяха нарекли „Мистър Литератор“ или пък на Тери Макмилън с „Мис Черната Сага“.

— Нали знаеш какво казват хората: всяка популярност е полезна.

— Такава беше и първата реакция на президента Никсън по повод скандала „Уотъргейт“, нали?

— Всъщност ние сме абонирани за два броя на „Пийпъл“. Ще ти дам единия, когато си тръгнеш — рече Гътридж и глуповато се усмихна. — Знаеш ли, преди да видя статията, изобщо нямах представа колко страшен човек си бил.

— Точно от това се боях — простена Марти.

— Материалът не е лош. Като те зная какъв си, навярно ще се притесниш. Обаче това няма да те убие я!

— А какво ще ме убие, докторе?

Гътридж се намръщи и отвърна:

— Като имам предвид този преглед, ще си умреш от старост. По всички външни показатели, ти си в добра форма.

— Но важната думичка е „външни“ — рече Марти.

— Точно така. Бих искал да направя някои изследвания приходящо в болницата „Хоуг“.

— Готов съм — каза мрачно Марти, макар че изобщо не беше готов.

— О, не днес! — възкликна Гътридж. — Те ще работят от утре, но най-вероятно в сряда.

— Какво търсиш с тези изследвания?

— Мозъчни тумори, изменения, сериозна кръвна недостатъчност или изместване на епифизната жлеза, което ще окаже натиск върху съседната мозъчна тъкан... а това би предизвикало симптоми, подобни на твоите... Или пък други неща... Не се тревожи, защото аз съм почти сигурен, че няма нищо сериозно. Най-вероятно проблемите ти се дължат на стреса.

— Така ми каза и Пейджи.

— Виждаш ли? Значи, можеше да си спестиш таксата.

— Бъди откровен с мене, докторе.

— Но аз съм откровен!

— Нямам нищо против да ти кажа, че това ме плаши.

— Естествено, че ще те плаши — кимна съчувствено Гътридж.

— Но слушай, виждал съм далеч по-сериозни и страшни симптоми от твоите, а се е оказвало, че е просто стрес.

— На психическа основа.

— Да, но нищо трайно. Няма да полудееш, ако тази мисъл те тревожи. Опитай да се отпуснеш, Марти. В края на седмицата вече ще знаем какво ти е.

Когато бе необходимо, Гътридж можеше да вдъхва толкова увереност (и до смъртния одър дори така да успокоява), както би направил всеки известен, побелял доктор в най-елегантния си костюм с жилетка. Той свали ризата на Марти от закачалката на вратата и му я подаде. Искрицата в погледа му показваше промяна в настроението му.

— Сега, когато ти запазвам час в болницата, какво име да им кажа: Мартин Стилуютър или Мартин Убийство?

2.

Той разглежда своя дом. Нетърпелив е да научи нещо за своето ново семейство.

Тъй като най-много го интригува мисълта, че е баща, убиецът започва със спалнята на момичетата. Миг-два стои до вратата, изучавайки с поглед двете съвършено различни половини на стаята.

Чуди се коя ли е буйната му дъщеря, украсила своята част от стаята с плакати, показващи ярки, цветни балони, литнали в небето, балерина в подскок... дъщерята, която държи хамстер и други животни в телени клетки и стъклени терариуми... Той все още е със снимката на жена си и двете си дъщери в ръка, но усмихнатите им лица не му показват нищо от характерите им.

Втората дъщеря е явно по-разсъдлива и обича по-спокойни сюжети — пейзажи. Леглото ѝ е опънато като по конец, възглавниците са бухнати точно колкото трябва. Книгите ѝ са подредени, а бюрото ѝ в нейния ъгъл е съвсем чисто.

Когато бавно плъзва вратата на шкафа с огледалото, той забелязва същите разлики в окачените там дрехи: тези вляво са подредени по цвят и вид, а сред тези вдясно няма почти никакъв порядък — нахвърляни са върху закачалките и наблъскани едни върху други така, че задължително да се намачкат.

Тъй като по-малките дънки и рокли са в лявата половина, убиецът е уверен, че по-кроткото и спретнато момиче е и по-малкото. Той приближава снимката към очите си и се взира в нея — в малката фея. Толкова е сладка. Все още не знае дали тя е Шарлът или Емили.

Отива до бюрото на по-голямата дъщеря в нейната половина от стаята и втренчено гледа пълния безпорядък, който цари там: списания, учебници, една жълта панделка, ученическа барета, няколко дъвки „Блек Джек“, цветни моливи, един чифт усукани, розови, тричетвърти чорапи, празна кутия от кока-кола, монети и една компютърна игра.

Убиецът отваря един от учебниците... после друг... И двата имат етикет отпред с едно и също име, написано с молив: Шарлът Стилуютьър.

По-голямото и по-непослушно момиче е Шарлът. По-малката и по-спретнатата е Емили.

Той отново се заглежда в лицата им на снимката.

Шарлът е красива, усмивката ѝ е очарователна. Но ако ще има проблеми с децата си, то те ще бъдат именно с нея.

Той няма да търпи безпорядък в къщата си. Всичко трябва да е свършено: ред, чистота, доволство.

В самотни, хотелски стаи, в непознати градове, буден в тъмнината на нощта, той бе усещал болезнено нуждата, без да разбира какво би удовлетворило неговия копнеж. Сега вече знае, че да бъде Марти Стилутър (баща на тези деца и съпруг на тази жена), беше съдбата, която щеше да запълни неговата ужасна празнота и най-сетне щеше да му донесе успокоение. Убиецът усеща в себе си чувство на признателност към силата, довела го тук. Той е решен да изпълни задълженията си към своята съпруга, децата си и обществото. Исква да има идеално семейство — като тези, които е виждал в някои любими филми... иска да е добър като Джими Стюарт в *„Животът е прекрасен“*, мъдър като Грегъри Пек в *„Да убиеш присмехулник“*... уважаван като единия и другия. Той ще направи всичко необходимо, за да осигури дом, в който цари любов, хармония и ред.

Убиецът е гледал *„Дяволско семе“* и знае, че някои деца могат да разрушат един дом и да унищожат всяка надежда за хармония, защото те кипят от енергия и желание да вършат зло. Разпуснатостта на Шарлът и странната ѝ менажерия показват, че тя е непокорна и евентуално способна да извърши насилие.

Когато в някой филм покажат змия, то тя винаги е символ на злото, опасна за невинните. Следователно змията в терариума е доказателство за покварата в момичето и нуждата то да бъде направлявано. Освен това тя държи и други влечуги, двойка гризачи и един отвратителен черен бръмбар в буркан — филмите са го научили, че всичко това е свързано със силите на мрака.

Той отново се вглежда във фотографията, наслаждавайки се на невинния вид на Шарлът.

Обаче да не забравя момичето в *„Дяволско семе“*. То приличаше на ангел, но бе зло до мозъка на костите си.

Можеше да се окаже, че да бъде Марти Стилутър, не е чак толкова лесно, както отначало си бе мислил. Само Шарлът му стигаше!

За щастие убиецът е гледал филма „Опри се на мен“, в който Морган Фрийман е директор в една гимназия, където цари пълна анархия; гледал е и „Директорът“ с Джим Белуши, тоест той знае, че дори самите лоши деца искат дисциплина. Те откликват както трябва, щом възрастните имат достатъчно смелост и твърдо настояват да се спазват правилата за прилично поведение.

Ако Шарлът е непослушна, своенравна и се инати, той ще я наказва, докато тя се научи да се държи като едно добро, малко момиче. Няма да допусне пропуски с нея. Отначало Шарлът ще го мрази, загдето ще накърни правата ѝ, заради това, че ще я заключва в стаята ѝ и че ще я бие, ако се наложи, но след време тя ще разбере, че той прави всичко това само за нейно добро, постепенно ще разбере колко е мъдър и най-накрая ще го обикне.

Всъщност убиецът почти си представя мига, когато след толкова много борба, нейното добро име ще бъде възстановено. Шарлът щеше да разбере, че не е била права, че той е бил добър баща и всичко щеше да доведе до един щастлив и трогателен край — двамата ще плачат, тя ще се хвърли в прегръдките му, разкайна и засрамена, а той ще я прегърне силно и ще ѝ каже: „всичко е наред, всичко е наред, не плачи“. После тя ще извика: „О, татко!“ с разтреперан глас, ще се притисне в него и от този миг нататък всичко между тях ще бъде идеално.

Ах как копнее за тази сладка победа! Той дори чува вдъхновената и прочувствена музика като фон на тази сцена.

Убиецът се обръща, напуска владенията на Шарлът и застава до спретнатото легло на по-малката си дъщеря.

Емили, малката фея. Тя никога няма да го разочарова... тя е добрата дъщеря.

Ще я взима на коленете си и ще ѝ чете приказки. Ще я води в зоопарка, а малката ѝ ръчичка ще се губи в неговата едра длан. Ще я води на кино и ще ѝ купува пуканки, ще седят един до друг в тъмното и ще се смеят на последния анимационен филм на Уолт Дисни.

Големите ѝ, тъмни очи ще го гледат с обожание.

Сладката Емили... скъпата Емили!

Почти богобоязливо той дърпа плюшената покривка на леглото — одеялото, горния чаршаф... Взира се в долния чаршаф, върху който

тя е спала снощи... гледа възглавниците, на които е била деликатната ѝ главица.

Сърцето му се изпълва с обич и нежност.

Убиецът слага едната си ръка върху чаршафа, плъзга я нагоре, после надолу, нагоре... надолу... усеща тъканта, върху която едва вчера е лежало младото ѝ тяло.

Всяка нощ той ще я завива, ще притиска към бузата си мъничките ѝ устнички — прекрасни, нежни целувки! Ще усеща дъха на мента в устата ѝ от пастата за зъби.

Убиецът се навежда и вдъхва миризмата от чаршафа.

— Емили — прошепва тихо той.

О, как желае само да бъде неин баща, да се вглежда в тези тъмни и все пак ясни очи... тези огромни, обожаващи го очи.

Убиецът въздъхва, връща се във владенията на Шарлът и оставя върху леглото ѝ обрамчената със сребро фотография на своето семейство. После започва да наблюдава създанията затворени в клетките върху полиците, предназначени за книги.

Някои от дивите зверчета го гледат.

Започва с хамстера. Когато отваря клетката му, плахото животинче се свива в най-отдалечения ъгъл, вцепенено от страх, предусещащо намерението на убиеца. Той го сграбчва и го измъква от клетката. Макар хамстерът да се мятва и да се опитва да избяга, убиецът здраво държи тялото му в дясната си ръка, а главата в лявата — завърта рязко и прекършва вратлето му. Тих, хрущящ звук. Писъкът на животинчето е пронизителен, но кратък.

Той захвърля мъртвия хамстер върху пъстроцветната покривка на леглото.

Това е началото на дисциплинирането на Шарлът.

Тя ще го мрази заради това, ала само за кратко време.

Постепенно ще разбере, че тези животни са неподходящи за едно малко момиче... символи на злото: влечуги, гризачи, бръмбари... същества, подобни на онези, които вещиците използват, за да общуват със Сатаната.

Убиецът е научил всичко за съществата, които вещиците използват, от филмите на ужаса. Ако в къщата има котка, той щеше и нея да убие без колебание, защото понякога те са невинни и сладки... просто котки и нищо повече... обаче в други случаи са направо адови

изчадия! Пусне ли такива създания в дома си, човек рискува да пусне и самия дявол...

Един ден Шарлът ще разбере и ще му бъде благодарна.

Най-накрая ще го обикне.

Всички ще го обикнат.

Той ще бъде добър съпруг и баща.

Много по-малка от хамстера, мишката трепери, уплашена в ръката му, а опашницата ѝ виси между свитите му пръсти. Главичката ѝ съвсем леко се показва над юмрука му. Мишлето изпразва пикочния си мехур. Убиецът прави гримаса, когато усеща топлата течност върху дланта си, и погнусен, стисва крехкото телце с всички сила, изцеждайки и последната капчица живот от мръсното зверче.

Той хвърля и него на леглото, до мъртвия хамстер.

Безвредната градинска змия в стъкления терариум изобщо не се опитва да му се изплъзне. Убиецът я хваща за опашката и замахва с нея, сякаш е камшик... замахва отново, а след това с все сила я удря в стената... отново и отново. Когато я провесва, взирайки се в нея, змията е вече напълно безжизнена и той вижда, че черепът ѝ е напълно разбит.

Убиецът навива змията и я слага до хамстера и мишката.

Бръмбарът и костенурката изхрущяват зловещо под тока на обувката му, когато той ги стъпква. Слизестите остатъци от двете животинки поставя на леглото до останалите.

Само гущерът успява да избяга. Когато той отваря капака на терариума и посяга към него, хамелеонът се стрелва по ръката му, бързо като стрела, и скача от рамото му. Убиецът мигновено се обръща и го търси с поглед. Съзира го върху тоалетната масичка, където гущерчето се спуска между четката за коса и гребена, а от там скача върху кутията с бижута. То замръзва на капака ѝ и започва да променя цвета си, за да се слее с околната среда. Обаче, когато убиецът посяга да го сграбчи, хамелеонът скача от шкафа на пода, прекосява стаята, пъхва се под леглото на Емили и се скрива от погледа му.

Той решава да го остави.

Може да е за хубаво. Когато Пейджи и момичетата се приберат, четиримата ще започнат да го търсят. Като го намерят, той ще го убие пред Шарлът или може би ще накара самата нея да го направи. Това ще

бъде добър урок, след който тя няма повече да донася неподходящи животни в къщата Силуотър.

3.

На паркинга отвън, пред триетажната административна сграда в испански стил, където бе кабинетът на доктор Гътридж, вятърът гонеше нападалите по паважа есенни листа, а Марти седеше в колата и четеше статията за себе си в сп. „Пийпъл“. Две снимки и статия в размер на една стандартна страница бяха поместени върху три в списанието. За няколко минути, през които той четеше статията, другите му тревоги поне бяха забравени.

Заглавието с големи, черни букви го накара да трепне, макар да знаеше вече какво е — МИСТЪР УБИЙСТВО. Обаче Марти бе също толкова смутен и от подзаглавието, изписано с по-малки букви: *В южна Калифорния писателят на криминални романи вижда мрак и насилие там, където другите виждат светлина.*

Той почувства, че статията го представяше като мрачен песимист, обличащ се изцяло в черно, изникващ изведнъж между палмите на брега, гледайки сурово всеки, който би се осмелил да се забавлява, и изнасящ безкрайни, скучни лекции за вродената поквара на човешката раса. В най-добрия случай това би означавало, че Марти е театрален дилетант, костюмирал се така, както той смяташе, че е най-подходящо за един писател на криминални романи.

Може би преувеличаваше. Пейджи щеше да му каже, че е прекалено чувствителен към тези неща. Тя винаги така казваше и го караше да се чувства по-добре, независимо от това дали ѝ вярваше или не.

Марти разгледа фотографиите, преди да прочете статията.

На първата снимка, която беше по-голяма, той стоеше в задния двор на къщата си на фона на няколко дървета и смрачаващи се небеса. Приличаше на ненормален.

Фотографът, Бен Уоленко беше получил инструкции да накара Марти да се снима в пози, които според общото мнение бяха най-подходящи за един писател на криминалета. Ето защо той му предложи няколко театрални атрибута, смятайки, че писателят много ще ги хареса като най-сполучлив израз на злонамереност: брадва, голям нож, шиш за лед, пушка... Когато Марти любезно отклони тези

предложения, а също така отказа да облече шлифер с вдигната яка и филцова шапка, нахлупена ниско над очите, фотографът заяви, че наистина е смешно един възрастен човек да си слага подобни труфила и сам предложи да бъдат избегнати баналните клишета, тоест той се съгласи да снима Марти просто като писател и обикновено човешко същество.

Сега обаче беше ясно, че Уоленко бе постъпил достатъчно хитро и бе осъществил първоначалните си намерения без театрални атрибути и след като бе приспал чувството за бдителност на Марти, създавайки в него фалшиво усещане за сигурност. Задният двор му се струваше съвсем нормален и безопасен като фон. Обаче посредством едновременно използване на тъмните сенки на здрача, извисяващи се в небето дървеса и зловещи облаци, осветени в дъното от последните, оскъдни слънчеви лъчи, стратегическото разположение на прожекторите и извънредно малкия ъгъл на камерата, фотографът бе успял да направи от Марти един зловещ образ. Освен това от двадесетте снимки, направени в задния двор, редакторите бяха избрали най-лошите. На тях Марти бе примижал, а чертите на лицето му бяха разкривени. Светлината от прожекторите на фотографа се отразяваше в присвитите му очи и те сякаш горяха като очите на зомби.

Втората снимка бе направена в кабинета му — той седеше зад бюрото си с лице към камерата. На тази фотография се познаваше, че е самият Марти, макар вече той да предпочиташе да *не* го познават. Струваше му се, че единственият начин да запази частица от собственото си достойнство, беше, ако неговата истинска самоличност останеше загадка. Комбинацията от сенките и светлината на настолната лампа с цветния абажур, дори и на черно-бяла снимка, го правеше да изглежда така, сякаш е някой цигански шаман съзрял в своята кристална топка някаква зла поличба.

Марти беше убеден, че голяма част от проблемите на съвременното общество бяха причинени от повсеместната дейност на средствата за масова информация, които не само имаха склонност да опростяват всичко, свеждайки го до степента на абсурда, но и смесваха фантазията с действителността. Телевизионните новини поставяха ударението върху драматичното, а не върху самите факти, предпочитаха сензационното пред важното, търсейки да постигнат ефект и масов интерес със същите средства, с които продуцентите

правеха забавни програми за най-гледаното телевизионно време и репортажи за някой драматичен съдебен процес. Документалните филми за истински исторически личности се превръщаха в „документални драми“, в които действителните, точни подробности и събития в живота на знаменитостите биваха безмилостно подчинявани на изискванията за развлекателност и дори на индивидуалните фантазии на създателите на предаванията, които с широка ръка прекрояваха миналото. Патентовани лекарства се продаваха чрез телевизионните реклами от изпълнители, които играеха ролята на лекари в някои специализирани предавания, като че ли бяха завършили медицина в Харвард, а не просто посетили един-два курса по актьорско майсторство. Политици се появяваха в откъслечните епизоди на някой водевил. Актьори от тези водевили се появяваха в политически дебати. Неотдавна вицепрезидентът на Съединените щати бе въввлечен в някакъв объркан и безкраен спор с един журналист от националната телевизия. Зрителите не знаеха кой е актьор и кой политик. Един автор на криминални романи вече не беше просто като един от героите си, а карикатурен прототип на най-популярния герой от целия жанр. С всяка година положението ставаше все по-тревожно и хората вече не можеха да мислят ясно по важни въпроси или пък да разграничават фантазиите от действителността.

Марти беше твърдо решен да не допринася за разрастването на тази болест, но бе подлъган. Сега той бе запечатан в общественото съзнание като Мартин Стилуютьр — страховитият и загадъчен автор на също толкова страховити и загадъчни, криминални истории, обсебен от мрачната страна на живота и така тъжен и самотен, както всички герои, за които се разказваше в неговите романи.

Рано или късно някой обезпокоен и манипулиран от масмедиите гражданин, объркал измислените герои от романите на Марти с истинските хора от живота, пристигаше пред дома му в някоя бричка, цялата украсена с надписи, обвиняващи го в убийството на Джон Ленън, Джон Кенеди, Рик Нелсън, и бог знае още на кого, макар Марти да е бил невръстно дете, когато Лий Харви Осуалд е дръпнал спусъка на оръжието си срещу Кенеди (или когато седемнадесет хиляди и тридесет и седем конспиратори-хомосексуалисти са дръпнали спусъка, ако може да се вярва на филма на Оливър Стоун). Нещо подобно се бе случило и със Стивън Кинг, нали? А Салман Рушди бе преживял

няколко тревожни години, както всеки един от героите на Робърт Лъдълъм в неговите фантастични бурлески.

Огорчен от зловещия имидж, който списанието му бе създало, и изчервен от смущение, Марти огледа паркинга, за да се увери, че никой не го бе видял как чете статия за самия себе си. Някои отиваха към колите си, други излизаха от тях, но никой не му обръщаше внимание.

В слънчевия до преди малко ден бяха пропълзляли облаци. Вятърът завърташе сухите листа в едно малко торнадо, което се носеше в своя вихрен танц върху черната настилка.

Марти зачете статията, като от време на време въздишаше и мърмореше. Въпреки няколкото незначителни грешки, фактологически материалът се придържаше към истината. Обаче превратното му тълкуване бе същото както образът му, представен от снимките. Милият, заваян Марти Стилутър! Какъв навъсен и мрачен човек?! Работи в сумрачен кабинет, почти на тъмно, а казва, че просто се опитва да затъмни екрана на компютъра си (не на нас тия!).

Отказът на Марти да бъдат фотографирани Шарлът и Емили бе продиктуван от желанието му да запази тяхното спокойствие и да не позволи на съучениците им да ги дразнят. Това обаче бе изтълкувано като страх от похитители, които уж му се привиждали зад всеки храст. В края на краищата само преди няколко години той бе написал роман за отвличането на едно дете.

За Пейджи, която бе „красива и умна“ като някоя героиня на Марти Стилутър, се казваше, че е „психолог, чиято работа изисква от нея да се рови в най-тъмните и съкровени тайни на нейните пациенти“ и то така, сякаш тя се занимаваше не с деца, притеснени от разводите на родителите си или смъртта на някой близък, а с изследвания на психиката на най-известните масови убийци на нашето време.

— Милата, заваяна Пейджи Стилутър — рече гласно Марти. — Хм, защо иначе би се омъжила за мен, ако още тогава не беше вече малко откачена?

Той си каза, че драматизира нещата.

Затваряйки списанието, Марти прошепна:

— Слава богу, че не позволих момичетата да участват. След всичко това те сигурно щяха да изглеждат като децата от „Семейство Адамс“.

Каза си отново, че преувеличава, но настроението му не стана по-добро. Той се чувстваше омърсен и принизен, а фактът, че вече си говореше сам, сякаш напук потвърждаваше новата представа на нацията за него — един забавен ексцентрик.

Марти завъртя ключа на стартера и запали двигателя.

Докато караше през паркинга към оживената улица, той с тревога си мислеше за това, че с мозъчното затъмнение в събота съдбата му бе направила завой към по-лошо, а то нямаше да е за кратко време. Статията в списанието бе още един пътен знак по този нов, мрачен маршрут и Марти трябваше да измине доста дълго разстояние, преди да намери гладкия, първокласен път, който бе изгубил.

Внезапна вихрушка запрати куп сухи листа към колата му и Марти трепна при сухия стържещ звук от дръжките им, които драснаха по бронята и гюрука, подобно на ноктите на кръвожаден звяр, решен да се вмъкне вътре.

4.

Изведнъж усеща страхотен глад. Не е лягал от петък вечерта, прекосил е направо цяла Америка при доста лоши метеорологични условия, прекарал е деветдесет вълнуващи и изтощителни минути в къщата Стилуотър, опознавайки собствената си съдба. Запасите му от енергия са изчерпани. Коленете му треперят и едва се държи на краката си.

В кухнята той се нахвърля върху хладилника, отрупвайки с храна дъбовата маса в трапезарията. Изяжда няколко резена швейцарско сирене, половин самун хляб, няколко зеленчукови консерви, почти половин килограм бекон, като смесва всичко наведнъж направо в стомаха си, без да си дава труд да приготвя сандвичи — хапка от тук, хапка от там... дъвче бекона суров, защото не иска да губи време в готвене. Яде бързо и с фанатична всеотдайност към пира, забравил трапезните маниери, промивайки трескаво всичко с дълги глътки студена бира, която се разлива и пени по брадичката му. Гладът му е свиреп. Трябва да направи толкова много неща, преди да се върнат жена му и децата, а и той не е сигурен кога точно да ги очаква. Месото е тлъсто и засищащо. Затова от време на време убиецът пъха пръсти в един голям буркан с майонеза, загребва щедри порции от нея и я облизва, смучейки пръстите си, за да смаже малко трудните за преглъщане зальци, въпреки втората бутилка „Корона“. Той приключва яденето си с две дебели парчета шоколадова торта. Тях също промива с бира, след което разчиства масата, забърсва навсякъде с книжни салфетки и си измива ръцете над умивалника.

Отново усеща прилив на енергия.

В ръка със снимката в сребърна рамка, убиецът се качва отново на втория етаж, взимайки стъпалата по две наведнъж. Той влиза в голямата спалня и запалва двете нощни лампи.

Миг-два се вижда в двойното легло, възбуден от перспективата да прави секс с Пейджи. Да се люби с нея. Когато мъжът го прави с някоя жена, която обича, този акт се нарича „да правиш любов“.

А той наистина я обича.

Трябва да я обича.

В края на краищата тя му е жена.

Убиецът знае, че лицето ѝ е хубаво, отлично, с плътни устни, нежни скули и весели очи, но от фотографията не се вижда какво е тялото ѝ. Той си представя, че гърдите ѝ са заоблени, коремът ѝ е плосък, краката дълги и добре оформени. Нетърпението му да легне с нея, да проникне дълбоко в нея, е голямо.

Убиецът отваря чекмеджетата на нощното шкафче и там намира бельото ѝ. Той милва един от корсажите ѝ, поглажда гладките чашки на сутиена ѝ и една украсена с дантели камизола. Изважда чифт копринени бикини от най-долното чекмедже и заравя лицето си в тях, вдъхвайки дълбоко уханието им и повтаряйки шепнешком името на Пейджи.

Да прави любов щеше да бъде далеч по-различно от изморителните сексуални изпълнения, които бе имал с разни уличници, забърсвани в баровете, защото тези изживявания неизменно го оставяха с чувството за празнота, отчуждение и болка, тъй като отчаяната му нужда за истинска близост не можеше да бъде задоволена. Отчаянието води след себе си гняв, гневът се превръща в омраза, омразата ражда насилие... а насилието понякога успокоява, тази схема обаче е неприложима за Пейджи, с която ще прави любов. Той ѝ принадлежи, както на никоя друга жена. С нея щеше докрай да бъде задоволено не само желанието му, но и неговата нужда. Заедно те щяха да постигнат единение, каквото човек не можеше да си представи. Съвършено единство и блаженство, духовно и физическо консумиране — всичко, което бе виждал в безброй много филми: тела, облени в златиста светлина, екстаз, неизмеримо силно усещане за удоволствие, възможно само, когато има любов. След това нямаше да се налага да я убива, защото те щяха да бъдат едно цяло — две сърца, туптящи в пълна хармония, без да е нужно убийство, преливащи един в друг и всички нужди възхитително задоволени!

Перспективата за романтична връзка го оставя без дъх.

— Ще те направя щастлива, Пейджи — обещава той на снимката.

Осъзнавайки, че не се е къпал от събота и с намерение да бъде чист за нея, той поставя обратно копринените бикини в купа, от който ги е измъкнал, затваря чекмеджето на шкафа и отива под душа в банята.

Убиецът смъква дрехите, които е взел от шкафа в караваната на беловласия пенсионер Джек в Оклахома, в събота... едва преди едно денонощие. След като свива на топка всички дрехи, той ги напъхва в едно метално кошче за отпадъци.

Банята е достатъчно широка, а водата под душа е прелестно гореща. Той щедро се покрива с пяна от сапун и скоро облаците пара се изпълват с тежкия, упойващ аромат на цветя.

След като се избърсва с една пухкава, жълта хавлиена кърпа, убиецът рови из шкафчетата в банята, докато най-накрая намира тоалетните си принадлежности. Той се напръсква с дезодорант, а след това сресва влажната си коса назад и я оставя да изсъхне така. Избърсва се с електрическата самообръсначка, плясва по бузите си малко одеколон с мирис на липа и измива зъбите си.

Чувства се като нов човек.

В своята половина от огромния килер за дрехи той си избира чифт памучни слипове, дънки, памучна бархетна риза на сини и черни карета, къси чорапи и чифт маратонки „Найк“. Всичко му е съвсем по мярка.

Колко е хубаво да си у дома!

5.

Пейджи стоеше до прозореца и гледаше как сивите, кълбести облаци прииждат от запад, носени от тихоокеанския вятър. Те се трупаха в небето, а там където се скупчваха, земята под тях потъмняваше и огрените от слънцето сгради намятаха черни плащове.

Вътрешното пространство на светая светих на Пейджи, нейния кабинет, се състоеше от три стаи на шестия етаж с два прозореца, предлагащи не особено възхитителна гледка — един голям базар и сгушилите се един до друг покриви на жилищните квартали, които се точеха през целия Ориндж Каунти и очевидно се губеха някъде в безкрая. Пейджи разбира се би предпочела панорамна гледка към океана или към някой зелен и кичест вътрешен двор, но това би означавало по-висок наем, а то бе немислимо в онези ранни години от писателската кариера на Марти, когато тя припечелваше прехраната.

Сега, въпреки нарастващия му успех и внушителен доход, наемането на по-скъп кабинет някъде другаде все още би било неразумно. Кариерата дори на един процъфтяващ писател не означаваше сигурен доход. Когато се разболееше собственикът на магазин за пресни плодове, то той оставяше служителите си да продължат да продават ябълките и портокалите в негово отсъствие, но ако Марти се разболееше, цялото предприятие, макар и със скрибуцане, спираше напълно.

А Марти беше болен... и навярно сериозно.

Не, тя не биваше да мисли за това. Още нищо не знаеха със сигурност. Сега Пейджи беше онова същото момиче от периода „преди Марти“, което се безпокоеше за евентуални неща, вместо да се тревожи само за съществуващи вече факти.

Наслаждавай се на мига, би й казал Марти. Той бе роден терапевт. Понякога тя си мислеше, че от него е научила много повече, отколкото от лекциите и упражненията, които бе посещавала, за да защити доктората си по психология.

Наслаждавай се на мига!

В действителност непрестанният поток от хора и коли, който се виждаше от прозореца ѝ, я зареждаше с енергия. И докато в миналото

тя бе склонна да изпада в мрачни настроения, а лошото време ѝ влияеше зле, през всичките ѝ години с Марти и с неговия неизменно весел нрав бе станало възможно за Пейджи да съзре мрачната красота дори в приближаващата буря.

Тя бе родена и отгледана в дом без любов — така суров и студен, както би била някоя пещера на северния полюс. Но тези дни отдавна бяха минало и тяхното влияние върху нея отдавна бе изчезнало.

Наслаждавай се на мига!

Като погледна часовника си, тя дръпна пердетата, защото настроението на следващите ѝ двама клиенти едва ли се отличаваше с устойчивост срещу мрачно време.

Когато завесите на прозорците бяха дръпнати, кабинетът бе така уютен, както която и да било приемна в частен дом. Бюрото, книгите ѝ и медицинските картони бяха в третата стая и тези, които идваха на преглед при нея почти не ги виждаха. Пейджи винаги посрещаше пациентите си в стаята, в която се намираше сега, тъй като бе по-приятна. Канапето с дамаска на цветчета и пухестите възглавници, нахвърляни по него, придаваха голямо очарование на приемната, а трите големи тапицирани с плюш кресла бяха достатъчно удобни, за да могат пациентите да се сгушат в тях и дори да седнат по турски, ако им се искаше. Лампи с копринени абажури и ресни хвърляха приглушена светлина, която играеше в топли отблясъци върху дребните фигурки по краищата на масите и скъпите порцеланови статуетки във витрината на махагоновия шкаф.

Пейджи обикновено предлагаше горещ шоколад и сладки или солени и чаша студена кола. Това доста улесняваше разговора, защото човек се чувстваше така сякаш е „на гости при баба“. Поне така изглеждаше къщата на баба в онези времена, когато тя не си правеше пластична операция на лицето, не си коригираше тялото чрез хирургическо отстраняване на мастните тъкани, не се развеждаше с дядо, не предприемаше ергенски корабни пътешествия до Кабо Сан Лукас и не отлиташе за уикенда до Лас Вегас с приятеля си.

Повечето клиенти още при първото си посещение се стряскаха, когато не виждаха събраните трудове на Фройд, нито стандартната кушетка за прегледи, нито пък прекалено строгата атмосфера на един психиатричен кабинет. Дори когато Пейджи напомняше на клиентите си, че тя не е психиатър или доктор по медицина, а само дипломиран

консултант-психолог, който вижда посетителите си повече като „клиенти“, отколкото като „пациенти“, хората с по-сериозни комуникационни проблеми от неврозата и психозата оставаха смутени през първите тридесет минути от посещението си. В края на краищата стаята (а Пейджи би искала да вярва, че и приятелският ѝ подход) спечелваше сърцата на пациентите.

Последният преглед Пейджи бе записала за два часа. Посетителите бяха Саманта Ечисън и нейният осем годишен син, Шон. Първият съпруг на Саманта, бащата на Шон, бе починал наскоро, след като Шон бе навършил пет години. Две и половина години по-късно Саманта се бе омъжила повторно и проблемите в поведението на Шон бяха започнали буквално в деня на сватбата ѝ. Това очевидно се дължеше на погрешното му убеждение, че майка му бе извършила предателство спрямо неговия починал баща и един ден би могла да предаде и него самия. Пет месеца вече Пейджи се виждаше с момчето два пъти седмично, опитвайки се да спечели доверието му, откривайки начини на общуване, за да могат да обсъдят болката на Шон, страха и гнева му, за които той не можеше да говори с майка си. Днес Саманта щеше да участва за първи път, което беше важна стъпка, тъй като прогресът обикновено настъпваше бързо, щом детето беше вече готово да каже на родителя си онова, което бе споделило с консултантката си.

Пейджи седеше в едно от креслата, което бе само за нея и посегна към другия край на масата, където се намираше телефонът, наподобяващ антика. Той бе не само телефон, но и преговорна уредба, свързваща кабинета с приемната. Пейджи възнамеряваше да помоли секретарката си, Мили, да въведе Саманта и Шон Ечисън, но уредбата избръмча, преди още Пейджи да вдигне слушалката.

— Марти е на първа линия, Пейджи.

— Благодаря ти, Мили — каза Пейджи и натисна бутон номер едно. — Марти?

Марти не отговори.

— Марти, чуваш ли ме? — попита тя, поглеждайки към уредбата, за да види, дали бе натиснала нужния бутон.

Сигналната лампа за първа линия светеше, но отсреща не се чуваше нито дума.

— Марти?

— Харесва ми гласът ти, Пейджи. Толкова е мелодичен.

Марти звучеше някак... особено.

Сърцето и започна да блъска в гърдите ѝ и тя с усилие потисна страха, който се надигаше в нея.

— Какво каза лекарят?

— Харесва ми снимката ти.

— Моята снимка?! — възкликна Пейджи, изумена.

— Харесват ми косата ти, очите ти...

— Марти, не те...

— Ти си това, от което имам нужда.

Устата ѝ пресъхна.

— Нещо не е наред ли?

Изведнъж той заговори бързо като сливаше изреченията в едно:

— Искам да те целувам Пейджи, да целувам гърдите ти, да те прегръщам, да правя любов с тебе, ще те направя много щастлива, искам да бъда в тебе, ще бъде като на кино, блаженство...

— Марти, скъпи, какво...

Той затвори и не я остави да довърши.

Толкова изненадана и объркана, колкото и разтревожена, Пейджи се заслуша в телефонния сигнал. Сетне постави слушалката върху вилката.

Какво ставаше по дяволите?!

Беше два часа и тя не вярваше прегледът при Гътридж да бе отнел цял час. Следователно той ѝ се бе обадил не от лекарския кабинет. От друга страна пък не би имал достатъчно време, за да се върне вкъщи и да ѝ се обади оттам. Следователно беше ѝ се обадил по път.

Пейджи вдигна слушалката и набра номера на телефона в колата му. Той ѝ отговори на второто позвъняване.

— Марти, какво става, по дяволите?

— Пейджи?

— Какво беше всичко това?

— *Кое* всичко?

— Да ми целуваш гърдите, за бога! Блаженство... също като на кино!

Марти се поколеба за миг, а Пейджи чу в слушалката тихото бръмчене на двигателя на форда, което означаваше, че е в движение.

Един сърдечен удар и после отговорът:

— Мила, не те разбирам.

— Преди минута само ти ми се обади и се държеше така, сякаш...

— Не, не съм бил аз.

— Не си бил ти?!

— Ами не.

— Шега ли си правиш?

— Искаш да кажеш, че някой се е обадил и се е представил за мене?

— Да, той...

— Като мене ли говореше?

— Да.

— Точно като мене?

Пейджи замълча и се замисли за миг.

— Е, не точно. Говорът му приличаше много на твоя... и все пак не беше съвсем същият. Трудно е за обяснение.

— Надявам се, че си му затворила, когато е започнал да говори неприлични думи.

— Ти... — Пейджи се сепна и се поправи. — Той затвори пръв. Освен това разговорът не беше неприличен.

— О, така ли? Ами това, че искал да ти целува гърдите?

— Ами на мене не ми се стори неприлично, защото мислех, че си ти.

— Пейджи, припомни ми, ако обичаш... Кога за последен път съм ти се обаждал в службата, за да ти кажа, че искам да ти целувам гърдите?

Тя се разсмя.

— Е... май че никога.

Марти се засмя, а Пейджи добави:

— Може би идеята не е лоша. Би било хубаво от време на време да освежаваме малко ежедневието си.

— Гърдите ти са много апетитни за целувки.

— Благодаря.

— Също и дупето ти.

— Караш ме да се изчервявам — каза Пейджи и наистина поруменя.

— А също и...

— Е, *това* вече е неприлично — рече тя.

— Да, но аз съм потърпевшият.

— От къде на къде?

— *Ти* се обади на *мене* и едва ли не ме принуди да говоря мръсни думи.

— Да, бе! Еманципация, нали разбираш...

— И как ще свърши всичко това?

Една тревожна мисъл бе споходила Пейджи, но тя не искаше да я изкаже на глас: навярно Марти ѝ се бе обадил все пак по телефона в колата в състояние на мозъчно затъмнение, подобно на онова от съботния следобед, когато цели седем минути бе повтарял онези две думи пред касетофона, а после нямаше никакъв спомен за това.

Стори ѝ се, че същата мисъл току-що бе споходила и Марти, защото и той се умълча.

Най-накрая Пейджи наруши мълчанието.

— Какво каза Пол Гътридж?

— Мисли, че може би е стрес.

— Мисли ли?

— Ще ми запише час за изследвания за утре или сряда.

— Но не беше разтревожен, така ли?

— Не... или поне се престори, че не е.

По-свободното държане на доктор Гътридж с пациентите не се пренасяше и върху поведението му, с което той им съобщаваше особено важна информация. Беше винаги пряк и говореше по същество. Дори при тежкото заболяване на Шарлът, когато мнозина лекари биха смекчили сериозните последици от болестта, за да могат родителите постепенно да привикнат към мисълта за най-лошото, Пол направо и съвсем делово бе описал състоянието ѝ пред Пейджи и Марти. Той знаеше, че фалшивият полу оптимизъм не означава състрадание. Щом Пол не беше особено разтревожен за състоянието на Марти и симптомите, които показваше... то тогава това бяха добри новини.

— Имаше един брой в повече от последното издание на „Пийпъл“ и ми го даде.

— Охо! Казваш го така, сякаш ти е дал торба с кучешки изпражнения.

— Е, не беше това, което очаквах.

— Не е чак толкова лошо — рече Пейджи.

— Откъде знаеш? Та ти още не си я виждала!

— Но тебе те зная. Зная също как реагираш на такива неща.

— На едната снимка съм като чудовището Франкенщайн, налегнато от страхотен махмурлук.

— Винаги съм харесвала Борис Карлоф.

Марти въздъхна.

— Май ще трябва да си сменя името, да си направя пластична операция и да се преместя да живея в Бразилия. Но преди да си купя билет за самолета за Рио, ще трябва ли аз да взема децата от училище?

— Аз ще ги взема. Днес имат един час повече.

— О, вярно! Днес е понеделник — уроците по пиано.

— Ще се приберем към четири и половина — каза Пейджи. — Тогава ще ми покажеш статията в „Пийпъл“ и цяла вечер ще плачеш на рамото ми.

— Я зарежи тази работа. Ще ти покажа статията, но смятам цяла вечер да целувам гърдите ти.

— Обичам те, Марти.

— И аз те обичам, мила.

Когато затвори телефона, Пейджи се усмихваше. Той винаги успяваше да я развесели дори в най-мрачни и тежки мигове.

Тя не желаше да мисли повече за странното телефонно обаждане, за болести и затъмнения, за снимки, на които Марти приличаше на чудовище.

Наслаждавай се на мига.

В разстояние на минута или две Пейджи правеше тъкмо това, а после се обади на Мили по уредбата и ѝ каза да влязат Саманта и Шон Ечисън.

6.

В кабинета си той сяда на стола зад своето бюро. Удобен е. Почти е сигурен, че и преди е седял на него.

Въпреки това е неспокоен.

Включва компютъра — персонален е и производство на „Ай Би Ем“, с обемен хард диск. Добра машина. Не си спомня някога да я е купувал.

След програмата на управление големият екран показва и списъка на различните оперативни програми. Те са осем и са предимно от типа на „Уърд“. Той избира „Уърд-пърфект“ 5.1 и ето, че тя е готова за работа.

Не си спомня някога да се е учил да работи с компютър или да използва програмата „Уърд пърфект“. Това умение е забулено в мъглата на амнезията, както и умението му да си служи с оръжие, а също и странният факт, че познава улиците в различните градове. Очевидно шефовете му са вярвали, че ще му е нужно да разбира и от компютри, както и да борава с някои програми, за да може да изпълнява задачите си.

Сега дисплеят е чист.

Готово.

В долния десен ъгъл на синия екран се появяват бели букви и числа, които му показват, че е във файл DOC.1, страница първа, ред първи, десета позиция.

Така... Той е готов да напише роман — своя творба.

Убиецът гледа втренчено празния монитор и се опитва да започне. Началото се оказва много по-трудно от очакванията му.

От кухнята си е донесъл една бутилка „Корона“, защото е предвиждал, че ще му е нужно да смазва от време на време мислите си. Дръпва дълга глътка. Бирата е студена, освежаваща и е точно това, което му е необходимо, за да започне.

След като преполовява бутилката, увереността му се възвръща и той започва да пише. Изписва на екрана една дума, после спира:

Мъжът.

Мъжът какво?

Гледа екрана цяла минута, после написва „влезе в стаята“. Обаче каква стая? В къща ли? Или в административна сграда? Как изглежда стаята? Кой друг е в нея? Какво прави мъжът в тази стая, защо е там? Непременно ли трябва да е в стая? Не може ли примерно да влиза във влак, самолет или гробище?

Той изтрива „влезе в стаята“ и го замества с „беше висок“. И така, мъжът е висок. Какво от това, че е висок? Височината му от значение ли е за разказа? На колко години е? Какъв цвят са очите му, косата му? Бял ли е, черен ли е или азиатец? Как е облечен? Колкото до това, защо изобщо трябва да е мъж? Нима не може да е жена? Или пък дете?

С тези въпроси в главата си, той изчиства дисплея и започва историята отначало:

Мъж.

Отново се втренчва в екрана, който е ужасяващо празен. Неизразимо по-празен от преди — само три букви, станали сякаш по-празни, поради липсата на окончанието. Окончанието определя граматическия род, но иначе изборът на самата дума е неограничен. А това до голяма степен затруднява избора на втората дума, което убиецът не е очаквал в началото, преди да седне на стола, облечен в черна кожена дамска и преди да включи компютъра.

Той изтрива „Мъж“.

Екранът е чист.

Готово.

Допива бирата си. Тя е студена и освежаваща, ала не смазва мислите му.

Отива до библиотеката и измъква осем романа с неговото име — Мартин Стилутър. Занася ги до бюрото и известно време седи и чете първите страници, вторите страници, опитвайки се да раздвижи мозъка си.

Неговата съдба е да бъде Мартин Стилутър. Това поне е ясно.

Той ще бъде добър баща за Шарлът и Емили.

Ще бъде също добър съпруг и любовник за красивата Пейджи.

Освен това ще пише романи... Криминални романи.

Явно той ги е писал и преди — поне десетина... Значи може пак да ги напише. Просто трябва да придобие повторно чувството за това как се пише роман... да придобие повторно уменията.

Екранът е празен.

Той слага пръстите си върху клавиатурата, готов да пише.

Екранът е толкова празен... Празен, празен, празен! Присмива му се!

Подозирайки, че затруднението му се дължи на тихото, натрапливо бръмчене на мониторния вентилатор и на очакващото го, синьо електронно поле, в което е изписано „файл 1, страница 1“, той изключва компютъра. Възцарява се благословена тишина, но мъртвото сиво стъкло на монитора е дори още по-присмехулно от синия екран. Изключването на апарата показва, че се е признал за победен.

Той трябва да бъде Мартин Стилуютър, което означава, че трябва да пише:

Мъжът. Мъжът беше. Мъжът беше висок, със сини очи и руса коса, носеше син костюм, бяла риза и червена вратовръзка, беше около тридесет годишен и не знаеше какво прави в стаята, в която бе влязъл. По дяволите! Не става! Мъжът. Мъжът. Мъжът...

Той има нужда да пише, но всеки опит за това го хвърля в отчаяние. Скоро отчаянието ражда гняв. Познатата схема... Гневът се превръща в особена омраза към компютъра, *ненавист*, а също и в една малко размита омраза към незавидното му положение в света, към самия свят и всеки един негов обитател. Убиецът се нуждае от толкова малко, толкова трогателно малко... има нужда просто да принадлежи някъде, да бъде като другите хора, да има дом и семейство, да има цел, която да разбира. Толкова ли е много това? А? Не иска да е богат, да се движи сред високопоставените и могъщите, да обядва със знаменитости. Не е жаден за слава. След толкова борба, смут и самота сега има дом, съпруга и две деца и чувство за посока — съдба. Ала той чувства, че всичко това му се изплъзва от ръцете. Има нужда да бъде Мартин Стилуютър, но за да бъде Мартин Стилуютър трябва да може да *пише*, а той не може да пише, не може да пише... по дяволите всичко... не може да пише! Знае улиците в Канзас Сити, познава други градове, знае всичко за оръжията, за отваряне на ключалки, защото те са му внушили тези знания (които и да се „те“). Обаче не са сметнали за необходимо да му предадат знания за това как се пишат криминални романи, от което той се нуждае — о, колко отчаяно се *нуждае*! — щом някога изобщо трябва да бъде Мартин Стилуютър и ако изобщо трябва да задържи прелестната си съпруга Пейджи, дъщерите си, своята нова

съдба, която се изплъзва, изплъзва, изплъзва от ръцете... Единственият му шанс за щастие се изпарява с шеметна бързина, защото те са против него — всички те! Целият свят е срещу него, решен да го остави самотен и объркан! И защо? Защо?! Той ги мрази, мрази изкусните им планове и тяхната безлика мощ, презира ги — тях и техните машини — с толкова много горчивина, че... с яростен крясък той забива юмрука си в тъмния екран на компютъра, замахвайки не само срещу собственото си, гневно отражение, но и срещу машината и срещу всичко, което тя представлява. Звукът от счупено стъкло отеква в тишината на къщата, а вакуумът зад монитора изпуква и в същото време тихо изсъсква от нахлуващия вътре въздух.

Той отдръпва ръката си от развалините и се втренчва в яркочервената кръв. Стъклата от екрана все още падат по клавиатурата. Остри късчета бляскат между свивките на пръстите и кокалчетата му. Едно елипсовидно парче се е забило в меката част на дланта му.

Макар че е все още сърдит, той постепенно възвръща самообладанието си. Насилието понякога успокоява.

Извъртява стола, оставяйки компютъра зад гърба си, и се обръща с лице към срещуположната, П-образна част на кабинета. Навежда се и се визира в раните си на светлината на лампата с цветния абажур. Стъкълцата, забити в плътта му, светят като елмази.

Изпитва съвсем слаба болка и знае, че скоро ще премине. Той е здрав и жилав. Притежава възхитителната способност бързо да се възстановява.

Някои от парчетата стъкло не са забити дълбоко и той успява да ги измъкне с пръсти. Но други са проникнали дълбоко в плътта му.

Отдръпва се назад от бюрото заедно със стола, става и тръгва към банята до голямата спалня. Ще му трябват пинсети, за да издърпа по-упоритите стъкълца.

Макар отначало да кърви обилно, сега кръвотечението му е намаляло. Въпреки това, той вдига ръката си нагоре с изпъната длан, така че кръвта му се стича надолу по китката, сетне минава под ръкава му, вместо да капе върху килима.

Щом извади парчетата стъкло, може пак да се обади на Пейджи в службата ѝ.

Беше толкова развълнуван, когато намери телефонния ѝ номер в кабинетния указател... и така възбуден от разговора си с нея. Тя

говореше умно, уверено, нежно. Гласът ѝ бе леко гърлен, което той намираще за много секси.

Щеше да бъде чудесна награда, ако освен всичко друго тя беше и секси. Тази вечер двамата ще бъдат в едно легло. Ще я обладае много пъти. Припомняйки си лицето ѝ от фотографията и леко дрезгавия ѝ глас по телефона, той е уверен, че тя ще удовлетвори нуждите му така, както никоя друга жена преди нея. Пейджи няма да го остави недоволен и отчаян, както бяха сторили толкова много жени в миналото му.

Убиецът се надява, че тя ще отговори, дори ще надхвърли очакванията му. Надява се, че няма да има никаква нужда да я наранява.

В банята до голямата спалня открива пинсети — в чекмеджето, където Пейджи държи грима си, ножичките за нокти, пили, сенки и други козметични принадлежности.

Той застава пред умивалника и протяга ръката си над него. Макар кървенето да е престанало, кръвта шурва отново всеки път, когато от дланта си измъква по някое остро парче стъкло. Пуска топлата вода и тя отмива кръвта в канала.

Може би тази нощ, след секса ще трябва да поговори с Пейджи за това как е блокирал като писател. Ако е блокирал и преди, тя навярно ще си спомни как е постъпвал при тези случаи, за да разчупи творческата си инертност. Разбира се! Няма начин Пейджи да не знае решението!

Приятно изненадан и с чувство на облекчение, той разбира, че вече не е необходимо сам да се справя с проблемите си. Като семеен мъж, той има предана партньорка, с която да дели ежедневните си грижи.

Той вдига глава, вижда отражението си в огледалото зад умивалника, ухилва се и казва:

— Сега си имам жена.

Забелязва петънце от кръв върху дясната си буза и друго отстрани на носа.

Засмива се тихо и казва на себе си:

— Ама че си мърляв, Марти! Трябва да се почистиш. Сега имаш съпруга, а съпругите харесват мъжете им да са спретнати и чисти.

Отново се съсредоточава върху дланта си и с пинсетите измъква последното остро парче стъкло.

Във все по-добро настроение, той отново се размива и продумва:

— Първото нещо, което трябва да направя утре сутринта, е, да изляза и да купя нов монитор за компютъра.

Сетне поклаща глава, смаян от собствената си детинщина.

— Ти си се смахнал, Марти — добавя той, — но нали писателите трябва да са темпераментни, а?

След изваждането на последното парче, забито в свивката между два пръста, той оставя пинсетите и слага ранената си ръка под топлата водна струя.

— Не може да продължаваш така. Вече не. Ще изплашиш до смърт малките Шарлът и Емили.

Отново поглежда в огледалото, поклаща глава и се усмихва.

— Луд човек — казва той на себе си така, сякаш говори с топлота и обич на свой приятел, чиито недостатъци намира за очарователни. — Направо си луд!

Животът е хубав.

7.

Оловното небе увисна още повече от собствената си тежест. Според метеорологичната прогноза по радиото, дъждът щеше да започне по здрач, осигурявайки свирепи задръствания в транспорта точно, когато движението беше най-натоварено. Пъкълът изглеждаше много по-привлекателен, отколкото магистралата за Сан Диего.

Би трябвало Марти да си отиде направо у дома, след като излезе от кабинета на Гътридж. Наближаваше завършването на последния си роман, а във финалните мъки на всяка своя история той работеше почти без прекъсване, защото всяко разсейване биваше фатално за кулминационния момент в повествованието.

Освен това той бе необичайно неуверен в шофирането си. Когато върна мислите си назад, прекарвайки през съзнанието си всяка минута, откакто бе излязъл от кабинета на доктора, той бе сигурен, че не бе звънял на Пейджи в състояние на мозъчно затъмнение зад волана на форда. Естествено страдащият от мозъчно затъмнение нямаше спомен за пристъпа си, тъй че дори и най-подробното възстановяване на изминалия час не би могло да разкрие истината. Докато се запознаваше с различни научни изследвания във връзка с написването на романа „Един мъртъв епископ“, той попадна на материали, показващи, че страдащи от мозъчни затъмнения могат да пропътуват стотици километри и да общуват с десетки хора в момент на неадекватност, а после изобщо да не могат да си спомнят какво са правили. Опасността не бе така сериозна, както да се кара кола в пияно състояние... макар че да се управлява тон и половина грамада от стомана при висока скорост и в не съвсем нормално състояние на духа също не беше особено умна идея.

Все пак, вместо да си отиде у дома, Марти отиде до големия базар „Мишън Виехо“. Работният ден почти приключваше, а Марти бе твърде неспокоен, за да чете или да гледа телевизия, докато Пейджи и момичетата се върнеха вкъщи.

Когато играта загрубее, грубите тръгват на пазар...^[1] така че той започна да се рови из рафтовете за книги и плочи. Купи си един роман от Ед Макбейн и един компактдиск от Алън Джексън, надявайки се, че

такива светски занимания ще му помогнат да забрави своите тревоги. Мина два пъти покрай щанда със сладкишите, поглъщайки жадно с поглед по-големите, с шоколадовите пръчици и орехови ядки, но намери сили в себе си да им устои.

Светът е много хубав, когато човек не познава вкуса на апетитната храна.

Щом излезе от базара, пръски студен дъжд зачертаха камуфлажни шарки по настилката на тротоара.

Марти хукна към форда, над главата му блесна светкавица. Канонаден тътен раздра небето, а студените дъждовни пръски се превърнаха в тежки струи тъкмо, когато той затвори вратата, намествайки се зад волана.

Докато караше към дома си, Марти истински се наслаждаваше на сребристия блясък на улиците, мокри от дъжда, на шума от плисъка на колелата, профучаващи през някоя локва... и на гледката от разлюлените палмови листа, които приличаха на гребени, разресваща сивите кичури на небето. Това му напомни няколко разказа от Съмърсет Моъм и един филм на Богарт. Тъй като дъждът рядко спохождаше обречената на суша Калифорния, ползата и изненадата надделяваха над неудобството.

Марти паркира колата в гаража и влезе в къщата през свързващата врата към кухнята, вдишвайки с наслада натежалия от влага въздух и миризмата на озон, която винаги съпътстваше началото на всяка буря.

В притъмнялата кухня флуоресциращият в зелено дисплей на електронния часовник върху печката показваше 4:10. Пейджи и момичетата щяха да се приберат след двадесетина минути.

Той тръгна от стая в стая, запалвайки осветлението. Къщата изглеждаше винаги най-уютна, когато бе добре отоплена и осветена, когато дъждът барабанеше по покрива, а сивата плащеница на бурята загръщаше света отвън. Марти реши да запали огън в семейната камина, която гореше и с газ и с дървени подпалки, и да извади принадлежностите за горещия шоколад, та да можеха да го приготвят веднага, щом Пейджи и момичетата се върнеха.

Отиде първо горе, за да провери факса и телефонния секретар в кабинета си. Сестрата на доктор Гътридж сигурно бе вече позвънила, за да потвърди часа за изследванията в болницата.

Имаше също и дивото усещане, че литературният му агент го бе търсил по повод продажбата на авторските права в една или друга страна в чужбина или във връзка с предложението да се направи филм, което би било повод за празнуване. Интересно, но бурята бе повишила настроените му, вместо да го понижи, навярно, защото лошото време съсредоточаваше съзнанието върху домашния уют. Все пак неговата природа да намира причини за веселост, когато разумът подсказваше мрачно настроение, бе едно много по-реално предположение за случая. Марти просто не беше в състояние дълго да бъде мрачен, а от събота насам му се бяха насъбрали достатъчно черни мисли, та да му държат влага няколко години.

Влизайки в кабинета си, той посегна към електрическия ключ за осветлението, но не успя да го докосне дори, изненадан от факта, че крушката с цветния абажур и работната лампа бяха запалени. Когато излизаше, Марти винаги изгасваше осветлението. Преди да отиде на лекар обаче, той бе необяснимо потиснат от странното усещане, че е на пътя на някаква неумолима сила и очевидно не е имал достатъчно ясно съзнание, за да изгаси лампите.

Спомняйки си ужасния пристъп на паника в гаража, когато едва не се парализира от страх, Марти почувства как балонът на оптимизма му леко изпусна въздух.

Факсът и автоматичният телефонен секретар бяха в дъното на П-образната част в кабинета му. Върху втория светеше червената сигнална лампичка, а върху пластмасовата поставка на първия се виждаше ситно изписана хартия.

Преди да стигне до тях обаче, той видя счупения монитор. От рамката му стърчаха остри като ножове стъкла. В средата зееше черна дупка. Под крака му изхрущя парче стъкло, когато Марти бутна работния си стол встрани, и се втрени изумен в компютъра.

Парчетата стъкло от екрана се бяха посипали по клавиатурата.

Усети, че му се повдига. Нима и това бе направил в пристъп на мозъчно затъмнение?! Нима бе взел някакъв тежък предмет и бе разбил екрана на парчета? Животът му се разпадаше също като счупения монитор.

Тогава забеляза още нещо върху клавиатурата, освен парчетата от стъкло. На оскъдната светлина му се стори, че вижда нещо като капки от разтопен шоколад.

Намръщен, Марти докосна едно от петънцата с върха на показалеца си. Още лепнеше. Част от него полепна по кожата му.

Той пхна ръката си под светлината на работната лампа. Лепкавата течност на върха на пръста му беше тъмно червена... почти черна. Не беше шоколад.

Марти вдигна пръст към носа си, за да разбере дали течността има някакъв мирис.

Миризмата бе слаба, едва се усещаше, но той веднага разбра каква е. Навярно бе разбрал още в мига, когато бе докоснал течността, защото някъде вътре в себе си, на едно доста първично ниво бе устроен така, че винаги да я разпознава... Кръв!

Който бе счупил монитора, се бе порязал.

По ръцете на Марти нямаше дори драскотина.

Той бе напълно спокоен, освен че по гръбнака си усети тръпки, а от това кожата на тила му настръхна.

Обърна се бавно, очаквайки да види, че някой бе влязъл в стаята след него, но не — беше сам.

Дъждът барабанеше по покрива и гърголеше, изтичайки от близката водосточна тръба. За миг блесна светкавица. Успя да я зърне през широките прозорци на големите плантаторски жалузи. Гръмотевичният тътен се изтърколи от небето и отекна в стъклата на прозорците.

Марти се послуша за шумове в къщата.

Единствените звуци бяха тези от бурята... и от ускорения ритъм на сърцето му.

Той пристъпи към чекмеджетата от дясната страна на бюрото и отвори второто по ред от горе надолу. Тази сутрин бе поставил там един девет милиметров пистолет „Смит и Уесън“ върху някакви книжа. Очакваше да не го намери, но очакванията му отново не се оправдаха. На меката и пъстра светлина от лампата с цветния абажур оръжието леко лъщеше.

— Имам нужда от моя живот.

Гласът стресна Марти, но това бе нищо в сравнение със сковаващия ужас, който сграбчи сърцето му в мига, когато вдигна поглед от автомата и видя мъжа. Той стоеше на прага. Беше облечен сякаш в собствените дънки на Марти и неговата собствена бархетна риза, която му беше съвсем по мярка, защото мъжът беше двойник на

Марти. Всъщност, като се изключеше облеклото, той би могъл да бъде собственото му, огледално отражение.

— Имам нужда от моя живот — повтори тихо мъжът.

Марти нямаше нито брат, нито двойник, нито каквото и да било друго. И все пак само идентичен близък би могъл да бъде толкова точно копие на него самия — във всяка черта на лицето, височина, тегло и конструкция на тялото.

— Защо открадна живота ми? — попита непознатият с нещо като искрена изненада в гласа. Гласът му бе уравнивесен и спокоен — сякаш това не беше съвсем налудничав въпрос, а като че ли бе напълно възможно, ако не за другите то поне за Марти, да открадне нечий живот.

Осъзнавайки, че непознатият говори също като него, Марти затвори очи и се опита да си внуши, че това, което вижда, не е истина. Помисли си, че има халюцинация и че сам говори вместо този фантом, използвайки някакво свое умение по вентрилоквизъм. Мозъчни затъмнения, невероятно страшни кошмари, паника, а сега — халюцинации. Но когато отвори очи, двойникът му още беше там — упорита илюзия.

— Кой си ти? — попита копието.

Марти не можа да отговори, защото усещаше сърцето си в гърлото и с всеки негов удар той сякаш се задушаваше. А и не се осмеляваше да говори, защото да започнеш разговор с една халюцинация означаваше да изпуснеш и последната си връзка с нормалния разум и да се хвърлиш в тъмната бездна на лудостта.

Фантомът промени леко въпроса си, говорейки все още в почуда и унес, но въпреки това заплашително снишавайки глас.

— Какъв си ти?

Без присъщите за психологическите или свръхестествени привидения призрачна флуидност и треперене, нито прозрачен, нито искрящ, двойникът пристъпи напред. Когато се раздвижи сенките и светлината заиграха по него така, както биха направили върху всяко триизмерно същество. Той изглеждаше така материален, както би бил всеки друг мъж.

Марти забеляза пистолета в дясната ръка на непознатия, притиснат до бедрото му, с дуло насочено към пода.

Двойникът направи още една крачка и спря на не повече от два и половина метра от другата страна на бюрото. Полуусмихнат, което бе много по-страшно, ако открито се смееше, непознатият каза:

— Как стана това? Сега какво? Ще станем ли по някакъв начин една личност, ще се слеем ли, като в някакъв смахнат, научнофантастичен филм...

Страхът изостри сетивата на Марти. Като че ли, гледайки двойника си през някаква силна лупа, той виждаше всеки контур, бръчка или пора върху лицето му. Въпреки приглушената светлина, мебелите и книгите в тъмните ъгли така ясно се открояваха, както и другите предмети, върху които светлината попадеше директно. Но макар и с изострени сетива, Марти не разпозна марката на оръжието на другия.

— ... или просто да те убия и да заема твоето място? — продължаваше непознатият. — А ако те убия...

Струваше му се, че всяка халюцинация, изфабрикувана от съзнанието му, би трябвало да носи оръжие, което Марти познаваше.

— ... спомените, които си ми откраднал, ще станат отново мои, когато умреш? Ако те убия...

В края на краищата, щом тази фигура беше само нереална заплаха, сътворена от болната му психика, то тогава всичко — призрактът, дрехите, оръжието му — би трябвало да са плод на знанията и въображението на Марти.

— ... ще стана ли отново цял? Когато умреш, ще си върна ли семейството? И ще се науча ли отново да пиша?

Следователно, ако оръжието беше истинско, двойникът също беше истински.

Наклонявайки леко глава и навеждайки се леко напред, сякаш силно заинтересуван от отговора на Марти, непознатият каза:

— Нужно ми е да пиша, ако ще бъда този, който трябва да бъда. Обаче думите не идват.

Еднопосочният разговор непрекъснато изненадваше Марти със своята непредсказуемост, което не беше в полза на версията, че неговата болна психика е изфабрикувала този непознат.

В гласа на двойника за първи път се прокрадна гняв. Беше по-скоро горчивина, отколкото изпепеляваща ярост, но бързо се разгоряваше.

— И това също си ми откраднал — думите, таланта. Искан си ги обратно! Толкова са ми нужни, че чак ме боли! Цел, смисъл... Знаеш ли, разбираш ли?! Който и да си ти, *можеш* ли да ме разбереш? Ужасната празнота, пустота... Господи, такава дълбока, черна бездна! — Непознатият сякаш изплюваше думите, а очите му гневно святаха. — Искан онова, което си е мое! Мое, по дяволите! Искан живота си, съдбата си, моята Пейджи... и тя е моя... моята Шарлът, моята Емили...

Бюрото плюс двата метра и половина до непознатия правеха около три и половина метра общо. Щеше да стреля в него от упор.

Марти измъкна девет милиметровия пистолет от чекмеджето на бюрото, сграбчвайки го с две ръце. Той бутна предпазителя и дръпна спусъка още докато вдигаше дулото. Не го интересуваше дали обектът е истински или само някакъв призрак. Искане само да го заличи, преди той да го унищожи.

Първият изстрел откъсна парче от ръба на бюрото. Дървото избухна в тънки трески като рояк разгневени оси, излетели стремително от кошера си. Вторият и третият изстрел улучиха другия Марти в гърдите. Куршумите не преминаха през него така, сякаш бе ектоплазма, нито го разбиха, както би станало с огледално отражение. Вместо това те го отхвърлиха назад. Той падна на земята, сварен напълно неподготвен, вдигна оръжието си, но то излетя от ръката му и се удари с трясък в пода. Блъсна се в етажерката с книги и се хвана за един от рафтовете, издърпвайки десетина тома на земята. Гърдите му се обливаха в кръв... Господи, колко много кръв! Очите му се разшириха от ужас и смайване, от устата му не излизаше дори стон, а само задавено хъркане, което бе по-скоро израз на изненадата му, отколкото на болката.

Трябваше да изчезне мръсникът — като камък в кладенец. Но не, той стоеше на краката си! В същия миг, в който се блъсна в етажерката, непознатият се отдръпна от нея и, залитайки, излезе през вратата в коридора на горния етаж. Марти го изгуби от погледа си.

Смаян повече от факта, че всъщност бе дръпнал спусъка на оръжието срещу живо същество, отколкото от това, че живото същество беше неговият собствен огледален образ, той се отпусна, подпирайки се върху бюрото, задъхан така, сякаш не бе вдишвал от мига, в който непознатият бе влязъл в стаята. А може и да не беше

влизал... Да застреляш жив човек бе дяволски по-различно от това да застреляш герой в някой роман. Изглеждаше почти така, сякаш по някакъв необясним, магически начин куршумите, попаднали в тялото на двойника, бяха рикоширали в самия Марти. Гърдите го боляха, виеше му се свят, периферното му зрение започна бързо да се замъглява, превръщайки се в непрогледна тъма, което той успя да потисне с усилие на волята.

Не смееше да припадне. Мислеше си, че другият Марти може да е лошо ранен, умиращ, може би вече мъртъв. *Господи... кръвта, която обливаше гърдите му! Алените цветове... внезапно изникнали рози.* Обаче той не беше сигурен. Навярно раните само изглеждаха смъртоносни. Може би в бързината се бе заблудил и двойникът бе не само още жив, но и достатъчно силен, за да излезе от къщата и да си отиде. Ако мъжът избягаше и останеше жив, то рано или късно той щеше да се върне, също толкова зловещ и смахнат, но много по-яростен и по-добре подготвен. Марти трябваше да довърши онова, което бе започнал, преди двойникът му да има възможност да направи същото с него.

Той погледна към телефона. Набери 911, обади се на полицията и тогава тръгни да търсиш ранения.

Но настолният му часовник беше до телефона и показваше 4:26. Пейджи и момичетата! Тръгнали са за къщи след училище... този път по-късно, заради урока по пиано. О, боже мой! Ако влезеха в къщата и видеха другия Марти, или го откриеха в гаража, щяха да помислят, че той е техният Марти и щяха да изтичат към него, изплашени от раните му, желаещи да му помогнат, а той може би щеше да е достатъчно силен, за да ги нарани. Пистолетът, който изпусна, единственото му оръжие ли беше? Няма откъде да знае. Освен това мръсникът може би беше взел нож от кухнята (касапския нож), беше го скрил в ръкава си, после го бе тикнал зад гърба си, изчаквайки Емили да се приближи. А после щеше да го забие във врата ѝ или в корема на Шарлът.

Всяка секунда беше от значение. По дяволите 911! Излишна загуба на време. Ченгетата нямаше да дойдат тук преди Пейджи.

Марти заобиколи бюрото, ала краката му не го държаха. Обаче, когато прекосяваше стаята, за да излезе в коридора, той се почувства по-уверен. Стените бяха оплискани с кръв. Кръв се стичаше и по гърбовете на кориците на книгите му, зацапвайки неговото име.

Черната мъгла отново пропълзя в края на периферното му зрение. Марти стисна зъби и продължи напред.

Щом стигна до пистолета на двойника, той го ритна от прага на вратата вътре в стаята. Самото действие му даде увереност, защото му се струваше, че само един полицаи би могъл да има достатъчно присъствие на духа, за да направи такова нещо — да попречи на негодника отново да се докопа до оръжието си.

Навярно той сам би могъл да свърши всичко, да се справи с тази ситуация, колкото и странна и зловеща да беше тя — кръв и тъй нататък... Може би нямаше да има проблеми.

Значи, последвай непознатия! Увери се, че наистина е слязъл долу и окончателно е напуснал къщата!

За да може да напише криминалните си романи, Марти бе изучил редица полицейски процедури. Той не само бе чел учебници от полицейската академия и гледал учебни филми, но бе патрулирал с униформени полицаи и участвал в акции на цивилни в рамките и извън рамките на работното време. Марти отлично знаеше как най-добре да излезе през вратата при сегашните обстоятелства.

Не бъди прекалено самоуверен. Представи си, че негодникът има още едно оръжие, освен онова, което изпусна — автомат или нож. Наведи се, не стой на вратата, бързо изчезвай оттам! Най-лесно е да умреш на прага, защото зад всяка врата се крият толкова неизвестни. Когато се движиш, дръж пистолета здраво в двете ръце, изпънати напред. Светкавично се обърни наляво и надясно, когато прекрачиш прага, като извъртиш и дулото на оръжието, за да се прикриеш. След това тръгни в едната или другата посока и плъзгай гърба си по стената, докато се придвижваш. Така ще знаеш, че гърбът ти е винаги защитен. Опасността може да дойде само от три посоки.

Всички тези практически съвети минаваха през главата му, както би станало с някой от неговите герои — суперченгета... и все пак Марти се държеше като най-обикновен гражданин, изпаднал в паника. Той се препъваше и залиташе в коридора на горния етаж, ръцете му бяха отпуснати и само с дясната държеше оръжието си, дишаше шумно... По този начин Марти се превърна не толкова в заплаха, колкото в мишена, защото, ако трябваше да се погледнат нещата в очите, той не беше никакъв полицаи, а само един задник, който понякога пишеше за полицаите. Колкото и дълго да лелееше човек

една мечта, една фантазия, той не би могъл да действа като полицаи в дадена напрегната ситуация, освен ако не беше трениран и обучен като такъв. Марти бе допуснал същата грешка, както мнозина други — бе объркал действителното с измислицата, смятайки, че е непобедимият герой от страниците на романите си. Обаче имаше дяволски късмет, че *другият* Марти не го очакваше. Коридорът горе беше празен.

Той изглеждаше също като мене.

Не мога да мисля за това сега. Няма време. Съсредоточи се върху това да останеш жив и да очистиш мръсника, преди да е наранил Пейджи или момичетата. Ако оцелееш, ще имаш време да търсиш обяснения за поразителната прилика, да разрешиш загадката... Но не сега!

Ослушай се. Някакво движение?

Може би.

Не, нищо.

Дръж пистолета, насочен с дулото напред.

Стената непосредствено до вратата на кабинета е зацапана с пресния кървав отпечатък на човешка длан. Ужасяващо количество кръв бе попило в светло бежовия килим тук. За известно време поне, докато Марти бе стоял зад бюрото си, слисан и временно неподвижен поради шока от нападението, раненият мъж се бе подпирал върху стената в коридора, като навярно се бе опитвал да спре кървенето.

Марти се изпоти. Прилоша му, беше уплашен. По лявото му слепоочие се стичаше пот и влизаше в очите му, щипейки го и замъглявайки зрението му. Той изтри с ръкава на ризата си своето гладко, изпъкнало чело и премигна енергично няколко пъти, за да отбие солта от потта със сълзите си.

Когато престъпникът се бе отделил от стената (навярно, докато Марти все още бе застинал неподвижен зад бюрото си), той бе минал през локвата от собствената си кръв. Пътят му беше белязан с нарязаните, червени отпечатъци от подметките на маратонки, както и от непрекъснатата, тънка, алена диря.

В къщата бе тихо. С мъничко късмет това би могло да означава, че нападателят е мъртъв.

Марти потрепери и тръгна, следвайки внимателно ужасната диря покрай банята в коридора, завивайки зад ъгъла, покрай двойната врана на голямата, тъмна спалня, покрай горната площадка на стълбището...

Той спря там, където коридорът на горния етаж свършваше в нещо като веранда с изглед към всекидневната.

От дясната му страна бяха перилата от избеляло дъбово дърво, зад които се виждаше пиринченият полилей. Марти го бе запалил, когато по-рано бе минал през антрето. Под полилея се виждаше стълбището, спускащо се надолу, както и покритото с мозаечни плочки, входно антре на два етажа, което беше преддверие към двуетажната всекидневна.

В ляво на около метър-два надолу по верандата се намираше стаята, която Пейджи използваше като свой домашен кабинет. Един ден той щеше да бъде още една спалня за Шарлът или Емили, когато сметнеха, че вече са достатъчно големи, за да спят отделно. Вратата беше полуоткрехната. Зад нея се рояха черните сенки на мрака, редеещи тук-там поради сумрачната светлина на бурния и гаснещ ден, която едва-едва се процеждаше през стъклата на прозорците.

Кървавата следа минаваше покрай този кабинет и стигаше до края на верандата, пред вратата на детската спалня, която беше затворена. Нападателят беше вътре. Марти се вбеси като си помисли как престъпникът се рови във вещите на момичетата, как пипа нещата им, омърсявайки всичко с кървавите си ръце и лудостта си.

Той си спомни налудничавите нотки в гласа му... И все пак говорът на непознатия приличаше толкова много на неговия: *Моята Пейджи, тя е моя, моята Шарлът, моята Емили...*

— Да имаш да вземаш! — рече гневно Марти, с пистолет насочен право към затворената врата.

Той погледна часовника си.

Беше четири часа и двадесет и осем минути.

А сега какво?

Можеше да стои тук, в коридора, готов да гръмне мръсника и да го запрати в ада веднага, щом вратата се отвореше. Можеше да изчака Пейджи и децата, да им извика, когато бяха вече в къщата... да каже на Пейджи да се обади на 911. Тогава тя можеше набързо да заведе децата у Вик и Кейти Делорио, където щяха да са на сигурно място, докато той държеше под прицел вратата до пристигането на полицията.

Планът изглеждаше добър, надежден, хладнокръвен, сигурен. За един кратък миг ударите на сърцето му станаха по-спокойни и не така болезнени.

Точно тогава го връхлетя проклятието на писателското въображение — като черен водовъртеж, засмукващ го в мрачната бездна на ужасяващи вероятности... Проклятието на вечното ами ако, ами ако, *ами ако*. Ами ако другият Марти бе все още достатъчно силен, за да отвори прозореца в детската спалня, да се спусне върху покрива на патиото в задната част на къщата, а оттам да скочи сред цветята? Ами ако се промъкнеше покрай къщата и излезеше на улицата тъкмо, когато Пейджи спираше колата в алеята заедно с момичетата?

Би могло да се случи! Можеше да се случи! Щеше да се случи!!! Или нещо друго, също толкова ужасяващо, а то бе още по-лошо. Черният водовъртеж на действителността изковаваше далеч по-страховити възможности, отколкото което и да е мрачно, писателско въображение. В тази епоха на социален упадък дори на най-тихите улички и в най-спокойните квартали можеха да се случат най-неочаквани и гротескни прояви на зверско насилие, при което хората се ужасяваха и онемяваха от шока, ала не се изненадваха.

Онзи навярно дебнеше зад вратата на празната стая.

Четири часа и двадесет и девет минути!

Навярно Пейджи вече завиваше зад ъгъла на долната пряка и тръгваше по тяхната улица...

Вероятно съседите бяха чули изстрелите и бяха извикали полицията. Моля те, боже, нека да бъде така!

Марти нямаше друг съзнателен избор, освен да разбие вратата на детската спалня, за да разбере дали Другият е там или не.

Другият. В кабинета си, когато се срещна лице в лице с непознатия, Марти бързо пропъди мисълта, че навярно си има работа с някоя свръхестествена сила. Един дух не би могъл да е толкова материален и триизмерен, колкото бе този човек. Ако изобщо съществуваха, създанията от другата страна на линията на живота не бяха уязвими от куршуми. И все пак го преследваше някакво усещане за свръхестественото, като с всеки миг ставаше все по-осезателно. Макар Марти да подозираше, че този неприятел бе много по-зловещ от призраците или променящите формата си демони, и че бе много по-ужасяващ и по-земен, роден в този свят и никъде другаде, той все пак продължаваше да мисли за него, използвайки думи, които обикновено присъстваха в разказите за витаещи духове: дух, фантом, блуждаещ огън, привидение, призрак, неканеният, неумиращият, съществото.

Другият.

Вратата не помръдваше, чакаше.

Къщата бе по-тиха от гробница.

Вече изцяло погълнат от преследването на Другия, Марти още повече съсредоточи вниманието си, докато най-накрая стана безчувствен за ударите на собственото си сърце, сляп за всичко друго, освен за вратата, глух за всички звуци, освен за тези, които идваха от детската стая и не чувстващ нищо друго освен натиска на пръста си върху спусъка на пистолета.

Кървавата дия.

Насеченият отпечатък от подметки на маратонки.

Вратата.

Чакаща...

Марти бе сякаш сраснал със земята и вцепенен от собствената си нерешителност.

Вратата.

Изведнъж нещо над него изтрополи. Той рязко вдигна глава и погледна към тавана — беше точно под издигащата се нагоре квадратна капандура, широка един и висока около два метра, покрита с плексиглас. Дъждът барабанеше върху капака от плексиглас. Просто дъжд — почукването на дъждовните капки. Като че ли напрежението, породено от нерешителността му, го върна с пълна сила към действителността и внезапно той бе потопен в многогласния хор на бурята, който изобщо не бе чул, докато преследваше Другия. Съзнанието му бе улавяло рева на вятъра само на фон, търсейки по-тихи и коварни шумове. Сега всички звуци на бурята, едни по-ясно, а други по-слабо доловими, се стоварили отгоре му: воят, ревят и свиренето на вятъра, барабаният залп на дъжда, гръмотевичният трясък, сухото, влудяващо скрибуцане на някой клон, отъркал се в стената на къщата, тракането на някое парче ламарина, откъснало се от водосточната тръба.

Съседите не биха могли да чуят изстрелите поради развилнялата се буря. Тази надежда умря.

Стихията сякаш го тласна напред и той тръгна колебливо по следата — една стъпка, после друга... неумолимо Марти приближаваше вратата, която го чакаше.

[1] Изменено от популярна песен на Били Оушън — „*When the going gets tough, the tough get going*“ — „Когато играта загрубее, грубите идват на мода“. Тук иронично. — Б.пр. ↑

8.

Заради бурята здрачът се спусна рано над земята — мрачен и тягостен. Пейджи пусна фаровете и тръгна от училището на момичетата за вкъщи. Макар чистачките на предното стъкло да бяха включени на най-голяма скорост, те не успяваха да се справят с водопадите, стичащи се от отприщилото се небе. Или този дъждовен сезон най-сетне щеше да сложи край на последното засушаване, или природата си правеше жестока шега с хората, давайки им големи надежди, които по-късно нямаше да изпълни. Кръстовищата бяха наводнени. Канавките преливаха. „БеЕмВе“-то вдигаше от двете си страни огромни пръски вода, профучавайки през локвите. А срещу тях от мъгливия мрак в другото платно изплуваха светлините на колите, подобни на сигналните прожектори на батискафи, изследващи океанското дъно.

— Ние сме в подводница! — възкликна възбудено Шарлът, седнала до Пейджи и наблюдаваща през страничното стъкло сребристите, перести пръски вода, които изскачаха изпод гумите на колата. — Плаваме с китовете, Капитан Немо и „Наутилус“ на двадесет хиляди левги под морското равнище, а по петите ни са гигантски сепии. Помниш ли огромната сепия от филма мамо?

— Помня — отвърна Пейджи, без да откъсва погледа си от пътя.

— Вдигнете перископа! — извика Шарлът и се хвана за страничната дръжка на въображаемото изобретение, взирайки се през него. — Порим морските дълбини и ширини, разгромяваме вражеските кораби с нашия супер мощен стоманен лък — бум! — а смахнатият капитан свири на огромния си орган! Помниш ли органа, мамо?

— Помня.

— Все по-дълбоко и по-дълбоко! Корпусът не издържа налягането и започва да се пука! А побърканият капитан Немо казва: „По-дълбоко!“, свири на органа и пак казва: „По-дълбоко!“ И всеки път идва гигантската сепия.

В този момент Шарлът започва да си тананика мелодията от филма „Челюсти“.

— Тан-тан, тан-тан, тан-тан, тан-тан, та-та-тан!

— Ама, че глупаво! — обади се Емили от задната седалка.

Шарлът, пристегната с предпазния колан, се обърна и надникна между двете седалки.

— Кое е глупаво?

— Гигантската сепия.

— О, така ли? Може би нямаше да ти се вижда толкова глупаво, ако плуваше, и някоя от тях се приближеше до тебе. Като ти отхапе долната част на тялото, като те глътне на два залъка, а след това изплюе костите ти, сякаш са семки от грозде, ще видиш ти дали е глупаво!

— Сепиите не ядат хора — рече Емили.

— Разбира се, че ядат.

— Обратното е.

— Хъ?!

— Хората ядат сепии — каза Емили.

— Непременно!

— Премменно!

— Откъде ти хрумна тази тъпа идея?

— Видях в менюто на ресторанта.

— Кой ресторант? — попита Шарлът.

— Няколко различни ресторанта. И ти беше там. Нали така, мамо? Нали хората ядат сепии?

— Да — съгласи се Пейджи.

— Винаги си на нейна страна, само и само да не изглежда като една седем годишна глупачка — рече скептично Шарлът.

— Не, истина е — увери я Пейджи. — Хората ядат сепии.

— Как? — попита Шарлът така, сякаш самата мисъл беше опустошителна за съзнанието ѝ.

— Ами — започна Пейджи и удари спирачки при червения светофар, — не ги ядат цели.

— Така и предполагам! — възкликна Шарлът. — Във всеки случай не и когато сепията е великанска.

Първо можеш да нарежеш пипалата и да ги задушиш в масло с чесън — каза Пейджи и погледна към дъщеря си, за да види какво въздействие оказваше върху нея точно тази кулинарна подробност.

Шарлът направи гримаса, извърна се и отново впери поглед напред.

— Опитваш се да ме отвориш.

— Вкусно е — упорстваше Пейджи.

— По-добре да ям изпражнения.

— По-вкусно е от изпражнения, уверявам те.

Емили отново се обади от задната седалка:

— Можеш също да ги нареждаш и да ги изпържиш като картопки.

— Точно така — рече Пейджи.

Заклучението на Шарлът беше просто и ясно:

— Пфю!

— Приличат на малки колелца от лук, само че са от сепия — каза Емили.

— Колко гадно!

— Малки, гумени пържени колелца от сепия, от които капе гъста, сепийна слуз — рече Емили и се изкикоти.

Шарлът отново се обърна назад към сестра си й каза:

— Ти си гаден, гнусен трол!

— Добре де — рече Емили, — нали това не е подводница?

— Не разбира се! — каза Шарлът. — Това е кола.

— Не, това е хипоплан.

— Какво?!

— Нали веднъж гледахме по телевизията? Онова нещо като кораб, което пътува между Англия и някакво друго място и което се движи над водата и прави ето така — бзззз!

— Мила, искаш да кажеш „хидроплан“ — поправи я Пейджи, отпусна спирачката, когато светофарът светна зелено и потегли предпазливо, прекосявайки наводнения участък от кръстовището.

— Да — рече Емили. — Хиперплан. Ние пътуваме в хиперплан и отиваме в Англия, за да се срещна с кралицата. Там ще пия чай с нея, ще ям сепии и ще си приказваме за семейните скъпоценности.

Пейджи едва не се разсмя като чу това.

— Кралицата не сервира сепии — рече раздразнено Шарлът.

— Брей, сервира! — каза Емили.

— Не, тя поднася соленки, кифлички, тролъпи^[1] и крем — рече Шарлът.

Този път Пейджи не се сдържа и се разсмя. Тя много ясно си представи следната картина: самата благопристойна и изискана

кралица на Англия пита свой гост дали не би желал и проститутка с чая си, посочвайки към стоящата наблизо уличница в крещящо и предизвикателно холивудско облекло.

— Какво смешно има? — попита Шарлът.

Потискайки смеха си, Пейджи набързо излъга:

— Нищо... сетих се... за една история, която се случи преди много време. На вас няма да ви се стори смешно. Просто мамини спомени.

Последното нещо, което Пейджи би посмяла да направи, беше да пречи на разговора им. Когато бе с тях в колата, тя почти не пускаше радиото. Каквото и да чуеше по него, то не бе и на половина толкова забавно, колкото „Шарлът и Емили Шоу“.

Когато дъждът съвсем се усили, Емили бе обхваната от внезапен пристъп на словоохотливост.

— Много по-забавно е да се возиш на хиперплан и да видиш кралицата, отколкото да бъдеш в подводница и някаква си там великанска сепия да се опитва да те сдъвче.

— Кралицата е скучна — рече Шарлът.

— Не е пък.

— Брей!

— Под замъка ѝ се намира камерата за мъчения.

Шарлът не можа да сдържи интереса си и отново се обърна.

— Така ли?

— Да — отвърна Емили. — И там има един човек с желязна маска.

— Желязна маска ли?!

— Желязна маска — повтори тържествено Емили.

— Защо?

— Той е мнооого грозен отвърна Емили.

Пейджи реши, че като пораснат и двете, ще станат писателки. Бяха наследили яркото и неуморно въображение на Марти. Навярно, също като него те щяха да изпитват непрестанна нужда да го упражняват, макар че онова, което евентуално биха написали, щеше да е съвсем различно от романите на баща им, а и помежду им техните творби биха се различавали твърде много.

Пейджи с нетърпение чакаше да разкаже на Марти за подводниците, хиперпланите, великанските сепии, изпържените като

картофки пипала и тролъпите при кралицата.

Тя прие предварителната диагноза на доктор Пол Гътридж, че обезпокоителните симптоми на Марти се дължат просто на стрес, и реши да не се тревожи повече... поне докато не получи резултати от тестовете, разкриващи нещо по-лошо. Нищо нямаше да се случи на Марти. Той беше природна сила, неизчерпаем източник на енергия и смях, неудържим и жилав. Щеше бързо да стъпи на крака — така, както Шарлът се вдигна от смъртното си легло преди пет години. Нищо нямаше да се случи на *ниито един* от тях, защото всички те имаха още много живот пред себе си и им предстояха още много прекрасни моменти.

Страхотна светкавица, каквито рядко спохождаха южна Калифорния, но изобилстващи точно в този момент, раздра небето, повличайки след себе си ехтящ гръмотевичен тътен, сякаш тропот на небесната колесница, с която самият Господ бог би препуснал от небето в деня на страшния съд.

[1] Тук — неправилен говор. От *trollop* (англ.) — проститутка. — Б.пр. ↑

9.

Марти беше само на около два метра от вратата на детската спалня. Приближаваше я откъм пантите. Така можеше да се пресегне за дръжката на вратата и да я отвори, като я блъсне навътре, без да се излага на риска да се показва в цял ръст.

Опитвайки се да не стъпва в локвите кръв, Марти погледна само за миг надолу към килима, където петната от съсиреци бяха по-малки и по-нарядко, отколкото в други участъци на коридора. Той забеляза някаква аномалия и за секунди и тя се регистрира отначало само от подсъзнанието му. Сетне Марти направи още една крачка към вратата, с поглед прикован в нея, и чак тогава напълно осъзна току-що видяното: отпечатък на предната половина от подметката на маратонка, леко зацапана с кръв — също като двадесетте или тридесетте други отпечатъци, покрай които вече бе минал. Само че тази едва забележима следа — предната половина, където бяха пръстите — бе насочена различно от другите, в погрешна посока — тази, от която непознатият бе дошъл.

Марти замръзна на мястото си, когато схвана значението на отпечатъка.

Другият бе отишъл до детската спалня, но не беше влязъл вътре. Бе се върнал обратно, успявайки по някакъв начин да намали кръвенето и то така чувствително, че вече да не маркира пътя си... освен този единствен издайнически отпечатък от подметка, а може би и още един-два, които Марти не беше забелязал.

Обръщайки се кръгом, хванал оръжието си с две ръце, той извика, когато видя как Другият се устремява към него от кабинета на Пейджи, движейки се доста бързо за човек ранен в гърдите и загубил половин-един литър кръв. Той удари силно Марти, забивайки глава под насоченото напред оръжие. Запрати го чак до перилата като го принуди да вдигне ръце.

Марти натисна спусъка по рефлекс, докато летеше към перилата, но куршумът се заби в тавана на коридора. Солидният дървен парапет го удари отзад, в кръста и от устните на Марти се изтръгна сподавен вик, когато силна болка прониза бъбреците му хоризонтално, а после

се стрелна нагоре по прешленестата стълбица на гръбнака му, под формата на стотици шипове.

Марти извика, оръжието излетя от ръцете му, мина над главата му, описвайки дъга, и полетя в празното пространство зад него.

Дъбовият парапет потрепери при удара и от силния натиск сухо изпраця, показвайки, че всеки миг ще се счупи. Марти бе сигурен, че ще се срутят в празното пространство под стълбището, но подпорите не поддадоха, а перилата издържаха, закрепени здраво в двата си края за централните колони.

Напирайки неумолимо, Другият наклони Марти назад, превивайки го върху балюстрадата и опитвайки се да го удуши. Челичени ръце... пръсти като хидравлични щипки, задвижвани от мощен мотор, стиснали сънната му артерия.

Марти посегна с коляно към чатала на нападателя си, ала ударът му бе блокиран. Опитът му да удари наруши равновесието му и той залитна с един крак във въздуха. Непознатият го натисна още по-силно назад върху балюстрадата, докато най-накрая Марти се крепеше и люлееше единствено върху перилата.

Давещ се за въздух, неспособен да диша, съзнавайки, че най-опасното е спирането на притока на кръв към мозъка му, Марти стисна ръцете си във формата на клин и ги пхна под ръцете на другия, опитвайки се да ги разтвори и да охлаби задушавщата го хватка. Нападателят му удвои силите си, решен да стиска до край. Марти също се напегна, а измъченото му сърце заблъска болезнено в гърдите му.

Би трябвало да са еднакво силни, по дяволите! Бяха еднакво високи, еднакво тежки, имаха една и съща конструкция, едно и също физическо състояние и поне външно изглеждаха като един и същи човек.

И все пак Другият, макар и да бе получил две смъртоносни рани от куршум, бе по-силният, не само защото беше в по-благоприятна, по-стратегическа позиция, а защото като че ли обладаваше нечовешка сила.

Лице в лице с двойника си, обливан от горещи вълни при всяка мъчителна глътка въздух, която избухваше в гърдите му, Марти като че ли виждаше в огледало своя образ, макар свирепото изражение пред него да бе обезобразено от чувство, което никога не бе виждал върху собственото си лице: животинска ярост и омраза толкова отровна,

колкото цианкалий. Спазми на маниакално доволство изкривиха познатите черти, когато престъпникът усети възбудата от предстоящото убийство.

Устните му се дръпнаха назад, оголвайки грозно зъбите му. От устата му излетяха пръски слюнка и, макар да изглеждаше невъзможно, Другият все пак продължаваше да затяга удушваческата си хватка сякаш, за да подчертае думите си.

— Моят живот ми трябва сега! Моят, моят — *сега!* Имам нужда от семейството си сега! Моето — сега! Сега, сега! Имам нужда! ИМАМ НУЖДА!

Някъде пред себе си Марти видя негативи на светулки, жужащи и пърхащи в полезрението му. Бяха негативи — фотографска противоположност на мушиците с фенерчетата, появяващи се в някоя топла, лятна нощ — не пулсиращи светлинни в тъмнината, а пулсиращи тъмни петънца в светлината — пет, десет, двадесет, сто! Гъмжащо множество! Кипящото от гняв лице на Другия изчезна някъде под мигация, черен рояк.

Отчаян, че няма да може да разхлаби хватката му, Марти посегна с нокти към изпълненото с ненавист лице, но не можа да стигне до него. Всеки негов опит изглеждаше вял и безнадежден.

Толкова много негативни светулки!

Сред тях се вираше злобното и яростно лице на новия, взискателен съпруг на жена му, властното лице на новия баща на дъщерите му.

Светулки... Навсякъде, навсякъде... Те разперват крилата на пълната забрава.

Бам! Трясък силен като изстрел. Втори, трети, четвърти взрив — непосредствено един след друг. Подпорите на парапета са чупеха.

Перилата изпукаха, извиха се назад. Нямаше я вече опората на малките колонии отдолу, които бяха станали на трески.

Марти престана да се съпротивлява на нападателя си и започна трескаво да се опитва да се вкопчи с ръце и крака в парапета, надявайки се да увисне на здравата част от него, вместо да полети в празното пространство. Но централният участък на парапета поддаде така бързо и цялостно, че той не успя да се опре на нито един от срутващите се елементи, а тежестта на сграбчилиия го за гърлото неканен гост улесни гравитационните сили повече, отколкото бе

необходимо. Като се олюляха на ръба обаче, движенията на Марти промениха до известна степен динамиката на тяхната схватка — достатъчно, за да може Другият да се извърти и да падне пръв. Той пусна врата на Марти, но го дръпна със себе си и Марти полетя след него. Полетяха в стълбищната шахта, разбиха в миг външните перила, превръщайки ги в трески за горене, и се стовариха върху покрития с теракотни плочки под на преддверието.

Паднаха от около четири и половина метра височина. Не беше много, не беше дори опасно може би, тъй като скоростта на падането им бе убита от долните перила. Все пак ударът изкара и малкото количество въздух, което Марти бе успял да поеме по време на падането, макар че сблъсъкът бе омекотен от намиращия се под него непознат, който с гърба си пръв удари пода. Чу се кънтящ трясък като от ковашки чук.

Задъхан и кашлящ, Марти се отскубна от двойника си и се опита да се отдалечи на достатъчно разстояние. Беше останал без дъх, виеше му се свят и не бе сигурен, дали не си е счупил нещо при падането. Когато задавено пое първите големи глътки въздух, гърлото му, наранено от стискането, изведнъж го засмъдя, а когато се закашля, усети болка — същата, както ако бе глътнал топка бодлива тел и цяла купчина криви пирони. Да се измъкне пъргаво като котарак беше първото му намерение, но на практика то се оказа невъзможно. Успя само да пропъзти по пода на преддверието, влачейки се и потрепвайки като бръмбар, напръскан с инсектицид.

Марти премигна няколко пъти, за да пропъди сълзите, плувнали в очите му от острата кашлица, и съзря оръжието си. Беше на около четири метра — много зад линията, в която се сливаха теракотните плочки на преддверието и дъсчения под на всекидневната. Така, както се бе вторачил и както самоотвержено се влачеше към него, човек би рекъл, че за Марти пистолетът беше едва ли не Свещения граал.

Внезапно той усети някакво накъсано тракане, което не беше от бурята. Сетне последва глух пукот, който Марти някак неясно свърза с Другия, но не се спря, за да погледне назад. Навярно бе чул предсмъртния му гърч — непознатият барабанеше с пети по пода... една последна конвулсия... В най-добрия случай мръсникът бе поне тежко ранен... Осакастен и умиращ. Обаче Марти чакаше с нетърпение

да сложи треперещите си ръце върху своя пистолет, преди да отпразнува оцеляването си.

Той се протегна към оръжието, сграбчи го и от гърдите му се изтръгна уморено, но победно ръмжение. Обърна се на една страна, извъртя се като змиорка и насочи пистолета обратно към преддверието, очакващ упорития му преследвач отново да се нахвърли върху него.

Но Другият продължаваше да лежи по гръб. Краката му бяха разкрасени, ръцете — покрай тялото... Неподвижен... Може дори да е мъртъв. Обаче къде ти такъв късмет?! Главата му вяло се извърна към Марти. Лицето му беше бледо, лъщеше от пот — приличаше на бяла и лъскава маска от порцелан.

— Некадърник — изхриптя той.

Изглежда можеше да движи само главата си и пръстите на дясната си ръка, макар и не самата ръка. Лицето му бе изкривено по-скоро от усилие, отколкото от болка. Непознатият надигна глава от пода, а пръстите на ръката му се свиваха и разпускаха като краката на умираща тарантула, обаче той изглежда не можеше да се изправи или да свие колената си.

— Некадърник — повтори двойникът.

Нещо в начина, по който той произнасяше думата, напомни на Марти за войник-играчка с повреден механизъм.

Подпирайки се с една ръка върху стената, Марти се изправи.

— Ще ме убиеш ли? — попита Другият.

Перспективата да пусне куршум в главата на ранен и беззащитен човек беше изключително противна за Марти, ала той все пак се изкушаваше да извърши това зверство и после да се тревожи за психологическите и юридически последици. Възпря го както любопитството му, така и моралните му принципи.

— Да те убия ли? С удоволствие! — Гласът му бе прегракнал и щеше да бъде в това състояние още ден-два, докато се съвземеше от опита да бъде удушен. — Кой си ти, по дяволите?

Всяка хриптяща дума му напомняше, че е голям късметлия, загдето е в състояние да зададе този въпрос.

Отново се чу насеченото тракане — същият звук, който бе регистрирал, докато се придвижваше към пистолета си. Този път Марти разбра от какво е: не беше конвулсивното потрепване на петите на умиращ мъж, проснат по гръб, а вибрациите от автоматичната

гаражна врата, която първия път се бе вдигнала нагоре, а сега се спускаше надолу.

В кухнята се чуха гласовете на Пейджи и момичетата, когато от гаража влязоха в къщата.

Все по-уверен с всяка изминала секунда и вече овладял дишането си, Марти бързо прекоси всекидневната, отправяйки се към трапезарията, за да може час по-скоро да стигне там и да не позволи на дъщерите си да видят следите от случилото се. В разстояние на много дни те щяха да се чувстват неудобно в собствения си дом, ако разберяха, че някакъв непознат се бе вмъкнал в къщата им и се бе опитал да убие баща им. Щяха обаче да бъдат още по-тежко травмирани ако видеха разрушенията и окървавения, парализиран мъж на пода в преддверието, който умираше. А като се вземеше предвид и фактът, че този непознат беше копие на баща им, децата навярно никога нямаше да могат да спят спокойно в тази къща.

Когато Марти се втурна в кухнята откъм трапезарията, оставяйки летящата врата да се раздвижи напред-назад няколко пъти, Пейджи изненадано се извърна от закачалката, върху която окачваше дъждобрана си. Момичетата бяха все още в жълтите си мушамы и широкополи, найлонови папки. Те се усмигнаха широко и наклониха глави в очакване, представяйки си може би, че бурното нахлуване на баща им е началото на някаква закачка или едно от неговите импровизирани изпълнения.

— Изведи ги оттук! — продрано извика той към Пейджи, мъчейки се безуспешно да изглежда спокоен. — Гласът му бе прекалено прегракнал, а напрежението — прекалено голямо.

— Какво се е случило с тебе?

— Веднага! — настоя Марти. — Незабавно ги заведи отсреща у Вик и Кейти.

Момичетата видяха оръжието в ръката му. Усмивките им изчезнаха, очите им се разшириха.

— Ти кървиш. Какво... — започна Пейджи, но не довърши изречението си.

— Не аз — прекъсна я Марти, разбирайки едва сега, че цялата му риза бе изцапана с кръвта на Другия, когато бе паднал върху него. — Аз съм добре.

— Какво се е случило? — настоя Пейджи.

Отваряйки рязко вратата към гаража, Марти отвърна:

— Случи се нещо тук...

Гърлото го болеше, когато говореше, и все пак той едва ли не фъфлеше трескаво в желанието си час по-скоро да ги изведе от къщата. Това бе първият случай в живота му, отдаден на словото, когато Марти говореше несвързано.

— Проблем — бръщолевеше той. — Нещо... господи! Нали разбираш?! Нещо, което се случва... неприятности...

— Марти...

— Хайде, отивайте у Делорио! Всички!

Марти прекрачи прага, влезе в тъмния гараж и натисна копчето за автомата — голямата гаражна врата затрака, вдигайки се нагоре. Той срещна погледа на Пейджи и каза:

— Децата ще са в безопасност у Делорио.

Без да си дава труд да вземе дъждобрана си от закачалката, Пейджи поведе децата, мина покрай него и трите влязоха в гаража, запътвайки се към вдигащата се врата.

— Обади се в полицията! — извика след нея Марти и лицето му се сви от болката, която усети при това усилие.

Тя се обърна и го погледна. Лицето ѝ изведнъж се състари от тревога.

— Аз съм добре, но тук има един човек, който е ранен зле — каза той.

— Ела с нас — рече умоляващо тя.

— Не мога! Извикай полицията!

— Марти...

— Тръгвай, Пейджи! Просто тръгвай!

Тя мина между Шарлът и Емили, улови всяка от тях за ръка и ги поведе навън в дъжда, обръщайки се назад към него само още веднъж.

Марти ги наблюдаваше, докато стигнаха края на алеята, огледаха се наляво и надясно за коли и тръгнаха да пресичат улицата. С всяка крачка те се отдалечаваха от него и през сребърната завеса на дъжда все по-малко приличаха на живи хора, а все повече на изчезващи в далечината призрази. Обзе го обезпокоителното предчувствие, че вече никога няма да ги види живи. Той знаеше, че това е чисто и просто инстинктивна и подсъзнателна реакция на натрупания в кръвта му

адреналин, ала все пак страхът пусна корен в сърцето му и започна да расте.

В гаража нахлу студен и влажен вятър и стигна чак до най-отдалечените кътчета. Марти почувства потта по лицето си така, сякаш на часа се бе превърнал в лед.

Той се върна в кухнята и затвори вратата.

Макар че трепереше и бе полузамръзнал от студ, той копнееше за една студена напитка, защото гърлото му гореше така, сякаш бе обгорено с газ.

Мъжът в преддверието навярно умираше и точно в тази секунда се тресеше в предсмъртни гърчове или пък получаваше сърдечен пристъп. Беше в много тежко състояние. Следователно би било добре да стои при него и да го наблюдава, ако се наложеше да дава някаква помощ, преди да пристигнат официалните власти. Марти нехаеше дали непознатият ще умре — всъщност искаше смъртта му — но не и преди да се получиха отговорите на някои въпроси. Последните събития поне бяха *до известна степен* смислени.

Преди да направеше каквото и да било, Марти трябваше да пийне нещо студено, за да успокои гърлото си. Точно сега всяка глътка бе мъчение. Когато ченгетата пристигнеха, той трябваше да е готов много да говори.

Водата от чешмата не бе достатъчно студена, за да уталожим болката му. Ето защо Марти отвори хладилника, който сега беше много по-празен (той би могъл да се закълне в това), отколкото сутринта и грабна една картонена кутия прясно мляко. Не, от мисълта за млякото му се повдигна. То му напомняше за кръв, тъй като беше телесна течност. Това от своя страна беше абсурдно разбира се, но събитията в последния час бяха съвсем нелепи, което пък означаваше, че някои от реакциите на Марти също трябваше да бъдат нелепи. Той върна кутията върху рафта на хладилника, посегна за портокаловия сок и видя бутилките с бира „Корона“, както и кутиите от шестнадесет унции^[1] с „Корс“. Нищо досега не му се бе виждало така желано, както тези изстудени бири. Марти грабна една кутия „Корс“, защото тя съдържаше малко повече бира отколкото бутилка „Корона“.

Първата голяма глътка запали огън в гърлото му, вместо да го уталожим. При втората глътка го заболя по-малко, отколкото при

първата, третата — по-малко от втората, а после всяка следваща беше така успокояваща, като че ли бе сладък мехлем.

С пистолет в едната си ръка и полупразна кутия „Корс“ в другата, треперейки повече от мисълта за случилото се и за онова, което евентуално предстоеше, отколкото от ледената бира, Марти тръгна назад към преддверието.

Другият го нямаше.

Марти толкова се слиса, че изпусна бирата си. Кутията се изтърколи зад него, разплисквайки пенеста течност върху дъсчения под на всекидневната. Макар бирата да се изплъзна лесно от ръката му, нищо друго, освен хидравлични клещи, не би го накарало да изпусне оръжието.

Преддверието бе осеяно със счупени подпори, част от парапет и дребни трески. Няколко теракотени плочки бяха пукнати и олющени от сблъсъка с дървото и стоманеното оръжие. Нямаше никого.

От мига, в който двойникът бе влязъл в кабинета на Марти, денят постепенно се бе превърнал в среднощен кошмар, за който не бе нужно човек да е заспал. Събитията бяха излезли от веригите на действителността и собственият му дом бе станал мрачно съновидение. Толкова абсурден, колкото бе сблъсъкът му с непознатия, Марти не се бе усъмнил сериозно в неговата реалност, докато сцените се разиграваха една след друга. Нито пък се съмняваше сега. Той не бе стрелял в някаква измислица на съзнанието, не бе стискан за гърлото от илюзия и не се бе хвърлил сам от стълбището, счупвайки парапета. Проснат безжизнено в преддверието, Другият беше също толкова реален, колкото и натрошените на трески подпори, които се бяха разпилели по пода.

Разтревожен от възможността Пейджи и децата да бъдат нападнати още на улицата, преди да стигнат до къщата на Делорио, Марти се обърна към входната врата. Тя беше заключена... отвътре. Веригата беше на мястото си. Лудият не беше излязъл оттук.

Изобщо не беше излязъл! Как би могъл?! В неговото състояние... Без паника! Успокой се... Хубаво помисли.

Марти би се обзаложил на година от живота си, че раните на Другия бяха истински, а не преструвка, гръбнакът на копелето бе счупен. Фактът, че можеше да движи само главата и пръстите на

едната си ръка, означаваше, че той навярно бе прекършен, когато, описвайки красива дъга, се бе приземил върху покрития с плочки под.

Добре, но къде беше тогава?

Не беше горе. Дори гръбнакът му да си бе цял и дори крайниците му да не бяха парализирани, той не би могъл да замъкне раненото си туловище до втория етаж за краткото време, през което Марти бе в кухнята.

Срещу входа за всекидневната, до кабинета на Марти имаше малка ниша. Мръсната, опушена светлина на измития от бурята здрач се процеждаше през отворите на транспарантите, но нищо не се виждаше. Марти прекрачи прага и щракна осветлението. В нишата нямаше никой. Той бутна плъзгащата се огледална врата на шкафа, но Другият не беше вътре.

Шкафът в преддверието! Нищо. Сухото помещение... Нищо. Дълбокият килер под стълбите... Пералното помещение... Голямата всекидневна... Нищо, нищо, нищо...

Търсеше трескаво, обречено, без да се замисля за собствената си безопасност. Очакваше да открие мъжа, който за малко не го уби, наблизил и общо взето в безпомощно състояние, а може би дори мъртъв, тъй като немощният му опит да избяга би изсмукал и последните му жизнени сили.

Вместо това обаче Марти видя, че задната врата между кухнята и патиото е отворена. Студеният вятър нахлу откъм двора и вратите на бюфета в кухнята затракаха. Дъждобранът на Пейджи увиснал на закачалката изведнъж се изду и сякаш оживя.

Докато Марти бе вървял към преддверието, минавайки през трапезарията и всекидневната, Другият се бе отправил към кухнята по друг път. Навярно бе тръгнал по късия коридор, който започваше от преддверието, минаваше покрай сухото и покрай пералното помещение, а след това пресичаше голямата всекидневна в единия ѝ край. Не би могъл да пропълзи цялото това разстояние толкова бързо. Бе ходил съвсем прав... навярно залитащ, но все пак прав.

Не. Невъзможно беше. Добре де, може пък да не му е бил прекъснат гръбнакът. Може дори да не е счупен. Обаче гърбът му би *трябвало* да е счупен. Той просто не би могъл да скочи на крака и да хукне нанякъде.

Живият кошмар пак бе заменил действителността. Отново бе дошло време да дебне и да бъде дебнат от нещо, което обладаваше възстановителните сили на чудовище от някой сън, нещо, дошло тук да търси живота си и притежаващо всички необходими и страховити атрибути, за да го стори.

Марти мина през отворената врата и се озова във вътрешния двор.

Страхът отново се бе събудил в него и поддържаше съзнанието му силно възбудено, при което цветовете биваха по-наситени, миризмите по-остри, звуците по-ясни и по-чисти, отколкото когато и да било преди. Чувството бе сходно с онези неизразимо силни усещания от някои детски и юношески сънища, особено тези, в които сънуващият лети в небесата без всякакви усилия — както птица — или пък изживява сексуално единение с жена и то така съвършено, че по-късно не може да си спомни нито лицето, нито тялото ѝ, а остава само излъчването от съвършената красота. Тези специални сънища сякаш изобщо не бяха фантазии, а просто поглед към една по-пълна и по-подробна действителност извън реалностите на пробуждащия се свят. Минавайки през кухненската врата, излизайки от топлата къща в студеното царство на природата, Марти изведнъж си спомни за онези странни, покъртително ярки и отдавна забравени видения — сега той изпитваше същите силни усещания, нащрек за всеки нюанс от онова, което бе видял, чул, помирисал, докоснал...

От плътно обраслите с лиани решетки се отцеждаше или капеше вода, която разплискваше локвите, черни като нефт на отслабващата светлина. Върху тази черна течност плуваха алени цветове, разпръснати така, че макар и да не бяха подредени, притежаваха сякаш някаква особена загадъчност, така знаменателни и фатални като древната калиграфия на някой отдавна починал китайски мистик.

Около задния двор — малък и ограден със стена, както повечето задни дворове в южна Калифорния — диви вишни и скупчени вечно зелени храсти потреперваха нещастно, разклащани енергично от вятъра. В северозападния край на двора дългите и нежни клони на два австрийски евкалипта се мятаха във въздуха, ронещи овални листа, така сребристосиви, че приличаха на крилцата на морско конче.

В сенките на дърветата, а също и зад някои от по-големите храсти имаше места, където човек би могъл да се скрие.

Марти нямаше намерение да търси там. Ако нещастникът се бе извлякъл от къщата, за да се сгуши в някакво мразовито и подгизнало гнездо от жасмин и агапанта^[2], отслабнал от загубата на кръв, откриването му не беше толкова належащо. По-важно беше да се убеди, че точно в този момент Другият не се измъква нанякъде незабелязан.

Приспособили се от дълги години към сушата и свикнали да виждат вода само от пръскачките, цял рояк жаби квакаха от своите тайни кътчета — десетки пронизителни крякания, които обикновено бяха много чаровни, но сега изглеждаха зловещи и заплашителни. Над техния хор се извисяваше далечният вой на приближаващи сирени.

Ако непознатият се опитахе да се измъкне, преди да дойде полицията, евентуалните пътища за бягство бяха малко. Би могъл да се изкачи по една от стените, но това изглеждаше малко вероятно, защото въпреки чудодейното си възстановяване, той просто не бе имал достатъчно време, за да прекоси поляната, да се шмугне между храстите и да се прехвърли в един от съседните дворове.

Марти се обърна надясно и изтича изпод течащия покрив на патиото навън. Мокър до кости, с пет-шест крачки той премина тичешком по тясната пътечка покрай задната част на къщата, а след това изтича и покрай задната стена на пристроения гараж.

Поройният дъжд бе подмамил охлювите от влажните и сенчести кътчета, където те обикновено оставаха до късно след падането на здрача. Техните бледи, слузести тела се подаваха почти изцяло от черупките, а късите им, дебели рогчета опипваха пътя напред. Неизбежно Марти стъпка някои от тях, превръщайки ги в пихтия. През главата му мина суеверната представа за това, че някаква космическа общност би могла всяка секунда да го стъпче с крака по също толкова бездушен начин.

Когато зави зад ъгъла и тръгна по черния път, ограден от едната страна от зида на някакъв гараж и живия плет, Марти очакваше да види двойника си, накуцващ към предната част на къщата. Пътеката беше безлюдна. Портата в края беше полуоткрехната.

Когато Марти изтича по алеята и излезе пред къщата, сирените се чуваха вече много по-силно. Той прецапа канавката, пълна с около метър и половина бързоструйна вода, студена като реката Стикс,

застана на улицата, погледна наляво и надясно, но засега поне не можа да види никакви полицейски коли.

Другият също го нямаше. Марти беше сам на улицата.

При следващата пресечка на юг, твърде далече, за да бъде разпозната марката ѝ някаква кола стремително се отдалечаваше. Макар да се движеше доста бързо за такова лошо време, Марти смяташе, че автомобилът не се управлява от двойника му. Той все още не можеше да повярва, че сериозно ранен човек би могъл да ходи, а още по-малко пък да стигне до колата си и да я подкара така бързо. Без съмнение те скоро щяха да открият мръсника някъде наблизо, легнал в храстите, изпаднал в безсъзнание или мъртъв. Колата зави зад ъгъла сякаш прекалено бързо. Чу се как гумите изскърцаха. Възмутеният им писък се извиси над плисъка и шуртенето на дъждовната вода. В следния миг автомобилът вече го нямаше.

От север се чу воят на сирените — тъжен като вик на банши^[3], после изведнъж стана много по-силен и Марти, обръщайки се, видя черно-белия полицейски седан да преодолява ъгъла на пресечката от север с почти същата бързина, с каквата онзи изчезна зад ъгъла на юг. Въртящите се червено-сини лампи хвърлиха ярки кръгове светлина през сивата пелена на дъжда и върху черната настилка. Сирената замлъкна, когато седанът даде на заден ход и спря на около шест метра от Марти по средата на улицата с такава шофьорска виртуозност, каквато дори при тези обстоятелства изглеждаше прекалена.

Сирената на втора, патрулна кола зави в далечината, докато вратите на първия черно-бял седан се отваряха. Двама униформени полицаи излязоха от автомобила и наведени ниско, скрити зад вратите, закрещяха:

— Хвърли оръжието! Веднага! Хайде! Хвърли го или умираш, задник такъв! *Веднага!*

Марти осъзна, че все още държи девет милиметровия пистолет. Полицаяте не знаеха нищо повече от онова, което им бе казала Пейджи, тоест че е прострелян човек, и разбира се сега те си мислеха че той е виновникът. Ако не направеше точно това, което искаха от него, и то бързо, ченгетата щяха с пълно право да го застрелят.

Марти остави оръжието да падне върху паважа.

Те му заповядаха да го ритне надалече от себе си и той се подчини.

Като се надигна иззад вратите на колата, единият от полицаите извика:

— Лягай долу! По очи! Ръцете на тила!

Марти постъпи съвсем разумно, като изобщо не направи опит да им обяснява, че е по-скоро жертвата, отколкото извършителят на престъплението. Ченгетата искаха първо подчинение, после обяснение и, ако беше на тяхното място, то той би поискал същото от тях.

Падна на колене, подпря се на ръце, а после се изпъна по очи върху настилка. Дори през ризата, тя беше толкова студена, та чак дъхът му спря.

Къщата на Вик и Кейти Делорио беше от другата страна на улицата, точно срещу него, така както бе легнал, и Марти горещо се надяваше, че Шарлът и Емили не са някъде до предните прозорци. Не би трябвало да виждат баща си, легнал по очи на земята под дулата на полицейските оръжия. И без това бяха доста уплашени вече. Той си спомни разширените им от ужас очи, когато влетя в кухнята с пистолет в ръка, поради което не му се искаше децата да изживеят още една уплаха.

Студът пропълзя в костите му.

Изведнъж воят на втората сирена започна много бързо да се усилва. Марти предположи, че идващата на помощ, черно-бяла кола е завила зад ъгъла на юг и идва от тази посока. Пронизителният ѝ вой беше като ледена шушулка, разкъсваща тъпанчетата му.

Притиснал едната страна на лицето си към паважа и премигващ енергично, за да отпъди дъжда от очите си, Марти видя как ченгетата настъпват. Пистолетите им бяха готови за стрелба. Когато преминаваха през някоя локва, пръските изглеждаха огромни от положението му върху паважа.

Щом стигнаха до него, той рече:

— Всичко е наред. Аз живея тук. Това е моята къща.

Говорът му, без друго хрипкав, беше допълнително затруднен от тръпките, които го разтърсваха от глава до пети. Уплаши се, че ще го сметнат или за пиян, или за луд.

— Това е моята къща — повтори той.

— Просто стой така! — срязва го единият полицаи. — Дръж ръцете си на тила и стой мирно!

Другият попита:

— Имаш ли документи?

Треперейки така силно, че дори зъбите му затракаха, Марти отвърна:

— Да, разбира се. В портфейла ми са.

Без да поемат никакви излишни рискове, ченгетата първо му сложиха белезниците, а после измъкнаха портфейла от задния му джоб. Белезниците бяха още топли от добре отоплената полицейска кола.

Марти се чувстваше точно като герой от свой собствен роман. Усещането не беше *никак* приятно.

Сирената на втората кола замлъкна. Затръшнаха се врати и той чу прашенето и металическия резонанс на полицейските радиопредаватели.

— Имаш ли тук някакъв документ за самоличност със снимка? — попита го ченгето, което бе извадило портфейла му.

Марти извъртя лявото си око, опитвайки се да види мъжа, застанал до него, малко над нивото на коленете му.

— Да, разбира се. В една от пластмасовите прегради на шофьорската ми книжа.

В романите му, когато невинни герои бяха заподозрени в престъпления, които не бяха извършили, те често биваха нервни и уплашени. Но Марти не бе писал никога за унижението, което човек изпитва в такива случаи. Легнал върху студената настилка, разперил крака, с ръце на тила пред очите на полицаите, той се чувстваше така съкрушен и засрамен, както никога през живота си, макар че не бе направил нищо лошо. Самата ситуация — да бъдеш напълно подчинен, докато представителите на властта те оглеждат подозрително — събуждаше в човека някакво скрито чувство за вина, вродено усещане за участие в някакво чудовищно престъпление, което не би могло точно да се определи, чувство за срам, защото ще бъде разкрит, дори човек да знае, че в нищо не могат да го обвинят.

— От кога е снимката в шофьорската ти книжка? — попита ченгето с портфейла му в ръце.

— Тъъ, не зная... от две години... три.

— Не прилича много на тебе.

— Знаете какви са моменталните снимки — отвърна Марти и се слиса, когато усети в гласа си повече молба отколкото гняв.

— Оставете го! Всичко е наред! Той е съпругът ми, Марти Стилутър! — извика Пейджи, явно забързана и идваща от къщата на Вик и Кейти Делорио.

Марти не я виждаше, но гласът ѝ го зарадва и придаде на този кошмарен миг усещане за сигурност и реалност.

Казваше си, че всичко ще се оправи. Полицаяте щяха да разберат грешката си, щяха да го пуснат, да претърсят храсталаците около къщата и в съседните дворове, бързо да намерят двойника и да намерят някакво обяснение на злоещите събития от последния час.

— Това е съпругът ми — повтори Пейджи, вече много по-близо и Марти усети как ченгетата я гледат, докато ги приближаваше.

Той бе благословен с привлекателна съпруга, след която си струваше да се обърнеш дори, когато беше мокра от дъжда и с разбъркана коса. Тя бе не само привлекателна, а и умна, очарователна, забавна, любвеобилна, неповторима. Дъщерите му бяха разкошни деца. Той самият беше вече успял писател и обичаше работата си от сърце. Нищо не можеше да попречи на щастието му. Нищо!

И все пак, дори когато ченгетата свалиха белезниците от ръцете му, помагайки му да се изправи на крака, дори когато Пейджи го прегърна и той я притисна към себе си с благодарност, Марти някак особено остро и тревожно усещаше, че здрачът отстъпва пред мрака на нощта. Той погледна през рамото на Пейджи, претърсвайки с поглед безбройните тъмни кътчета отвъд улицата, питайки се от кое ли гнездо на мрака щеше да дойде следващото нападение. Дъждът му се струваше така студен, че приличаше по-скоро на суграшица, светлината от сигналните полицейски лампи прорязваше очите му, гърлото му гореше така, сякаш го бе плакнал със солна киселина, тялото го болеше на десетки места от ударите, а инстинктът му подсказваше, че най-лошото предстои.

Не.

Не, това не беше инстинкт, а просто реакция на прекалено активното му въображение — проклятието на всеки писател, винаги търсещ следващия мрачен поврат в сюжета.

В живота не беше както в книгите. Действителните истории нямаха второ и трето действие, ясни структури, повествователен ритъм, възходящ момент и развръзка. В действителността просто се

случваха смахнати неща без помощта на литературната логика, а след това животът продължаваше както обикновено.

Всички полицаи го гледаха как прегръща Пейджи.

Стори му се, че вижда в лицата им враждебност.

В далечината се чу воят на още една сирена.

Беше му толкова студено.

[1] Една унция — 28,3 гр. — Б.пр. ↑

[2] Вид тропически храст. — Б.пр. ↑

[3] Дух, чийто вой според ирландски и шотландски поверия, предвещава смърт в дома. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

1.

Оклахома нощем изненадваше Дру Ослет. От двете страни на междуцатската магистрала вече толкова километри се виждаше с много редки изключения само едно — черна, непрогледна тъмнина. Струваше му се, че се движи по мост над някаква безбрежна и бездънна бездна. Хиляди звезди се бяха пръснали по небето, намекващи за безкрая, върху който той предпочиташе да не разсъждава.

Дру беше градско чедо и душата му обичаше градската суетня. Широките булеварди с високи сгради от двете страни бяха най-големите пространства, с които бе свикнал. Дълги години бе живял в Ню Йорк, но нито веднъж не бе ходил в Сентрал Парк; тези поляни и долинки бяха в центъра на големия град, но той ги намираше толкова просторни и пасторални, че се изнервяше. Чувстваше се като риба във вода само, когато бе в някоя новозасадена горичка около някой небостъргач, където алеите гъмжаха от хора, а улиците гъмжаха от коли. В апартамента си, в центъра на Манхатън, Дру спеше без да пуска завесите на прозорците, за да могат трепкащите светлини на метрополитния град да огряват стаята му. Когато се събуждаше нощем, той се успокояваше от периодичния вой на полицейските сирени, клаксоните, пиянските крясъци, от тракането на шахтените капаци по шосето, разклащани от колите, и други още по-екзотични шумове, идещи от улицата дори през най-ненатоварените часове, макар и далеч по-смирени от славния трясък и пукот, който се чуваше сутрин, следобед и вечер. Непрестанната какофония и безкрайното разнообразие на големия град бяха копринените нишки в неговия пашкул, който го предпазваше и не го оставяше да попада в такива ситуации, в които цареше тишина, предразполагаща към размисъл и вглеждане в себе си.

Тъмнината и тишината не предлагаха никакво разнообразие, а от това следваше, че са врагове на доволството. Провинциалната Оклахома имаше прекалено много и от двете.

Леко сгърбен върху седалката на шофьорското място, Дру Ослет откъсна поглед от смразяващия пейзаж и се съсредоточи върху електронната карта, която държеше в скута си. Тя показваше разположението на автомобила им във всеки момент от пътя.

Устройството бе голямо колкото дипломатическо куфарче, макар и не правоъгълно, а квадратно по форма. То се захранваше от акумулатора на колата чрез запалката на арматурното табло. Горната плоска част приличаше на телевизионен приемник: най-вече екран с лъскава стоманена рамка и копчета. На фона на бледо зеления, светещ дисплей със смарагдово зелено бяха отбелязани междуцатските магистрали, щатските аутобани — с жълто, провинциалните шосета — със синьо, непавираните и черните, коларски пътища бяха отбелязани с прекъснатата, черна линия. Населените места — възмутително малко на брой в тази част на света! — бяха оцветени в розово.

Тяхната кола беше една червена, светла точка почти в средата на екрана. Точката се движеше непрекъснато по смарагдово зелената линия, която беше междуцатска магистрала 40.

— Около шест и половина километра вече — каза Ослет.

Карл Клокър, шофьорът, не отговори. Дори и в най-добро разположение на духа, Клокър не си падаше много по приказките.

Квадратният екран на електронната карта бе настроен на средна честота и показваше сто квадратни мили^[1] територия, разделена на квадрати в съответния мащаб всеки със страна десет мили. Ослет натисна едно от копчетата, картата премигна и един от квадратите се увеличи дотолкова, че изпълни екрана. Получи се квадрат със страна равняваща се на двадесет и пет мили, разделена на пет равни отсечки.

Червената точка, представляваща колата им, сега беше четири пъти по-голяма отпреди. Тя вече не беше в средата, а малко надясно.

Близо до левия ръб на екрана, на по-малко от четири мили, имаше един бял и мигащ X, който не се движеше и бе няколко милиметра вдясно от магистрала 40. X означаваше, че картата е включена.

Ослет обичаше да се занимава с нея, защото екранът беше с толкова ярки и хубави цветове — като табло на някоя скъпа видеоигра.

А той много обичаше видеоигрите. Всъщност, въпреки че беше на тридесет и две години, някои от най-любимите му заведения бяха безистените, където редици бездушни машини примамваха окоото с ярките и пъстри електронни светлини и галеха ухото с безкрайните „бииип“, „тррр“, „бззз“, „фюуу“, „би-биип“, „бау-бау“, „тряс“, и други музикални изпълнения на треперливите електронни тонове.

За жалост с картата не се чувстваше обичайната възбуда от играта, а и изобщо нямаше никакви звукови ефекти.

Все пак тя го възбуждаше, защото не всеки можеше да има устройство, наречено СУСП — Сателитно Устройство за Следене на Пътя. То не се продаваше в магазините за ширпотреба, отчасти защото цената му бе така безбожна, че потенциалните купувачи бяха твърде малко, за да бъде оправдано пускането на такава стока на широкия пазар. Освен това част от технологията на производството бе допълнително обременена от строги правила за секретност с оглед запазване на националната сигурност. И тъй като картата беше най-вече средство за сериозно и тайно следене и наблюдение, повечето от сравнително малобройните съществуващи устройства се използваха в момента от федералните полицейски и секретни служби или бяха в ръцете на подобни организации в други страни, свързани със Съединените щати.

— Около пет километра — каза Дру на Клокър.

Намусеният шофьор дори не изръмжа в отговор.

От СУСП излизаха жици и свършваха в една гумена розета с осем сантиметров диаметър, която Ослет бе лепнал в най-високата част на извитото предно стъкло. Малкото блокче от микроминиатюрна електроника в основата на розетата служеше като сателитен предавател и приемател. Посредством кодирани микровълнови импулси СУСП можеше бързо да засече десетки геосинхронни комуникации и да следи сателити, които бяха собственост на частни компании и различни военни формирования, да прониква в техните системи за сигурност, да вкарва собствената си програма в паметните им устройства и да ги включва в собствения си оперативен списък, без да разстройва първичните им функции или да сигнализира техните монитори, че е извършено нашествие.

С използването на два сателита, които да търсят (и улавят) специалния сигнал на определен предавател, СУСП можеше да засече

положението на носача на преподавателя. Обикновено преподавателят, който се търсеше, биваше най-безобидно и малко пакетче, закрепено отдолу на колата на следения обект — понякога биваше самолет или яхта, — за да може да бъде наблюдаван от разстояние и да не подозира, че зад него има опашка.

В настоящия случай преподавателят бе скрит в гумената подметка и в тока на една обувка.

Ослет използва копчетата на СУСП, за да представи местността върху екрана като при това чувствително увеличи обозначените върху картата особености. Изучавайки новата, но също ярка и многоцветна обстановка върху екрана, той каза:

— Все още не е тръгнал. Май че е спрял на някаква отбивка.

Микрочиповете на СУСП съдържаха подробни карти на всеки квадратен километър от САЩ, Канада и Мексико. Ако Ослет работеше в Европа, Средния Изток или някъде другаде, той би могъл да инсталира подходяща картографска библиотека за въпросната територия.

— Четири километра — рече Ослет.

Хванал кормилото с една ръка, Клокър пхна другата под спортното си сако и измъкна револвера от кобура под мишницата му. Беше „Колт 357 — Магнум“ — доста ексцентричен избор (а и малко старомоден) за човек с професията на Клокър, Той обичаше също и сака от туид с кожени копчета, кожени парчета на лактите, а понякога и (както беше в настоящия случай) с кожени ревери. Изборът му на плетени жилетки също беше ексцентричен — цветовете им бяха много ярки. Такава жилетка носеше и в момента. Чорапите му, обикновено в крещящи цветове, бяха подбрани така, че да не отиват на нито една негова дреха. Освен това Клокър винаги носеше кафяви велурени обувки, модел „Хъш Пъпис“. Като се вземеше предвид ръстът и осанката му, едва ли някой би се изказал отрицателно за неговия вкус по отношение на облеклото, а още по-малко пък да направи нежелана забележка относно избора му на оръжие.

— Няма да е нужна голяма стрелба — рече Ослет.

Без да каже дума на Ослет, Клокър постави колта върху седалката до себе си, където беше шапката му и където можеше да се добере до него без усилия.

— Аз имам пушка с две упойващи спринцовки — обади се отново Ослет. — Тя ще свърши работа.
Клокър дори не го погледна.

[\[1\]](#) Една миля — 1609,31 м. — Б.пр. [↑](#)

2.

Преди Марти да се съгласи да излезе на мократа от дъжда улица и да съобщи на властите за случилото се, той настоя един от униформените полицаи да пази Шарлът и Емили в къщата на Делорио. Знаеше, че Вик и Кейти ще направят всичко необходимо за сигурността на момичетата, ала те нямаше да могат да се справят със злобната ожесточеност на Другия.

Марти не бе сигурен дали и един добре въоръжен отряд би бил достатъчно надеждна охрана.

Върху предната тераса на къщата на Делорио дъждът се изливаше като водопад от козирката на главния вход. Приличаше на сребърен празничен станиол, огрян от светлината на газена лампа. Скрит под стряхата, Марти се опитваше да внуши на Вик, че момичетата са все още в опасност.

— Не пускай никого при тях, освен ченгетата или Пейджи.

— Разбира се, Марти.

Вик беше учител по физическо възпитание, треньор на местния гимназиален отбор по плуване, водач на младежката скаутска група, главен инициатор на младежката програма за доброволно патрулиране из квартала и организатор на различни благотворителни тържества. Беше сериозен и енергичен човек, който с удоволствие помагаше на другите и който носеше маратонки дори в случаите, когато обличаше сако и вратовръзка, сякаш по-официалните обувки биха му попречили да се движи бързо и да направи всичко необходимо.

— Никого, освен ченгетата или Пейджи — додаде Вик. — Вярвай ми! Децата ще бъдат добре при мене и Кейти. Господи, Марти, какво се е случило в дома ти?!

— И за бога, не давай момичетата на никого — ченгета или други хора, — освен ако Пейджи не е с тях! Не ги давай и на мене, освен ако не съм с Пейджи!

Вик Делорио откъсна очи от сновящите насам-натам полицаи и премига изненадано.

В мислите си Марти все още чуваше гневния глас на двойника си, виждаше пръските слюнка, докато той яростно крещеше: *Искам*

моя живот, моята Пейджи... моята Шарлът, моята Емили...

— Разбираш ли, Вик?

— И на тебе ли да не ги давам?

— Само ако Пейджи е с мене. Само тогава!

— Какво...

— Ще ти обясня по-късно — прекъсна го Марти. — Всички ме чакат.

Той се обърна и забърза по пътеката към улицата. Погледна към Вик само още веднъж и додаде:

— Само Пейджи!

... моята Пейджи... моята Шарлът, моята Емили...

В дома си, докато разказваше на полицаия за нападението (онзи, който бе приел повикването по телефона, и пръв бе дошъл на местопроизшествието), Марти позволи на един от техническите експерти да потопи в мастило пръстите му и да ги попие в специална хартия. Беше необходимо да различат кои отпечатащи бяха негови и кои на престъпника. Той се питаше дали и тук двамата щяха да бъдат напълно идентични, както изглежда бяха във всяко друго отношение.

Пейджи беше подложена на същата процедура. За първи път в живота си всеки от тях трябваше да даде да му вземат пръстовите отпечатащи. Макар, че Марти разбираше необходимостта от това, целият процес все пак беше като посегателство върху личната им свобода.

След като получи, каквото искаше, техническият експерт навлажни една книжна салфетка с глицерин и им каза, че така ще могат да изтрият всичкото мастило от пръстите си. Обаче не се получи. Колкото и да търкаше, Марти не успя да отстрани мастилото и то си остана в спиралите по кожата на пръстите му.

Преди да седне и да даде официалните си показания на дежурния офицер, Марти се качи на горния етаж, за да си облече сухи дрехи. Освен това взе четири хапчета „Анацин“.

Включи термостата на последната степен и къщата бързо стана прекалено топла. Все още обаче го спохождаха периодични тръпки... най-вече поради смущаващата близост на толкова много полицаи.

Те бяха навсякъде из къщата. Някои бяха в униформи, други не, но всички бяха непознати, а това караше Марти да усеща още по-остро посегателството върху семейството му.

Той не бе предполагал, че личната свобода на потърпевшия в едно тежко престъпление изведнъж изчезва в момента, в който той съобщи за него в полицията. Полицаи и експерти се трупаха в кабинета му, за да снимат стаята, където бе започнала бурната схватка, да извадят няколко куршума от стените, да поръсят с прах за отпечатъци и да вземат малко кръвни проби от килима. Те снимаха коридора, стълбището и преддверието на горния етаж. В търсенето на уликите, които нападателят евентуално бе оставил след себе си, полицаите смятаха, че това е едва ли не покана да се пхнат във всяка стая или шкаф.

Разбира се те бяха в къщата му, за да му помогнат и Марти беше благодарен за усилията им. Но все пак бе някак смущаващо, че чужди хора навярно бяха забелязали определено педантичния начин, по който Марти бе подредил дрехите си в своя шкаф според цвета им (Пейджи подреждаше своите по същия начин) и факта, че държеше дребни монети в един голям буркан като момче, събиращо пари за първия си велосипед... както и някои други, не особено важни, но много лични подробности от живота му.

А цивилният детектив го изнерви повече от всички други, взети заедно. Казваше се Сайръс Лоубок и предизвикваше в Марти нещо много повече от смущение.

Детективът би могъл да печели добре и като манекен в рекламните списания за Ролс-ройс, смокинги, черен хайвер и стоковата борса. Той беше на около петдесет години, елегантен с прошарена коса, загорял тен дори през ноември, орлов нос, деликатни скули и изключителни, сиви очи. В черни мокасини, сиви кадифени панталони, тъмно син пуловер от груба прежда и бяла риза (беше свалил якето си), Лоубок успяваше да бъде едновременно изискан и атлетичен, макар че спортовете, които човек би свързал с него, не бяха футбол или бейзбол, а по-скоро тенис, ветроходство, надбягване с моторници и други занимания на висшата класа. Той не съвпаднаше с общоприетата представа за ченге, а приличаше по-скоро на човек, роден в богата среда, който знаеше как да управлява и запази богатството си.

Лоубок седеше от другата страна на масата в трапезарията, точно срещу Марти, слушайки внимателно разказа му за нападението. Задаваше му въпроси най-вече, за да изясни подробностите. Записваше си в бележник със скъпа, черно-златна писалка „Монтбланк“. Пейджи

седеше до Марти, оказвайки му морална подкрепа. Тримата бяха единствените хора в стаята, макар че униформените полицаи ги прекъсваха от време на време, съветвайки се с Лоубок. На два пъти детективът се извини и излезе, за да провери някакви улики, които офицерите бяха сметнали за важни по случая.

Посръбвайки пепси от една голяма, керамична чаша, облекчавайки гърлото си, докато разказваше битката си на живот и смърт със своя нападател, Марти отново усети как в него се надига онова необяснимо чувство за вина, което бе изпитал за първи път, легнал на мократа улица и с ръце, оковани в белезници. И сега чувството беше неосъзнато, както и тогава, макар че единственото нарушение, в което с право можеха да го упрекнат, беше обикновеното неспазване на знаците за ограничение на скоростта по пътищата. Обаче този път Марти разбра, че част от смущението му се дължеше на следния факт: лейтенант Сайръс Лоубок го гледаше със скрито подозрение.

Лейтенантът беше учтив, но не говореше много. С мълчанието си той като че ли по някакъв начин обвиняваше Марти. Когато не си водеше бележки, неговите оловносиви очи се втренчваха в Марти, без да трепнат и сякаш го предизвикваха.

Защо детективът трябваше да го подозира, че не казва цялата истина, не беше съвсем ясно. Все пак обаче Марти разбираше, че когато един човек работи с най-пропадналите хора в обществото, то той неизбежно развива известна склонност към цинизъм. Без значение на това какво обещаваеше Конституцията на Съединените щати, едно дългогодишно ченге навярно чувстваше, че има право да обяви всички мъже — и жени — за виновни до доказване на противното.

Марти завърши разказа си и дръпна още една дълга глътка от пепси-колата си. Студените течности бяха направили всичко възможно, за да облекчат гърлото му. Сега вратът го болеше още повече — там, където Другият в опитите си да го удуши бе оставил червени белези, които до сутринта със сигурност щяха да посинеят. Макар четирите анацина да бяха започнали вече да действат, когато Марти леко обърнесе глава наляво или надясно, вратът го изболяваше така, сякаш го шибваха с камшик и той свиваше лице от болка. Ето защо реши да стои неподвижно и да не помръдва глава.

Стори му се, че Лоубок преглежда записките си цяла вечност, повтаряйки ги за себе си мълчаливо, като тихичко почукваше със скъпата писалка върху бележника си.

Плисъкът и барабаненето на дъжда все още оживяваше нощта, макар бурята да бе утихнала малко.

Дъсчените подове в стаите на горния етаж изскърцваха от време на време под краката на някой полицай, изпълняващ служебния си дълг.

Под масата Пейджи стисна с десницата си лявата ръка на Марти, а той ѝ отвърна също със стискане за да ѝ каже, че всичко е наред.

Но не всичко беше наред. Нищо още не бе обяснено, нито разгадано. Колкото до него, той бе сигурен, че тревогите им едва сега започваха.

... моята Пейджи... моята Шарлът, моята Емили...

Най-сетне Лоубок погледна Марти. С равен тон, който беше осъдителен именно, защото в него липсваха каквито и да са разбираеми акценти, детективът каза:

— Ама че история.

— Зная, че звучи невероятно — отвърна Марти, потискайки импулса си да увери Лоубок, че не е преувеличил степента на приликата между себе си и своя двойник, нито който и да е друг аспект от случилото се. Той бе казал истината. Не бе длъжен да се извинява заради факта, че в този случай истината бе така зашеметяваща, както всяка фантазия.

— И казвате, че нямате брат-близнак? — попита Лоубок.

— Не, сър.

— Никакъв брат изобщо?

— Аз съм единствено дете.

— Някой доведен брат?

— Родителите ми са сключили брак, когато са били на осемнадесет години. Никой от тях не се е женил или омъжвал за някого друго след това. Уверявам ви, лейтенант, няма да можете лесно да намерите обяснение за този човек.

— Е, разбира се други бракове изобщо не са необходими, за да имате някой наполовина... или изцяло роден брат, ако трябва да бъдем точни — каза Лоубок и така прямо изгледа Марти в очите, че ако той бе отклонил погледа си, това би означавало признание за нещо.

Докато разсъждаваше върху току-що казаното от детектива, Пейджи стисна ръката му под масата, предупреждавайки го да не позволява на Лоубок да го разстройва. Марти се опита да убеди сам себе си, че детективът просто установява един факт. Така си беше, само че при такова уточняване той просто би трябвало или да гледа в бележника си, или към прозореца.

Отговаряйки почти така сковано, както държеше и главата си, Марти каза:

— Чакайте да видя... аз май имам три варианта на избор. Или баща ми е имал любов с майка ми, преди да се ожени за нея и двамата са дали този мой роден брат — *незаконен* брат — за осиновяване, или след като са сключили брак, баща ми е имал любов с някоя друга жена и тя е родила мой наполовина кръвен брат. Или пък майка ми е забременяла от някой друг мъж, преди или след като се е омъжила, и нейната бременност е била строго пазена семейна тайна.

Гледайки Мартин все още в очите, Лоубок каза:

— Съжалявам, ако съм ви обидил, мистър Стилуютър.

— И аз съжалявам.

— Не сте ли прекалено чувствителен на тази тема?

— Прекалено чувствителен ли?! — попита грубо Марти, чудейки се все пак дали не пресилва нещата.

— Някои двойки наистина имат деца, преди да са готови да сключат брак — каза детективът, — и често ги дават за осиновяване.

— Не и моите родители!

— Имате ли факти за това?

— Аз ги познавам!

— Може би трябва да ги попитате.

— Може би ще го направя.

— Кога?

— Ще си помисля.

Едва забележима, мимолетна усмивка, като сянка на летяща птица, пробягна по лицето на Лоубок.

Марти бе сигурен, че видя сарказъм в тази усмивка. За нищо на света обаче не можеше да разбере защо детективът смята че той не е най-обикновена и невинна жертва.

Лоубок погледна надолу към записките си и потъна в мълчание.

След известно време той каза:

— Ако този двойник не е свързан с вас — брат или наполовина брат, — имате ли някаква представа как може да се обясни такава забележителна прилика?

Марти понечи да поклати глава, но болката във врата му го прониза, той направи гримаса и отвърна:

— Не, нямам никаква представа.

— Искаш ли аспирин? — попита го Пейджи.

— Взел съм анацин — отвърна Марти. — Ще се оправя.

Поглеждайки Марти отново право в очите, Лоубок каза:

— Просто си мислех, че може да имате някаква версия.

— Не, съжалявам.

— След като сте писател...

— Моля? — извиси глас Марти, не разбрал мисълта на Лоубок.

— Използвате въображението си всеки ден. С него се препитавате.

— Е, и?

— Ами помислих си, че може би ще можете да разрешите тази малка загадка, ако съсредоточите вниманието си върху нея.

— Аз не съм детектив. Достатъчно умен съм да създавам криминални загадки, но не и да ги разрешавам.

— По телевизията — рече Лоубок — всеки писател на криминални романи, а също и всеки аматьор-детектив, ако трябва да бъдем честни, е винаги по-умен от ченгетата.

— Но в живота не е така — възрази Марти.

Лоубок изчака да минат няколко секунди, започна да драска разсеяно върху последната страница от своя бележник и най-накрая каза:

— Не, не е.

— Аз не смесвам фантазията с действителността — рече сякаш прекалено грубо Марти.

— Не бих си и помислил такова нещо — увери го Сайръс Лоубок, съсредоточавайки се в безцелното си драскане.

Марти се обърна предпазливо към Пейджи, за да разбере дали и тя долавя някаква враждебност в тона и поведението на детектива. Тя гледаше Лоубок замислено и навъсено, което накара Марти да се почувства по-добре. Може би той не преувеличаваше нещата все пак и

не беше нужно да прибавя параноята като още един симптом в списъка на тези, за които вече бе разказал на Пол Гътридж.

Окуражен от навъсеното изражение на Пейджи, Марти се обърна отново с лице към Лоубок и каза:

— Лейтенант, има ли нещо нередно тук?

Повдигайки учудено вежди, като че ли изненадан от въпроса, Лоубок рече малко троснато:

— Със сигурност имам впечатление, че тук нещо не е наред. Иначе не бихте ни се обадили.

Възпирайки се от някоя язвителна забележка, каквато Лоубок заслужаваше, Марти каза:

— Имам предвид някакво чувство на враждебност, за което не разбирам причината. Коя е причината?

— Враждебност ли? Нима? — Без да се откъсва от драскането по страницата, Лоубок се намръщи. — Е, не бих искал жертвата на едно престъпление да се чувства така стреснат от нас, както ѝ от негодника, който го е нападнал. Така си правим лоша реклама, нали?

С това Лоубок избягна прекия отговор на въпроса на Марти.

Драскането по страницата приключи и се оказа, че е рисунка на пистолет.

— Мистър Стилутър, беше ли оръжието, с което сте стреляли по нападателя си, същото като онова, което са взели от вас на улицата?

— Не ми беше взето. Аз доброволно го пуснах на земята, когато ми казаха да го хвърля. Да, същото оръжие беше.

— Девет милиметров пистолет „Смит и Уесън“?

— Да.

— Законно, ли сте го закупили?

— Да, разбира се — отвърна Марти и му даде името на магазина.

— Имате ли разписка за покупката и документ, че оръжието ви преди това е било проверено от съответните полицейски органи?

— Какво общо има това със случилото се днес?

— Рутинна практика — отвърна Лоубок. — По-късно ще трябва да попълня всички точки и подточки в полицейския доклад. Просто рутина.

На Марти никак не се хареса начина, по който разговорът с лейтенанта все повече и повече се превръщаше в разпит, но не знаеше какво да прави. Отчаян, той погледна към Пейджи за отговор на

въпроса на Лоубок, тъй като тя пазеше финансовите документи и касови бележки за счетоводството.

— Всички документи от магазина за оръжия — каза Пейджи — са защипани заедно и опаковани в едно с всички наши анулирани чекове през годината.

— Купихме го преди може би три години — рече Марти.

— Всичко е прибрано в гаража — додаде Пейджи.

— Но можете да го намерите, нали? — попита Лоубок.

— Е... да, ще поразровим тук-там — отвърна тя и се надигна от стола си.

— О, не се притеснявайте за това точно сега — каза Лоубок. — Не е толкова спешно. — После, обръщайки се към Марти, попита: — Какво ще кажете за корта, 38-ми калибър, който е в жабката на другата ви кола? И него ли купихте в същия магазин?

— Какво сте правили в другата ми кола? — изненадано рече Марти.

Лоубок симулира изненада при изненадата от страна на Марти, но изглежда беше предварително пресметнато да личи, че е фалшива, за да предизвика Марти да отвърне със същото.

— Във Форд-тауруса ли? — започна Лоубок. — Разследвах случая. Това ни помолихте да направим. Искам да кажа, че няма места или въпроси, които не бихте искали от нас да проверим, нали? Защото, ако има, то ние ще уважим желанието ви в това отношение.

Детективът беше така изкусен в подигравките си и така завоалирано плетеше мрежите си, че всяка по-буйна реакция от страна на Марти би изглеждала така, сякаш той крие нещо. Ясно беше едно: Лоубок мислеше, че Марти наистина крие нещо и той си играеше с него, опитвайки се да разклати увереността му и да го принуди да направи пълно признание.

На Марти почти му се искаше да има какво да признава. И тъй като вече от доста време играеха тази игра, тя ужасно го разстройваше.

— И тридесет и осемкалибровия ли купихте от същия магазин, от който сте купили и девет милиметровия пистолет „Смит и Уесън“? — упорстваше Лоубок.

— Да — отвърна Марти и сръбна от пепси-колата си.

— Имате ли документи за това?

— Да, уверен съм.

— Винаги ли носите оръжието в колата си?

— Не.

— Но днес беше в колата ви.

Марти бе сигурен, че Пейджи го гледа с известна изненада. Той не можеше да обясни паниката си сега или пък да ѝ разкаже за предхождащото, странно усещане за приближаването на някаква зла участ, което го бе накарало да вземе тези извънредни предпазни мерки. Предвид неочаквания и съвсем недобронамерен развой на разпита, Марти не искаше да сподели тази информация с детектива, защото се страхуваше, че ще изглежда неуравновесен и че неволно ще трябва да се съгласи да се подложи на психиатричен преглед.

Марти сръбна от пепси-колата, но не да облекчи гърлото си, а за да има време да помисли, преди да отговори.

Не знаех, че оръжието е там — каза той най-накрая.

— Не сте знаели, че е в жабката на колата ви? — попита Лоубок.

— Не.

— Знаете ли, че е незаконно да носите в колата си заредено оръжие?

Защо по дяволите, сте си пъхали носа в моята кола?!

— Както казах вече, не знаех, че е там и следователно не съм знаел, че оръжието е заредено.

— Вие ли го заредихте?

— Ами, вероятно да.

— Искате да кажете, че не си спомняте да сте го зареждали или как се е озовало във форда?

— Онова, което навярно се е случило, когато последния път ходих да стрелям по изкуствени мишени, е следното: може би аз съм заредил оръжието за още един рунд стрелба по мишените, но после съм забравил.

— И сте го докарали от стрелбището в дома си, скрито в жабката на колата ви?

— Точно така.

— Кога за последен път ходихте да стреляте?

— Не зная... беше преди три-четири седмици.

— Значи сте разнасяли в колата си заредено оръжие в продължение на месец?

— Но аз бях забравил, че е там.

Една лъжа, за да се избегне обвинението в нарушаване на закона за притежаване на оръжия, водеше до цяла поредица от лъжи. Всички те бяха дребни несъответствия, но Марти изпитваше достатъчно уважение (макар и не съвсем добронамерено) към способностите на Сайръс Лоубок, който знаеше, че това са неверни неща. Тъй като детективът изглеждаше вече странно уверен, че на настоящата жертва трябва да се гледа като на заподозрян в престъпление, то той би сметнал всяка недостоверност като още едно доказателство, че от него старателно се укрива някаква страшна тайна.

Леко наклонявайки глава назад, вирайки се хладно и все пак с укор в Марти, използвайки патрицианската си външност, за да го сплаши и все пак с мек и безучастен глас, Лоубок каза:

— Мистър Стилуютър, винаги ли сте така небрежен към оръжието си?

— Не мисля, че съм небрежен.

Ново повдигане на веждите.

— Така ли?

— Да.

Детективът взе писалката си и бързо нахвърля нещо в своя бележник. Тогава започна отново да драска.

— Кажете ми, мистър Стилуютър, имате ли разрешително за тайно носене на оръжие?

— Не. Разбира се, че не.

— Ясно.

Марти отпи от пепси-колата.

Под масата Пейджи отново потърси ръката му. Той ѝ беше благодарен за докосването.

Новата рисунка постепенно се оформи — чифт белезници.

— Много ли обичате оръжията, колекционер ли сте? — попита Лоубок.

— Не, не точно.

— Но вие имате много оръжия.

— Не са толкова много.

Лоубок започна да ги брои върху пръстите на едната си ръка:

— Хм, пистолетът „Смит и Уесън“, кортът... един боен автомат М16 в шкафа на антрето...

О, мили боже!

Вдигайки оглед от ръката си и взирайки се настойчиво и хладно в Марти, Лоубок каза:

— Знаели сте, че M16 също е бил зареден?

— Купил съм всички оръжия главно за изучаване. Изучавал съм ги, за да мога да пиша за тях в романите си. Не обичам да пиша за някоя пушка, без да съм стрелял с нея.

Истина беше, но дори на самия Марти тези приказки се сториха несериозни.

— Държите ги заредени и скрити в чекмеджета и шкафове из цялата къща?

Марти не можа да намери безопасен отговор. Ако беше казал, че пушката е била заредена и той е знаел за това, Лоубок щеше да иска да знае защо някой ще има нужда да държи бойно оръжие в дома си и то в такова състояние на готовност, когато живее в толкова тих и спокоен квартал. Беше ясно като бял ден, че един M16 изобщо не е подходящо оръжие за защита на дома, освен може би, ако човек живееше в Бейрут, Кувейт или на юг от центъра на Лос Анжелос. От друга страна, ако кажеше „не знаех, че пушката е заредена“, щяха да последват още коварни въпроси по повод неговата небрежност с оръжията и по-смели намеци за това, че лъже.

Освен това, каквото и да кажеше Марти, то щеше да изглежда глупаво или неискрено в най-висша степен, ако полицаите бяха открили също ловната пушка под леглото в голямата спалня и пистолета, който бе скрил в един от кухненските шкафове.

Като се силеше да изглежда спокоен, той каза:

— Какво общо имат моите оръжия със случилото се днес? Струва ми се, че доста се отклонихме от основния въпрос, лейтенант.

— Така ли ви изглежда? — попита Лоубок, сякаш искрено учуден от отношението на Марти.

— Да, така изглежда — отвърна рязко Пейджи, явно осъзнаваща, че в сравнение с Марти тя бе в по-добра позиция, която ѝ позволяваше да бъде груба с детектива. — Вие се държите така, сякаш Марти е влязъл с взлом в нечий дом и се е опитал да удуши хората там.

— Вашите хора претърсват ли квартала, включихте ли нападателя ни в бюлетина за издирване?

— В бюлетина за издирване?!

Марти се ядоса от това, че детективът нарочно се правеше на глупав.

— Бюлетин за издирването на Другия.

— На кого? — намръщено рече Лоубок.

— На двойника ми, *мое*то друго „аз“!

— О, да, на него...

Всъщност това не беше отговор, но Лоубок продължи с въпросите от своя дневен ред, преди Марти или Пейджи да поискат по-конкретно обяснение.

— А пистолета „Хеклер и Кох“? И него ли сте купили с цел изучаване?

— „Хеклер и Кох“ ли?!

— Пистолетът „П7“.

— Аз нямам „П7“.

— Нямате ли?! Ами, той беше на пода във вашия кабинет на втория етаж.

— Това беше *неговото* оръжие — рече Марти. — Казах ви, че беше въоръжен!

— Знаехте ли, че дулото на „П7“ е било с резба за поставяне на заглушител?

— Зная само, че той носеше пистолет. Нямах време да забележа дали и бил със заглушител! Право да ви кажа, бях доста зает, за да мога да подредя в каталог всичките му качества!

— Всъщност върху дулото не е имало заглушител. То просто е било пригодено за такъв. Мистър Стилуютьр, знаехте ли, че е противозаконно да слагате заглушител на огнестрелно оръжие?

— Оръжието не е мое, лейтенант.

Марти започваше да се пита дали да не откаже по-нататъшен разпит, докато не пристигнеше адвокатът му? Това беше лудост! Той не бе направил нищо нередно! Беше невинен! Бе пострадал, за бога! Дори полицаите нямаше да са тук сега, ако не беше казал на Пейджи да ги повика!

— Един „Хеклер и Кох-П7“ с резба за заглушител е оръжие за професионалист, мистър Стилуютьр. Терорист, убиец — наречете го, както искате. А него как бихте нарекли?

— Какво искате да кажете? — попита Марти.

— Ами, чудех се... ако пишехте за такъв човек — професионалист — с какви термини бихте го обрисували?

Марти усети някакъв скрит смисъл във въпроса — нещо, което бе близо до същината на плана на Лоубок, какъвто и да бе той, и който Марти все още не разбираше.

Очевидно Пейджи имаше същото усещане, защото каза:

— Какво точно се опитвате да ни кажете, лейтенант?

Сайръс Лоубок ги вбеси, като и този път се измъкна, без да влиза в открита схватка. Всъщност той сведе поглед към записките си така, сякаш във въпроса му не се съдържаше нищо повече от едно най-обикновено любопитство относно синонимите, които би използвал един писател.

— Както и да е — додаде Лоубок, — вие сте имали голям късмет за това, че такъв професионалист, който е носел „П7“ с резба за заглушител, не ви е надвил.

— Аз го изненадах.

— Очевидно е.

— С това, че имах оръжие в чекмеджето на бюрото си.

— Винаги е добре човек да бъде подготвен — отвърна Лоубок, а после бързо добави: — Но вие сте имали късмет и в това, че сте го победили в ръкопашния бой. Професионалистите като вашия нападател обикновено са добри борци и може дори да е практикувал таекуондо или нещо такова, както винаги става в книгите и филмите.

— Не беше много бърз. Все пак бях го прострелял два пъти в гърдите.

— Да, така е, спомням си — кимна детективът. — При такива рани всеки обикновен човек би останал да лежи на земята.

— Този обаче беше доста жив — рече Марти и нежно докосна врата си.

Сменяйки внезапно темата на разговора с цел да поддържа напрежението в Марти, Лоубок каза:

— Мистър Стилуютър, бяхте ли пили този следобед?

Поддавайки се на гнева си, Марти отвърна:

— Няма да можете така лесно да обясните този случай, лейтенант.

— Значи не сте пили този следобед?

— Не.

— Изобщо не?

— Не.

— Аз не събирам аргументи срещу вас, мистър Стилуютьър... наистина... но, когато ви видях за първи път, усетих в дъха ви алкохол... бира, предполагам. А и във всекидневната ви има кутия от „Корс“ и по пода е разляна бира.

— Пих бира, но след това.

— След кое?

— След като всичко свърши. Той лежеше на пода със счупен гръбнак. Поне аз си мислех, че е счупен.

— Значи, след всичката престрелка и борба вие сте сметнали, че единственото нещо, което ви е нужно, е бира.

Пейджи изгледа гневно детектива.

— Вие толкова много се стараете да изкарате цялата работа неубедителна... — започна тя.

— ... а аз искам да откриете картите си и да ми кажете *защо*, дявол да го вземе, не ми вярвате? — довърши Марти.

— Не, че не ви вярвам, мистър Стилуютьър. Зная, че всичко това е било тежко преживяване за вас. Вие се чувствате все още потресен, уморен. Но аз попивам нещата — слушам и попивам. Точно това правя. Такава ми е работата. И наистина още нямам никаква своя теория, нито пък мнение.

Марти бе сигурен, че това не е вярно. Лоубок бе изложил пред него няколко съвсем оформени мнения още, когато седна на масата с него.

След като пресуши чашата с пепси-колата, Марти каза:

— Понечих да пия мляко и портокалов сок, но гърлото така ме болеше... дяволски ме болеше, като че ли бе обгорено. Преглъщах с голямо усилие. Когато отворих хладилника, бирата ми се видя много по-добра от всичко друго и много по-ободряваща.

Със скъпата си писалка „Монтбланк“ Лоубок отново драскаше в ъгъла на една от страниците на бележника си.

— И тъй, вие сте изпили само една кутия „Корс“.

— Не цялата. Изпих половината... може би две трети. Когато почувствах гърлото си малко по-добре, аз се върнах обратно, за да видя как Другия... за да видя какво прави двойникът ми. Взех бирата със себе си. Така се изненадах, когато видях, че негодникът е изчезнал,

след като изглеждаше почти мъртъв... кутията с бира просто се изплъзна някак от ръката ми.

Макар да виждаше рисунката наопаки, Марти успя да различи какво драскаше детективът. Беше бутилка: бирена бутилка с дълго гърло.

— Значи, само половин кутия „Корс“ — каза Лоубок.

— Точно така.

— Може би две трети.

— Да.

— Но не повече.

— Не.

Довършвайки рисунката си, Лоубок вдигна поглед от своя бележник и каза:

— А какво ще кажете за трите бутилки „Корона“ в кофата за боклук под кухненския умивалник?

3.

— Отбивка за почивка, изход — оттук — прочете Дру Ослет на Клокър, а после попита: — Видя ли знака?

Клокър не отговори.

Насочвайки вниманието си отново към СУСП, който се намираше върху коленете му, Ослет каза:

— Ето къде е — точно тук. Навярно в момента отива да пусне вода в тоалетната, а може и да се е опънал на задната седалка в колата, която кара, и да се опитва да подремне малко.

Двамата се канеха да предприемат акция срещу непредсказуем и много опасен противник, но Клокър изглеждаше невъзмутим. Въпреки че караше, той бе потънал сякаш в някакви размишления, като че ли медитираше. По мечешки едрото му тяло бе отпуснато и спокойно като това на някой тибетски монах, изпаднал в трансцендентно състояние. Огромните му длани лежаха върху волана, а дебелите му пръсти бяха само леко свити, колкото да придържат съвсем слабо кормилото. Ослет не би се учудил, ако едрият мъж караше колата благодарение на тайнствените способности на съзнанието си. В широкото и безчувствено лице на Клокър не се забелязваше нищо, по което да личи, че той знае какво означава думата „напрежение“. Челото му бе бледо и лъщеше като полиран мрамор, бузите му — гладки, сапфиреносините му очи меко блестяха, отразили светлината от арматурното табло, и се взираха в далечината, но не просто в пътя, който се виеше напред, а вероятно някъде в отвъдното. Широката му уста бе отворена толкова, колкото да приеме малко нафора, устните му бяха извити в една от най-тънките усмивки на света, но не се знаеше дали Клокър бе доволен от онова, върху което размишляваше в духовен план или от предстоящото насилие.

Карл Клокър имаше талант в тази насока.

И точно поради това, въпреки слабостите си по отношение на облеклото, той беше човек на своето време.

— Ето тук е отбивката — каза Ослет като наближиха края на отклонението.

— Че къде другаде може да е? — отвърна Клокър.

— Хъ?!

— Там е, където си е.

Едрият мъж не беше много приказлив, а когато все пак казваше нещо, то беше много често неясно. Ослет подозираше, че Клокър е или някой кабинетен екзистенциалист, или тъкмо обратното — мистик от движението „Нова ера“. Истината можеше да бъде и друга: Клокър бе толкова затворен в себе си, че не се нуждаеше от много контакти с хората и от общуване. Неговите собствени мисли и наблюдения еднакво добре го ангажираха и развличаха. Едно нещо бе сигурно: Клокър съвсем не бе глупав, както изглеждаше. Всъщност коефициентът му за интелигентност беше далече над средното ниво.

Паркингът на отбивката се осветяваше от осем високи халогенни прожектора. След толкова километри на непрогледна тъмнина, която бе започнала да прилича на черната, мъртва пустош след ядрена война, Ослет се оживи при вида на ярко светещите прожектори, макар че сиянието им беше жълто като урина и напомняше за мъртвешката светлина в някой кошмарен сън. Никой не би сбъркал това място с Манхатън, но то потвърждаваше факта, че цивилизацията съществува.

Единственото превозно средство, което се виждаше, беше голям автомобил с каравана. Беше паркиран близо до ниската железобетонна сграда, в която бяха тоалетните.

— Пипнахме го вече — каза Ослет и изключи СУСП, поставяйки го на пода между краката си. Като отскубна гумената розетка от предното стъкло, той я метна върху електронната карта и добави: — Няма никакво съмнение — нашият Алфи се е сгушил в този шопар на колела. Навярно го е изтръгнал от някой жалък мухльо и сега се готви да бяга, заобиколен с всички домашни удобства.

Двамата минаха покрай една поляна, сред която бяха разположени три големи туристически маси, и паркираха колата си на около шест метра от автомобила с караваната, откъм страната на шофьора.

В малкия дом на колела бе тъмно.

— Колкото и да се е отклонил от правия път — рече Ослет, — аз все пак мисля, че Алфи ще се държи добре с нас. Ние сме всичко, което той има, нали? Без нас той ще е съвсем сам в този свят. Дявол да го вземе, ние сме неговото семейство!

Клокър изгаси фаровете и двигателя.

— В каквото и състояние да се намира — обади се отново Ослет, — мисля, че той няма да ни стори нищо лошо. Не и нашият стар Алфи. Навярно би пречукал всеки друг, който би му се изпречил на пътя, но не и нас. Ти какво мислиш?

Измъквайки се от шевролета, Клокър грабна шапката и колта си „Магнум 357“ от предната седалка.

Ослет взе фенерче и пушката за изстрелване на спринцовки. Масивното оръжие имаше две цеви, разположени една над друга и заредени с по една огромна спринцовка с упойваща течност. Такива пушки се използваха в зоопарковете и не бяха точни на повече от десетина метра, което правеше пушката подходяща за целите на Ослет, защото той не възнамеряваше да гони лъвове из саваните.

Ослет беше благодарен, че на паркинга нямаше много пътници. Надяваше се той и Клокър да свършат работата си и да се махнат, преди да са пристигнали други коли от магистралата.

От друга страна, когато слезе от шевролета и затвори вратата след себе си, нощната безлюдност наоколо го обезпокои. Като се изключеше скрибуцането на гумите и периодичното „ваф“ с което профучаващите по междуцатската магистрала коли разсичаха въздуха, тишината бе така потискаща, както вероятно бе в безкрайното, безвъздушно пространство на космоса. В дъното на отбивката се виждаха няколко високи бора. Изглеждаха като декор на целия паркинг. В безветрената нощ тежките им клони се свеждаха над земята като траурни гирлянди.

Ослет копнееше за задъханата атмосфера на градските улици, където безкрайната суетня непрекъснато отвличаше мислите му. Суматохата бе изход — бягство от размишленията. Забързаното градско ежедневие на трясък и бумтеж му даваше възможност винаги да насочва вниманието си навън и така му спестяваше опасностите, присъщи на процесите на самопознанието.

Присъединявайки се към Клокър пред вратата на караваната, — Ослет реши да се вмъкне вътре по възможно най-безшумния начин. Обаче, ако Алфи беше вътре, както изрично бе показало устройството СУСП, то той сигурно знаеше вече за тяхното пристигане.

Освен това, дори в най-дълбоките пластове на познанието Алфи бе програмиран така, че да откликва на Дру Ослет с пълно подчинение. Беше почти немислимо да се опита да напакости на Дру.

Почти.

На времето също така бяха сигурни, че шансовете Алфи да се отклони нанякъде сам, са толкова незначителни, че на практика просто не съществуваха. В това обаче бяха сгрешили. Времето може би щеше да им покаже, че са сбъркали и в други неща.

Ето защо Ослет носеше пушката със спринцовките.

По същата причина той не се опита да разубеди Клокър да вземе колта си.

Подготвяйки се за най-неочакваното, Ослет почука на желязната врата. Почукването бе малко странен начин да възвести появяването си при тези обстоятелства, но въпреки това той почука, почака няколко секунди и почука отново... този път по-силно.

Никой не отговори.

Вратата беше отключена и той я отвори. През предното стъкло на автомобила се процеждаше достатъчно жълта светлина от паркинга. Тя осветяваше шофьорската кабина и Ослет успя да види, че нищо не ги застрашава в момента.

Дру застана върху стъпалото на вратата, надникна вътре и погледна в мрачния тунел на караваната, която се губеше в тъмнината, подобна на старинна катакомба.

— Бъди в покой, Алфи — каза тихо той.

Тази команда трябваше да извика незабавно ритуалния, напевен отговор: *В покой съм, Отче*.

— Бъди в покой, Алфи — повтори Ослет, но вече без голяма надежда.

Мълчание.

Макар Ослет да не беше баща на Алфи, нито пък свещеник, в резултат на което не би могъл да има никакви законни претенции за такова обръщение, сърцето му все пак би се стоплило, ако бе чул познатия, покорен шепот: *В покой съм, Отче*. Тези четири прости слова промълвени в отговор биха означавали, че по същество всичко е наред и че отклонението на Алфи от инструкциите беше не толкова поради бунт, отколкото поради объркване в целите и че обзелата го страст да убива за развлечение можеше да бъде простена и забравена.

Макар да знаеше вече, че е безполезно, Ослет опита трети път като сега говореше по-високо от преди:

— Бъди в покой, Алфи.

Когато от тъмнината не се чу никакъв отговор, той светна с фенерчето и се качи в караваната.

В главата му се въртеше само една мисъл — какво безсмислие и унижение щеше да бъде ако умреше прострелян в някаква си каравана до междущатската магистрала в пустошта на Оклахома и то на крехката възраст от тридесет и две години! Какъв умен, млад мъж и колко перспективен (така щяха да казват опечалените), с две дипломи — едната от Принстън, другата от Харвард — и с такова завидно родословно дърво!

Клокър влезе след него и Ослет трябваше да пристъпи напред, за да му направи място в шофьорската кабина. Той обходи с лъча на фенерчето си стените на караваната вляво и дясно. Плътнаха безформени сенки, разлюлени като черни наметки — крила с цвят на абанос... изгубени души.

Само неколцина от семейството му, а още по-малко сред артистите, писателите и критиците в Манхатън, които му бяха приятели, щяха да разберат при изпълнението на каква задача бе загинал. Останалите щяха да окачествят обстоятелствата на неговата кончина като необясними, странни, навярно болезнени и щяха да клюкарстват с трескавия апетит на лешояди, разкъсващи мърша.

Светлината от фенерчето попадна върху пластмасовото покритие на кухненски шкафове... Горната част на печка... Умивалник от неръждаема стомана.

Загадката около неговата смърт щеше да осигури безброй слухове, които щяха да изникнат като коралови рифове, включвайки всички нюанси на скандала и злонамерените предположения, и оставяйки на паметта му само някакви жалки останки на почит. Почитта бе едно от малкото неща, които имаха значение за Дру Ослет. Той бе изисквал уважение и почит още, когато беше малко момче. Това бе негово право по рождение — не просто приятна, празнична премяна на родовото име, а и дълг, който трябваше да бъде платен на цялата семейна история и постижения, въплътени в него.

— Бъди в покой, Алфи — рече нервно Ослет.

Една ръка, бяла и твърда като мрамор бе очаквала толкова време лъча на фенерчето, за да бъде открита. Пръстите с цвят на алабастр докосваха килимчето пред облицованата с дърво ниша, която служеше

за трапезария. Малко по-нагоре... побелялата глава на мъж, паднал по
очи върху обляна в кръв кухненска маса.

4.

Пейджи стана от масата в трапезарията, отиде до прозореца, наклони лентите на транспарантите така, че пролуките между тях да станат по-големи и се загледа навън, в постепенно утихващата буря. Тя гледаше в задния двор, където нямаше лампи. Нищо не се виждаше, освен следите, които дъждът оставяше от другата страна на стъклото. Приличаха ѝ на тлъсти плюнки, може би защото Пейджи така много искаше да се изплюе в лицето на Лоубок.

Тя бе много по-враждебно настроена към него, отколкото Марти... не само към детектива, но и към целия свят. Цял живот Пейджи се беше борила да разреши конфликтите, родени в детството ѝ и предизвикващи гнева ѝ. Тя бе постигнала значителен успех, но пред лицето на такава дързост чувстваше как в нея отново се надигат огорченията и разочарованията от детските ѝ години и нейният неориентиран гняв се съсредоточи изцяло върху Лоубок, при което едва успя да се овладее.

Съзнателното избягване на дразнителя — с лице към прозореца и загърбила детектива — беше доказан начин за запазване на самообладанието. *Е, консултантке, консултирайте себе си, ваша милост!* Ограничаването на общуването предполагаше ограничаване и на гнева.

Пейджи се надяваше, че този метод е по-ефикасен за клиентите ѝ, отколкото беше за нея, защото тя все още *кипеше* от яд.

На масата, седнал до детектива, Марти изглеждаше твърдо решен да бъде разумен и отзивчив. Такъв, какъвто си беше, той щеше да се надява до последния възможен предел, че загадъчната враждебност на Лоубок може да бъде обезоръжена. Както беше ядосан, а Пейджи не го бе виждала никога толкова ядосан преди, той все пак обладаваше огромна вяра в добрите намерения и добрите думи на хората, особено в думите, възстановяващи и поддържащи хармонията при дадени обстоятелства.

— Сигурно той е изпил бирите — каза Марти на Лоубок.

— Той ли? — попита Лоубок.

— Двойникът. Вероятно е престоял в къщата няколко часа, докато съм бил навън.

— Значи, нападателят ви е изпил и четирите бири?

— Снощи, в неделя вечер аз изхвърлих боклука от кофата и съм сигурен, че тези шишета не са останали от уикенда.

— Този човек... той е влязъл с взлом в дома ви, защото... как точно ви го каза?

— Каза, че има нужда от живота си.

— Има нужда от живота си?

— Да. Попита ме защо съм му откраднал живота и кой съм.

— Значи, той влиза с взлом — рече Лоубок — и е възбуден. Говори несвързано, добре въоръжен е... но докато чака да се върнете, решава да повилнее и изпива четири бутилки „Корона“.

Без да се извъръща от прозореца, Пейджи каза:

— Лейтенант, моят съпруг не е изпил тези бири. Той не е пияница.

— Наистина бих искал да анализирате дъха ми, щом желаете — рече Марти. — Ако съм изпил толкова много бири една след друга, то това веднага би се отразило на нивото на алкохола в кръвта ми и пробата ще го покаже.

— Е, ако това ни трябваше — каза Лоубок, — първото нещо, което щяхме да направим, е да ви анализираме дъха. Обаче не е необходимо, мистър Стилуютър. Аз съм не твърдя, че вие сте били пиян и, че сте си въобразили всичко това под влияние на алкохола.

— Тогава какво твърдите? — попита Пейджи.

— Понякога хората пият, за да си дадат кураж, когато им предстои трудна задача — отбеляза Лоубок.

Марти въздъхна.

— Може и да съм много тъп, лейтенант... все пак разбирам, че в току-що казаното от вас има много неприятен по значение контекст. Обаче за нищо на света не мога да разбера каква полза бих имал аз от всичко това!

— Нима казах, че вие сте имали някаква полза?!

— Защо не престанете да се правите на толкова загадъчен и не ми кажете по какви причини се отнасяте така към мене — като че ли аз съм извършителят, а не потърпевшият?!

Лоубок млъкна.

Марти подхвана темата още по разпалено.

— *Зная*, че такова положение — цялата история с двойника — направо не е за вярване, но ако просто ми кажете причините, поради които сте така скептично настроен, сигурен съм че бих могъл да премахна съмненията ви. Поне бих се опитал.

Лоубок мълча толкова дълго, че Пейджи почти се извърна от прозореца, за да го погледне, чудейки се дали изразът на лицето му няма да разкрие нещо за знаменieto на неговото мълчание.

Най-накрая той каза:

— Живеем в заядлив свят, мистър Стилутър. Ако някой полицаи направи и най-малката грешка в някоя деликатна ситуация, хората завеждат дело срещу отдела и понякога работата на офицера отива по дяволите. Случва се на добри хора.

— Какво общо има завеждането на дела с това тук? Аз нямам намерение да съдя когото и да било, лейтенант.

— Добре, чуите това: един полицаи получава съобщение по телефона за извършване на обир в момента. Той отива на местопроизшествието, изпълнявайки дълга си, но се оказва в засада. Стрелят по офицера и той застрелва извършителя при самозащита. А какво става после?

— Предполагам, че вие ще ми кажете.

— После, виждате ли, семейството на извършителя и съюзът на адвокатите-активисти съдят отдела за употреба на крайно насилие, за да получат финансово обезщетение. Офицерът е освободен от работа и дори завеждат дело срещу нещастника. Обвиняват го, че е фашист.

— Мръсна история — рече Марти. — Съгласен съм с вас. Напоследък изглежда светът се е обърнал с главата надолу, но...

— Ако същият този полицаи *не употреби* сила и някой от хората наоколо пострада, защото извършителят не е бил застрелян при първа възможност, семейството на загиналия съди отдела за проявена небрежност, а активистите от същия профсъюз се нахвърлят върху нас като лавина от камъни. И само причините са различни. Хората ще кажат, че полицаят не е натиснал спусъка достатъчно бързо, защото е безчувствен към проблемите на малцинствената група, към която се числи потърпевшият... според тях, ако загиналият е бял, полицаят би действал много по-бързо... или пък казват, че офицерът е некомпетентен и страхлив...

— Не бих искал да съм на ваше място. Зная колко е трудно — рече съчувствено Марти. — Но в този случай няма полицаи, който да е застрелял или да не е успял да застреля някого и не виждам какво общо има това с нашата ситуация.

— Един полицаи може да загази също толкова лошо, не само като стреля по извършителите, но също и като обвинява някого рече Лоубок.

— Значи вашата позиция е следната: вие сте скептичен към моя разказ, но няма да ми кажете защо, докато не намерите абсолютното доказателство за нейната недостоверност.

— Той дори няма да си признае, че е скептичен — рече кисело Пейджи. — Няма да застане на чиято и да било страна, защото да вземе страна би означавало да поеме риск.

— Но, лейтенант — възкликна Марти, — как ще приключим с тази история и как да ви убедя, че всичко се случи точно така, както ви казвам, ако не искате да ми кажете защо не ми вярвате?

— Мистър Стилутър, аз не съм казал, че не ви вярвам.

— Господи! — промълви Пейджи.

— Всичко, което искам е, да се постараете да отговорите на въпросите ми — рече Лоубок.

— А всичко, което *ние* искаме, е да откриете смахнатия тип, опитал се да убие Марти — каза Пейджи все още с гръб към детектива.

— Двойникът.

Лоубок произнесе думата безучастно, без какъвто и да било акцент, което й придаде много по-саркастично звучене, отколкото ако беше изказана подчертано подигравателно.

— Да — процеди през зъби Пейджи, — двойникът.

Тя не се съмняваше в разказа на Марти, колкото и чудноват да беше, и знаеше, че по някакъв начин съществуването на двойника бе свързано с (и в крайна сметка щеше да обясни) мозъчните затъмнения на съпруга ѝ, странните му кошмари и другите наскоро изникнали проблеми.

В този миг яростта им към детектива избледняваше, тъй като Пейджи бе започнала вече да приема факта, че по някаква странна причина полицията нямаше да им помогне. Гневът отстъпи място на страха, защото Пейджи разбра, че те се бяха изправили пред нещо

извънредно необикновено и непознато и че трябваше да се справят с него съвсем сами.

5.

Клокър се върна от предната част на автомобила, за да докладва, че ключът е на положение „запалване“, но резервоарът очевидно е празен, а акумулаторът — изтощен. Лампата в шофьорската кабина не можеше да бъде запалена.

Притеснен, че лъчът на фенерчето може да бъде забелязан и да събуди подозрения у някого, който би спрял на паркинга, Дру Ослет бързо огледа двата трупа в претъпканата миниатюрна трапезария. Тъй като изтеклата кръв бе изцяло засъхнала и спечена, той разбра, че мъжът и жената бяха мъртви от доста време. Обаче, макар и в двете тела все още да се забелязваха признаци на мъртвешко вкочаняване, те все пак не бяха напълно вцепенени. Явно вкочаняването бе достигнало някаква най-висока степен и после бе започнало да намалява, както ставаше обикновено между осемнадесетия и тридесет и шестия час след смъртта.

— Най-вероятно... са умрели по някое време вчера следобед — рече Клокър.

Автомобилът с караваната стоеше на този паркинг вече повече от двадесет и четири часа, а това означаваше, че поне един от полицаите на пътния патрул в Оклахома бе видял подвижния дом в най-малко две свои различни смени. Щатският закон забраняваше паркингите на отбивките за почивка да се използват като места за къмпинг. Тук нямаше електрическо хранване, водоснабдяване, отходни тръби, което би могло да създаде проблеми от санитарно-здравно естество. Понякога полицаите бяха снизходителни към пенсионерите, които се страхуваха да карат в условията на такава буря, каквато бе връхлетяла Оклахома вчера. Това че колата носеше отзад лепенки с надпис „Американска Асоциация на Пенсионерите“, можеше да им спечели известна отстъпка, но и най-благоприятното положение не би ги оставило на паркинга две нощи. Всеки миг можеше да дойде патрулната кола, да спре на паркинга и някой полицай да почука на вратата.

Нежелаещ да усложнява техния вече без друго сериозен проблем, като убие един патрулиращ полицай, Ослет извърна лице от мъртвата

двойка и веднага се залови с претърсването на караваната. Той вече не беше предпазлив и не се страхуваше, че неправилно функциониращият и разбунтувал се Алфи ще го простреля в главата. Алфи отдавна бе напуснал това място.

Дру Ослет намери изхвърлените обувки върху кухненския плот. С голям, назъбен нож Алфи беше срязал тока на едната обувка, разкривайки електронните вериги и прилежащите към тях миниатюрни батерии.

Втрещил се в маратонките и в гумените изрезки, Ослет замръзна на мястото си, изведнъж обхванат от някакво предчувствие за беда:

— Той никога не е знаел за обувките. Защо му е хрумнало да ги разрязва?

— Е, знае каквото знае — рече Клокър.

Ослет изтълкува изказването на Клокър по следния начин: една част от обучението на Алфи включваше съвременни електронни оборудвания и техники за следене. Следователно, макар и да не беше уведомен, че го следят, Алфи знаеше, че микроминиатюрен предавател можеше да бъде достатъчно малък, за да бъде поставен в тока на дадена обувка и при получаването на далечен, микровълнов, активизиращ сигнал би могъл да черпи достатъчно енергия от часовникови батерии, за да излъчва уловими сигнали в разстояние поне на седемдесет и два часа. Макар и да не можеше да си спомни какъв беше той и кой го управляваше, Алфи беше достатъчно интелигентен да приложи знанията си за следенето на обект към положението, в което самият той се намираше. Бе достигнал до логическото заключение, че шефовете му са осигурили напълно разумни средства за неговото следене в случай, че излезеше от правия път, дори да бяха напълно убедени в невъзможността за бунт.

Ослет се страхуваше да докладва лошата вест в щаба в Ню Йорк. Организацията не убиваше вестителите на лоши новини, особено ако презимето им беше Ослет. Все пак като първи човек, боравещ с Алфи, той знаеше, че част от вината ще падне на него, макар бунтът на оперативния да нямаше нищо общо с него. Грешката сигурно беше някъде в цялостното програмиране на Алфи, по дяволите, а не в неговата работа!

Като остави Клокър в кухнята, за да пази от неканени гости, Ослет бързо прегледа останалата част от малкия подвижен дом.

Не намери нищо интересно, освен куп стари дрехи на пода в спалнята, разположена в задната част на караваната. Под светлината на фенерчето Ослет побутна леко дрехите с върха на обувката си и разбра, че те бяха същите, които Алфи бе носил онази съботна сутрин, когато се качи на самолета за Канзас Сити.

Ослет се върна в кухнята, където в тъмното чакаше Клокър и за последен път освети с фенерчето си мъртвите пенсионери.

— Каква каша, дявол да го вземе?! Това не биваше да се случва!

— Кой го е грижа?! — рече презрително Клокър, посочвайки убитите съпрузи. — Тия и без това са само едни скапани клингъновци!

Обаче Ослет нямаше предвид жертвите, а факта, че Алфи не беше вече само ренегат. Той бе ренегат, който *не можеше да бъде проследен*, и така се превръщаше в заплаха за организацията и за всички, работещи в нея. Ослет, както и Клокър, също не изпитваше съчувствие към убитите, не го мъчеха угризения за онова, което ги бе сполетяло. Мислеше си, че светът всъщност е много по-добре без още двама непродуктивни паразити, смучещи обществените блага и затрудняващи движението по пътищата с тяхната клатушкаща се къща на колела. Той не си падаше много по човешката маса. Според него основният проблем на средностатистическите мъж и жена бе именно този: средният човек беше толкова *среден*! Като него имаше много. Те взимаха от света малко, но даваха още по-малко, бяха напълно неспособни и неинтелигентни, за да управляват своя собствен живот, а още по-малко пък обществото, правителството, икономиката и околната среда.

Въпреки това Ослет бе разтревожен от начина, по който Клокър изрази презрението си към убитите. Думата „клингъновци“ го притесни, защото така се казваха представителите на чуждата цивилизация, воювали с човешката раса в рамките на толкова много телевизионни и филмови епизоди от поредицата „*Стар Трек*“, още преди събитията в измисленото далечно бъдеще да бяха започнали да отразяват подобряването на отношенията между Съединените щати и Съветския съюз в реалния свят. Ослет намираше „*Стар Трек*“ за муден и влудяващо отегчителен. Той изобщо не можеше да разбере защо толкова много хора го следят с такава страст. Обаче Клокър беше ревностен почитател на сериите „*Стар Трек*“, без да се свени наричаше себе си „трекър“, можеше да разкаже всеки филм (и епизод)

и знаеше личните истории на всички герои така, сякаш те бяха негови най-добри приятели. „*Стар Трек*“ беше сякаш единственото нещо, за което Клокър искаше и можеше да води разговор. И както беше мълчалив в повечето случаи, така изведнъж ставаше точно толкова приказлив, когато се подхващаше любимата му тема.

Ослет полагаше специални грижи тази тема никога да не бъде подхващана.

Сега в мислите му думата „клингъновци“ дрънчеше като камбана при пожар.

С перспективата да бъде изложена на риск една цяла организация, защото следите на Алфи се губеха, и пред лицето на факта, че нещо изключително мощно и зло бе пуснато на свобода, връщането в Оклахома Сити през безкрайната, безлюдна и тъмна пустош щеше да бъде мрачно и потискащо. Последното нещо, което Ослет можеше да понесе, беше Клокър да го атакува с някой разгорещен и изтощителен монолог за капитан Кърк, мистър Спок, Скоти, останалите от екипажа и приключенията им в най-отдалечената точка на един свят, който макар и на филм, бе зареден с много повече смисъл и изпъстрен с много повече моменти на школко просветление, отколкото действителният свят, който бе богат на трудни ситуации, грозни истини и безсмислена жестокост.

— Хайде да се махаме оттук — каза Ослет, промъкна се покрай Клокър и тръгна към предната част на голямата каравана. Той не вярваше в бога, но все пак горещо се молеше Карл Клокър да изпадне в едно от своите безмълвни самовглъбявания.

6.

Сайръс Лоубок се извини, че за малко ще отсъства, тъй като се налагало да отиде в друга стая при свой колега, който искал да разговаря с него.

Марти почувства облекчение, когато детективът излезе от стаята. Пейджи се отдалечи от прозореца и се запъти към Марти, като отново седна на стола до него.

Макар че в чашата му вече нямаше пепси, бучките лед се бяха стопили отчасти и той изпи студената вода.

— Единственото нещо, което искам сега, е, да сложа край на всичко това. Не трябва да стоим тук! Не и когато онзи човек е някъде на свобода!

— Мислиш ли, че трябва да се тревожим и за децата?

... *имам нужда... от моята Шарлът, моята Емили...*

— Да — отвърна Марти. — Безпокоя се за тях и то страшно много.

— Но ти си го прострелял два пъти в гърдите!

— Мислех същото — че лежи в преддверието със счупен гръбнак, но той е станал и е избягал... Или, накуцвайки, се е измъкнал... Или просто се е изпарил. По дяволите! Не зная какво става тук, Пейджи, но историята е по-невероятна и от най-смелите ми романи! А още не е приключила. Съвсем не!

— Ако само Вик и Кейти се грижеха за децата, разбирам. Обаче там има и полицаи.

— Надуши ли мръсникът къде са момичетата, на часа ще пречука и тримата — ченгето, Вик и Кейти.

— Но ти се справи с него.

— Имах късмет, Пейджи. Направо адски късмет! Убиецът изобщо не си е представял, че аз имам зареден пистолет в чекмеджето на бюрото или пък, че ще го използвам, дори да имам. Изненадах го, но той няма да допусне това да се случи отново. Всички изненади вече ще са на негова страна.

Марти наклони чашата към устните си и остави едната полуразтопена бучка лед да се хлъзне върху езика му.

— Кога си извадил оръжията от шкафа и кога си ги заредил?

Все още с парчето лед в устата, той каза:

— Видях, че това те уплаши. Направих го тази сутрин, преди да отида при Пол Гътридж.

— Защо?

Марти успя отчасти да опише странното усещане, което го бе обзело — усещането, че нещо го връхлита и ще да го унищожи, преди още да е разбрал какво точно е то. Опита се да обясни на Пейджи как чувствата му се бяха сгъстили и прераснали в паника и как той, почти обезумял от страх, бе изпитал необходимостта от оръжие, за да се защитава.

Бе се смутил да й каже, защото би изглеждал психически нестабилен... ако развоят на събитията не бе доказал валидността на неговите възприятия и предпазни мерки.

— Значи нещо *наистина* е приближавало — рече Пейджи. — Двойникът. Ти си усетил, че той идва.

— Да, предполагам... по някакъв начин...

— Психически.

Марти поклати глава отрицателно.

— Не, не бих казал. Не и ако имаш предвид някаква картина в съзнанието ми. Не става въпрос и за видение. Аз не видях онова, което идваше, нито пък имах ясно предчувствие. Просто само това... това ужасно чувство за натиск, за тежест... като онези влакчета по увеселителните паркове — завърта те с такава скорост, че ти просто си прикован към седалката и чувстваш как някаква тежест притиска гърдите ти. Знаеш. Качвала си се на такива въртележки. Шарлът толкова ги обича...

— Да, разбирам... поне мисля, че разбирам.

— Ето, така започна... и стана сто пъти по-лошо, докато накрая едва можех да дишам. После изведнъж всичко изчезна, когато тръгнах за кабинета на доктора. А по-късно, като се прибрах, мръсникът беше вече тук, но влизайки в къщата, аз не усетих нищо.

И двамата замълчаха за миг.

Вятърът запокитваше дъждовните струи в стъклата на прозорците.

— Как е възможно да изглежда също като теб? — попита Пейджи.

— Не зная.

— Защо е казал, че си му откраднал живота?

— Не знам. Просто, не знам!

— Страхувам се, Марти. Искам да кажа... всичко е толкова странно. Какво ще правим?

— След тази вечер и аз не зная. Но тази нощ поне няма да останем тук. Отиваме на хотел.

— Но ако полицаите не го открият някъде мъртъв, ще има и утре... и другиден.

— Всичко ме боли. Уморен съм. Не мога да мисля. В момента мога да ти кажа какво ще правим тази нощ, Пейджи. Ще се тревожа за утрешния ден, когато дойде.

Прелестното и лице бе набраздено от тревогата. Не беше я виждал и наполовина така разстроена от много време насам — откакто Шарлът се разболя преди пет години.

— Обичам те — каза Марти, докосвайки нежно лицето ѝ.

Полагайки ръката си върху неговата, Пейджи промълви:

— О, господи, и аз те обичам, Марти — тебе и момичетата — повече от всичко на света, повече от живота! Не можем да позволим нещо да се случи с нас... и с това, което имаме заедно. Просто *не можем*.

— Няма да позволим — каза Марти, ала думите му прозвучаха неискрено и фалшиво като перченето на някой младок.

Осъзнаваше, че нито той, нито Пейджи хранят каквато и да е надежда да бъдат опазени от полицията и с мъка потискаше гнева си поради факта, че на него и жена му не бе оказано дори подобие на онова внимание, любезност и отзивчивост, които представителите на властта обикновено оказваха на героите в романите му.

В основата си криминалните романи бяха книги за борбата между доброто и злото, за тържеството на първото над последното и за това колко надеждно е правосъдието в условията на съвременната демокрация. Романите му се търсеха, защото те успокояваха читателя, че системата в повечето случаи действа, дори животът ежедневно да ни поднасяше доказателства за доста по-тревожни заключения. Марти бе работил в жанра с увереност и огромно удоволствие, защото му се щеше да вярва, че службите на закона и реда, както и съдилищата почти винаги отсъждат справедливо и изкривяват истината само по

невнимание. Но сега, когато за първи път в живота си той се бе обърнал към системата за помощ, тя вече отказваше да работи. Отказът не само заплашваше неговия живот, заедно с този на жена му и двете му дъщери, но поставяше под съмнение стойността на всичко, написано от него до сега, както и достойнствата на каузата, на която бе посветил толкова много години на усърден труд и борба.

Лейтенант Лоубок се върна във всекидневната и се заразхожда така, сякаш позираше за модни снимки в списание „Екскуайър“. Той носеше прозрачен, найлонов плик за събиране на веществени доказателства, в който се намираше черен несесер за бръснене. Сядайки на стола, Лоубок сложи плика върху масата.

— Мистър Стилутър, добре ли заключихте къщата си когато излязохте тази сутрин?

— Дали съм заключил?! — попита Марти, чудейки се накъде биеше лейтенантът този път и опитвайки се да прикрие гнева си. — Да, добре заключих. Много внимавам за тези неща.

— Мислили ли сте за това как евентуално нападателят ви е успял да влезе в къщата?

— Предполагам, че е счупил прозореца. Или е разбил някоя ключалка.

— Знаете ли какво има тук? — попита Лоубок, потупвайки черния, кожен несесер през найлоновия плик.

— Боя се, че очите ми не са рентген — отвърна Марти.

— Мислех, че това може да ви е познато.

— Не.

— Намерихме го във вашата голяма спалня.

— Не съм го виждал никога преди.

— Върху тоалетката беше.

— Казвайте направо, лейтенант — рече Пейджи.

Слабата усмивка отново пробягна по лицето на Лоубок — беше като някакъв призрак, появил се за миг над масичката за викане на духовете.

— Това е пълен комплект от шперцове — обяви Лоубок.

— Така ли е влязъл? — попита Марти.

Лоубок сви рамене и каза:

— Предполагам, че такова трябва да е заключението ми.

— Досадно е, лейтенант! Ние имаме деца, за които се безпокоим. Съгласен съм с жена ми — просто кажете направо!

Навеждайки се над масата и пронизвайки отново Марти с характерния си, нетрепващ поглед, детективът каза:

— Полицай съм от двадесет и седем години, мистър Стилуютър, и сега за първи път виждам при взлом в частен дом някой да използва професионални шперцове.

— Е и?

— Престъпникът обикновено счупва стъклото на някой прозорец или разбива някоя ключалка, както вие казахте. Понякога избиват от жлебовете някоя плъзгаща се врата или прозорец. Средностатистическият крадец разполага със сто начина за влизане в частен дом... и всички те са много по-бързи, отколкото отварянето на врата чрез шперц.

— Този не е бил от средностатистическите престъпници.

— О, и аз разбирам това — рече Лоубок, като се отдръпна от масата и се облегна назад. — Този човек е много по-театрален, отколкото средния извършител на престъпления. Той се е постарал да изглежда точно като вас; дърдори разни небивалици как си иска живота обратно и други такива; идва въоръжен с професионално оръжие за извършване на убийства, с резба за заглушител; използва инструменти, предназначени за взлом, също като някой холивудски актьор, играещ убиеца в някой евтин, зрелищен филм; получава два куршума в гръдния кош и не предава богу дух; загубва толкова кръв, че всеки нормален човек отдавна би свършил, но той изчезва. Този тип е направо фрапантен... но е и *muu misterioso*^[1] — герой, какъвто Анди Гарсия би играл в някой филм, или (дори още по-добре) какъвто би играл Рей Лиота от филма „Готините“.

Изведнъж Марти разбра накъде биеше детективът и защо. Неизбежният край на този разпит скоро щеше да се види, но Марти не беше се сетил просто, защото бе препалено очевиден. Като писател, той бе търсил някакви много по-особени и сложни причини за това, че Лоубок едва успяваше да скрие недоверието и враждебността си, когато през цялото време лейтенантът се бе придържал към едно банално клише.

Все пак Лоубок имаше за тях още една неприятна изненада. Той се наведе напред и отново се втренчи в Марти, но този негов маниер

вече не оказваше нужния ефект. Вместо това се бе превърнал в един строго индивидуален и досаден, нервен тик — нещо като смирената поза или безжалостното самоосъждане на Питър Фолк в ролята на Коломбо, замисленото свиване на устните на Неро Уолф в моменти на просветление, престорената усмивка на Джеймс Бонд, която сякаш казва „не на мене тия“, или пък всички онези характерни привички, присъщи за Шерлок Холмс.

— Дъщерите ви имат ли домашни любимци, мистър Стилутър?

— Шарлът има няколко.

— Доста странен сорт домашни животни.

— Шарлът не мисли така — каза хладно Пейджи.

— А вие?

— Не мисля, че са странни. Какво значение има, дали са или не са?

— От дълго време ли ги има? — попита Лоубок.

— Някои от тях са от по-дълго време — отвърна Марти, озадачен от новата насока на въпросите, макар и да беше убеден, че разбира много добре версията, която Лоубок се мъчеше да докаже.

— Тя обича своите любимци, нали?

— Да, много... както всяко дете. Колкото и странно да ви се вижда, тя ги обича.

Лоубок кимна, отново се облегна назад, забарабани с писалката върху бележника си и каза:

— Още един фрапантен жест, но също убедителен... Имам предвид следното: да бяхте детектив, склонен да се съмнява в целия този сценарий, сигурно щяхте доста да се замислите, ако извършителят бе убил всички домашни любимци на дъщеря ви.

Сърцето на Марти се отправи към петите му, подобно на потъващ камък, понесъл се към дъното на езерото.

— О, не! — възкликна нещастно Пейджи. — Не и бедните, малки Мустачко, Лорета, Фред... не и те!

— Мишката е била смачкана — рече Лоубок с поглед, вперен право в Марти. — На хамстера е бил счупен врата, костенурката е била стъпкана, бръмбарът също. Другите не успях да разгледам толкова подробно.

Гневът на Марти избухна в едва сдържана ярост и той сви ръцете си в юмруци под масата, защото знаеше в какво го обвинява Лоубок —

в това, че е убил домашните любимци на дъщеря си само, за да придаде достоверност на една сложна и оплетена лъжа. Никой любещ баща не би стъпкал костенурката на дъщеря си, нито пък би счупил врата на малкия, симпатичен хамстер заради глупавата причина, която според Лоубок мотивираше постъпката му. Ето защо, колкото и перверзно да изглеждаше, Лоубок смяташе, че все пак Марти го е извършил. Всичко беше толкова потресаващо, че би трябвало да го изключи от числото на възможните извършители — блестящо финално хрумване!

— Шарлът ще бъде съсипана от мъка — каза Пейджи.

Марти знаеше, че е зачервен от яд. Усещаше пламналите си страни така, сякаш бе прекарал цял час под лъчите на кварцовата лампа, а ушите му направо горяха. Знаеше също, че полицаят ще изтълкува пламналото му от гняв лице като изчервяване от срам, което доказваше вина.

Когато Лоубок отново пусна в ход тънката си усмивка, на Марти му се прииска да му удари един право в мутрата.

— Моля, поправете ме, ако греша, мистър Стилуютър, но нали съвсем наскоро една от вашите книги в масов тираж бе включена в списъка на бестселърите за тази година? Тя е повторно издание на книгата ви с твърди корици, която бе пусната за първи път миналата година.

Марти не отговори.

Лоубок не очакваше отговор. Сега той съвсем се развихри.

— А и следващия месец, или там някъде, излиза още една ваша книга, за която хората считат, че ще бъде първият ви бестселър с твърди корици, нали? Сигурно дори и сега вие работите над някой нов роман. Така или иначе, върху бюрото в кабинета ви се намира част от ръкописа. Предполагам, че когато човек направи един-два добри пробива по пътя на своята кариера, то той трябва да натисне газта до край, така да се каже, за да може да извлече максимална полза.

Пейджи се намръщи. Тялото ѝ отново се стегна. Тя не бе в състояние да приеме абсурдното тълкуване на показанията на Марти от страна на Лоубок, което бе и причината за неговото враждебно отношение. В семейството тя бе най-темпераментната и след като самият Марти едва се сдържаше да не удари полицаия, то каква ли би

била реакцията на Пейджи, когато Лоубок най-сетне извадеше на бял свят идиотските си подозрения.

— Сигурно появата в списание „Пийпъл“ помага доста на професионалното израстване — продължи детективът. — Предполагам, че когато самият мистър Убийство се превърне в мишена за един *tru misterioso* престъпник, решил да отнеме живота му, тогава той получава широка безплатна реклама в пресата и при това в такъв повратен момент от своята кариера.

Пейджи се сви върху стола си така, сякаш някой я удари през лицето.

Реакцията ѝ привлече вниманието на Лоубок.

— Да, мисис Стилутър?

— Да не искате да кажете, че вярвате на...

— На какво да вярвам, мисис Стилутър?

— Марти не лъже.

— Нима съм казал такова нещо?!

— Той ненавижда шумната слава.

— В такъв случай хората от „Пийпъл“ са били доста настойчиви.

— Погледнете врата му, за бога! Червенината, отоците... скоро целият ще бъде в синини! Невъзможно е да мислите, че той сам го е направил!

Като се придържаше към привидната си и влудяваща обективност, Лоубок рече:

— Вие в противното ли вярвате, мисис Стилутър?

През стиснати зъби Пейджи изказа онова, което Марти не смееше:

— Вие сте едно тъпо магаре! — процеди тя.

Повдигайки смаяно вежди, като че ли недоумявайки какво точно е направил, за да си спечели такава неприязненост, Лоубок каза:

— Но, мисис Стилутър, вие естествено разбирате, че навън има хора — цяла тълпа от циници! — които смятат имитирането на опит за убийство чрез удушване за най-безопасно. Искам да кажа, че пробождането с нож на ръка или крак е убедително, но винаги съществува опасността човек да не е изчислил правилно удара, да скъса някоя артерия и изведнъж да загуби много повече кръв, отколкото е предвиждал. Колкото до нанасяне на рани върху себе си чрез огнестрелно оръжие... хм... рискът е дори още по-голям. Ами ако

куршумът рикошира от костта и се заби още по-дълбоко в тъканта? Освен това винаги съществува възможността да се изпадне в кома.

Пейджи скочи на крака така рязко и неочаквано, че събори стола си назад.

— Махайте се!

Лоубок премигна срещу нея, симулирайки свършена невинност.

— Моля? — рече той.

— Напуснете къщата ми! — настойчиво извика Пейджи. — Веднага!!!

Макар да разбираше, че губят единствената си слаба надежда да се справят с детектива и да спечелят полицията на своя страна, Марти също стана от стола си. Беше толкова ядосан, та чак трепереше от гняв.

— Жена ми е права. Мисля, че е най-добре вие и вашите хора да напуснете, лейтенант.

Като остана седнал, просто защото това ги ядосваше, Сайръс Лоубок каза:

— Имате предвид да напуснем, преди да сме приключили разследването?

— Да — отвърна Марти. — Без значение, дали сте приключили или не.

— Мистър Стилутър... мисис Стилутър... вие *сигурно* си давате сметка, че е противозаконно да давате фалшиви показания.

— Ние не сме ви давали фалшиви показания — каза Марти.

— Единственото фалшиво нещо в тази стая сте вие, лейтенант! — обади се Пейджи. — *Сигурно* си давате сметка, че е противозаконно да се представяте за служител на полицията!

Би било истинско удоволствие, ако Лоубок се бе изчервил от яд, ако бе присвил очи и стиснал зъби при такава обида, но той си остана все тъй вбесяващо невъзмутим.

Исправяйки се бавно на крака, детективът каза:

— Ако кръвните проби, които взехме от килима горе са, да речем, от прасе или крава, лабораторните изследвания естествено ще могат да определят вида...

— Известно ми е на какво е способна съдебната медицина — увери го Марти.

— О, да, точно така — вие сте писател на криминални романи. Според списание „Пийпъл“ вие доста добре се информирате за всеки от вашите романи.

Лоубок затвори своя бележник и защита писалката си върху него. Марти седеше и чакаше.

— По време на различните ви разследвания, мистър Стилуютър, успяхте ли да разберете колко кръв има в едно човешко тяло, което по размери е горе-долу като вашето?

— Пет литра.

— Ах, точно така! — възкликна Лоубок и постави бележника си върху найлоновия плик, съдържащ черния кожен несесер с шперцове. — Ако трябва да отгатна, ползвайки при това познанията си, кръвта, попила в килима ви горе, е около литър и половина — два. Между двадесет и четиридесет процента от общото количество кръв на вашия двойник... по-скоро около четиридесет, освен ако не греша в предположението си. Знаете какво трябва да очаквам, когато е изтекла толкова много кръв, мистър Стилуютър? Би трябвало да намеря тялото, от което е изтекла тази кръв, защото наистина е нужно доста развинуто въображение, за да си представим, че един толкова тежко ранен човек ще може да избяга от мястото на престъплението.

— Вече ви казах, че и аз не мога да разбера.

— *Muy misterioso!* — каза Пейджи, влагайки в тези две думи толкова презрение, колкото бе и подигравката, с която ги бе произнесъл Лоубок преди това.

Марти реши, че в цялата бъркотия има поне едно хубаво нещо: нито за миг Пейджи не се бе усъмнила в него, макар разумът и логиката да изискваха човек да се съмнява. Как само стоеше до него в този момент — пламенна и решителна! През целия им съвместен живот, той не я бе обичал повече, отколкото в тази минута!

Като взе бележника си и найлоновия плик с вещественото доказателство, Лоубок каза:

— Ако резултатите от изследванията на кръвта, взета от килима горе, докажат, че тя е човешка, ще изникнат съвсем други въпроси, което пък ще наложи да довършим разследването, независимо от това дали ви е приятно да ни виждате или не. Всъщност, каквито и да са резултатите, ние пак ще се видим.

— Ние просто тръпнем в очакване да ви видим отново — каза Пейджи без злоба в гласа, сякаш тя вече не виждаше Лоубок като заплаха, а само като комична фигура.

Марти усети как поведението на Пейджи заразява и него, разбирайки, че както при нея, така и при него тази внезапна и мрачна веселост бе резултат от непоносимото напрежение през последния час.

— Непременно се отбийте пак — каза той.

— Ще си направим чудесен чай — рече Пейджи.

— И кифли с масло!

— Курабийки...

— Сладки за чай...

— И на всяка цена доведете жена си — каза Пейджи. — Ние сме хора със свободни възгледи. Много ще се радваме да се запознаем с нея, дори да е от друг вид.

Марти почувства, че Пейджи е опасно близо до точката, в която можеше високо да се размее, защото и самият той бе близо до нея. Разбираше, че поведението им е детинско и употреби всичкото си самообладание, за да не взима на подбив Лоубок, докато го изпращаше на входната врата. С шегите си Марти го накара съвсем да се смали така, както може би професор фон Хелсинг принуждаваше граф Дракула да се оттегля, размахвайки разпятие под носа му.

Странно, но детективът бе смутен много повече от тяхната фриволност сега, отколкото от гнева им преди или от сериозната им настойчивост, че убиецът е истински. Видимо Лоубок бе обхванат от неувереност и върху лицето му се появи израз, който подсказваше едва ли не, че той всеки миг ще им каже да седнат и да започнат всичко отначало. Обаче съмнението в собствените сили беше слабост, непозната за него, и Лоубок не се занимава дълго с нея.

Неувереността бързо отстъпи пред, обичайната му леко презрителна напереност.

— Ние ще задържим пистолета „Хеклер и Кох“, който е на двойника — каза детективът, — както и вашите оръжия разбира се, докато не представите нужните документи.

Марти изживя миг на ужас при мисълта, че полицаите са открили пистолета „Берета“ в кухненския шкаф и ловната пушка „Мосберг“ под леглото на горния етаж, както и другите оръжия, канейки се да го оставят съвсем беззащитен.

Обаче Лоубок изброи само три оръжия: пистолета „Смит и Уесън“, 38-калибровия колт и автомата М-16.

Марти се помъчи да скрие облекчението си.

Пейджи отвлече вниманието на Лоубок като каза:

— Ще се пръждосвате ли, лейтенант, или ще продължавате да се ебавате?!

В този момент вече детективът не издържа и лицето му застина в гневна маска.

— Вие наистина можете да ме накарате да побързам, мисис Стилуютър, ако повторите молбата си в присъствието на още двама офицери.

— Толкова много се тревожите за реда и законността — рече Марти.

— С удоволствие ще изпълня желанието ви, лейтенант. Да изразя ли молбата си със същите думи, както преди малко?

Никога преди Марти не бе чувал Пейджи да използва думата е..., освен при строго интимни обстоятелства, което означаваше, че макар и скрит под маската на любезния тон и доста свободните маниери, гневът на Пейджи бе по-силен от всякога. Това бе хубаво. Щом полицаите си заминеха, Пейджи щеше да има нужда от гнева си, за да преживее нощта, която предстоеше. Гневът щеше да ѝ помогне да овладее страха си.

[1] Много тайнствен (исп.). — Б.пр. ↑

7.

Когато затваря очи, той си представя болката и я вижда като огнена плетеница — красива, лъчиста дантела, нажежена до бяло с червени и жълтеникави оттенъци. Тя пулсира в основата на врата му, а оттам тръгва по гърба му, обхваща го отстрани и, лъкатушейки, се стрелва по гърдите и корема му.

Като си представя болката, той може да определи, дали положението му се подобрява или влошава. Всъщност единствената му грижа е да разбере колко бързо се възстановява. И при други случаи е бил раняван, макар и не така сериозно. Знае какво може да очаква. Непрекъснатото влошаване би било непознато и тревожно изживяване за него.

След като бе прострелян, той изпита ужасна болка, която трая една-две минути. Беше се почувствал така, сякаш в него се бе размърдал някакъв чудовищен зародиш, който търсеше начин да се изтръгне от тялото му.

За щастие той има голяма поносимост към болка. Смелост му вдъхва и разбирането, че агонията бързо ще утихне до по-лека болка.

Залитайки, убиецът излиза през задната врата и се отправя към хондата. Кървенето вече е спряло напълно и пробожданията в корема му от глад стават по-болезнени от раните му. Стомахът му спазматично се свива и разпуска, после пак незабавно се свива... също като непрестанното свиване и разпускане на човешка длан, стремяща се сякаш да улови храната, от която той така отчаяно се нуждае.

Потегляйки с колата и отдалечавайки се от къщата си през сивия дъждовен порой и развилнялата се стихия, той усеща болезнен, вълчи глад и се разтреперва от неудовлетворение. Това не е обикновен тремор поради нуждата да се нахрани, а разтърсване, което кара зъбите му да тракат. Дланите му конвулсивно потупват волана и той едва смогва да го държи, за да управлява колата. Сухи хрипове се изтръгват от гърдите му, горещи и студени вълни се редуват, а потта, която избива по кожата му, е по-студена от дъжда, наквазил косата и дрехите му.

Неговите невероятни обменни процеси му дават голяма енергия, поддържат силите му, освобождават го от нуждата да спи всяка нощ, позволяват му да се възстановява с чудодейна бързина. Метаболизмът му общо взето е рогът на изобилието за неговото физическо здраве, но той също така много го задължава. Дори когато денят е съвсем обикновен, убиецът има апетит, който стига за двама яки дървари. Когато не спи, когато е ранен, или при необикновени обстоятелства обикновеният глад се превръща в кръвожаден ламтеж, а този ламтеж ескалира почти за миг в една-единствена нужда, която трябва да бъде удовлетворена, която заличава всички други мисли от съзнанието му и го заставя да консумира лакомо каквото му попадне.

Макар в хондата да се въргалият празни опаковки — станиоли, хартии и кесии от всякакъв вид — сред тях няма нито една боклучива хапка! При последното си спускане от планините Сан Бернардино към равнините на Ориндж Каунти той трескаво излапа и последната останала трошица. Сега има само засъхнали петна от шоколад и горчица, тънък, лъщящ слой от олио и мас, няколко прашинки сол... нищо не е достатъчно засищащо, та да заслужава енергията, която би прахосал, опипвайки за храна в тъмното, за да оближе остатъците.

Когато открива една автозакусвалня за клиенти, влизащи направо с колите си, в корема му вече се е оформила ледена празнина, в която той сякаш се разтваря, а кухнята става все по-голяма и по-голяма, все по-студена и по-студена. Тялото му като че ли консумира само себе си, за да се възстанови, и от всеки две изгорели клетки се ражда една. Той почти захапва ръката си в своето трескаво и отчаяно желание да облекчи свирепата болка на глада. Представа си как със собствените си зъби откъсва от себе си едри парчета месо, които лакомо поглъща, смучейки собствената си топла кръв... каквото и да е, само да смекчи страданието си... каквото и да е, без значение на това колко е противно. Успява все пак да се овладее, защото лудостта на нечовешкия му глад го кара да мисли, че върху костите му не е останало и късче човешка плът. Той се чувства съвсем празен и по-крехък дори от играчка за елха. Смята, че ще се разпадне на хиляди мъртви парчета в мига, в който зъбите му разкъсат крехката му кожа и така разбият илюзията му за материалност. Закусвалнята е заведение от веригата „Макдоналдс“. Металната тонколونا на уредбата, поставена на мястото, където се правят поръчките, е била изложена на

летни горещини и зимни студове толкова много години, че поздравът на скрития служител на заведението звучи треперливо и е зареден със статично електричество. Уверен, че собственият му напрегнат и треперещ глас няма да прозвучи кой знае колко особено, убиецът поръчва храна, която би стигнала за работещите в една канцелария: шест сандвича със сирене, няколко питки, пържени картофи, три сандвича с риба, два млечно-шоколадови шейка... и няколко големи кутии кока-кола, защото, когато не се захранва, неговата ускорена обмяна води бързо, както до вълчи глад, така и до обезводняване.

Нарежда се в дългата опашка от коли. Напредването към шублера, откъдето се получава храната, е мъчително бавно. Няма какво друго да прави, освен да чака, защото с кръвта, засъхнала по дрехите му и разкъсаната от куршумите риза, той не би могъл да влезе в нито един магазин за хранителни стоки, нито да си купи необходимите неща, без да привлече вниманието на другите върху себе си.

Всъщност, макар че кръвоносните му съдове са се възстановили, раните на гърдите му от двата куршума са си останали все така отворени поради недостига от гориво за процесите на анаболизма му. Тези зейнали дупки, в които можеше да пъхне най-дебелия си пръст и то доста дълбоко, биха предизвикали дори повече коментари, отколкото окървавената му риза.

Един от куршумите го прониза изцяло, излизайки през гърба му, в ляво от гръбнака. Той знае, че дупката, оставена от куршума при излизането му, е по-голяма от двете, които са на гърдите му. Като се обляга назад, усеща как разкъсаните ръбове на голямата рана на гърба му се отварят.

За щастие нито един от двата куршума не го е улучил в сърцето. Това би могло да го умъртви завинаги. Рана в сърцето и в главата са единствените, от които се бои.

Когато стига шублера, където е и касата, убиецът плаща с част от парите, взети от Джек и Френи в Оклахома преди повече от едно денонощие. Младата касиерка вижда ръката му, когато той ѝ подава банкнотите. Опитва се да възпре силния си тремор, за да не събуди любопитството ѝ. Извърнал е поглед встрани, а в дъждовната нощ тя не може да види раните на гърдите му, нито пък агонията, изписана върху бледото му и разкривено лице. При шублера за получаване на

храната неговата поръчка пристига, опакована в няколко бели, книжни плика, които той натрупва върху седалката до себе си, цялата осеяна с боклуци, скривайки успешно лицето си и от служителя. Призовава на помощ всичката си воля да се сдържи да не се нахвърли върху кесиите, да ги разкъса и да излапа наведнъж всичката храна. Съумява да запази достатъчно ясен разсъдък си, за да съобрази, че не трябва да създава паника и да блокира цялата опашка.

Той спира колата в най-тъмното кътче на ресторантския паркинг, изгасва фаровете и изключва чистачките на предното стъкло. Когато се поглежда в огледалото за обратно виждане, забелязва, че лицето му е твърде измършавяло — навярно е отслабнал с няколко килограма през последния час. Очите му са хлътнали и като че ли са очертани с кръгове от сажди. Изгасва почти всички светлини по арматурното табло, но оставя двигателя включен, тъй като в момента е твърде омаломощен и му се иска да се наслади на топлия въздух, излизащ през отворите на вентилатора. Обгърнат е от сенките на мрака. Стичащите се по стъклата дъждовни капки блестят с отразени, неонов светлини и превръщат нощта в множество непрестанно изменящи се форми, които го скриват от любопитните хорски очи.

В тази механична пещера той се отдава на първичните си инстинкти и известно време престава да бъде човешко същество. Нахвърля се върху храната с животинска стръв, тъпчейки в устата си повече, отколкото може да погълне. Сандвичите, питките, пържените картофи стават за миг на каша, стрити от зъбите и устните му, образувайки все по-нарастваща купчинка от дребни отпадъци върху гърдите му. Кока-колата и млечният шейк се стичат върху предницата на ризата му. Той се задавя няколко пъти, пръскайки храна върху кормилото и арматурното табло, обаче вълчийт апетит и стръвта му не намаляват. Издава тихи, лакоми звуци и от гърдите му се изтръгват сподавени стонове на доволство.

Стихията на хранене постепенно се превръща в тъпо и безмълвно състояние на отдалеченост, приличащо много на транс, от който той периодически се изтръгва, произнасяйки три имена като молитва: *Пейджи... Шарлът... Емили...*

Знае от опит, че в часовете преди съмване той ще изпита нови, мъчителни пристъпи на глад, но не така опустошителен и маниакален, както току-що преживяното. Няколко шоколада или консерви с

виенски наденички, или пък няколко пакета с хотдог (в зависимост от това дали в момента се нуждае от въглехидрати или протеини) ще осигурят потушаването на болезнения глад.

Тогава ще има възможност да се съсредоточи върху други, много по-важни неща, без да се безпокои, че вниманието му ще бъде отвлечено от съществени, физиологически фактори. Най-важното обстоятелство е, че жена му и децата му са все още в ръцете на мъжа, откраднал живота му.

Пейджи... Шарлът... Емили...

Сълзи замъгляват погледа му, когато се сеща, че семейството му е във властта на омразния натрапник. Те са му така скъпи... Те са единственото му богатство, смисълът на неговото съществуване, бъдещето му.

Убиецът си спомня радостта, с която изследваше къщата си, застанал в стаята на своите дъщери, а по-късно докосващ леглото, в което той и съпругата му правят любов... Спомня си мига, в който съзира лицата им върху онази фотография на бюрото. Той отдавна знае, че те са неговата съдба и че в тяхната любяща прегръдка ще намери убежище от хаоса, самотата и тихото отчаяние, които непрестанно го измъчват.

Спомня си също и първия изненадващ сблъсък с натрапника, шока и смайването от странната им прилика, свършено еднаквите височина и тембър на гласа. Той веднага разбра как онзи бе заграбил живота му, без никой да разбере.

Макар разглеждането на къщата да не успя да му даде обяснение за произхода на похитителя на неговия живот, той се сети за няколко филма, от които би могъл да почерпи отговори на своите въпроси, когато по-късно ги гледаше отново... Двете версии на „Нашествието на крадците на тела“ — първата с участието на Кевин Макарти, а втората с Доналд Съдърланд; втората версия на филма на Джон Карпентър „Нещото“, обаче не и първата; може би дори „Нашествениците от Марс“; Бети Мидлър и Лили Томплин в един филм, чието заглавие не можеше да си спомни; „Принцът и просякът“; „Луна над Парадор“... сигурно има и други.

Във филмите се намираха разрешения на всички житейски проблеми. От киното той бе научил за романтичната любов и за щастието от семейния живот. В тъмните киносалони, убивайки

времето между две убийства, той се бе научил да изпитва нужда за онова, което нямаше. А чрез грандиозните уроци, които бе научил от киното, той може би ще разреши и загадката на похитения си живот.

Но първо трябва да действа.

Ето още един урок от киното. Първо трябва да се действа, после да се мисли. Героите във филмите рядко се замислят над обстоятелствата, при които са поставени. Бога ми, те просто *правят* нещо, за да разрешат дори най-тежките си проблеми; движат се непрекъснато, безспир и решително търсят начини да влязат в двубой с онези, които им се противопоставят, хвърлят се в битки на живот и смърт с враговете си и винаги ги спечелват, ако са решителни и се борят за справедливата кауза.

Той е решителен.

Бори се за справедливата кауза.

Животът му е бил откраднат.

Той е жертвата и страда.

Познал е отчаянието.

Изтърпял е обиди, болка и предателство, и загуба, каквато е изпитал Омар Шериф в *„Д-р Живаго“*, Уилям Хърт в *„Случаен турист“*, Робин Уилямс в *„Светът според Гарп“*, Майкъл Кийтън в *„Батман“*, Сидни Поатие във филма *„В топлата нощ“*, Тайрън Паутър в *„Острието на бръснача“*, Джони Деп в *„Едуард Ножицата“*. Той се слива с малтретираните, презирани, стъпкани, неразбрани, излъгани, отритнати и манипулирани хора, които оживяват върху сребърния екран и които се държат като истински герои пред лицето на съкрушителни събития. Неговото страдание е също толкова важно, колкото и техните скърби, неговата съдба е също толкова славна, а надеждата му за победа също толкова велика.

Осъзнаването на това дълбоко го вълнува. Разтърсват го болезнени хрипове, но той плаче не от мъка, а от радост, обзет напълно от чувството за принадлежност, за братство, от усещането за човешка общност. Убиецът, седнал в киносалона, е свързан дълбоко с онези, към чийто живот е съпричастен, и това славно, божествено просветление го подтиква да стане и да се движи напред и все напред, да се сражава, да предизвиква, да се бори с нокти и зъби и да побеждава.

— Пейджи, ще те освободя — прошепва той през сълзи.

Отваря вратата на колата откъм шофьорската страна и излиза навън в дъжда.

— Емили, Шарлът! Аз няма да ви излъжа. Разчитайте на мене, вярвайте ми! Ще умра за вас, ако трябва...

Изтръсквайки останките от лакомото си плюскане, той отива отзад, при багажника на хондата и го отваря. Там намира една монтажна щанга, която в единия си край е лост за сваляне на разхлабени тасове, а в другия — гаечен ключ. Железният прът е достатъчно голям и тежък.

Убиецът се връща отпред, хлъзга се върху седалката зад кормилото и слага щангата на съседната седалка, върху купчината миризливи опаковки от храна.

Виждайки в мислите си снимката на своето семейство, той прошепва: „Ще умра за вас“.

Раните му бързо заздравяват. Когато опипва дупките от куршуми върху гърдите си, той разбира, че не може да пхне пръста си и наполовина така дълбоко, както преди.

Във втората си рана убиецът докосва някакво твърдо, назъбено парче, което би могло да е отчупена частица от хрущял. Той обаче бързо осъзнава, че това не е хрущял, а оловното парче, което не го е прорязало от край до край и не е излязло от гърба му. Организмът му се стреми да изхвърли куршума. Той започва да го човърка и върти, докато най-накрая заседналият куршум изскача навън с влажен пукот и убиецът го хвърля на земята.

Макар да знае, че метаболизмът и възстановителните му сили са изключителни, той не се възприема като много по-различен от другите мъже. Филмите са го научили, че всички хора са неповторими по един или друг начин: едни притежават мощен магнетизъм за жените и последните просто не могат да му устоят; други обладават огромна смелост; трети пък, чийто живот бива пресъздаван от Арнолд Шварценегер и Силвестър Сталоун, могат да минат през дъжд от куршуми, незасегнати, и да победят в ръкопашен бой с пет-шест човека едновременно или последователно. Бързото оздравяване не изглежда чак толкова невероятно, когато се сравни с общата способност на героите от екрана да минават през самия ад, без да бъдат засегнати.

Грабвайки един студен сандвич с риба от купчината останала храна, той го глътва на шест големи хапки и напуска паркинга на закусвалнята. Започва да търси базар наблизно.

И тъй като се намира в южна Калифорния, не след дълго убиецът намира онова, което търси: един обширен комплекс от универсални и специализирани магазини. Покривите им са погълнали много повече метал, отколкото направата на един боен кораб: стените са от железобетон и са така масивни, че приличат на средновековна крепостна стена. Базарът е заобиколен от пет-шест декара черна настилка, осветена от улични фенери. Неумолимата, комерсиална същност на това място е прикрита чрез няколко насаждения, образуващи нещо като парк: две-три секвои, индиански лаври, няколко храста и палми.

Убиецът минава с хондата покрай видимо безкрайната редица от паркирани коли, докато най-накрая съзира как някакъв мъж в шлифер бързо излиза от базара, натоварен с две големи найлонови торби с покупки. Той спира зад един бял буик, слага торбите на земята и рови в джобовете си, търсейки ключовете, за да отключи багажника.

До буика има три коли, а до последната от тях се вижда свободно място за паркиране. Хондата, която убиецът кара чак от Оклахома, вече е изживяла времето си, не е полезна и трябва да бъде оставена тук.

Той слиза от колата, хванал щангата с дясната си ръка. Стиснал железния прът в единия край, убиецът го държи плътно до крака си, за да не привлича вниманието на околните.

Бурята сякаш е поутихнала малко. Вятърът не е така силен, по небето не проблясват светкавици.

Макар дъждът да е все така студен, както преди, сега за него той е по-скоро ободряващ, отколкото леден.

Докато върви по посока на базара и буика, той оглежда паркинга. Доколкото вижда, никой не го наблюдава. Нито една от паркираните в кръг коли не се кани да потегля: никакви светлини, никакви издайнически, синкави пера от изгорели газове, излизащи от ауспуха. Най-близката потегляща кола е през три-четири реда.

Мъжът намира ключовете, отваря багажника на буика и слага в него първата торба. Като се навежда да вземе втората, непознатият разбира, че вече не е сам. Той обръща глава, поглежда назад и нагоре

така, както е наведен, при това навреме, за да види щангата, устремила се към лицето му, като едва успява да изрази някаква изненада.

Вторият удар навярно не е необходим. Още при първия парчета от натрошените лицеви кости се забиват в мозъка. Все пак убиецът удря още веднъж безжизнения и притихнал непознат.

После хвърля щангата в отворения багажник. Тя се удря в нещо и кухо изтраква.

Напред, напред, бори се, предизвиквай, бий се със зъби и нокти и победи!

Без да губи време, убиецът се оглежда, за да се увери, че все още никой не го е забелязал, вдига мъжа от мократа настилка с маниера на културист, започващ тренировката си с вдигане на гири, пуска трупа в багажника и колата се разклаща под тежестта му.

Нощта и дъждът осигуряват нужното му прикритие, за да може да смъкне шлифера от трупа. Едното око на мъртвеца гледа втренчено, а другото се върти свободно в орбитата си; зъбите му са изпочупени, а устата му е застинала във вик на ужас, който така и никога не се изтръгна от гърдите му.

Когато облича шлифера върху мокрите си дрехи, убиецът разбира, че той е възголям, а ръкавите са с два-три сантиметра по-дълги, но засега върши работа, защото скрива окървавените му, разкъсани и покрити с петна дрехи, придавайки му сравнително представителен вид. Това е единственото нещо, което го интересува. Шлиферът е все още топъл — запазил е топлината от тялото на непознатия.

По-късно ще се отърве от трупа, а утре ще си купи нови дрехи. Сега има да свърши толкова много работа за толкова кратко време.

Той взима портфейла на мъртвия. В него има доволно дебела пачка банкноти.

Убиецът хвърля и втората торба в багажника и затваря капака. Ключовете висят от ключалката.

В буика той си играе известно време с копчетата за радиатора, после потегля от паркинга.

Напред, напред, бори се, предизвиквай, бий се със зъби и нокти и победи!

Оглежда се наоколо за бензиностанция, не защото буикът се нуждае от зареждане, а защото трябва да намери телефонен автомат.

Спомня си гласовете в кухнята, докато той агонизираше сред треските от изпочупените перила. Натрапникът отпращаше Пейджи и момичетата навън, преди те да бяха влезли в преддверието и да бяха видели истинския си баща, който се мъчеше да се надигне и да застане на ръце и колене.

„... заведи ги отсреща при Вик и Кейти...“

Само след секунди той долови и друго полезно име:

„... в къщата на Делорио...“

Макар че са негови съседи, той не може да си спомни Вик и Кейти Делорио, нито пък коя е тяхната къща. Това знание е откраднато заедно с целия му живот. Обаче, ако техният телефонен номер е вписан в указателя, той ще ги открие.

Бензиностанция! Върху синята табела е написано „Пасифик Бел“.

Убиецът минава с колата покрай една телефонна кабина с плексигласови стени и едва успява да зърне тежкия указател, закачен за веригата.

Той оставя двигателя на буика запален и прецапва през една локва, отправяйки се към телефонния автомат. Влиза в кабината, затваря вратата, за да светне крушката над главата му и започва трескаво да прелиства указателя.

Късметът му работи. Виктор У. Делорио, единственият с такова име. Мишън Виехо. Неговата собствена улица — екстра! Той запомня адреса.

Изтичва в бензиностанцията, за да си купи сладкиши. Купува си двайсет. Десерти „Хърши“ с бадеми, „Тримата мускетари“, „Маундс“, „Несъл“, бял шоколад с ядки. Апетитът му е заситен за момента; десертите не са му нужни сега... но по-късно ще му потрябват.

Той плаща с част от парите на мъртвия, който е в багажника на буика.

— Доста си падате по сладкото — забелязва продавачът.

Отново в буика, той се отдалечава от бензиностанцията и се включва в движението. Страхува се за семейството си, което все още, уви, е във властта на измамника. Може би ще ги отведат някъде далече, където той не би могъл да ги открие. А може и да им сторят нещо лошо... дори да ги убият! Всичко може да се случи... Тъкмо видя снимката им и започна да ги опознава повторно, и ето че има опасност

отново да ги загуби, още преди да е успял пак да ги целуне или да им каже колко много ги обича. Не е честно! Жестоко е! Сърцето му лудо бие, възпламенявайки част от болката, която допреди неотдавна пулсираше в бързо заздравяващите рани на гърдите му.

О, боже! Той има *нужда* от своето семейство! Има нужда да ги прегръща и на свой ред да бъде прегръщан. Исква да ги успокоява и да бъде успокояван... иска да чува как те произнасят името му. А чуе ли ги да го назовават по име, той ще стане *някой* веднъж завинаги.

Като натиска педала за газта и профучава покрай светофара, който тъкмо сменя светлината от жълта на червена, убиецът говори на своите деца с треперещ от вълнение глас:

— Шарлът, Емили... аз идвам. Бъдете смели. Татко идва, идва. Татко... Идва... Сега.

8.

Лейтенант Лоубок беше последният полицаи, който излезе от къщата.

На стълбите, при входа, докато вратите на полицейските коли се затръшваха в улицата зад него и двигателите ревяха задавено, той се обърна към Пейджи и Марти, за да ги дари с още една мимолетна и едва доловима усмивка. Явно изпитваше злостно желание да ги накара да го запомнят, за това че най-сетне бяха успели да събудят в него дълго потискания гняв.

— Ще се видя с вас веднага, щом получа лабораторните изследвания.

— Няма да е достатъчно скоро за нас — каза Пейджи. — Ние така сме очаровани от посещението ви, че просто не можем да чакаме до следващия път.

— Желая ви приятна вечер, мисис Стилутър — рече Лоубок. — Приятна вечер и на вас, мистър Убийство.

Марти знаеше, че е детинщина да затръшва вратата под носа на детектива, но въпреки това почувства огромно задоволство.

Като закачи предпазната верига, той пусна резетата.

— Мистър Убийство ли?! — попита Пейджи.

— Така ме наричат в „Пийпъл“.

— Още не съм чела статията.

— На първа страница е. О, чакай само да ти я прочета! Направили са ме да изглеждам смешен — горкото старо плашило Марти Стилутър, което бълва изключителни книжлета. Господи! Ако Лоубок е прочел статията днес, не го виня, загдето мисли, че случилото се е някакъв сорт рекламна машинация.

— Той е идиот — рече Пейджи.

— Историята е наистина дяволски невероятна!

— Аз вярвам.

— Зная и затова те обичам.

Той я целуна, а тя се притисна за малко към него.

— Как е гърлото ти? — попита Пейджи.

— Ще го преживея.

— Онзи идиот мисли, че ти сам си се душил.

— Не съм, но предполагам, че е възможно.

— Престани да го защитаваш! Направо ме вбесяваш... Сега какво? Не трябва ли да се махнем оттук?

— И то колкото е възможно по-бързо — съгласи се Марти. — Не трябва да се връщаме тук, докато не разберем какво става, по дяволите! Можеш ли да стегнеш един-два куфара за всички нас — най-необходимите неща за няколко дни?

— Разбира се — отвърна Пейджи, тръгвайки към стълбите.

— Отивам да се обадя на Вик и Кейти, за да разбера дали всичко е наред там. Като се върна, ще ти помогна. И Пейджи... пушката „Мосберг“ е под леглото в нашата стая.

— Окей — отвърна Пейджи, изкачвайки се вече по стълбите и пристъпвайки сред останките от парапета.

— Извади я и я сложи на леглото, докато подреждаш куфарите!

— Добре — каза тя, изкачила вече една трета от стълбите.

Марти реши, че не ѝ е обяснил достатъчно красноречиво каква извънредна предпазливост се изискваше и додаде:

— Вземи оръжието със себе си, когато отиваш в стаята на момичетата.

— Добре.

Марти извиси глас достатъчно, за да накара Пейджи да спре, неподвижна. Той наклони глава назад и строго я изгледа, а болката прониза врата му.

— Дявол да го вземе, Пейджи, сериозно говоря!

Тя погледна надолу към него, изненадана от резкия тон, защото никога преди не бе чувала Марти да говори така с нея.

— Окей — отвърна Пейджи. — Ще взема оръжието със себе си.

— Добре.

Марти се запъти към телефона в кухнята и тъкмо бе стигнал в трапезарията, когато чу писъка на Пейджи от втория етаж. С разтуптяно сърце и поемайки си въздух на мъчителни и учестени глътки, той се втурна в преддверието, очаквайки да я види в ръцете на Другия.

Тя стоеше на най-горното стъпало, ужасена от зловещите кървави петна върху килима. Виждаше ги за първи път.

— Като чух за тях, аз още не мислех, че... — промълви Пейджи и погледна надолу към Марти. — Толкова много кръв! Как е могъл просто... просто да си отиде?!

— Не би могъл... ако беше обикновен човек. Ето защо съм сигурен, че ще се върне. Може би не тази нощ, може би не и утре. Навярно няма да е и след месец, но ще се върне!

— Марти, това е лудост!

— Зная.

— Мили боже! — възкликна Пейджи, произнасяйки думите повече като молитва, и забърза към голямата спалня.

Марти се върна в кухнята и взе беретата от шкафа. Макар сам да бе заредил пистолета, той извади пълнителя, провери го, пхна го обратно и вкара един патрон в цевта.

Забеляза, че целият теракотен под е покрит с кални следи от стъпки. Много от тях бяха все още незасъхнали. През последните два часа полицаите бяха излизали навън в дъжда, бяха се връщали и очевидно не всички бяха имали съзнанието да избършат краката си пред вратата.

Макар да знаеше, че полицаите бяха доста заети и че имаха да вършат други, по-важни неща от това да се тревожат, загдето са нанесли кал в къщата, отпечатъците от стъпки (и небрежността, на която те бяха символ) изглеждаха за Марти почти такова голямо насилие, каквото бе и взломът на Другия. В него, като внезапно развила се пружина, звънна силна омраза.

Докато социопатите се прицелваха в съвременния свят, съдебната практика се основаваше на схващането, че злото е породено главно от социалната несправедливост. Престъпниците се считаха за жертви на обществото така, както хората, които те ограбваха или убиваха, бяха техни жертви. Наскоро някакъв мъж бе пуснат на свобода от един калифорнийски затвор след излежаването на шест годишна присъда за това, че бе изнасилвил и убил единадесет годишно момиче. Шест години! Момичето разбира се си беше все така мъртво. Такива зверства сега бяха толкова често срещани, че историята намери съвсем бегло отражение в пресата. Щом съдилищата не можеха да защитят единадесет годишни невинни деца, щом Конгресът и Сенатът не можеха да съставят закони, които да заставят съдилищата да го

сторят, то тогава не би могло изобщо да се мисли, че съдиите и политиците ще защитават всички, навсякъде и по всяко време.

Но, дявол да го вземе, човек очакваше поне полицаите да го защитят, защото те обхождаха улиците всеки ден, вряха и кипяха в нещата и знаеха точно как стои работата, големите босове във Вашингтон и самодоволните величия в съдилищата се бяха откъснали от действителността с високите си заплати, безбройни привилегии и тлъсти пенсии; те живееха в големи, специално охранявани къщи с високи зидове, изпращаха децата си в специални училища... и така изгубваха връзката с щетите, които нанасяха. Обаче не и редовните ченгета. Те бяха обикновени труженици — мъже и жени, които в работата си се сблъскваха със злото всеки ден; те знаеха, че злото се шири, както сред привилегированите и по-издигнати хора, така и сред бедните, знаеха, че обществото не е така грешно, както е грешна природата на човека.

Полицията би трябвало да е последната защитна стена срещу варварщината. Но когато ченгетата станеха язвителни спрямо системата, караха ги да търпят, когато осъзнаеха, че са единствените, които се борят за справедливост, те преставаха да се борят. И когато човек имаше нужда от тях, те просто изпращаха проби в лабораториите по съдебна медицина, попълваха съответните формуляри, за да задоволят бюрократите, размазваха кал по някога чистите ви подове и накрая ви оставяха, без дори да изразят съчувствие.

Застанал в кухнята, със заредения пистолет в ръка, Марти знаеше, че двамата с Пейджи са собствените си и единствени защитници. Никой друг! Никакви началници! Никакви пазители на обществения ред!

Липсваше му смелост, но му липсваше също и неговото свободно, творческо въображение, с което бе написал всичките си книги. Внезапно той се почувства като в някакъв черен роман, в онова безнравствено царство, където се случваха историите на М. Кейн и Елмор Леонард. Оцеляването в този свят на мракобесието зависеше от бързата мисъл и действие и от пълната липса на скрупули. Но то се крепеше най-вече на възможността човек да си представи най-лошото, което животът би могъл да му поднесе в следващия миг и, представяйки си го, да се подготви за него, та да не бъде изненадан.

Мозъкът му бе блокирал.

Не знаеше нито къде да отиде, нито какво да прави. Трябваше да си стегнат багажа и да напуснат къщата, да! Но после какво?

Марти просто гледаше втръчено оръжието в ръката си.

Макар и да харесваше творбите на Кейн и Леонард, неговите собствени книги не бяха толкова мрачни. Те възхваляваха разума, логиката, справедливостта и тържеството на обществения ред. Неговото въображение не го подтикваше към никакви войнствени заключения, ситуативна етика или анахронизъм.

Мозъкът му напълно изключи!

Обезпокоен от неспособността си да действа, когато толкова много трябваше да се направи, Марти грабна кухненския телефон и набра номера на Делорио. Кейти се обади при първото позвъняване.

— Аз съм — каза Марти.

— Марти, добре ли си? Видяхме, че всички полицаи си тръгнаха. Офицерът, който беше у нас, също си замина, но от това положението не ни се изясни. Искам да кажа, наред ли е всичко? Какво става, за бога?!

Кейти беше добра съседка и искрено се тревожеше, но Марти нямаше намерение да губи време в подробни приказки за онова, което бе преживял, нито пък за бъдещия убиец.

— Къде са Шарлът и Емили?

— Гледат телевизия.

— Къде?

— Ами, във всекидневната.

— Вратите ви заключени ли са?

— Да, разбира се. Така мисля.

— Трябва да си сигурна. Провери ги. Имате ли оръжие?

— Оръжие ли? Марти, какво става?

— Имате ли оръжие? — настоя Марти.

— Аз не вярвам в оръжията, но Вик има.

— В момента в него ли е?

— Не, той е...

— Кажи му да зареди пистолета си и да го държи в ръцете си, докато аз и Пейджи дойдем у вас да вземем момичетата.

— Марти, това никак не ми харесва. Не ми харесва...

— Десет минути, Кейти! Ще дойда да взема момичетата след десет минути или по-малко — възможно най-бързо.

Марти затвори телефона, преди Кейти да има възможност да каже нещо.

Той забърза нагоре, към гостната, която в едната си част беше домашен кабинет на Пейджи. Тя водеше семейното счетоводство, правеше баланса на чековата книжка и се грижеше за всички техни финансови дела.

В долното чекмедже от дясната страна на чамовото писалище имаше папки с разписки, фактури и анулирани чекове. Там се намираше както спестовната им, така и чековата им книжка. Марти ги взе, обвърза ги една до друга с ластик и ги пъхна в джоба на панталоните си.

Мозъкът му не беше вече блокирал. Бе помислил за някои мерки, които трябваше да вземе, макар те да бяха твърде незначителни, за да се смятат като план на действие.

Той влезе в големия килер в кабинета си и грабна четири кашона от един куп, състоящ се от тридесет-четиридесет кутии с еднакви размери и форма. Всеки кашон съдържаше двайсет книги с твърди корици. Марти ги пренесе два по два до гаража и ги сложи в багажника на „БеЕмВе“-то, а лицето му се сгърчи от болката във врата, предизвикана от усилието.

Като влезе в голямата спалня, след като бе оставил в багажника и втората двойка кашони, той се сепна още щом прекрачи прага, заставайки лице в лице с Пейджи, която мигновено се извъртя към него с пушка в ръка.

— Извинявай — каза тя, когато го видя.

— Правилно постъпи — рече Марти. — Събра ли и багажа на момичетата?

— Не, но вече свършвам тук.

— Аз ще го стегна — каза Марти.

Следвайки кървавите стъпки до стаята на Шарлът и Емили, минавайки покрай счупения парапет, той погледна към преддверието долу. Все още се надяваше да види мъртвеца, проснал се върху изцапаните със засъхнала кръв плочки.

9.

Шарлът и Емили се бяха сгушили върху канапето във всекидневната на Делорио, допрели глави. Те се преструваха, че са погълнати от глупавата телевизионна пиеса, която даваха в момента, за някакво глупаво семейство с глупави деца и глупави родители, които вършеха глупави неща, за да решат глупавите си проблеми. Докато се преструваха на захласнати по пиесата, те можеха да разчитат, че мисис Делорио ще остане в кухнята, за да приготви вечерята, а мистър Делорио щеше или да крачи из къщата, или да стои до прозорците, гледащи към предния двор, и да наблюдава полицаите навън. А, когато никой не им обръщаше внимание, момичетата можеха да си шепнат и да се опитат да отгатнат какво става у тях.

— Може би татко е ранен — каза Шарлът, разтревожена.

— Казах ти вече милион пъти, че не е.

— Какво знаеш ти? Само на седем години си.

Емили въздъхна.

— Той ни каза в кухнята, че е добре, когато мама мислеше, че е ранен.

— Беше целият в кръв — рече притеснено Шарлът.

— Но той каза, че кръвта не е негова.

— Не си спомням.

— А аз да — рече Емили, натъртвайки думите.

— Ако татко не е бил ранен, тогава кой е?

— Може би крадецът — отвърна Емили.

— Ние не сме богати, Ем. Какво би търсил един крадец в нашата къща? Хей, може би е трябвало татко да застреля мисис Санчес!

— Защо да застрелва мисис Санчес? Та тя е само една чистачка!

— Може би тя е побесняла — рече Шарлът и тази възможност изцяло допадна на склонността ѝ към драматичното.

Емили поклати глава.

— Не и мисис Санчес. Тя е мила.

— Милите хора могат и да побеснеят.

— Не могат.

— Брей, могат!

Емили скръсти ръце на гърдите си.

— Назови един човек.

— Мисис Санчес.

— Освен мисис Санчес!

— Джек Никълсън.

— Кой е той?

— Знаеш го — актьорът! В „Батман“ той играе шута и беше напълно и изцяло побеснял!

— Тогава може би той винаги си е напълно и изцяло побеснял.

— Не, понякога е мил... Както във филма с Шърли Маклейн. Там той играеше астронавт, а дъщерята на Шърли беше много болна и откриват, че има рак. Тя умира и Джек е толкова сладък и мил.

— Освен това днес не е денят на мисис Санчес.

— Какво?!

— Тя идва само в четвъртък.

— Виж какво, Ем, ако е побесняла, тя изобщо няма да знае кой ден е днес — възрази Шарлът, доволна от превъзходната логика на отговора си. — Навярно тя е избягала от някоя лудница, разхожда се наоколо и работи тук и там като домашна прислужница. А пък понякога, когато побеснее, убива хората в някое семейство, опича ги и ги изяжда на вечеря.

— Бе я стига! — рече Емили.

— Не, слушай — настоя шепнешком Шарлът. — Също като Ханибал Лектър.

— Ханибал Канибала! — възкликна Емили, смаяна.

И на двете момичета бе забранено да гледат филма, който Емили упорито наричаше „Мъчението на агнетата“^[1], защото мама и татко ги смятаха за малки, но те бяха чували за него от други деца в училище, които го бяха гледали на видео един милиард пъти.

Шарлът виждаше, че Емили вече не е така сигурна за мисис Санчес. Ханибал Канибала в крайна сметка беше лекар, който страхотно се бе разбеснял и започнал да отхапва носове и други органи на хората, така че идеята за разбесняла се канибалка-чистачка изглеждаше доста логична.

Мистър Делорио влезе във всекидневната и повдигна леко пердетата на плъзгащата се, стъклена врата, за да хвърли поглед в задния двор, който се виждаше доста добре под светлината на лампите

в патиото. В дясната си ръка мистър Делорио държеше пистолет. Никога преди той не бе носил оръжие.

Мистър Делорио пусна пердетата, извърна се от стъклената врата и се усмихна на Шарлът и Емили.

— Добре ли сте, деца?

— Да, сър — отвърна Шарлът. — Тази пиеса е страхотна!

— Имате ли нужда от нещо?

— Не, благодарим, сър — отвърна Емили. — Просто искаме да гледаме докрай представлението.

— Страхотна пиеса — повтори Шарлът.

Докато мистър Делорио излизаше от стаята, Шарлът и Емили се обърнаха към него и го изгледаха замислено.

— Защо ли носи оръжие? — зачуди се Емили.

— Пази ни. А ти знаеш какво значи това. Сигурно мисис Санчес е още жива, на свобода и търси някого, за да го изяде.

— Ами ако мистър Делорио е следващият, който се разбеснее? Той има оръжие и никога не бихме могли да избягаме от него.

— Дръж се сериозно — рече Шарлът, но в следния миг разбра, че един учител по физическо възпитание би могъл да побеснее също така, както и една чистачка.

— Слушай, Ем! Ти знаеш какво трябва да правиш, когато той побеснее, нали?

— Да се обадя на девет, едно, едно.

— Няма да имаш време за това, глупачко. Значи, онова, което трябва да направиш, е да го ритнеш в орехите.

— Хъ?! — възкликна Емили и се навъси.

— Не си ли спомняш филма, който гледахме в събота? — попита Шарлът.

Мама беше много разстроена от филма. Тя дори се оплака на управителя на киното. Искаше да знае как този филм бе получил характеристика *PG* с такъв език и сцени на насилие, а управителят ѝ бе отговорил, че характеристиката е *PG-13*, което било нещо съвсем различно.

Една от сцените, тревожещи мама, беше онази, в която добрият побеждаваше лошия като го риташе силно между краката. След това един попита добрия какво е искал лошият, а добрият каза:

— Не зная какво искаше, но се нуждаеше от един хубав ритник в орехите.

Шарлът веднага бе усетила, че тази реплика бе подразнила майка ѝ. По-късно Шарлът можеше да я попита и тя щеше да ѝ обясни. Мама и татко вярваха, че на всички детски въпроси трябва да се отговаря честно. Понякога обаче беше много по-вълнуващо да се опита да научи отговорите сама, защото тогава тя знаеше нещо, което другите и не подозираха, че знае.

Вкъщи Шарлът провери в речника, за да разбере дали има определение за „орехи“, което би обяснило стореното от добрия на лошия, а също и защо майка ѝ бе толкова недоволна от това. Когато видя, че неприличното и жаргонно значение на думата е „тестикули“, тя провери значението на „тестикули“ в същия речник. Разбра, каквото разбра, промъкна се в кабинета на баща си и взе неговата медицинска енциклопедия, за да разбере нещо повече. Беше доста особена работа. Обаче Шарлът разбра. Горещо-долу. Може би повече, отколкото ѝ се искаше да разбере. Криво-ляво тя обясни на Ем, но Ем изобщо не ѝ повярва и очевидно веднага забрави думата.

— Също като филма в събота — напомни ѝ Шарлът. — Ако мистър Делорио се разбеснее и стане много лош, ритни го между краката.

— О, да — рече неуверено Ем. — Ще го ритна в кулите.

— Тестикулите.

— Кулите!

— Тестикулите — твърдо настоя Шарлът.

Емили сви рамене примирително.

— Както кажеш.

Мисис Делорио влезе във всекидневната, бършейки ръцете си в жълта, кухненска кърпа. Върху блузата и полата си бе сложила престилка. Миришеше на току-що нарязан лук. Тя бе започнала да приготвя вечерята веднага след тяхното идване.

— Момичета, искате ли още пепси?

— Не, госпожо — отвърна Шарлът. — Така сме добре, благодарим. Представлението много ни хареса.

— Пиесата е страхотна — рече Емили.

— Любимата ни — добави Шарлът.

— Разказва се за едно момче с кули — каза Емили — и всички непрекъснато го ритат в тях.

Шарлът едва се сдържа да не удари малката мискинка по главата.

Мисис Делорио свъси чело озадачена, гледайки ту екрана на телевизора, ту Емили.

— Какви кули?

— Марули — намеси се Шарлът, опитвайки се плахо да потули работата.

На външната врата се позвъни и така възможността Емили да свърши още една бля бе прекъсната.

— Сигурно са вашите — каза мисис Делорио и бързо излезе от всекидневната.

— Мозъкът ти е колкото грахово зърно! — каза Шарлът на сестра си.

Емили изглеждаше много доволна.

— Яд те е, защото ти показах, че всичко това е измишльотина. Тя никога не е чувала за момче с кули.

— Уффф!

— Нъц! — рече Емили.

— Кретенче.

— Тенче.

— Това изобщо не е дума.

— Дума е, щом аз искам така.

На вратата някой настойчиво звънеше. Като на пожар.

* * *

Вик надникна през шпионката на вратата и видя мъжа на стълбищната площадка. Беше Марти Стилутър.

Той отвори вратата и отстъпи назад, за да може съседът му да влезе.

— Боже мой! Марти, тук беше същинско стълпотворение на полицаи! Какво се е случило?

Марти го изгледа слисано, особено оръжието в дясната му ръка, премига, но в следващия миг сякаш реши нещо. Лицето му лъщеше, мокро от дъжда, изглеждаше лакирано и неестествено бяло — като на

порцеланова фигура. На Вик се стори, че Марти е някак смален и сбръчкан — все едно че бе прекарал тежка болест.

— Добре ли си? Как е Пейджи? — попита Кейти, която изведнъж се появи в антрето и застана зад мъжа си.

Марти колебливо прекрачи прага и застана близо до вратата, оставайки така, за да не може Вик да я затвори.

— Какво има? — попита Вик. — Боиш се да не намокриш пода ли? Нали *знаеш*, че Кейти ме мисли за безнадежден мърляч?! Всичко къщи е двойно непромокаемо! Влизай, влизай!

Без да помръдне, Марти отправи поглед покрай Вик и се взря в гостната. После извърна очи нагоре към последното стъпало на вътрешните стълби. Той бе сложил черен шлифер, закопчан догоре. Беше твърде голям за него и отчасти по тази причина Марти изглеждаше смален.

Вик тъкмо си мислеше, че съседът му е онемял, когато Марти най-после каза:

— Къде са децата?

— Добре са — увери го Вик. — В безопасност са.

— Имам нужда от тях — каза Марти, а гласът му вече не бе прегракнал, както преди. Беше по-скоро безчувствен. — Трябват ми!

— Ама, за бога, приятелю, не можеш ли поне за малко да влезеш и да ни кажеш какво...

— Трябват ми сега — прекъсна го Марти, — те са мои!

„Все пак гласът му не е чак толкова безчувствен — помисли си Вик Делорио, — а по-скоро с мъка овладян“. Марти говореше така, сякаш едва сдържаше гнева си, страха си или някакво друго мощно чувство, обезпокоен, че може всеки миг да загуби самообладание. Той леко трепереше. Може би лицето му бе мокро не само от дъжда... а и от потта.

Кейти пристъпи към вратата и попита:

— Марти, какво има?

Вик се канеше да зададе същия въпрос. Марти Стилуютър беше толкова приятен човек, спокоен и вечно усмихнат... но сега бе скован и объркан. Каквото и да бе преживял тази вечер, то бе оставило дълбок отпечатък върху него.

Преди Марти да успее да отговори, Шарлът и Емили се показаха в края на коридора, който водеше към всекидневната. Сигурно бяха

облекли дъждобраните си в мига, в който бяха чули гласа на баща си и сега, докато приближаваха към него, те се закопчаваха.

— Татко? — рече Шарлът, а гласът ѝ трепна.

Като видя дъщерите си, очите на Марти плувнаха в сълзи. Щом Шарлът го заговори, той пристъпи навътре, за да може Вик да затвори вратата.

Децата изтичаха покрай Кейти, а Марти падна на колене в антрето. Момичетата така силно се хвърлиха в прегръдките му, че едва не го събориха на земята. След като и тримата се прегърнаха, Шарлът и Емили заговориха едновременно.

— Татко, добре ли си? Толкова се уплашихме! Добре ли си? Обичам те, татко. По тебе имаше толкова много кръв, ъххх! Казах ѝ, че това не е *твоята* кръв... Крадец ли беше? Или мисис Санчес? Тя да не е побесняла? Кой беше? Ти добре ли си? А мама? Всичко свърши, нали? Защо милите хора понякога се разбесняват?

Всъщност и тримата бърбореха едновременно, защото, докато те питаха, Марти непрекъснато им говореше.

— Моята Шарлът, моята Емили, моите деца, обичам ви! Толкова ви обичам! Никога няма да позволя отново да ви откраднат! Никога!!!

Той ги целуваше по бузките и челата, притискаше ги силно, галеше косите им с треперещите си ръце и се прехласваше по тях така, сякаш не ги бе виждал с години.

Кейти се усмихваше, но и плачеше тихо, бършейки очи с жълтата кърпа за съдове.

Вик си мислеше, че срещата между децата и бащата сигурно е много трогателна, но тя не го развълнува по начина, по който жена му бе затрогната. Дължеше се отчасти на факта, че Марти изглеждаше и говореше някак особено — това не бе особеното поведение на човек, преборил се току-що с крадец, нахлул в дома му (ако в действителност точно това се бе случило), но просто... Хм, той просто беше някак особен. Странен. Думите му звучаха неестествено: „моята Шарлът, моята Емили, моите деца... така сладки, както и на снимката... моите деца, ще бъдем вече заедно, това е моята съдба...“ Гласът му също беше необикновен: прекалено треперлив и тревожен, след като изпитанието бе вече преминало (какво друго можеше да означава фактът, че полицаите си тръгнаха?), но също и малко превзет. Театрален. Подчертано театрален. Той не говореше спонтанно, а сякаш

играеше в някакво представление, мъчейки се да си припомни своята реплика.

Всички казаха, че хората на изкуството са странни, особено писателите. Когато се запозна с Мартин Стилуютър, Вик очакваше, че той ще е ексцентричен. В това отношение обаче Марти го бе разочаровал. Той се оказа най-нормалният и разумен съсед, за какъвто човек би могъл да мечтае. Най-нормалният до този момент.

Като се изправи на крака, Марти хвана дъщерите си за ръце.

— Трябва да тръгваме — каза той и се упъти към изхода.

— Една секунда, Марти, приятелю! — рече Вик. — Не можеш да си отидеш просто тъй и да ни оставиш да гадаем. Искаме да знаем какво е станало и тъй нататък...

Марти пусна ръката на Шарлът само, за да отвори вратата, и отново я сграбчи. Вятърът се втурна с вой в антрето, а gobлените с извезаните по тях синигерчета и пролетни цветя изтракаха върху стената.

Когато писателят излезе, без изобщо да даде някакъв отговор, Вик погледна към Кейти и видя как изразът на лицето ѝ се променя. По лицето ѝ още блестяха сълзи, ала очите ѝ бяха сухи. Кейти гледаше към Марти, озадачена.

„Значи не само аз...“ — помисли си Вик.

Той излезе и видя, че писателят бе вече слязъл по външното стълбище и вървеше по пътеката, блъскан от вятъра и дъжда, хванал децата си за ръце. Въздухът беше мразовит. Жабешкото крякане бе мелодично и в същото време неестествено, студено и механично — като стърженето и тракането на оголени зъбчати колела в някоя заскрежена машина. От този звук на Вик му се прииска да влезе обратно в къщата, да седне пред горящия в камината огън и да изпие огромно количество горещо кафе, примесено с бренди.

— Дявол да го вземе, Марти! Чакай малко!

Писателят се обърна и погледна назад, а двете момиченца се притиснаха към него.

— Ние сме ти приятели и искаме да ти помогнем — продължи Вик. — Каквото и да се е случило, искаме да ти помогнем.

— Нищо не можеш да направиш, Виктор.

— Виктор?! Човече, ти знаеш, че мразя „Виктор“! Никой не ме нарича така! Нито дори старата ми майчица... а тя ги разбира тия

работи.

— Извинявай... Вик. Аз просто съм много напрегнат.

Марти отново тръгна по пътеката, а момичетата го последваха.

В края на пътеката беше спряла някаква кола. Нов буик. Дъждовните капки блестяха по него като скъпоценни камъни. Двигателят беше запален. Фаровете светеха. Вътре нямаше никой.

Вик се втурна надолу по външните стълби, изскачайки навън в дъжда, който макар и да не бе вече така пороен, бе все още доста силен. Той бързо ги настигна.

— Това твоята кола ли е? — попита Вик.

— Да — отвърна Марти.

— Откога?

— Днес я купих.

— Къде е Пейджи?

— Имам среща с нея — отвърна Марти, а лицето му бе бяло като черепа под него. Той видимо трепереше, а очите му изглеждаха някак особено на светлината от уличната лампа.

— Слушай, Вик, децата ще се намокрят до кости в този дъжд.

— Аз ще се намокря! — възкликна Вик. — Те имат дъждобрани! Пейджи не е ли у вас?

— Вече е тръгнала — каза Марти и погледна тревожно към къщата си от другата страна на улицата. Лампите на първия и втория етаж все още светеха. — Имам среща с нея.

— Помниш ли какво ми каза...

— Вик, моля те...

— Почти бях забравил, какво ми каза. Сетих се чак, когато тръгна надолу по пътеката.

— Трябва да вървим, Вик.

— Каза ми да не давам децата на никого, ако Пейджи не е с тях. На никого! Спомняш ли си какво ми каза?

* * *

Марти занесе двата куфара долу, в кухнята.

Девет милиметровият парабел „Берета“ беше затъкнат в колана на панталоните му и неприятно притискаше стомаха му. Той носеше

груб вълнен пуловер на шарени еленчета, който скриваше пистолета му. Якето му от мачкан лак в червено и черно беше разкопчано и Марти лесно можеше да измъкне оръжието си, като просо пуснеше пътническите чанти на земята.

Пейджи го последва в кухнята. Тя носеше един куфар и една 12-калиброва ловна пушка „Мосберг“.

— Не отваряй външната врата — каза ѝ Марти и мина през малкия портал, свързващ кухнята с тъмния гараж.

Той не желаше външната двойна врата да бъде отворена, докато товареха колата, защото така щяха лесно да станат мишена. Според Марти, Другият навярно дори в тази минута бе някъде отвън.

Пейджи влезе в гаража след Марти и запали флуоресцентните лампи над главата си. Дългите тръби премигаха, но не светнаха веднага, защото релетата бяха остарели. Покрай стените, между колите и наклонените греди на покрива заиграха сенки.

Като изви врат и изохка от болка, Марти внезапно рязко обърна глава към подскачащите фантоми. Никой от фантомите нямаше лице, да не говорим пък, че изобщо никой нямаше лице, еднакво с неговото.

Флуоресцентното осветление най-сетне се разгоря напълно. Ярката бяла светлина, студена и безучастна като зимно, утринно слънце, накара призрачните танцьори да замръзнат изведнъж на местата си.

* * *

Той е на два-три метра от буика и е хванал здраво децата си за ръце, за да си тръгне с тях. Неговата Шарлът. Неговата Емили. Неговото бъдеще, неговата съдба... Толкова близо, толкова умопомрачително близо.

Но Вик не се отказва. Този тип е истинска пиявица. Преследва ги чак до колата, сякаш не забелязва дъжда. И непрекъснато бърбори, задава въпроси... адски е шумен мръсникът!

Толкова близо до колата са! Двигателят работи, фаровете светят. Държи Емили с едната ръка, Шарлът — с другата, а те го обичат... истински го обичат. Нали го прегръщаха и целуваха там, в антрето?! Така се радваха, че отново го виждат... неговите малки момиченца! Те

знаят кой е баща им — *истинският* им баща. Само ако могат да влязат в колата, да затворят вратите и да потеглят — те ще бъдат негови завинаги!

А може би трябва да убие Вик — това крякащо копеле! Тогава ще могат лесно да избягат. Обаче как да го направи, без да забележат децата?

— Ти ми каза да не давам децата на никого, ако Пейджи не е с тях! — бърбори Вик. — На никого! Спомняш ли си какво ми каза?

Убиецът гледа втренчено Вик, ала не мисли толкова за отговор, колкото да го пречука. Отново е гладен, разтреперан, а краката му едва го държат. Вече копнее за сладките лакомства върху предната седалка: захар, въглехидрати, допълнителна енергия за оздравителните процеси, които още не са завършили.

— Марти? Спомняш ли си какво ми каза?

Убиецът няма и оръжие, което при други случаи не е проблем. Обучен е добре да убива и с голи ръце. Навярно сега също би бил достатъчно силен да го направи, въпреки състоянието си и факта, че Вик изглежда достатъчно жилив, за да окаже сериозна съпротива.

— На мене ми се видя странно — продължава Вик, — но ти ми каза да не ги давам дори на тебе, ако Пейджи не е с теб.

Проблемът е, че негодникът Вик има оръжие и започва да става подозрителен.

С всяка секунда надеждата за бягство се руши все повече и повече и дъждът сякаш я отнася нанякъде. Момичетата все още се държат за него. Хванал ги е здраво за ръцете, да, но и те всеки момент ще се изплъзнат. Какво да прави?! Той гледа глупаво Вик, умът му се мята насам-натам... блокирал е и не знае какво да каже — също както беше през деня в кабинета, когато се мъчеше да започне нова книга.

Напред, напред, бори се, предизвиквай, бий се със зъби и нокти и победи!

Внезапно разбира, че за да се пребори с тази трудност и да победи, трябва да се държи приятелски — така, както приятелите си говорят и постъпват един спрямо друг във филмите. Това ще премахне всяко подозрение.

В съзнанието му нахлува цял поток от спомени за филми и той им се подчинява.

— Вик! За бога, Вик! Аз... Нима така съм казал?!

Убиецът си представя, че е Джими Стюарт, защото всички харесват и вярват на Джими Стюарт.

— Не зная какво съм имал предвид. Сигурно съм превъртял... Ама просто... просто така съм се шашнал, че направо съм откачил! Толкова се стреснах от цялата тая побъркана история... Адски побъркана история!

— Но какво точно стана, Марти?

Уплашен, но любезен, заекващ, но искрен, той бе Джими Стюарт във филм на Хичкок.

— Толкова е сложно, Вик... всичко е адски объркано! Не е за вярване! Аз самият не мога да повярвам. Ще ми отнеме цял час, за да ти разкажа какво стана. Но не сега. Сега наистина не мога! Децата ми, тези деца, са в опасност, Вик, и господ да ми е на помощ, ако нещо им се случи! Няма да го преживея!

Той вижда как този нов подход оказва нужния ефект и побутва децата към колата, уверен, че съседът му вече няма да ги спира.

Ала Вик ги следва неотклонно и прецапва през локвите.

— Съвсем нищо ли не можеш да ми кажеш?

Като отваря задната врата на буика и настанява момичетата вътре, убиецът се обръща към Вик още веднъж.

— Срам ме е да го кажа, но точно аз — техният баща — съм виновен за това, че те са в опасност сега заради онова, което ми е професия.

Вик го изглежда недоумяващ.

— Но ти пишеш книги!

— Вик, ти знаеш ли какво е фанатизиран почитател?

Вик отваря широко очи, после примижава, когато напористият вятър праща в лицето му залп от дъждовни капки.

— Като онази жена и Майкъл Дж. Фокс преди няколко години?

— Именно! Точно така! Като Майкъл Дж. Фокс. — Момичетата са вече в колата и той затръшва вратата. — Само че нас ни преследва не някаква си луда жена, а мъж. Тази вечер той отиде твърде далече, влезе в къщата ми с взлом, развилия се и аз трябваше да го раня. Аз, Вик, представяш ли си аз да раня някого?! Сега се боя, че той ще се върне. Трябва да отведа момичетата оттук.

— Боже мой! — възкликва Вик, повярвал напълно на разказа му.

— Сега нямам време да ти кажа повече, дори това, което ти обясних, е много. Така че просто... просто се прибирай у вас, за да не протинеш. Ще вземеш да легнеш от пневмония. Аз ще ти се обадя след няколко дни, за да ти разкажа останалото.

— Да можехме с нещо да ти помогнем... казва Вик колебливо.

— Върви сега, върви! Благодарен съм ти за това, което вече направи, но сега можеш да ми помогнеш само, ако не стоим на дъжда. Погледни се! За бога, та ти си мокър до кости! Не стой навън в този дъжд, за да не те мисля, че ще хванеш пневмония заради мене.

* * *

Като отиде при Марти, застанал до багажника на „БеЕмВе“-то, Пейджи сложи на земята третия куфар и ловната пушка „Мосберг“. Когато той отключи багажника и вдигна капака, Пейджи видя трите кутии и попита:

— Какво е това?

— Нещо, което ще ни трябва — отвърна Марти.

— Какво например?

— Ще ти обясня по-късно — рече той, вдигна куфарите и ги сложи в багажника.

Когато трите куфара не можаха да се съберат отзад, Пейджи каза:

— Взела съм само най-необходимите вещи. Трябва да махнем едната кутия.

— Не! Ще сложа най-малкият куфар отзад под краката на Емили. Тя и без това не достига пода.

* * *

Стигнал средата на пътеката, водеща към входа на къщата Вик се обръща назад към буика.

Убиецът продължава да се прави на Джими Стюарт и подвиква:

— Върви, Вик, върви! Ето че и Кейти е излязла навън. Ще вземе и тя да се простуди и да легне! Прибирайте се и двамата!

Той се обръща, заобикаля задницата на колата и едва когато застава до шофьорската седалка, поглежда към къщата още веднъж.

Вик е изкачил стълбите и сега е на площадката до Кейти — твърде далече, за да осуети бягството му, със или без оръжие.

Махва им с ръка и те му отвърщат със същото. Той влиза в колата и сяда зад волана. Твърде големият му шлифер се разпростира около него. Чак тогава затваря вратата.

Отсреща, в неговия собствен дом лампите и на двата етажа светят. Натрапникът е там с Пейджи. Неговата красива Пейджи. Засега не може да направи нищо. Още не, защото няма оръжие.

Той се обръща и поглежда към задната седалка, където Шарлът и Емили вече са закопчали предпазните си колани. Те са добри момичета. И са толкова сладки в жълтите си мушамы и шапки. Дори на снимката не са така сладки.

Двете подхващат разговор с него. Първа е Шарлът.

— Къде отиваме, татко? Откъде е тази кола?

— Къде е мама? — пита Емили.

Преди да може да им отговори, те го засипват безмилостно с куп въпроси.

— Какво стана? По кого стреля? Уби ли го?

— Мисис Санчес ли беше?

— И тя ли побесня като Ханибал Канибала, татко? И тя ли е „куку“? — пита го Шарлът.

Той поглежда през отсрещното стъкло и вижда как Вик и Кейти Делорио влизат в къщата и затварят вратата.

— Татко, вярно ли е? — пита Емили.

— Да, татко, кажи! Вярно ли е това, което каза за Майкъл Дж. Фокс на мистър Делорио? Вярно ли е? Майкъл Фокс е много хубав.

— Само пазете тишина! — казва им той раздражено.

Убиецът включва на първа и натиска газта. Колата подскача на място, защото е забравил да освободи ръчната спирачка. Той я освобождава, но тогава колата подскача напред и спира.

— Защо мама не е с тебе? — пита Емили.

Вълнението на Шарлът се усилва, а от звука на нейния глас му се завива свят.

— Леле колко кръв имаш по ризата! Ти май наистина си застрелял някого! Ама че ужасно! Истинска гадост!!!

Усеща стръвен глад за храна. Ръцете му силно треперят — ключовете неистово дрънчат, когато се опитва отново да запали двигателя. Макар този път гладът му да не е така неистов, както по-рано, той чувства, че ще може да измине само стотина-двеста метра преди да се нахвърли върху онези сладкиши.

— Къде е мама?

— Сигурно онзи пръв е стрелял по тебе? Пръв ли стреля по тебе? Имаше ли нож? Някой страшен нож?! Какво оръжие имаше той, татко?

Стартерът стърже, колата пухти, но двигателят не запалва, сякаш е поел прекалено много гориво.

— Къде е мама?

— С голи ръце ли се бори с него? Изби ли му ножа, татко? Какво направи? Как го направи? Ти владееш ли карате? А, татко?

— Къде е мама? Искam да знам къде е мама?

Дъждовните капки отскачат от бронята на колата и почукват върху капака над главите ми: *понг-понг-понг*. Задаваният двигател го вбесява с това, че не иска да запали: *рърр-рърр-рърр*. Чистачките потракват глухо: напред-назад... тракат безспир. Момичешките гласове от задната седалка стават все по-пискливи и пронизителни. Също като влудяващото бръмчене на пчели: *бъззз-бъззз-бъззз*. Трябва да се съсредоточи, за да овладее треперещата си ръка, хванала ключа. Пръстите му се изпотяват и непрекъснато се изплъзват. Бои се, че е подал прекалено много гориво... Може би трябва да изключи за малко: *ръррр-ръррр-ръррр*. Стръвнишки глад! Трябва да яде!!! Трябва да се махне оттук!!! Трак-трак, понг-понг, неспираща, пулсираща болка... Сякаш заздравелите му рани отново са се отворили! Не може да диша!!! Проклет двигател!!! *Ръррр...* Не иска да се запали! *Ръъррррр!* *Татко-татко-татко-татко-татко, бъзззззз...*

От отчаяние към гняв, от гняв към омраза, от омраза към насилие. Насилието понякога успокоява.

Трябва да удари нещо! Нещо! Той се обръща, хвърля кръвнишки поглед към момичетата и им крясва:

— *Млъкнете, млъкнете, млъкнете!*

Те окаменяват. Изглежда никога преди не им е говорил така.

Малката прехапва устни и не може да го погледне в очите. Извърща лице и се взира през прозореца, навън.

— Тихо, за бога! Пазете тишина!

Когато отново се обръща напред и се опитва повторно да запали двигателя, по-голямото момиче избухва в сълзи и заплаква като бебе. Чистачките глухо потракуват, стартерът стърже, двигателят вие, постоянното почукване на дъжда, а сега и този хленч — така пронизителен и стържещ! Прекалено много е, за да може да го понесе. Той ѝ крещи без думи, но достатъчно силно, за да заглуши хленченето ѝ и всички други звуци за момента. Хрумва му да се прехвърли на задната седалка, където е онова проклето, ревящо, малко създание, и да го накара да млъкне... Да го удари, да го разтърси, да му запуши с ръка устата и носа, докато то не може повече да издаде звук и най-накрая престане да плаче, престане да рита и изобщо престане, престане, престане...

... изведнъж двигателят изпуктява, прави оборот и най-сетне нежно замърква.

* * *

— Веднага се връщам — каза Пейджи и сложи малкия куфар зад седалката на шофьора в „БеЕмВе“-то.

Марти вдигна поглед навреме, за да види как тя се упътва към къщата.

— Чакай, какво правиш?!

— Трябва да изгася осветлението.

— По дяволите осветлението! Не се връщай вътре!

Беше сякаш момент от някаква литературна творба — направо от някой роман или филм и Марти веднага усети това. След като бяха опаковали багажа си, бяха стигнали до колата и почти бяха успели да избягат незасегнати, трябваше да се върнат в къщата, за да свършат някаква незначителна и ненужна работа, уверени в своята безопасност. А психопатът се оказваше вътре или защото се бе върнал, докато те бяха в гаража, или защото бе успял много добре да се скрие в някоя ниша, докато полицията претърсваше наоколо. Те минаваха от стая в стая, угасваха една след друга лампите в къщата, при което двойникът изведнъж изникваше в тъмното, размахал касапския нож от рафта с приборите в собствената им кухня и съсичаше, намушкваше, убиваше единия от тях, или и двамата.

Марти знаеше, че истинският живот не бе нито така екстравагантно пищен, както в най-блестящите литературни творби, нито наполовина толкова безотраден, както в средностатистическия роман... а още по-малко пък беше предсказуем — тъкмо обратното — както в блестящите творби, така и в средностатистическите романи. Страхът му да се върне в дома си, за да изгаси лампите, беше ирационален и резултат от едно прекалено активно въображение, както и от склонността на повечето писатели да виждат драми, злокобна участ и трагедии във всеки момент от развоя на човешките съдби, при всяка промяна на времето, програмата, мечтите, надеждите или при всяко завъртане на заровете.

Както и да е, те нямаше да се върнат в къщата. За нищо на света, по дяволите!

— Остави лампите да горят — каза Марти. — Заклучи, вдигни гаражната врата и нека да отидем да вземем децата, за да се махнем най-после оттук.

Навярно Пейджи бе живяла достатъчно дълго с писател, за да бъде променена и нейната собствена фантазия, или може би тя изведнъж си спомни кръвта, разплискана в антрето на втория етаж... Каквато и да бе причината, тя не възрази, че при толкова много запалени лампи ще пражосат сума ти електрическа енергия. С едната си ръка Пейджи напипа копчето, за да вдигне гаражната врата, а с другата затвори вратата към кухнята.

Докато Марти заключаваше багажника на „БеЕмВе“-то, гаражът бе вече напълно отворен. Металната преграда изтрака още веднъж и се скри в гредата над главите им.

Той зарея поглед навън, в дъждовната нощ, опипвайки разсеяно дръжката на пистолета, затъкнат в колана му. Фантазията му още работеше и Марти почти очакваше да види как вездесъщият двойник се задава по алеята.

Обаче вместо това, той видя нещо, което надминаваше и най-мрачните му фантазии — отсреща, пред къщата на Делорио бе спряла някаква кола. Не беше тяхната. Марти не я бе виждал никога преди. Фаровете светеха, макар шофьорът да не можеше да запали. Двигателят непрекъснато се давеше. Въпреки че мъжът зад волана беше само една тъмна фигура, бледият мъничък овал на детско личице, взиращо се навън през прозореца на задната седалка, бе ясно

различим. Дори от това разстояние, Марти беше сигурен, че малкото момиченце в буика е Емили.

До вратата на кухнята Пейджи ровеше за ключовете в джобовете на якето си от рипсено кадифе.

Изведнъж Марти се скова като при паралитичен гърч. Той не можа да извика Пейджи, не можа дори да мръдне.

От другата страна на улицата двигателят на буика запали, избръмча, пое гориво и мощно изрева. Облак от синкави прозрачни газове се разнесе от ауспуха.

Марти разбра, че е разкъсал обръча на паралитичния шок, чак когато бе стигнал средата на алеята. Той бе изскочил от гаража и тичаше към улицата през дъжда. Струваше му се, че първите десет метра бе изминал за част от секундата, чрез телепортиране. Обаче това беше просто инстинкт и най-обикновен животински страх. Тялото изпреварваше съзнанието.

Пистолетът беше в ръката му. Той не си спомни кога го бе извадил от колана.

Буикът се отлепи от бордюра, а Марти сви наляво, за да го последва. Колата се движеше бавно, защото шофьорът не знаеше, че го преследват.

Емили все още се виждаше зад стъклото. Уплашеното ѝ лице сега бе притиснато плътно към прозореца. Тя гледаше право към баща си.

Марти бързо приближаваше колата. Още три метра до задната броня. Тогава тя плавно се отдалечи от него, много по-бързо, отколкото той бе в състояние да тича. Гумите изпърпориха през локвите и ги разплискаха.

Като пътничка в ладията на Харон^[2], психопатът отвеждаше Емили не само надолу, по улицата, но я превеждаше също през водите на Стикс^[3] към царството на мъртвите.

Марти се потопи във вълните на черното отчаяние, ала сърцето му ускори ритъма си още повече и скоро той усети в себе си сили, каквито не подозираше. Затича още по-бързо от преди, разплисквайки локвите. Краката му се удряха в черния паваж като парни чукове, ръцете му се движеха енергично напред-назад, главата му бе леко издадена напред, с очи приковани в целта.

При първата пряка буикът намали скорост и на кръстовището спря напълно.

Задъхан, Марти настигна буика. Задната броня, задния калник, задната врата.

Лицето на Емили е на прозореца.

Тя поглежда нагоре, към него.

Сетивата му бяха така изострени от страха, сякаш бе взел някакъв опиат, променящ цялостно устройството на човешкия мозък. По някакъв странен, хипнотичен начин той регистрираше всяка особеност на множеството дъждовни капки, покриващи стъклото, което го разделяше от дъщеря му — техните криволици и спирали, в които се отразяваха сноповете светлина от уличните лампи, тяхната непрестанно изменяща се повърхност — като че ли всяка капчица беше важна, колкото което и да е друго нещо в този свят. По същия начин Марти виждаше вътрешността на колата, но не просто като тъмно петно, а като сложна, триизмерна плетеница от сенки и безброй нюанси на сиво, синьо и черно. Зад бледото лице на Емили сред сложните дантели от мрак и светлина се мяркаше още една детска фигурка: Шарлът.

Тъкмо, когато се изравни с предното стъкло откъм страната на шофьора и посегна към вратата, колата отново тръгна като зави надясно, пресичайки кръстовището.

Подхлъзна се и едва не падна върху мокрия паваж. Все пак успя да се задържи на крака, стисна оръжието си и се втурна след буика, който зави надясно по първата пресечка.

Шофьорът гледаше надясно и не подозираше, че Марти е от лявата му страна. Мъжът беше облечен в черна връхна дреха. През страничния прозорец, покрит с дъждовни капки, се виждаше само част от темето му. Косата му бе по-тъмна от тази на Вик Делорио.

Тъй като колата все още се движеше бавно заради завоя, Марти отново я настигна, шумно поемайки въздух. Сърцето му блъскаше оглушително. Този път той не посегна към вратата, защото вероятно беше заключена. Щеше да привлече вниманието му и нямаше да може да действа изневиделица. Повдигайки пистолета, той се прицели в тила на мъжа.

Децата можеха да пострадат от някое рикоширало парче стъкло. Трябваше да рискува. Иначе те бяха загубени завинаги.

Макар че този мъж едва ли бе Вик Делорио, Марти не можеше да натисне спусъка, без да знае по кого стреля. Като все още тичаше, той се изравни с колата и извика:

— *Хей, хей, хей!*

Шофьорът извърна глава, за да погледне през страничния прозорец.

Марти погледна надолу, над дулото на оръжието си и видя срещу себе си своето собствено лице. Другият! Стъклото пред него беше сякаш омагьосано огледало, в което собственият му образ се появяваше в малко по-различна форма и можеше да показва много позлостни чувства от онези, които човек би разкрил пред света. Когато се изправи срещу него, това огледално лице кипеше от гняв и омраза.

Изненадан, шофьорът отпусна инстинктивно педала от газта и за миг буикът намали скоростта си.

Вече на около метър и половина от прозореца, Марти стреля два пъти. В мига преди мощният изстрел да проехти в дъждовната нощ и да отекне в хилядите мокри повърхности наоколо, на Марти се стори, че шофьорът се навежда встрани и надолу, все още хванал кормилото с една ръка, но мъчейки се да запази главата си от куршумите. От дулото се стрелна пламък, стъклото се пръсна на парчета и Марти не успя да види какво стана с негодника.

Вторият изстрел се разнесе почти веднага след първия. Гумите на буика изскърцаха и той се стрелна напред, подобно на необязден, със зъл нрав кон, изскачащ от вратата на родеото.

Марти хукна след колата, но тя за секунди се отдалечи от него. Той усети в лицето си въздушната вълна с миризмата на изгорели газове. Двойникът бе все още жив, навярно ранен, ала все още жив и решен да избяга.

Понасяйки се устремно на изток, буикът се упъти към насрещното платно на двупосочното шосе. Следвайки тази траектория, той скоро щеше да полети над железния парапет и да се разбие в нечий преден двор.

С предателското си вътрешно око — окото на съзнанието — Марти видя как колата се удря в бордюра с голяма скорост, отскача, завърта се и се удря в някое от дърветата покрай шосето или в стената на една от къщите. После избухва в пламъци, а дъщерите му са затворени вътре като в горящ ковчег. В най-тъмните ъгли на

съзнанието си той дори чува писъците им, докато огънят овъглява месото върху костите им.

После, както тичаше след автомобила, Марти видя, че той направи завой от сто и осемдесет градуса по осовата линия и влезе в платното, в което трябваше да бъде. Ала все още се движеше бързо, прекалено бързо, за да може Марти да ги настигне. Нямаше никаква надежда.

Но той тичаше така, сякаш спасяваше собствения си живот. Гърлото му отново започваше да го боли, защото поемаше въздух през устата си. Гърдите го боляха, краката му болезнено пулсираха. Дясната му ръка здраво стискаше пистолета, а от китката до рамото му всички мускули го боляха. С всяка отчаяно забързана крачка имената на неговите дъщери отекваха в съзнанието му като безмълвни вопли на мъка и скръб.

* * *

Когато баща им извика към двете да млъкнат, Шарлът така потръпна, сякаш някой я бе ударил през лицето. За девет години нито една нейна дума, нито една беля не го бяха ядосвали така преди. Все пак Шарлът така и не разбра какво точно го беше ядосало, защото тя просто му бе задала няколко въпроса и нищо повече. Това, че ѝ се скара, беше толкова несправедливо, а фактът, че баща ѝ в нейните спомени винаги бе справедлив, направи забележката му още по-болезнена за нея. Той изглеждаше ядосан просто по причина на това, че тя си беше такава, каквато биваше винаги, сякаш нещо в нейната природа внезапно го бе отблъснало и отвратило. Тази мисъл беше непоносима, защото тя не можеше да промени онова, което беше, а то означаваше, че баща ѝ навярно нямаше повече да я харесва. Никога! Той никога не би могъл да върне назад онзи миг и да заличи в паметта ѝ своя яростен поглед и изражението на омраза върху лицето му. Шарлът нямаше никога да ги забрави. Щеше да ги помни до смъртта си. Всичко между тях се беше променило завинаги. Цялото това прозрение я осени за миг, преди още баща им да бе престанал да крещи и преди тя да бе избухнала в сълзи.

Шарлът неясно осъзна, че най-сетне двигателят запали, колата се отдалечи от бордюра и стигна първата пресечка. Тогава тя отърси от себе си част от своята мъка и то най-вече, когато Емили се извърна от прозореца, грабна ръката ѝ и я раздруса.

— Татко! — прошепна развълнувано Емили.

Отначало Шарлът помисли, че Ем несправедливо я упреква, загдето е разсърдила татко. Сестра ѝ сякаш ѝ казваше да пази тишина. Но преди да се счепка с нея, Шарлът усети, че гласът на Ем беше радостен и развълнуван.

Ставаше нещо много важно.

Шарлът премига и сдържа сълзите си, а Ем отново бе притиснала лице към прозореца. Когато колата мина през кръстовището и зави надясно, Шарлът проследи погледа на сестра си.

Веднага щом видя баща си да тича с колата, тя разбра, че той бе *истинският* татко. Таткото зад кормилото, таткото с омразата, изписана върху лицето му, който безпричинно крещеше на децата си, беше фалшив. Беше някой друг. Или някакво друго *нещо*. Навярно се бе родил от някаква шушулка със семена, дошла от друга галактика, както ставаше във филмите. Гледаш десетки грозновати и неукни грубияни и хоп на другия ден всички са двойници на татко. Шарлът нито за миг не се обърка при вида на двама съвсем еднакви бащи, както би се объркал един възрастен човек. Тя беше дете, а децата ги разбираха тези неща.

Тичайки до колата, която свърна по следващата улица, татко насочи оръжието си към прозореца откъм страната на шофьора и извика:

— *Хей, хей, хей!*

Когато фалшивият татко разбра кой му викаше, Шарлът се наведе, колкото позволяваше предпазния ѝ колан, сграбчи Ем за палтото и я дръпна от прозореца.

— Наведи се, скрий лицето си! Бързо!

Двете се прегърнаха, сгушиха се една в друга и покриха с ръце главите си — Шарлът на Емили, а Емили на Шарлът.

БАМ!

Изстрелът беше най-пронизителният звук, който Шарлът бе чувала някога. Ушите ѝ писнаха.

Тя едва не се разплака отново — този път от страх, но трябваше да се държи все пак заради Ем. В такъв момент една по-голяма сестра трябваше да мисли за задълженията и отговорностите си.

БАМ!

Когато вторият изстрел се разнесе почти веднага след първия, Шарлът разбра, че фалшивият татко е ранен, защото той извика от болка и започна да ругае, повтаряйки безброй пъти фразата с „майката“. Беше обаче в сравнително добра форма, за да продължи да кара. Автомобилът подскочи напред, но като че ли бе неуправляем — завъртя се наляво с голяма скорост, после рязко зави надясно.

Шарлът усети, че ще се ударят в нещо. Ако не се разбиеха и не станеха на пух и прах, тя и Ем трябваше да се измъкнат много бързо, когато колата спре. Трябваше да излязат от нея, за да не пречат на татко да се справи с фалшивия.

Тя изобщо не се съмняваше, че татко ще се справи с другия, макар да не беше достатъчно голяма и да не беше чела който и да е от романите на татко за наемни убийци, оръжия, преследвания с коли и тъй нататък. Просто всичко онова, което му бе *нужно* да знае, той го знаеше. Фалшивият щеше да съжалява, че се бе захванал с татко — щеше да свърши в затвора, където щеше да остане дълги, дълги години.

Колата изви наляво. На предната седалка фалшивият тихо заскимтя от болка. Това ѝ напомни за цвъртенето на Уейн, малкия хамстер... тогава, когато веднъж си бе заклецил крачето в механизма на колелото за упражнения. Но разбира се Уейн никога не ругаеше, а този човек така сърдито ругаеше, че повече не можеше и да бъде. Той не само използваше „майката“, но споменаваха напразно и Божието име и още много други думи, които тя никога не бе чувала преди и които несъмнено бяха лош език — ама от най-лошия!

Хванала здраво Ем с едната си ръка, тя опипа с другата предпазния си колан, намери копчето за освобождаване и леко сложи палеца си върху него.

Колата подскочи върху нещо и шофьорът натисна спирачките. Обърнаха се на една страна и се хлъзнаха по мокрия паваж. Задницата на буика се завъртя на ляво, а долната част се изправи нагоре така, сякаш бяха в едно от онези увеселителни влакчета.

Откъм шофьорската седалка колата силно се удари в нещо — обаче не беше чак толкова силно, та да ги убие. Шарлът натисна копчето на предпазния колан и той отхвърча назад. Тя трескаво заопипва колана на сестра си...

— Коланът ти! Бързо! Махни го!

Миг-два и намери копчето върху предпазния колан на Ем.

Вратата откъм Ем бе хлътнала навътре от онова нещо, в което се бяха ударили. Трябваше да излязат от вратата, където беше Шарлът.

Тя дръпна Ем към себе си, блъсна вратата, отвори я и избута малката си сестра навън.

В същото време Ем задърпа нея, сякаш Ем беше тази, която спасяваше, а на Шарлът ѝ се искаше да каже: „Хей, кой тук е по-голямата сестра?“

Фалшивият татко ги видя или чу, че излизат от колата. Той се хвърли към задната седалка и сграбчи широкополата, мушамена шапка на Шарлът.

— Малка мръсница! — извика фалшивият.

Шарлът се измъкна изпод шапката, хвърли се през вратата навън, в мрака и дъжда и падна на ръце и колене върху черната улична настилка. Поглеждайки нагоре, тя видя, че Ем тича през улицата към отсрещния тротоар, залитайки така, сякаш беше бебе, което току-що се бе научило да ходи. Шарлът се изправи на крака и хукна след сестра си.

Някой крещеше имената им.

Татко беше.

Техният *истински* татко.

* * *

На около петдесет метра напред устремно носещият се буик се блъсна в един отчупен клон на дърво, цопнал в огромна локва. Колата поднесе, а водата в локвата се превърна в облак от пръски.

Марти се окуражи от възможността да стопи разстоянието между себе си и автомобила, но се уплаши от онова, което можеше да се случи с дъщерите му. Видеоклипът на съзнанието му не само показваше катастрофиралата кола, той просто не преставаше да я

показва отново и отново. Сега му се струваше, че онова, което вижда, е материализирана проява на въображението му — така, както картините в съзнанието му добиваха плът върху страниците на неговите книги. Само че този път Марти бе тласнал представите си една гигантска крачка напред, прескачайки печатните страници и материализирайки представите си направо в действителността. За миг си помисли, че буикът не би се блъснал, ако той не си бе представил точно това. Уплаши се, че дъщерите му ще изгорят живи в колата само, защото си го бе помислил.

Внезапно буикът спря, удряйки се странично в някакъв форд. Спирачките грозно изскърцаха. Макар трясъкът от удара да изпълни нощната тишина, буикът не се обърна, нито се запали.

За най-голяма изненада на Марти задната дясна врата на колата се отвори и дъщерите му изскочиха навън като хартиени змийчета от кутийка.

Доколкото виждаше, не бяха ранени. Извика им да се махат от буика, обаче децата нямаха нужда от неговия съвет. Те си имаха свой собствен план и незабавно хукнаха през улицата, търсейки прикритие.

Марти продължаваше да тича. Сега, когато момичетата бяха вън от колата, яростта му бе много по-голяма отколкото страха. Той искаше да рани шофьора, да го убие. Това не бе гняв, който гореше, а студена, изпепеляваща ярост — безумната, свирепа жажда за кръв на някое студено влечуго, която го плашеше, макар, че ѝ се бе отдал напълно.

Марти бе на около петнадесет метра от буика, когато моторът му изрева, а изпод гумите се разнесе миризма на изгорял каучук. Другият се опитваше да се измъкне, но двете коли се бяха счепкали една в друга. Чу се дрънчене на метал, изскърцване, после нещо изтрака и буикът се отдели от форда.

Марти би предпочел да е по-близо, когато откри огън, за да може по-лесно и сигурно да улучи Другия, но усети, че тази бе най-добрата му възможност. Друга нямаше да има. Той с мъка успя да се спре, вдигна беретата, хванал я здраво с двете си ръце. Трепереше неудържимо и едва успяваше да държи обекта на мушка, проклинайки се за своята слабост и опитвайки се отчаяно да бъде непоклатим като скала.

Откатът от първия изстрел вдигна дулото на оръжието и Марти трябваше отново да го насочи, преди да стреля повторно.

Буикът се откъсна напълно от форда и се понесе напред, изминавайки два-три метра. За миг гумите не успяха да зацепят, хлъзнаха се по мокрия паваж и колата се завъртя на място, оставайки след себе си гейзер от сребристи пръски.

Марти дръпна спусъка и изръмжа доволно, когато видя как задното стъкло на буика се пръсна навътре. Веднага стреля повторно, целейки се в шофьора, опитвайки се да си представи как темето на мръсника се пръсва по същия начин, както прозореца и надявайки се горещо онова, което си представяше, да се материализира. Когато гумите зацепиха отново, буикът устремно се понесе напред, отдалечавайки се от него. Марти стреля отново... и отново, макар че колата бе вече извън обсега на оръжието му. Момичетата бяха далече от мястото на стрелбата, а на мократа улица нямаше никой. Би било проява на безотговорност, ако продължеше да стреля, защото вече не можеше да настигне Другия. По-голяма вероятност имаше да простреля някое невинно същество, което можеше случайно да излезе от някоя пресечка пред него, или пък да разбие нечий прозорец и да очисти някой човек, седнал най-спокойно пред телевизора си. Ала Марти нехаеше, не можеше да спре, искаше кръв, мъст... изпразваше пълнителя на оръжието си, а когато и последният куршум бе изстрелян, той неколkokратно натисна спусъка, издавайки примитивни, нечленоразделни звуци на ярост, напълно загубил самообладание.

* * *

В „БеЕмВе“-то Пейджи пренебрегна знака СТОП и колата зави зад ъгъла, изправяйки се на двете си странични гуми. После тя овладя отново управлението и автомобилът се понесе по пресечката на изток.

Първото нещо, което видя, след като взе завоя, беше Марти, застанал по средата на улицата. Той стоеше широко разкراчен, хванал баретата с две ръце, и стреляше по отдалечаващия се буик.

Пейджи затаи дъх, сърцето ѝ сякаш замря. Сигурно момичетата бяха в отдалечаващата се кола.

Тя натисна газта до край с намерение да заобиколи Марти и да настигне буика, да го блъсне отзад, да го избута от пътя, да удрия мръсника с голи ръце, да му издере очите... да направи нещо, да

направи всичко... Всичко! И тогава тя видя момичетата в техните ярко жълти мушамы, застанали на тротоара от дясната страна на улицата, под една лампа. Те се държаха за ръце и изглеждаха толкова малки и крехки в дъжда и на жълтата светлина от уличната лампа.

Пейджи мина покрай Марти и спря до тротоара. Рязко отвори вратата и слезе от колата, оставяйки фаровете да светят и двигателят, включен.

Тя изтича към децата и се чу да казва: „Слава богу слава богу, слава богу, слава богу“. Продължаваше да повтаря тези думи дори, когато клекна и с две ръце притисна децата към себе си. Държеше се така, сякаш вярваше, че децата ще изчезнат от нейната прегръдка, ако прекъснеше напевните си повторения.

На свой ред момичетата силно се притиснаха в нея. Шарлът зарови лице във врата на майка си. Очите на Емили бяха широко отворени.

Марти коленичи до тях. Той непрекъснато докосваше дъщерите си, особено лицата им. Като че ли му беше трудно да повярва, че кожата им е топла, очите им живи. С изненада откриваше, че дъхът им се превръща в пара и непрекъснато повтаряше: „Добре ли сте, ранени ли сте, добре ли сте“. Единственото нараняване, което забеляза, беше ожулването върху лявата длан на Шарлът, когато бе изскочила навън и паднала на ръце и колене върху уличната настилка.

Единствената по-чувствителна и обезпокоителна разлика в поведението им бе необикновената им свитост. Бяха толкова притихнали, че изглеждаха окаяни — все едно току-що бяха изтърпели телесно наказание. Краткотрайната близост с похитителя ги бе изплашила силно и сега те бяха някак сдържани. Обичайната им увереност може би нямаше скоро да се върне... и навярно нямаше да е така непоклатима, както преди. Само тази причина стигаше да накара Пейджи да пожелае онзи мръсник в буика да страда като куче.

В дворовете на няколко от къщите се мярнаха хора, излезли да видят какво става... след като стрелбата бе спряла. Други гледаха от прозорците.

В далечината се чу вой на сирена.

Марти се изправи и каза:

— Да се махаме оттук.

— Полицията идват — рече Пейджи.

— Именно.

— Но те...

— Ще се държат лошо, както и преди, дори по-лошо.

Той грабна Шарлът и я понесе към колата. Сирената се чуваше все по-близо.

* * *

В лявото му око са забити малки късчета стъкло. Прозорецът почти изцяло се бе пръснал и се бе превърнал в нещо като пихтиеста маса. Лицето му не бе нарязано, но малките късчета са забити в нежната тъкан на очната ябълка и болката е съкрушителна. При всяко движение на окото стъклените късчета проникват все по-навътре и нараняват тъканта още повече.

Той непрекъснато мига, защото болката го пронизва като с игла. Окоето му непрестанно трепка, макар че от това го боли още повече. Истинско мъчение е. За да спре трепкането той поставя пръстите на лявата си ръка върху затвореното си око и съвсем леко го притиска. Колкото е възможно, управлява колата с дясната си ръка.

Понякога сваля длан от окото си, тъй като се налага от време на време да държи волана с две ръце. С дясната си длан опипва до себе си, взима един от десертите и разкъсва опаковката. Натъпква го бързо в устата си и започва да дъвче. Пещта на метаболизма му иска да бъде хранена с гориво.

Над лявото му око се забелязва резка от куршум. Раната е широка колкото показалеца му и дълга около три сантиметра. Стига до костта. Отначало кървеше обилно, но сега съсирващата се кръв бавно се стича към веждата му, а оттам между пръстите на дланта му, покриваща окото.

Ако куршумът бе минал с три сантиметра по-наляво, той щеше да влезе през слепоочието му, да проникне в мозъка му, забивайки парчета надробена кост в него.

Той се бои от наранявания в главата. Не му се вярва, че ще може да се оправи, ако го ранят в мозъка. Оздравяването му няма да е нито толкова цялостно, нито толкова бързо, както при други рани. Може би изобщо няма да може да оздравее.

Убиецът кара много внимателно, защото едва вижда. Тъй като вижда само с едното око, перспективата му е променена. Улиците, изпъстрени с локви от дъжд, са коварно хлъзгави.

Сега в полицията имат описание на буика, а може би дори и регистрационния му номер. Ще го търсят според обичайната практика, вероятно и по-активно, а по огънатата задна врата лесно ще го забележат.

В момента не е в състояние да открадне друга кола. Не само че не вижда, но и неудържимо се тресе от раните, които получи при стрелбата преди три часа. Ако го хванат да краде нечия кола, или някой притежател на автомобил като този, чийто шлифер носеше и който временно бе погребан, в багажника на буика, му окажеше по-сериозна съпротива, то най-вероятно щяха да го заловят или да го ранят.

Движейки се на северозапад от Мишън Виехо, той бързо преминава през града и стига до Ел Торо. Обаче на ново място не се чувства спокоен. Ако буикът вече е включен в полицейския бюлетин, описанието му сигурно е пуснато в цялата област.

Най-опасно е, ако продължи да се придвижва, защото рискът да го спрат патрулиращи полицаи е много голям. Само да може да намери уединено място, където да паркира колата, където няма да могат да я открият поне до утре сутринта и където той ще може да легне на задната седалка и да поспи.

Трябва да си почине и да даде възможност на тялото си да се възстанови. Вече две нощи не е спал — откакто е напуснал Канзас Сити. При друг случай той би могъл да остане буден цели три нощи, а може би и четири, без да бъдат притъпени сетивата му. Обаче раните му, плюс липсата на сън, както и невероятните физически усилия, изискват време за почивка и възстановяване.

Утре ще си върне семейството и своя собствен живот. Толкова дълго се е лутал сам в тъмното, че един ден повече е без значение.

Беше *така* близо до успеха. За един кратък миг дъщерите му отново бяха негови. Неговата Шарлът. Неговата Емили.

Спомня си радостта, която бе изпитал в къщата на Делорио притиснал крехките телца на момичетата към себе си. Бяха толкова сладки. Целувките им бяха нежни и ефирни като докосване от крилото на пеперуда. Мелодичните им гласчета... „Татко, татко, татко“... бяха изпълнени с такава любов към него.

Спомняйки си колко близо е бил до пълното блаженство децата му да са изцяло негови завинаги, убиецът едва не се разплаква. Не бива да плаче. Свиването на мускулите в раненото му око ще увеличат непоносимо болката, а сълзите в дясното му око ще го лишат напълно от зрение.

Вместо това, той преминава през жилищния квартал на Ел Торо и навлиза в Лагуна Хилс, където в къщите греят светлини, и с топлото си сияние го мамят към блаженството на домашния уют. Той обаче си мисли как онези същите деца не го бяха послушали, а го бяха изоставили. Тази мисъл пресушава сълзите му и в него се надига гняв. Не разбира защо неговите малки, сладки момичета ще предпочетат един измамник пред истинския им баща, когато само минути преди това го бяха обсипали с целувки на обожание. Тяхното предателство го тревожи. Грize го отвътре.

* * *

Марти караше, а Пейджи седеше на задната седалка, хванала здраво Шарлът и Емили за ръце. Все още не се чувстваше емоционално стабилна, за да си позволи да ги пусне.

Марти мина по един околен път, заобикалящ Мишън Виехо, като в началото гледаше да избягва главните улици колкото е възможно, за да не срещне полицаи. На всяка пресечка Пейджи се оглеждаше наоколо, следейки движението, очаквайки ожуленият буик да изскочи отнякъде и да ги избути от пътя. Тя на два пъти се обърна и погледна през задното стъкло, сигурна, че буикът ги преследва, но страховете ѝ се оказаха напразни.

Когато Марти тръгна по шосе „Маргарит Паркуей“ и се отправи на юг, Пейджи най-сетне попита:

— Къде отиваме?

Той погледна към нея в огледалото за обратно виждане и каза:

— Не зная. Просто се махаме оттук. Все още не съм решил къде.

— Може би този път щяха да ти повярват.

— Как не?!

— Но хората там... те сигурно са видели буика!

— Може би, но не и човека, който го е карал. Никой не би ми станал свидетел.

— Вик и Кейти трябва да са видели мъжа.

— И са помислили, че съм аз.

— Но сега ще разберат, че не си бил ти.

— Те не са ни видели заедно, Пейджи. Само това има значение, дявол да го вземе! Някой, който да ни е видял заедно — независим свидетел!

— Шарлът и Емили — каза Пейджи. — Те са видели и него и тебе по едно и също време.

Марти поклати глава.

— Не става! Де, да можеше!!! Но за Лоубок показанията на малки деца изобщо няма да имат стойност.

— Не сме чак толкова малки! — обади се с тъничкото си гласче Емили, застанала зад Пейджи и, изглеждаща още по-малка и крехка.

Шарлът мълчеше, което бе необичайно за нея. И двете момичета още трепереха, но Шарлът почти се разтърсваше от конвулсии. Тя се притискаше към майка си, търсейки топлина и гушеше глава в яката си, подобно на малко костенурче.

Марти бе включил радиатора докрай. В колата би трябвало да е убийствено горещо. Обаче не беше.

Дори Пейджи трепереше.

— Може би трябваше да се обърнем отново към тях и да поговорим разумно.

Марти беше непреклонен.

— Не, мила! Не! Не можем да го направим. Помисли! Гарантирам ти, че ще ни отнемат пистолета. Нали стрелях по онзи?! От тяхна гледна точка, тъй или иначе, има престъпление. А при извършването му е употребено оръжие. Или някой наистина е нападнал децата ми и аз съм се опитал да го застрелям, или това продължава да бъде някаква особено хитра машинация с цел увеличаване продажбата на книгите ми. Навярно аз съм помолил някой приятел да кара буика, изстрелял съм сума ти халосни патрони по него, накарал съм децата си да лъжат и накрая отново съм дал фалшиви показания в полицията.

— След всичко това Лоубок едва ли ще поддържа абсурдната си хипотеза.

— Нима?! И защо не?!

— Марти, но ти не би могъл.

— Добре де, добре — въздъхна съпругът ѝ. — Може и да не поддържа теорията си.

— Той ще разбере, че става нещо много по-сериозно... каза Пейджи.

— Но на *моята* версия няма да повярва. А да си призная, тя изглежда по-откачена и от цял контейнер, пълен с марсиански паяци. Пък ако прочетеш статията в „Пийпъл“... Както и да е, той ще ми вземе беретата. Ами, ако намери и ловната пушка в куфара?!

— Няма причини да ни я вземе.

— Може да намери някакъв предлог. Слушай, Пейджи, Лоубок няма да промени мнението си за мене така лесно — не и, ако децата просто му кажат, че всичко е самата истина. Той ще си остане с още по-големи подозрения спрямо мене, отколкото към който и да е шофьор на буик, когото, впрочем, той не е и виждал. Ако ни вземе пистолета и пушката, ние ще бъдем напълно беззащитни. Я си представи следното: ченгетата си отиват и тогава онзи мръсник, онзи мой двойник влиза в къщата. Та ние няма да имаме с какво да се защитим!

— Ако полицаите все още не ни вярват, ако не ни защитят, тогава няма да останем в къщата.

— Не, Пейджи, аз наистина смятам, че ако негодникът се появи само *две минути*, след като ченгетата си отидат, ние изобщо няма да имаме никакъв шанс да се измъкнем.

— Едва ли ще рискува...

— О, ще рискува! И още как! Та той се върна първия път *веднага*, след като полицаите напуснаха къщата, нали?! Просто отишъл до къщата на Делорио и най-нахално позвънил на вратата им. Ами този престъпен тип изглежда само така живее — *рискува*! Сигурно би разбил къщата ни, дори да имаше полицаи, и би го направил. Той е луд, цялата тази работа е напълно смахната, а аз не искам моя живот, твоя и на децата да зависи от онова, което би хрумнало на копелето!

Пейджи осъзна, че Марти е прав.

Въпреки това ѝ беше трудно, дори болно да приеме, че положението им е толкова тежко, та дори органите на реда и закона не можеха да им помогнат. Щом не можеха да си осигурят официална

помощ и защита, то тогава правителството не изпълняваше своите основни задължения спрямо тях: да поддържа обществения ред посредством честното и стриктно прилагане на наказателния кодекс. Въпреки скъпата кола и модерната магистрала, по която караха в момента, въпреки рекламните светлини, изпъстрящи хълмовете и долините на южна Калифорния, безсилието на правителството означаваше, че все пак те не живееха в цивилизован свят. Огромните базари, сложните транспортни системи, блестящите центрове на изкуството, спортните арени, импозантните правителствени сгради, многобройните киносалони, офисите-небостъргачи, изтънчените френски ресторанти, църквите, музеите, парковете, университетите и атомните електроцентрали не бяха нищо друго, освен една по-сложна фасада на цивилизацията, която въпреки привидната си солидност бе тънка като цигарена хартия и в действителност всички живееха в една високо технологична анархия, поддържана от надеждата и самозаблудата.

Непресекващото, тихо виене на колелата събуди в Пейджи непрекъснато нарастващ страх и усещане за приближаващо нещастие. Звукът беше толкова обикновен — просто гуми, които се триеха в пътната настилка, вечерната музика на ежедневието, ала изведнъж тя бе станала зловеща, като бръмченето на настъпващи бомбардировачи.

Когато Марти зави на югозапад по аутобана „Краун Вели Паркуей“ към Лагуна Нигел, Шарлът най-сетне наруши мълчанието.

— Татко?

Пейджи съзря очите му в огледалото за обратно виждане и по разтревожения му поглед разбра, че Марти също е обезпокоен от необичайната умисленост на дъщеря си.

— Да, момичето ми? — рече той.

— Какво беше онова нещо? — попита Шарлът.

— Кое нещо, мила?

— Нещото, което приличаше на тебе.

— Милион давам, за да мога да отговоря на въпроса ти. Но който и да е онзи мъж, той е човек, а не предмет. Просто човек, който ужасно много прилича на мене.

Пейджи си помисли за всичката кръв, която бе видяла в коридора на втория етаж за това колко бързо двойникът се бе възстановил след две сериозни рани в гърдите и как бе успял бързо да избяга. Почти

веднага след раняването той бе достатъчно силен, за да се върне и нападне отново. Такъв тип просто не приличаше на човек. Тя знаеше, че обратните твърдения на Марти не са нищо друго, освен задължителните думи, с които един баща уверяваше децата си в непоклатимата и неизменна надеждност на възрастните.

След като помълча малко Шарлът каза:

— Не, той не беше човек. Беше предмет. Злобен... и грозен отвътре. Едно студено нещо. — По тялото на момиченцето преминаха тръпки и тя произнесе с треперлив глас следващите си думи. — Аз го целунах и му казах, че го обичам, но то си бе просто едно *нещо*...

* * *

Скъпите „жилища с градинка“ представляват комплекс, обхващащ десетина или повече огромни сгради, във всяка от които се помещават десет или дванадесет апартамента. Комплексът много прилича на парк, изпъстрен тук-там, с малки, сенчести горички.

Улиците в комплекса се вият като серпентини. Жителите на този квартал са осигурени с общински беседки, подобни на навеси, сковани от много здрав дървен материал, които имаха само задна стена и покрив и осем или десет реда от пейки във всяка една от тях. Колоните, подпирajući покривите, бяха обвити с бугенвилия, придавайки по този начин известно изящество на обстановката, макар че нощем ярките цветове биват обезличени и обезцветени от синята, сякаш избеляваща светлина на живачните лампи на охраняващите инсталации.

Из целия квартал има открити паркинги, където белите тротоари са изрисувани с големи, червени букви: ПАРКИРАНЕ САМО ЗА ПРИХОДЯЩИ!

В една закътана и задънена уличка убиецът намира място, където да пренощува. И шестте участъка за коли са свободни. Последният е закрит от едната страна с метър и половина висок олеандров храст. Той влиза на заден ход в уличката и паркира колата плътно до олеандъра, който скрива огънатата врата.

Случайно изникнало акациево дръвче затулва с листатите си вейки светлината на уличната лампа. Буикът почти изцяло е скрит в

тъмнината. Докато се развидели полицаите ще минат оттук най-много един-два пъти. Пък и когато го сторят, те няма да проверяват регистрационните номера, а само ще оглеждат наоколо за някакви признаци, показващи, че в момента някъде се извършва взлом, кражба или някакво друго престъпление.

Той изгасва фаровете и двигателя, събира на едно място остатъка от бонбони и шоколадови десерти и излиза от колата, като отръсква парчетата стъкло, задържали се по дрехите му.

Вече не вали.

Въздухът е хладен и свеж.

Ноцта си мълчи... не се обажда. Тишината се нарушава само от периодичното „клик-клок“ на стичащите се от клоните дъждовни капки.

Убиецът сяда на задната седалка и тихо затваря вратата. Тук няма да може удобно да спи, но той е имал и по-тежки случаи. Лега настрани като зародиш, придърпвайки колене към гърдите си, и се завива само с големия черен шлифер. Около него вместо пъпната връв се търкалят единствено шоколадови десерти.

Докато чака сънят да го обори, убиецът отново мисли за дъщерите си и тяхната измяна.

Той неизбежно се пита дали момичетата не предпочитат другия баща пред него, фалшивия пред истинския. Тази вероятност е ужасна. Ако е истина, то тя означава, че онези, които обича най-много, не са невинни жертви каквато е той, а активни участници във византийския заговор срещу него.

Навярно фалшивият им баща е много толерантен с тях. Позволява им да ядат, каквото си искат. Остава ги да си лягат толкова късно, колкото пожелаят.

Всички деца са анархисти по природа. Те имат нужда от правила и стандарти на поведение, иначе като пораснат стават буйни и пропаднали типове.

Когато убие омразния, фалшив баща и си възвърне семейството, той ще установи правила за всичко и строго ще следи за тяхното спазване. Лошото поведение незабавно ще бъде наказвано. Болката е най-добрият урок в живота, а убиецът е най-добър, когато трябва да приложи болка. В семейство Стилиуотър редът ще бъде възстановен и

децата му няма да правят нищо, без предварително трезво да съобразят валидните правила.

Отначало, разбира се, те ще го мразят за това, че ще бъде толкова строг и безкомпромисен и няма да могат да разберат, че той ще действа с оглед техните интереси.

Обаче всяка сълза, която неговите наказания изтръгнат от очите на момичетата, ще бъде така сладка за него. Всеки болезнен вопъл ще бъде радостна музика. Ще бъде неумолим с тях, защото знае, че след време дъщерите му ще разберат следното: той ще им налага контрол, защото ги обича. А те на свой ред ще го обичат заради строгите бащински грижи. Ще го обожават заради това, че той ще наложи дисциплината, от която те се нуждаят, тайно желаят, но на която вътрешно се противят.

Пейджи също ще трябва да бъде дисциплинирана. Той разбира какви могат да бъдат нуждите на една жена. Убиецът си спомни един филм с Ким Бейсинджър, в който сексът и желанието за дисциплина са неразривно свързани. Той предвкузва бъдещите инструкции за Пейджи с особено удоволствие.

От деня, в който неговата работа, семейство и спомени му бяха откраднати (а това може да е станало преди една или дори преди десет години), той бе живял чрез филмите. Приключенията, които е изживял и горчивите уроци, които е научил в безбройните тъмни киносалони са за него така истински, както седалката, върху която е легнал и шоколада разтопяващ се върху езика му. Той си спомня как прави любов с Шерън Стоун и Глен Клоус — от тях научава за сексуалната маниакалност и невярната природа на всички жени. Спомня си удоволствието от буйния секс с Голди Хон, екстазът с Мишел Пфайфър, възбуждащата стръвна настойчивост на Елън Баркин, когато той неправилно я подозираше в убийство, но все пак я притисна към стената в стаята си и така или иначе проникна в нея. Джон Уейн, Клинт Истууд, Грегъри Пек и още толкова други мъже го бяха взимали под крилото си, научавайки го да бъде смел и решителен. Убиецът разбира, че смъртта е тайнство и то безкрайно сложно — научил е толкова много и противоречиви неща за нея. Тим Робинс му е показал, че животът след смъртта е само една илюзия, а Патрик Суейзи му разкрива, че отвъдният живот и изобщо отвъдното е толкова приятно и истинско място, както би могло да бъде всяко кътче на земята, а

хората, които обичаш като Деми Мур се срещат с тебе там, след като си заминат от този свят. Обаче от Фреди Крюгер научава, че отвъдното е един мрачен кошмар, от който можеш да се измъкнеш само, за да започнеш своето кърваво и свирепо отмъщение. Когато Дебора Уингър умира от рак и оставя Шърли Маклейн да скърби, той е неутешим в продължение на няколко дни, но после изведнъж отново я вижда жива — по-млада и по-красива от всеки друг път, превъплътена в друго тяло, в което тя има нова съдба и нов живот с Ричард Гиър. Пол Нюман често го учи на някои мъдрости относно живота и смъртта, хазарта, покера, любовта и честта, поради което той го смята за своя най-важен наставник. Но такива са и Уилфърд Бримли, Джийн Хекман, грамадният и добродушен Едуърд Еснър, Робърт Редфорд, Джесика Генди. Често убиецът научава съвсем противоречиви неща от тези свои приятели, ала той е чувал някои от тях да казват, че всяко познание и убеждение си има своята стойност и че няма една истина. Ето защо той не се притеснява от противоречията, сред които живее.

Най-свещената от всички истини обаче той научи не в някой тъмен киносалон или пред екрана в някой хотел, където човек плаща, за да види в стаята си някой избран от него филм. Това зашеметяващо прозрение го споходи не другаде, а в частния киносалон на един мъж, когото той по задължение трябваше да убие.

Обектът му беше американския сенатор. Едно от изискванията при осъществяването на кончината му беше тя да изглежда като самоубийство.

Трябваше да влезе в къщата на сенатора във време, през което се знаеше, че той е сам — една късна вечер. Имаше ключ, за да не оставя следи от насилствено влизане.

След като се вмъкна в дома на сенатора, убиецът го откри седнал в частния си осем местен киносалон, разполагащ с висококачествена звуковъзпроизвеждаща техника и прожекционна апаратура, която можеше да прожектира телевизионни, видео— и лазерни изображения върху екран почти три на два места. Залата нямаше прозорци и беше цялата в плюш. Имаше дори един старинен автомат за кока-кола, за който убиецът по-късно научи, че пуска напитката в традиционните стъклени шишета от по двеста и петдесет грама. Имаше и машина за шоколадови десерти: млечни шоколади, сладкиши с ядки, със стафида и други лакомства, каквито обикновено се консумираха в кината.

Тъй като при влизането му във филма се чуваше някаква музика, убиецът успя лесно да се промъкне зад сенатора и да затисне носа и устата му с марля, потопена с хлороформ, която бе измъкнал от найлонов плик само секунда преди това. Той пренесе политическия мъж горе, където имаше голяма, луксозна и пищно украсена баня, съблече го и леко го пусна в покритата с римски плочки вана, пълна с топла вода, като периодически поднасяше марлята с хлороформа, за да го държи в безсъзнание. С помощта на бръснач той срязва дълбоко вената на дясната му китка (сенаторът беше левак и естествено би използвал лявата си ръка, за да направи първото срязване) и пусна десницата му във водата. Дланта му веднага побеля поради бързото обезкървяване. Преди да пусне и бръснача във ваната, убиецът мина с него по вените на лявата му китка, но не я нарани дълбоко, защото, срязвайки вените и сухожилията на дясната си ръка, сенаторът не би могъл да държи здраво бръснача.

Седнал на ръба на ваната, поднасяйки марлята към устата и носа на сенатора всеки път, когато той простенваше или се канеше да се събуди, убиецът с благодарност споделяше този свещен ритуал на смъртта. Когато беше вече единственият жив в стаята, той благодари на покойника за това, че му бе дал възможност да изпита едно толкова интимно преживяване.

При друг случай би излязъл веднага от къщата, но онова, което бе видял на екрана, го върна отново в киносалона на първия етаж. И преди беше гледал порнографски филми в кината за възрастни в най-различни градове. От тях знаеше за разнообразните пози и техники в секса. Но порнографията, която видя върху екрана на този частен киносалон, беше съвсем различна от всичко видяно дотогава, защото сексуалните актове този път включваха употребата на вериги, белезници, кожени бичове, колани с метални шипове, както и други инструменти за нанасяне на телесни рани и мъчения. Невероятно, но красивите жени на екрана изглежда се възбуждаха от бруталността. Колкото по-грубо се отнасяха към тях, толкова по-буйно се отдаваха те на чувствената наслада. Всъщност жените дори молеха за още по-грубо и брутално отношение, молеха да бъдат малтретирани още по-садистично.

Той се настани в стола, от който бе измъкнал сенатора преди това, и се загледа в екрана, потънал в екстаз и попиващ всичко, което

се разиграваше върху него.

Когато касетата свърши, някакво автоматично устройство за избор на нови касети откри едно доста голямо помещение (то бе хитро скрито зад облицованата с дърво стена), в което имаше огромно количество касети от същия вид. Убиецът успя да види още позашеметяващи филми показващи деца в сексуални отношения с възрастни. Дъщери и бащи. Майки и синове. Братя и сестри. Сестри и сестри. Убиецът прекара цели часове в киносалона, изпаднал в транс, почти докато се съмна.

Поглъщаше.

Попиваше всичко. Всичко.

Мъртвецът във ваната навярно бе много мъдър приживе, за да стигне до поста на изтъкнат американски сенатор и политически лидер. Следователно, съвсем нормално беше личната му видеотека да съдържа най-различни материали от всякакъв вид, олицетворяващи интелектуалните и морални възгледи на покойника, както и философските му убеждения, които бяха твърде сложни и ексцентрични за средния кинолюбител, посещаващ, обществените кина. Какъв късмет за убиеца, че бе открил сенатора в частната му прожекторна зала, а не в кухнята, приготвящ нещо за хапване или с книга в леглото. Иначе никога не би му се открила такава възможност — да попие интелектуалното и духовно богатство, скрито в тайния килер на великия мъж.

Сега, свит като зародиш върху задната седалка на буика, той бе с временно нарушено зрение на едното око, прорязан и пронизан от куршуми, слаб и уморен, победен за момента, ала това не го отчайваше. Той има още едно предимство, освен приказните, целебни сили на могъщия си организъм, невероятната си енергичност, издръжливост и обстойните си познания за техниката на убийство. Еднакво важна с всичко изброено дотук беше онази мъдрост, която убиецът бе придобил от екраните, както на обществените, така и на частните киносалони. Точно тя щеше да осигури неговата крайна победа. Той познаваше онези велики тайни, които великите мъже съхраняват в тайни скривалища. Това са неща, от които жените истински се нуждаят макар и да не го осъзнават, неща, които и децата искат, въпреки че не смеят да говорят за тях. Убиецът разбира, че жена му и дъщерите му желаят и копнеят за спартанска дисциплина,

физическо насилие, сексуално подчинение и дори унижение. При първа възможност той ще задоволи най-дълбоките им и най-примитивни копнежи, което техният толерантен, но фалшив баща и съпруг явно не е в състояние да направи. И заедно те ще бъдат едно семейство, в което ще цари хармония и любов, ще споделят една съдба, свързани здраво винаги от тази едничка мъдрост и сила и чрез всеотдайните си сърца.

Убиецът се унася в дълбок, изцерителен сън, уверен, че след няколко часа ще се събуди в отлично здравословно състояние и по-силен от всякога.

На метър-два от него, в багажника на колата лежи мъртвият човек, някогашният собственик на буика — студен, вкочанен и без светли перспективи пред себе си.

Колко е хубаво да си специален, да си нужен, да имаш своя съдба!

[1] *Мълчанието на агнетата*. — Б.пр. ↑

[2] Лодкар превозващ душите на умрелите според гръцката митология. — Б.пр. ↑

[3] Свещена река в подземното царство. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

ЧАСЪТ ЗА ПРИКАЗКИ В КЪЩАТА НА ЛУДИЯ

*В миг щом надеждата ти
разума напусне,
там лудост нечестива ще се
спусне.*

*Животът човешки крепи се с
надежда,
но корени пуска и дава тя цвят
само в реалния свят.*

*За вълк и овца общ дом няма,
братлета,
освен на далечна и чужда
планета.*

*Орелът е създаден да лети, а не
да лази,
роден е мишки да убива, не да
пази.*

*На словото могъщо се щормът
подчинява.*

*Безоблачен живот тъй, даром
не се дава.*

*А майката-природа и добра е и
жестока,
тя за глупака и мъдреца
равнодушно повелява
еднаква да бъде съдбата безока.*

Природата разбъркала е
хорските съдби,

туй лесно проличава и по
нашите души.

Дори и не мечтаем за човешка
доброто.

Утоиите единствено са
наш'та зла съдба.

Книга на
преброените
тъги

Ние усещаме, че животът е мрачна
комедия, но навярно ще съумеем да преживеем
тази мисъл. Обаче твърде голяма част от
хумора ѝ минава покрай ушите ни, тъй като тя е
написана, за да развлича боговете.

Две изгубени жертви
Мартин Стилутър

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

1.

Веднага щом оставиха зад гърба си отбивката, където двойката мъртви пенсионери, лежеше, потънала във вечен покой, в уютната, малка трапезария на подвижната си къща, автомобилът с неразгадаемия Карл Клокър на волана пое по М-40^[1] към Оклахома Сити. Дру Ослет вдигна слушалката на служебния телефон с магнитноклетъчно устройство и позвъни в щаба, намиращ се в Ню Йорк Сити. Той докладва за развоя на събитията и поиска указания за действие.

Все пак телефонът, който Дру използваше, не се намирал в магазините за хиляда и една стоки и обикновеният гражданин не можеше да си го купи. Той предлагаше възможности, с каквито другите телефони не разполагали.

Апаратът бе включен чрез електрическата запалка към арматурното табло, както всички останали магнитноклетъчни изобретения; за разлика от тях обаче той можеше да работи буквално във всяка точка от земното кълбо, а не само върху територията на щата или района, в който се използваше. Също като електронната карта СУСП, телефонът имаше директна сателитна връзка и можеше безпрепятствено да се свърже с поне деветдесет процента от комуникационните сателити в орбита, минавайки през техните контролни станции на земята, можеше да се включва в най-съвършените подслушватели и охраняващи системи, да се свърже с всеки телефон, който пожелаеше, без да бъде регистрирано обаждането. Използваната телефонна компания никога нямаше да издаде сметка за разговора на Ослет с Ню Йорк, защото тя изобщо нямаше да знае, че такъв разговор е бил проведен през съответната им телефонна централа.

Дру Ослет говореше спокойно със своя човек в Ню Йорк, без да се страхува, че някой може да го подслушва, защото телефонът му

разполагаше и с разсейващо звука устройство, което той задействаше само с едно натискане на бутона. Същото устройство бе закрепено и върху телефона в щаба, което пък осигуряваше невъзможността да се подслушват обажданията, които Ослет приемаше оттам. За всеки, който би успял да засече и улови сигнала между Оклахома и Бит Епъл, думите на Ослет щяха да звучат като съвсем безсмислен брътвеж.

В Ню Йорк бяха уведомени за убийството на съпружителски пенсионери само дотолкова, доколкото властите в Оклахома можеха да го свържат с Алфи и Мрежата, което име те използваха помежду си, щом ставаше дума за тяхната организация.

— Нали не си оставил обувките там? — попитаха от Ню Йорк.

— Разбира се, че не! — отвърна Ослет, възмутен, загдето допускаха, че е толкова некомпетентен.

— А цялото електронно устройство в подметката...

— Обувките са тук, при мен.

— Те са излезли направо от лабораторията. Всеки, който разбира, ще се насере, ако ги види, а може и да...

— Обувките са при мене — натърти Ослет.

— Добре. Окей, тогава нека да намерят труповете и да си бият главите в стените, чудейки се кой го е извършил. Това не ни засяга. Друг да му мисли.

— Именно.

— Скоро пак ще се свържа с тебе.

— Разчитам — отвърна Ослет.

Ослет затвори и зачака отговор от щаба. Перспективата да навърти още около сто и петдесет километра през черната пустош в компанията единствено на Клокър го изпълваше с тягостно чувство. За щастие обаче Дру Ослет се бе подсигурил с шумно и увлекателно занимание. Той измъкна изпод шофьорската седалка една компютърна игра и надяна слушалките върху ушите си. Скоро се почувства щастлив, забравил напълно за мрачния селски пейзаж наоколо, погълнат изцяло от предизвикателствата на бързата игра.

Светлините на града изпъстриха нощта, когато Ослет отново вдигна поглед от миниатюрния екран, в отговор на потупване по рамото от страна на Клокър. Лъскавият телефон на пода, между краката му звънеше.

Човекът от Ню Йорк говореше така мрачно и унило, сякаш току-що се бе върнал от погребението на майка си.

— За колко можеш да стигнеш до летището в Оклахома Сити?

Ослет предаде въпроса на Клокър.

Безизразното лице на Карл Клокър не трепна, когато той каза:

— Трийсет-четир'сет минути... разбира се, ако материята на реалността на се усуче някъде по пътя.

На човека от Ню Йорк Ослет предаде само предполагаемото време, за което можеха да стигнат в Оклахома Сити, премълчавайки елемента на научна фантастика в изказването на Клокър.

— Отидете там, колкото е възможно по-бързо — каза човекът от Ню Йорк. — Ще летите за Калифорния.

— Къде в Калифорния?

— Летище Джон Уейн, Ориндж Каунти.

— Имате ли някакво известие за Алфи?

— Да се шибам в гъза, ако зная какво имаме!

— Моля те, не придавай на отговорите си такова шибано техническо звучене — рече Ослет. — Губим си времето.

— Когато стигнете летището в Оклахома, иди в някоя будка и си купи един брой на списание „Пийпъл“ — страници шейсет и шеста, шейсет и седма, шейсет и осма — и тогава ще знаеш толкова, колкото знаем и ние.

— Ти да не ме занасяш нещо?

— Току-що разбрахме за това.

— За кое? — попита Ослет. — Виж, изобщо не ми пука за последния голям скандал в британското кралско семейство, нито пък ме е грижа каква диета спазва Джулия Робъртс, за да поддържа линията си...

— Страници шейсет и шеста, шейсет и седма и шейсет и осма. Когато ги прочетеш, обади ми се. Май сме се насадили върху варел пълен с бензин и някой тъкмо е драснал клечката.

От Ню Йорк затвориха, преди Ослет да успее да каже нещо.

— Отиваме в Калифорния — каза той на Клокър.

— Защо?

— Хората от списание „Пийпъл“ смятат, че там ще ни хареса — отвърна Ослет, решавайки да натрие носа на мъжата Клокър с неговия собствен навик да отговаря непълно.

— Ами да — рече Клокър, сякаш току-що казаното от Ослет беше нещо, което от само себе си се разбираше.

Като минаваха през покрайнините на Оклахома Сити, Ослет с облекчение и радост забеляза първите признаци на цивилизация... макар че той лично предпочиташе да си пръсне черепа, отколкото да живее тук. Дори в най-натоварените си часове Оклахома Сити не ангажираше неговите пет сетива така, както бе в Манхатън. Ослет не само се нуждаеше от пълно натоварване на сетивата, той намираше, че това е жизнена необходимост като храната и водата, която бе по-важна и от секса.

В Сиатъл бе по-добре, отколкото в Оклахома Сити, макар че все още не можеше да се сравнява с Манхатън. За град имаше прекалено много небе и съвсем малко блъсканица. Истинско безобразие! В сравнение с други места, улиците му бяха толкова тихи, а хората така необяснимо... *спокойни*. Човек би си помислил, че жителите на Сиатъл не знаеха какво ги очаква. Очакваше ги онова, което очакваше и всички други — рано или късно те също щяха да умрат.

Вчера в два часа следобед той и Клокър чакаха на летището в Сиатъл. Беше неделя и Алфи трябваше да пристигне от Канзас Сити, Мисури. Боингът кацна с осемнадесет минути закъснение, но Алфи го нямаше.

Ослет управляваше Алфи вече година и два месеца (това бе и целият период на работа от страна на Алфи) и нищо подобно не се бе случвало преди. Алфи неизменно се появяваше точно, където трябваше, отиваше точно там, където го изпращаха, винаги изпълняваше задачата, която му поставяха и беше точен като японски кондуктор. Точен до вчерашния инцидент.

Ослет и Клокър не изпаднаха веднага в паника. Възможно беше да се е случило нещо необичайно (някакво пътно произшествие), което бе забавило Алфи по пътя му към летището и той бе изпуснал самолета си.

Разбира се, в мига, в който Алфи се отклонеше от програмата си, една „вътреклетъчна команда“, имплантирана дълбоко в подсъзнанието, трябваше да задейства и да го накара да се обади във Филаделфия, за да докладва изменението в програмата. Но точно това им беше лошото на вътреклетъчните команди: понякога те бяха

толкова дълбоко вкарани в съзнанието на субекта, че си оставаха там и не излизаха на повърхността.

Докато Ослет и Клокър чакаха на летището в Сиатъл, за да разберат дали тяхното момче няма да пристигне с някой по-късен полет, един таен служител на Мрежата отиде до мотела в Канзас Сити, където бе отседнал преди това Алфи, за да провери дали не е там. От Мрежата се тревожеха, че тяхното момче навярно е захвърлило на боклука цялата си програма и обучение, както ставаше с информацията, съхранена в компютъра, щом се счупеше хард дискът, в който случай бедният глупчо сигурно все още бе в стаята си в състояние на дълбока апатия. Обаче Алфи не беше в мотела.

Нямаше го и в следващия самолет от Канзас Сити за Сиатъл. С частния самолет на един от привържениците на Мрежата Ослет и Клокър излетяха от Сиатъл. Когато в неделя вечерта пристигнаха в Канзас Сити, изоставената от Алфи кола под наем бе вече намерена в един жилищен квартал в Топека, на около час път в западна посока. Вече не можеха да се залъгват и трябваше да погледнат истината в очите — трябваше да се справят с едно лошо момче. Алфи се беше развилнял.

Разбира се, невъзможно беше Алфи да се разбеснее. Можеше да изпадне в състояние на апатия — да. Но да побеснее — не! Всеки, който добре познаваше програмата му, бе дълбоко убеден в това. Всички бяха така уверени — както екипажа на „Титаник“, преди да се целуне с айсберга.

Тъй като имаха възможност да слушат полицейските съобщения в Канзас Сити и другаде, в Мрежата знаеха, че Алфи е убил двете набелязани жертви, докато са спали някъде между полунощ в събота и един часа в неделя. Дотогава той се бе движил като по часовник.

След това не можеха да кажат какво се бе случило. Трябваше да допуснат, че нещо в Алфи бе превъртяло и някъде около един часа в неделя сутринта — средно континентално време — той бе избягал, което означаваше, че след три часа се изпълваха точно две денонощия, откакто Алфи бе неуправляем.

„Би ли могъл да стигне с кола до Калифорния като кара в продължение на четиридесет... или осемдесет часа?“, чудеше се Ослет, докато Клокър свиваше по локалното платно, водещо към летището на Оклахома Сити.

Те вярваха, че Алфи се намира някъде в кола, защото в жилищния квартал, където беше изоставена наетата кола, бе открадната някаква хонда.

От Канзас Сити до Лос Анжелос Алфи трябваше да измине около две хиляди и осемстотин километра. Можеше да измине това разстояние за много по-малко от четиридесет и осем часа, ако беше решен само да кара, без да спи. Той можеше да издържи три-четири нощи без сън и бе решителен и упорит като някой политик, преследващ всеки заплашващ да се изплъзне долар.

В неделя през нощта Ослет и Клокър заминаха за Топека — трябваше да разгледат изоставената кола под наем. Надяваха се да разберат нещо за техния опак убиец.

Поради това, че Алфи бе достатъчно умен, за да не използва кредитните карти, с които го бяха снабдили (по тях можеха лесно да го открият) и тъй като притежаваше отлични умения необходими за извършването на въоръжен грабеж, те използваха някои от тайните служители на Мрежата, за да получат достъп и да прегледат компютърните данни в полицията на Топека. Откриха, че един малък магазин за хранителни стоки бе ограбен вероятно от няколко неизвестни лица някъде към четири часа сутринта в неделя. Служителят бе застрелян с един куршум в главата. Раната била смъртоносна, а по изстреляната гилза се установило, че убиецът е използвал девет милиметрово оръжие. Оръжието на Алфи беше „Хеклер и Кох“ П7 — девет милиметров парабел.

Комплект болтове бе последната покупка, регистрирана от касиера, няколко минути преди да бъде убит, което полицията бе установила, след като бе прегледала компютърните данни за закупените стоки. Покупката, направена от бандитите, бе твърде голяма за такова магазинче: няколко пакета наденички „Слим Джим“, соленки, фъстъци, малки понички, шоколадови десерти и други, високо калорични неща. С неговия скоростен метаболизъм Алфи трябваше да се запаси с такива храни, предвиждайки краткотрайна дрямка някъде по пътя.

И точно в този момент те бяха изгубили дирите му за дълго време.

От Топека по междущатската магистрала № 70 той можеше да отиде чак в Колорадо... или на север, по федералния аутобан № 75...

или пък на юг, тръгвайки по някое шосе, можеше да отиде в Чануте, Фридония, Кофивил... на югозапад — до Уичита. Навсякъде!

Теоретически, само минути преди да го обявят за неуправляем, те биха могли да задействат предавателя в подметката на обувката му посредством микровълнов сигнал, разпратен до всички щати от някой сателит. След това можеха да използват някои следящи, геосинхронни спътници, за да засекат местоположението на Алфи, да го хванат и само за няколко часа да го отведат обратно вкъщи.

Обаче бяха изникнали проблеми. Винаги имаше проблеми. Целувката на айсберга.

Чак в понеделник, следобед те откриха микропредавателя, скрит в обувката на Алфи. Сигналът идваше от Оклахома, близо до границата с Тексас. Ослет и Клокър бяха в Топека в положение на готовност. Отлетяха за Оклахома Сити, а там наеха кола и тръгнаха по Междущатската магистрала № 40, снабдени с електронната карта, която ги бе отвела при мъртвите пенсионери и чифт спортни обувки. Подметката на едната бе срязана и от нея се подаваше електронна платка.

Сега Ослет и Клокър бяха отново на летището в Оклахома Сити, клатейки се напред-назад като две оловни топчета от най-бавната електронна машина за игри, позната в целия свят. Когато стигнаха в службата за наемане на коли и оставиха колата, Ослет вече беше готов да крещи. Единствената причина, поради която не се развика, бе тази, че нямаше кой да го чуе, освен Карл Клокър. Все едно да вие към луната.

На летището той отиде до един павилион за вестници и си купи последния брой на списание „Пийпъл“.

Клокър пък си купи пакетче дъвки „Джуси Фрут“, значка с надпис: „ВИДЯХ ОКЛАХОМА — СЕГА МОГА ДА УМРА“ и изданието с меки корици на центрилионната по ред, романизирана версия на „Стар Трек“.

Навън пешеходната зона нито гъмжеше от хора, нито пък тълпата бе така пъстроцветна, както на летище „Кенеди“ или „Ла Гуардия“ в Ню Йорк. Ослет седна на една пейка, заобиколена от хилава растителност в големи саксии. Той прелисти списанието, докато стигна до шестдесет и шеста и шестдесет и седма страница.

Мистър убийство

В южна Калифорния писателят на криминални романи, Мартин Стилутър вижда мрак и злост там, където други виждат само ярко слънце.

Заглавието, разпростряло се върху двете съседни страници, поставяше началото на материал, заемащ цели три. По-голямата част от първите две беше заета от снимка на писателя. Здрав. Зловещи облаци. Призрачни дървета като фон. Особен ъгъл на снимане — сякаш авторът бе замахнал към камерата. Чертите на лицето му бяха разкривени, очите му блестяха от отразената светлина. Приличаше на зомби или на някой побъркан убиец.

Очевидно този тип беше пълен глупак и отвратителен нахалник, който сам си правеше реклама и с радост би се дегизирал и като Агата Кристи стига с това да можеше да повиши продажбата на книгите си. Или може би щеше да се съгласи да направят от името му търговска марка за зърнени храни: *Мекици „Мартин Стилутър“* — приготвят се от овесено брашно и тайнствени, едрозърнести продукти; във всяка кутия има по една фигура на общо единадесет убити. Всеки е очистен по различен начин, всички рани са отбелязани в яркочервено; започнете да събирате днес и оставете нашите едрозърнести продукти да ви прочистят червата!

Ослет прочете текста на първа страница, но все още не разбираше защо статията бе качила кръвното на неговия човек от Ню Йорк в инфарктната зона. Като се зачете в материала за Стилутър, Ослет си помисли, че заглавието трябва да бъде „Мистър Досада“. Ако този тип все пак дадеше името си на някоя фирма за производство на мекици, изобщо нямаше да има нужда от едрозърнести продукти, тъй като от самото име на човек *направо* му се досираше.

Дру Ослет мразеше книгите със страстта, с която някои хора мразят да ходят на зъболекар. Той смяташе, че хората, които ги пишат (особено авторите на романи), са родени в неподходящо за тях време. Мислеше също, че те трябва да се заловят с истинска работа в областта на компютърния дизайн, кибернетичното управление, науките за космоса или приложната фиброоптика — изобщо все науки, които можеха да подобрят живота тук на земята във време, когато човек

загърбеше едно цяло хилядолетие. Като средство за развлечение, книгите бяха толкова мудни! Писателите непременно държаха да въведат читателите си в съзнанието на своите герои, за да покажат мислите им. Във филмите изобщо нямаше такова нещо! Те никога не въвеждаха зрителя в мозъка на някого. Въпреки че филмите също можеха да покажат какво мисли даден герой, кой е тоя зрител, дето на всяка цена ще поиска да бъде въведен в мозъка на Силвестър Сталоун, Еди Мърфи или Сюзън Сарандън, за бога?! Всички книги бяха прекалено *интимни*! Не беше важно какво мислят хората, а какво вършат. Екшън и бързина! Тук, пред прага на едно ново високо техническо столетие само две думи бяха важни: екшън и бързина.

Ослет обърна втората страница и видя още една снимка на Мартин Стилиуотър.

— Мама му стара!!!

На втората снимка писателят седеше зад бюрото си с лице към камерата. Светлината бе особена, тъй като идваше главно от някаква лампа с матов абажур, разположена зад него и малко встрани. Тук обаче той изглеждаше съвсем различен от зомбито на първата снимка.

Клокър седеше в другия край на пейката като огромна, дресирана мечка, облечена в човешки дрехи, която търпеливо чакаше цирковия оркестър да засвири познатата мелодия. Той бе изцяло погълнат от романа „*Стар Трек*“ и не откъсваше очи от главата „*Спок хваща трипер*“ или както там се наричаше тази тъпа глава.

Като вдигна списанието така, че и Клокър да може да го види, Дру Ослет каза:

— Погледни това!

Клокър все пак първо довърши изречението, което четеше, и чак тогава погледна списанието.

— Това е Алфи.

— Не, не е.

Клокър премляска със сочната^[2] си дъвка и рече:

— Ама е същият като Алфи.

— Тук нещо никак не е наред.

— Изглежда точно като него.

— Целувката на айсберга — каза Ослет със злокобен глас.

— А? — рече Клокър и свъси чело, озадачен.

Кабината в удобния дванадесет местен, частен самолет беше обзаведена с много вкус и велур в топли, бежово-кафяви тонове, както и съвсем гладка и лъскава кожа в контрастен цвят и няколко акцента в тревисто зелено. Клокър седеше в предната част на самолета и четеше „Чуждоземна проктологична заплаха“ или както там се наричаше шибания, евтин роман, в който се бе вдълбочил. Ослет седеше в средната част на салона.

Докато все още се издигаха над летището в Оклахома Сити, той позвъни на своя човек в Ню Йорк.

— Окей, видях „Пийпъл“.

— Като ритник в мутрата, нали? — рече човекът от Ню Йорк.

— Какво става тук?

— Още не знаем.

— Мислиш ли, че приликата е случайна?

— Не! Боже господи, та те са като еднояйчни близнаци!

— А аз защо отивам в Калифорния? За да се полюбувам на този мухляв писател ли?

— А може би и за да намериш Алфи.

— Мислиш ли, че Алфи е в Калифорния?

Човекът от Ню Йорк каза:

— Ами той трябва да е отишъл все някъде. Освен това, когато прочетохме статията в „Пийпъл“, ние се опитахме да научим нещо повече за Мартин Стилутър и веднага разбрахме, че в къщата му в Мишън Виехо се е случила беда през днешния ранен следобед и по-късно вечерта.

— Каква беда?

— Има полицейски доклад, но още не е вкаран в компютъра им, така че нямаме достъп до него. Мъчим се да се доберем до някое копие. Работим по въпроса. Засега знаем само, че някой е влязъл с взлом в къщата. Очевидно Стилутър е застрелял някакъв тип, но онзи е офейкал.

— Смяташ ли, че има нещо общо с Алфи?

— Тук никой не е голям почитател на случайностите.

Бръмченето на самолетните двигатели сякаш позатихна. Самолетът преустанови да набира височина, зае хоризонтално положение и се понесе напред с обичайната си скорост.

— Но откъде Алфи ще знае за Стилуютър? — попита Ослет.

— Може би чете „Пийпъл“ — рече човекът от Ню Йорк и нервно се засмя.

— Ако мислиш, че нападателят е Алфи, защо му е да преследва този човек?

— Още нямаме своя теория.

Ослет въздъхна.

— Чувствам се така сякаш съм в някаква небесна тоалетна, в която сам Бог пуска водата.

— Може би трябваше повече да внимаваш при управлението му.

— Това не беше грешка в управлението му — рече троснато Ослет.

— Хей, аз в нищо не те обвинявам! Просто ти казвам какво се говори тук.

— Струва ми се, че главната грешка е в спътниковия контрол.

— Не можем да очакваме, че ще го открием, след като той си е свалил обувките.

— Но как така трябваше да мине цял ден и половина, за да бъдат открити проклетите му обувки?! Лошо време над средния запад, слънчеви изригвания, магнитни бури, твърде голяма площ при първоначалното търсене. Извинения, извинения, извинения...

— Те поне имат *някакви* — каза доволно човекът от Ню Йорк.

Ослет кипна вътрешно, ала нищо не каза. Мразеше, когато е далеч от Манхатън. Сянката на самолета едва-що навлизаше над територията на града, и вече наизвадиха ножове. Амбициозните пигмеи започнаха да се мъчат да сринат репутацията му или поне да я смалят до своите размери.

— Един от ръководителите ще те посрещне в Калифорния — каза човекът от Ню Йорк. — Той ще те информира за всичко.

— Страхотно!

Ослет изглежда намръщено слушалката и натисна копчето „КРАЙ“, прекъсвайки разговора.

Имаше нужда да пийне нещо.

Освен пилот и помощник-пилот екипажът включваше и стюардеса. Ослет натисна бутона върху страничната облегалка на стола и за секунди стюардесата дотича от задната част на самолета. Той ѝ поръча двоен скок с лед.

Момичето, красива блондинка, бе облечена във винена блузка, сива пола и сиво сако от същата материя. Ослет се обърна на стола си и я изгледа, докато тя се отдалечаваше по пътеката.

Запита се дали е лесна за сваляне. Ако можеше да я омае, тя навярно щеше да му позволи да я обладае в тоалетната и да я чука прав.

Цяла минута Ослет се наслаждаваше на тази своя фантазия, но след това действителността се изправи пред него и той отпъди жената от мислите си. Дори да беше лесна, последиците винаги бяха неприятни. След това тя сигурно щеше да иска да седи до него — през целия път чак до Калифорния — и да споделя с него своите мисли и чувства, като се започнеше от любовта, съдбата и смъртта и се стигнеше до значението на диетичните храни. Ослет не даваше и пет пари за нейните мисли и чувства. Интересуваше го само онова, което тя можеше да направи. Не беше в настроение да се прави на някой много чувствителен тип от края на миналия век.

Когато стюардесата донесе уискито, той я попита какви видеокасети се намират на борда на самолета и тя му даде списък с четиридесет заглавия. Най-хубавият филм на всички времена фигурираше сред тях: *Смъртоносно оръжие 3*. Дру Ослет не си спомняше вече колко пъти го бе гледал, но удоволствието му от филма изобщо не намаляваше с повторенията. Беше идеалният филм на века, защото нямаше кой знае колко сложна сюжетна линия, която да следваш, нито пък беше нужно зрителят да следи как героите се развиват и променят. Беше съставен от отделни серии, заредени само със суперекшън и трясъкът, който се разнасяше от екрана се равняваше на шума от състезания с фургони на добитък, съчетан с концерт на състава „Мегадет“.

Четири отделни монитора позволяваха да се прожектират четири различни филма за четирима пътника. Стюардесата пушна *Смъртоносно оръжие 3* на екрана, намиращ се най-близо до Ослет и му подаде слушалките. Той ги сложи на главата си, увеличи звука до възможния максимум, облегна се назад и се ухили.

По-късно, когато вече бе изпил уискито си, Ослет се унесе в дрямка, докато Дени Глоувър и Мел Гибсън крещяха нещо неразбираемо един на друг, вилнееха пожари, трещяха картечници, избухваха бомби, а музиката гърмеше...

[1] Междущатска магистрала. — Б.пр. ↑

[2] *Juicy Fruit* (англ.) — сочен плод. — Б.пр. ↑

2.

В понеделник през нощта те спаха в две съседни стаи с междинна врата, намиращи се в един мотел в Лагуна Бийч. Класата на хотелската база не беше нито пет, нито дори четири звезди, но стаите бяха чисти, а в баните и тоалетните имаше достатъчно на брой, нови и пухкави хавлиени кърпи. Празникът бе отминал, а до летния туристически сезон имаше още много време. Ето защо половината от стаите на мотела бяха празни и, макар че беше недалеч от тихоокеанската магистрала, мястото бе тихо.

Случилото се през деня вече оказваше своето въздействие. Пейджи се чувстваше така, сякаш не бе спала цяла седмица. Дори леко изтърбушения и неравен дюшек ѝ се струваше като легло от пухкави облаци, в което можеха да спят само богове и богини.

За вечеря хапнаха пица в стаята. Марти излезе навън, за да купи храната. Донесе също и салата и плодова торта с дебел слой карамел от близкия ресторант.

Връщайки се с храната, блед и с хлътнали очи, той трескаво се втурна в стаята, като едва успяваше да придържа кутиите. Отначало Пейджи помисли, че Марти е видял двойника си някъде наблизо, но после разбра, че той е очаквал или да не ги намери в стаята, или да ги намери, но... мъртви.

Външните врати и на двете стаи имаха здрави резета със секретни брави и предпазни вериги. Те ги заключиха, пуснаха резетата, сложиха веригите, както и по един тежък стол, който да подпира бравата на всяка врата отдолу.

Нито Пейджи, нито Марти можеха да си представят как Другият би могъл да се добере до тях. Така или иначе, те подпряха бравите на вратите със столовете. Подпряха ги здраво.

Невероятно, но въпреки изживяния ужас, децата драговошно се оставиха да бъдат убедени от баща си, че тази нощувка вън от дома е специално организирано развлечение за тях. Те не бяха свикнали да отседат в мотели и затова всичко, като се започнеше от леглата, които можеха да вибрират, ако в процепа се пуснеше монета, и се стигнеше до безплатните пликове, листа за писма и ароматни сапунчета, беше

изключително екзотично и забавно за тях и поглъщаше всичкото им внимание.

Особено интересно им се стори, че върху тоалетните чинии в двете тоалетни бяха прикрепени хартиени ленти, с надписи на три езика, уверяващи клиентите, че санитарният възел е хигиенизиран. От това Емили заключи, че някои клиенти сигурно са „истински прасета“, на които не им стига ума да се сетят, че трябва да почистят след себе си. Шарлът пък започна да си мисли дали тоалетните са били дезинфекцирани само със сапунен разтвор и лизол или бяха използвани и други по-специални средства като огнехвъргачки или радиация.

Марти бързо стигна до интелигентното заключение, че много по-екзотичните аромати на безалкохолните напитки от хотелските автомати, каквито те нямаха вкъщи, щяха също да ги очароват и да повдигнат духа им. Той им купи шоколадов шейк, „утринна роса“, искрящ гроздов сок, черешов нектар, „Мандаринова наслада“ и ананасов газиран сок. Четиримата се настаниха върху двете големи легла в едната стая и разположиха около себе си върху покривките на леглата и нощните шкафчета опаковки с храна и бутилки с разноцветни сокове. До края на вечерята Шарлът и Емили отпиваха от всяка напитка, което изнерви Пейджи.

Практиката ѝ на консултант отдавна ѝ бе показала, че децата са потенциално по-устойчиви от възрастните, когато ставаше въпрос за травма. Тази тяхна способност се проявяваше най-добре, когато децата живееха в здраво семейство, получаваха много нежност и любов и усещаха, че са почитани и обичани. Изведнъж тя се почувства горда, загдето нейните собствени дъщери се проявяваха като емоционално гъвкави и силни... И тогава, обхваната от някакво мимолетно суеверие, Пейджи почука с кокалчетата на пръстите си върху дървената табла на леглото, молейки мълчаливо Бог да не ги наказва — нея и децата — заради нейната гордост.

За най-голяма изненада на родителите си, щом се изкъпаха и сложиха пижамите си, щом легнаха на леглата в съседната стая, а завивките им бяха грижливо подпъхнати, Шарлът и Емили пожелаха Марти да спази часа са приказките и да продължи историята в стихове. Пейджи осъзнаваше, че между измислената поема и развоя на последните страшни събития в живота им се забелязва известна

обезпокоителна, макар и случайна прилика. Тя бе сигурна, че Марти и момичетата също я забелязват. И все пак Марти изглеждаше така доволен от възможността да прочете собствените си стихове на своите деца, както те бяха нетърпеливи да ги чуят.

Той постави стола си в долния край и точно между двете легла. В бързината, с която прибраха багажа си, Марти все пак бе успял да си спомни за тетрадката, озаглавена: *Приказки за Шарлът и Емили*, със защипаното върху нея фенерче за четене. Той седна и вдигна тетрадката пред очите си.

Ловната пушка беше на пода, от едната му страна.

Пистолетът беше върху нощното шкафче, откъдето Пейджи можеше да го грабне за секунда.

Марти изчака тишината да се превърне в нетърпеливо очакване.

Картината много приличаше на онази, която Пейджи бе наблюдавала безброй пъти в детската стая в дома им. Имаше само две различия: огромните легла правеха Шарлът и Емили да изглеждат помалки — като герои от някоя детска приказка — бездомни мъничета, промъкнали се в замъка на великана, за да похапнат от неговата овесена каша и да полудуват из стаите на великанския палат. Другата разлика беше, че светлината идваше не само от фенерчето за четене, защипано за тетрадката. Лампата върху нощното шкафче също светеше и щеше да остане така през цялата нощ — единствено по този начин момичетата бяха признали страха си.

Изненадана от собственото си нетърпение и от насладата, с която очакваше да чуе продължението на поемата, Пейджи седна в долния край на леглото на Емили.

Тя се чудеше кое прави приказките така желани за хората — почти като храната и водата — и кое караше хората да ги желаят повече в тежки моменти, отколкото в добри. Киното не е имало никога толкова много почитатели, както в годините на най-тежката криза. Продажбата на книги често се покачваше в години на глад и инфлация. Това не бе само нужда хората да се развлекат малко и да забравят грижите и тревогите си. Беше нещо по-дълбоко и по-загадъчно.

Когато стаята притихна в очакване и мигът за четене настъпи, Марти започна. Тъй като Шарлът и Емили настояха да им бъде прочетено всичко, което вече бяха чули в събота и неделя вечер, той зачете отначало и стигна до момента, в който злият двойник на дядо

Коледа се изправяше пред къщата Стилуютьор, с намерение да разбие вратата и да влезе вътре.

*С щанга, отвертки, шперц и клещи
той бързо отваря всички врати.
Влиза във кухнята и ето на,
— вече започва голяма бея!
Отваря хладилника, тортата поглъща,
обръща наопаки цялата къща.
Млякото разлива, подът е покрит с брашно,
с размазана туршия, пудинг и черешово руло.
Хляба натрошва — тук ръжен, а там бял
в чушките изплюва се, ни лук
мирисал, нито ял.*

- Олеле, ужас! — прошепна Шарлът.
- Ти май подмокри гащите — ухили се Емили.
- А чушките с какво ли са? — попита Шарлът, озадачена.
- С кайма — отвърна Пейджи.
- Гррр! Тогава нищо чудно, че се е изплюл в тях!

*На таблото до вратата
съзира рисунки на децата:
на Емили — усмихнати и весели лица,
на Шарлът — летящи слончета в нощта.
Дядо Коледа изважда червена химикалка
кикоти се, размахва я, сякаш е бухалка.
Той всичко желае да върши напук,
надрасква по рисунките думата: „боклук“!*

— Дядо Коледа е критик! — ахна Шарлът и размаха малките си юмручета във въздуха.

— Критици! — издума презрително Емили, извърщайки очи нагоре така, както бе виждала да прави татко ѝ.

— Боже мой! — възкликна Шарлът и покри лицето си с ръце. — В нашата къща има критик!

— Нали ти *казах*, че приказката е страшна? — рече Марти.

*Кикоти се лудешки и продължава с белите,
гаден е и злобно върти си очите.
Микровълновата печка напълва до върха
с пет килограма сурови зърна.
Пуканки едва ли ние ще ядем —
по-добре да бягаме, иначе ще мрем.
От кухнята изскача, същински тайфун,
фурната ни скоро ще направи БУМ!*

— Пет килограма! — повтори слисано Шарлът, повдигна глава от възглавницата си, изправи се на лакти в леглото и продължи разпалено. — Уаау! Ще ни трябва багер и самосвал, за да вземем всички тия пуканки! Като се изпукат ония ми ти зърна... Ами то всичко ще стане само в пуканки — лавини от пуканки, планини от пуканки! Ще ни трябва цял варел с карамелизирана захар и един милиард пакетчета масло, за да ги приготвим. Ще въргаляме гъзовете си в пуканки!

— Какво каза? — попита Пейджи.

— Казах, че ще ни трябва багер...

— Не, другата дума, която каза!

— Коя дума?

— Гъзове! — рече Пейджи, ядосана.

— Но това не е лоша дума.

— Така ли?

— По телевизията я казват почти през цялото време.

— Не всичко, което казват по телевизията е интелигентно и изискано — рече Пейджи.

Марти сложи тетрадката между коленете си и добави:

— Всъщност напоследък едва ли нещо е.

Пейджи се обърна към Шарлът и каза:

— По телевизията съм виждала как някои хора полетяват с колите си в пропастта, как други отравят бащите си, за да наследят

богатствата им, как се бият с мечове, ограбват банки... и всякакви други неща, за които *горчиво* ще съжалявате, ако ви спипам, че ги вършите.

— Особено, когато става дума за отравянето на бащите — рече Марти.

— Окей — съгласи се Шарлът. — Вече няма да казвам „гъз“.

— Добре.

— А какво да казвам вместо „гъз“? „Задник“ може ли?

— Как ти се струва „дупе“? — попита я Пейджи.

— Ами... става.

Като едва се сдържаше да не се разкикоти и не смеейки да погледне към Марти, Пейджи каза:

— Опитай като начало да казваш „дупе“, след това като пораснеш още малко, можеш постепенно да започнеш да казваш задник и най-накрая, когато станеш вече съвсем голяма, ще можеш да казва и „гъз“.

— Е, така вече е честно — съгласи се Шарлът и се отпусна отново върху възглавницата си.

Емили, която до този момент бе запазила мълчание, смени темата на разговора.

— Пет килограма сурови зърна не могат да се съберат в микровълновата фурна — каза тя.

— Разбира се, че могат! — възкликна уверено Марти.

— Не вярвам.

— Проверил съм това, преди да започна поемата — рече твърдо той.

Емили недоверчиво се намръщи.

— Нали *знаеш* как проверявам всичко?! — не се предаваше Марти.

— Може би този път не си — каза Емили със съмнение в гласа.

— Пет килограма! — рече Марти.

— Толкова много царевични зърна!

— Май че в къщата има *още един* критик — обърна се Марти към Шарлът.

— Окей — каза най-накрая Емили. — Продължавай, почети ни още.

Марти повдигна едната си вежда и попита:

— Наистина ли искаш да чуеш още от тази непроверена и неубедителна измишльотина?

— Каквото и да е, искам още — призна Емили.

Като пусна една престорено дълга въздишка, Марти погледна крадешком към Пейджи, взе тетрадката в ръце и отново зачете:

*Слиза надолу — подъл и зъл,
лошо да стори тук е дошъл.
Вижда играчките, зърва елхата...
тежко и горко сега на децата!
„Техните подаръци аз в миг ще натроша,
ще ги чупя и мачкам чак до сутринта!
Всичко ще извадя, а утре гледай ти:
обелки, изпразнения и портокалови кори,
жаби, мъртви рибки и котешки черва
— всичко туй за вас е!
Ха-ха-ха-ха-ха!“*

— Няма да му се размине — рече Шарлът.

— Може и да му се размине — каза Емили.

— Няма!

— Кой ще го спре?

*Шарлът и Емили вече са в леглата,
мечти за дядо Коледа изпълват им сърцата.
Нечии стъпки чуват се в мрака...
мишка ли бе, жаба ли грозно изквака?
Двете момичета стават, широко отварят очи,
вглеждат се в тъмното, слушат —
сякаш там някой шепти...
Предчувствие някакво или пък страшна прокоба?
Лош дъх се разнася наоколо —
мъртвец ли е станал от гроба?
— Има тук нещо — Емили тихо прошепва,
Шарлът зад нея пристъпва*

и окото им даже не трепва!

Това развитие на нещата — Шарлът и Емил и като главните герои в разказа — очарова момичетата. Те извърнаха глави една към друга и се спогледаха, усмихнати.

Шарлът повтори въпроса на Емили:

— Кой ще го спре?

— Ние! — възкликна Емили.

— Хм... може би — рече Марти.

— Олеле! — промълви Шарлът.

Емили побърза да я успокои.

— Не бой се! Татко просто иска да ни държи в напрежение. Ще го спрем и още как!

*В гостната, долу — под елховото дърво
някой хихика и играе хоро.*

Близък на дядо Коледа това е —

подаръците хвърля из цялата стая!

Лоши поставя, а хубавите взима —

дълго е търсил в лютата зима...

из шахти подземни, канали и мазета

за добри и лоши момичета, момчета...

На Лоти^[1] часовника прибира в торбата,

а нещо грозно стиска за нея в ръката.

Но Лоти е послушна, много е добричка —

мата и татко слуша тя за всичко.

На Емили подаръкът увит е в хартия.

Какво ли се крие в голямата кутия?

Туй кукла говореща е! Колко е красива!

Дядо Коледа подхилва се и ръце потрива.

За Емили приготвил е не жаба пъпчива!

Той грабва от торбата някаква пихтия

и бързо я пъхва в нейната кутия!

— Мамо, какво може да е? — попита Шарлът.

— Навярно онези мръсни чорапи, които преди шест месеца пяхна някъде.

Емили се изкикоти, а Шарлът рече:

— Ще ги намеря аз някой ден тия пусти чорапи!

— Ако това има в моята кутия, аз не ща да я отворя — каза Емили.

— Не искам да я отворя — поправи я Пейджи.

— Никой няма да я отвори — успокои Емили майка си, без да е разбрала забележката ѝ — Пфю!

*По пижамки и боси тръгват децата
и ето ги след малко излизат от вратата.
По стълбите слизат тихо и полека.
Толкова безшумни са малките крачета!
Телцата им са крехки, юмручетата — леки,
какво ли ги очаква по житейските пътеки?
Плахо пристъпват двете към елхата
ни таекуондо знаят, нито пък карате.
Двойникът омразен всичко умее,
в сърцето му пъклено желание тлее.
Гранати ли, бомби ли те държат в ръце?
Отговорът, милички, е: не, не и не!
Спускат се децата покрай тъмните стени
гномът-убиец зорко ги следи
престъпници ужасен е — жива проказа,
но двете ще се справят с тази зараза!
Убиецът не може да ги победи,
защото те са смели, а са и сестри!*

Шарлът войнствено размаха юмручето си във въздуха и каза:

— Сестри!

— Сестри! — повтори след нея Емили и също размаха юмруче.

Когато разбраха, че за тази вечер баща им няма да продължи поемата, двете момичета пожелаха той да им прочете стиховете още веднъж. Пейджи с изненада откри, че и тя чака с нетърпение да ги чуе.

Макар че се преструваше на уморен и въпреки желанието му да го придумват, Марти щеше да бъде разочарован, ако момичетата не го бяха помолили да им прочете стиховете отново.

Когато Марти прочете и последния стих, Емили само успя да прошепне сънено: „сестри“, а Шарлът вече похъркваше тихичко.

Марти премести безшумно стола в ъгъла, откъдето го бе взел. Провери дали вратите и прозорците са добре заключени, дръпна плътно пердетата, за да няма никакви пролуки, през които човек да може да погледне в стаята отвън.

Пейджи подпъхна завивката на Емили, после на Шарлът и ги целуна за лека нощ. Любовта ѝ към тях бе така силна, че просто притискаше гърдите ѝ и не ѝ позволяваше спокойно да диша.

Когато тя и Марти се оттеглиха в съседната стая, взимайки оръжията със себе си, те не угасиха нощната лампа и оставиха вратата между двете стаи широко отворена. Въпреки всичко дъщерите ѝ бяха сякаш застрашително далече от нея.

Пейджи и Марти сякаш взаимно предугаждаха желанията си. Те легнаха един до друг на голямото легло. Мисълта между тях да има дори половин метър разстояние бе непоносима.

Едната нощна лампа беше запалена, но Марти я угаси. През вратата от другата стая идваше достатъчно светлина и осветяваше по-голямата част от тяхната. В ъглите се таяха сенки, но дълбокият мрак за момента беше победен.

Те се държаха за ръце и гледаха в тавана, сякаш можеха да разгадаят съдбата си по сложните плетеници от светлина и сенки, които трептяха там. А беше само един най-обикновен таван. През последните няколко часа буквално всичко, върху което Пейджи спираше погледа си, ѝ се виждаше злокобно и заплашително.

И тя, и Марти легнаха с дрехите си. Макар и да бе малко вероятно някой да ги е проследил, без да го забележат, те все пак искаха да бъдат в състояние да напуснат бързо мотела.

От няколко часа вече не валеше, ала все още се чуваше плисъкът на дъждовните капки, който ги унасяше. Мотелът бе разположен на върха на една скала, надвесила се над океанския бряг, а песента на приборя в своята метрономна неизбежност беше благодатен и успокояващ звук.

— Искам да те питам нещо — рече тихо Пейджи, за да не събуди децата в съседната стая.

— Какъвто и да е въпросът ти, навярно няма да мога да ти отговоря — рече уморено Марти.

— Какво стана там?

— Сега ли? В другата стая?

— Да.

— Магия.

— Говоря сериозно.

— Аз също — отвърна Марти. — Човек не може да прецени в дълбочина влиянието на приказките върху нас. Можем да разберем как и защо става нещо толкова, колкото крал Артур е разбирал как Мерлин е можел да знае онова, което е вършил.

— Ние дойдохме тук съсипани, уплашени. Децата почти онемяха от страх. Ти и аз се сдърпахме...

— Не сме!

— Напротив!

— Добре де — съгласи се Марти, — но само малко.

— Което за нас означава много. Всички ние бяхме... напрегнати, притеснени.

— Е, не бяхме чак толкова зле.

— Послушай една консултантка, която има опит в тези неща — рече Пейджи. — Точно толкова зле бяхме. След това ти четеш приказка. Чудесна безсмислица в стихове, обаче все пак безсмислица... и всички се отпускат. Тя ни помага някак да се съвземем. Забавно ни е, смеем се. Момичетата се успокояват и докато се обърнеш, вече са заспали.

Известно време и двамата мълчаха.

Отмереният плясък на нощния прибой наподобяваше бавния, спокоен ритъм на едно голямо сърце.

Когато затвори очи, Пейджи си представи, че отново е малко момиче, сгушило се в скута на майка си, както толкова рядко ѝ позволяваха да прави, притиснала ухо към гърдите ѝ. Слушаше туптенето на майчиното сърце, опитвайки се да долови някакъв друг тих и драгоценен, любовен шепот. Но освен кухото и механично туп-туп на предсърдието и камерите тя не чуваше нищо друго.

И все пак Пейджи се успокояваше. Навярно подсъзнателно, заслушана в туптенето на майчиното сърце, тя си спомняше за своето деветмесечно утробно развитие, по време на което бе чувала същия този отмерен ритъм двадесет и четири часа в денонощието. В утробата покаят е пълен — такъв, какъвто човек никога повече няма да има. Докато още не сме родени, ние не познаваме любовта, но не познаваме и мъката на това да бъдеш лишен от нея.

Пейджи беше благодарна, загдето имаше Марти, Шарлът и Емили. Но в живота си винаги щеше да има такива мигове, когато нещо така просто като шума на прибоя, щеше да ѝ напомня за дълбоката бездна на тъга и самота, с които се бе сблъскала в детството си.

Винаги се стремеше да не позволи дъщерите ѝ дори за секунда да се усъмнят, че са обичани. Сега тя бе също така решена и готова да им докаже, че въпреки насилственото нахлуване на онзи луд в живота им, никой нямаше да отнеме детството на Шарлът и Емили така, както нейното собствено детство бе изцяло отнето поради това, че отчуждението на родителите ѝ един към друг се бе пренесло и върху единственото им дете, Пейджи бе принудена бързо да порасне, за да може да се съхрани емоционално. Още като ученичка в прогимназията, тя осъзна студеното бездушие на света около нея и разбра, че доверието в собствените сили е задължително условие за оцеляване в суровите условия на живот. Но по дяволите! Собствените ѝ дъщери не биваше да изживеят всичко това и то в разстояние на една нощ само! Не и на седем и девет години — тази толкова крехка възраст! За нищо на света! Пейджи отчаяно се бореше да ги закриля и пази поне още няколко години от грубите страни на човешкото съществуване, да им даде възможност да пораснат постепенно, да бъдат щастливи и да не познаят горчивината и отчаянието.

Марти пръв наруши благодатната тишина.

— Когато Вера Конър получи удар и ние прекарвахме толкова много часове в коридора пред реанимационното отделение, там имаше и много други хора, които идваха и си отиваха, чакаха, за да разберат дали приятелите им, близките им ще живеят или ще умрат.

— Просто не мога да повярвам, че минаха цели две години.

Вера Конър беше професор по психология в Калифорнийския университет в Лос Анжелос и наставница на Пейджи в студентските ѝ

години, а след това бе нейна вярна приятелка. Вера все още ѝ липсваше. Винаги щеше да ѝ липсва.

— Някои от хората там просто седяха и гледаха в празното пространство — продължи Марти. — Други крачеха нагоре-надолу, гледаха през прозорците, нервничеха. Трети слушаха уокмените си със слушалки на главата. Четвърти играеха на портативните си компютърни игри. Убиваха времето по най-различен начин. Но... забеляза ли, че онези, които най-добре се справяха със страха и мъката си и изглеждаха най-спокойни, бяха хората с книга в ръка.

Освен Марти, Вера беше най-добрата приятелка на Пейджи и първата жена, която истински я бе обичала, въпреки четиридесетте години разлика във възрастта. Първата седмица на Вера в болницата (отначало беше объркана, страдаше, а после изпадна в кома) беше най-кошмарната седмица в живота на Пейджи. Почти две години след това в очите ѝ бликваха сълзи, когато си спомняше последния ден, последния час, в който тя стоеше до леглото на Вера и държеше топлата, но отпусната ръка на своята приятелка. Усещайки близкия край, Пейджи беше казала нещо, което тя искрено се надяваше, че Бог бе позволил на умиращата жена да чуе: *Обичам те, винаги ще ми липсваш, за мене ти беше майката, каквато родната ми майка не може да бъде.*

Дългите часове на тази последна седмица се запечатаха неизличително в паметта на Пейджи и то с подробности, каквито тя не би желала да си спомня, защото трагедията има най-остро длето за човешкото съзнание. Тя не само ясно си представяше разположението и обзавеждането на мрачната чакалня пред реанимационното отделение, но отчетливо помнеше лицата на непознатите, които за известно време бяха седял и в същото помещение заедно с нея и Марти.

— Ти и аз убивахме времето с четене на романи — рече Марти. — А също и някои други хора... не просто, за да избягат от действителността, а защото... защото в най-добрия си вид художествената литература е лекарство.

— Лекарство?!

— Животът е така дяволски объркан. Нещата просто се случват и сякаш в онова, което ни минава през главата, няма голям смисъл. Понякога на човек му се струва, че светът е една лудница. Разкажете

сгъстват реалността и я подреждат. Всяка история има начало, следа и край. А когато една история свърши, това означава нещо, бога ми! Може да не е сложна, а съвсем проста, дори наивна, но все пак има значение. Тя ни дава надеждата, тя е лекарството.

— Лекарство на надеждата — рече замислено Пейджи.

— Или може просто да съм се задръстил с помия...

— Не, не си.

— Хм, всъщност наистина съм задръстен... но навярно в друго отношение.

Тя се усмихна и леко стисна ръката му.

— Не зная — каза Марти, — но мисля, че ако някой университет направи дългосрочно проучване, ще открият, че хора, четящи художествена литература, не изпадат толкова често в депресия, по-малко са склонни към самоубийство и просто са по-щастливи и доволни от живота си. Разбира се, не каквато и да е художествена литература. Нямам предвид романите, в които е модерно да се говори за отчаяние, описващи човека като боклук, живота като воняща помия, напълно безсмислен, за да се живее.

— Д-р Марти Стилутър, раздаващ лекарството на надеждата.

— Ето на! Ти също мислиш, че съм задръстен с отпадъци.

— Не, мили, не! — възпротиви се Пейджи — Мисля, че си чудесен!

— Обаче не съм. *Ти* си чудесна. Аз просто съм невротичен писател. По природа писателите са твърде самодоволни, себични, неуверени и в същото време прекалено заети със себе си, за да могат някога да бъдат чудесни.

— Ти не си невротичен, самодоволен, себичен, неуверен или самонадеян.

— Това просто доказва, че ти не си ме слушала всичките тези години.

— Добре де, да кажем, че си може би невротичен.

— Благодаря ти, мила, че *все пак* си ме слушала от време на време — рече Марти.

— Но освен това си и чудесен. Един чудесно невротичен писател. И аз бих искала да съм една чудесно невротична писателка и да раздавам лекарството.

— Голям залък лапни, голяма дума не казвай.

— Не се шегувам — каза Пейджи.

— *Ти* вероятно можеш да живееш с писател, но аз с писателка — не мога!

Пейджи се обърна надясно, за да е с лице към него, а той се обърна наляво. Целунаха се... нежно... и леко. Известно време просто лежаха прегърнати и слушаха прибоя.

Без думи те се разбраха да не обсъждат по-нататък тревогите си и какво трябва да се направи утре сутринта. Понякога едно докосване, една целувка или прегръдка казваха повече, отколкото всички думи, които един писател би могъл да използва, повече и от най-разумния съвет, който една психоложка-консултантка би могла да даде.

В тялото на нощта, огромното сърце на океана бавно и сигурно туптеше. От човешка гледна точка прибоят беше вечна сила, а от божествена — преходна.

Унасяйки се постепенно, Пейджи с изненада разбра, че тя все пак заспива. В съзнанието ѝ като черен кос запърха мисълта, че лежи, упоена от съня, безпомощна и в чужда обстановка. Ала умората ѝ беше по-голяма от страха и утехата, която морето люлееше в дълбините си, я обгърна и понесе върху вълните на съня към детството ѝ, където малката Пейджи слагаше главица на майчината гръд и притискаше ухо към сърцето ѝ, за да чуе онзи специален, таен и трепетен зов за любов.

[1] Съкратено от Шарлът — Б.пр. ↑

3.

Все още със слушалки на главата, Дру Ослет се събуди от картечен трясък, експлозии, викове и музика толкова гръмка и забързана, че би била подходяща да възвести идването на Деня на Страшния съд. На телевизионния екран Глоувър и Гибсън бягаха, скачаха, размахваха юмруци, стреляха, тичаха на зигзаг, въртяха се, хвърляха се в горещи сгради в един вихрен танц на насилието.

Като се усмихна и прозя, Ослет погледна часовника си и видя, че бе спал повече от два часа и половина. Забелязвайки как филмът му действа като приспивна песен, стюардесата явно го бе пренавила, след като бе свършил, и го бе пуснала отначало.

Навярно вече наближаваха — сигурно след по-малко от час щяха да кацнат на летище Джон Уейн в Ориндж Каунти. Ослет свали слушалките от главата си, стана и тръгна към предната част в кабината на самолета, за да каже на Клокър какво бе научил от предишния си разговор с Ню Йорк.

Клокър бе заспал на стола. Беше свалил сакото с кожените ревери и парчета на лактите, но все още беше с малката си кафява, ловджийска шапка със затъкнато в панделката черно перо от патица. Не хъркаше, но от ъгъла на полуотворената му уста се стичаше тънка лига и брадичката му отвратително лъщеше.

Понякога на Дру Ослет му се струваше, че хората от Мрежата си правят някакъв голям майтап с него като му даваха за партньор Карл Клокър.

Баща му беше много важен лост в организацията и Ослет се чудеше дали старият не го бе прикачил към такава абсурдна и комична фигура като Клокър, само за да може да го унижи. Дру ненавиждаше баща си и знаеше, че чувствата са взаимни. В крайна сметка обаче той реши, че старият, въпреки дълбокия и кипящ антагонизъм помежду им, не би посмял да играе такива номера, главно защото по този начин би изложил един Ослет на присмех. Запазването на честта и неопетнеността на семейното име винаги взимаше връх над личните чувства и вражди между отделните членове на рода.

В рода Ослет някои уроци бяха научени толкова рано, та Ослет бе почти сигурен, че се е родил с тях. Разбирането за истинската стойност на името Ослет бе сякаш вкоренено в гена му. Нищо (с изключение на много пари) не бе по-ценно от доброто име, което бе поддържано поколения наред. Доброто име означаваше точно толкова власт, колкото и голямото богатство, защото за политиците и съдиите не беше трудно да получават дипломатически куфарчета, пълни с пари под формата на подкупи или пък да ги предлагат на хора, чиито родове даваха на Америка сенатори, държавни секретари, индустриалци, видни радетели за запазване на околната среда и шумно афиширани покровители на хората на изкуството.

Партньорството му с Клокър беше просто грешка и не след дълго Дру щеше да я поправи. Ако бюрократите в Ню Йорк не можеха да се размърдат и да му намерят друг партньор и ако неуправляемият Алфи се завърнеше все още годен за употреба, Ослет щеше тайно да го дръпне настрана и да му нареди да очисти Клокър.

Романът „*Стар Трек*“ с меки корици и прегънат гръб лежеше върху гърдите на Клокър, обърнат със страниците надолу. Като внимаваше да не събуди едрият мъж, Ослет взе книгата.

Той обърна първата страница, без да си дава труд да отбележи докъде е стигнал Клокър, и се зачете, надявайки се, че този път ще проумее защо толкова много хора се прехласваха по космическия кораб „Ентърпрайс“ и неговия екипаж. След няколко параграфа проклетият автор го вкарваше вече в мислите на капитан Кърк — една област на съзнанието, която Ослет би изследвал само, ако единствената му друга възможност беше да изследва закостенелите мозъци на всички кандидати за президенти по време на последните избори. Дру Ослет мина напред, пропускайки няколко глави, и изведнъж се озова в педантично разумното съзнание на Спок. Прелисти още няколко страници напред и попадна в мозъка на Боунс Макой.

Ядосан, Ослет затвори „*Пътешествие в търбуха на вселената*“ или, както там се казваше проклетата книга, и потупа с нея Клокър по гърдите, за да го събуди.

Грамадният мъж така рязко се изправи на стола си, че шапката му падна и се изтърколи в скута му.

— К'во? К'во? — рече сънено той.

— Скоро ще кацнем.

— Разбира се, че ще кацнем — каза Клокър.

— Нашата връзка ни чака на летището.

— Целият живот е една връзка.

Ослет беше в много лошо настроение. Преследваше разбеснял се убиец, после бе помислил за баща си, бе разсъждавал върху сблъсъка с приятеля Мартин Стилутър, беше прочел дори няколко страници от романа „*Стар Трек*“, а сега Клокър го ръсеше с телеграмните си мъдрости! Беше твърде много, за да запази човек доброто си настроение. Ето защо Ослет каза:

— Ти или си се олигавил, докато си спал, или цяла орда охлюви са пропъзтели по брадичката ти и са се напъхали в устата ти.

Клокър вдигна едрата си длан и с ръкава на ризата обърса брадичката и устата си.

— Този човек, който ни чака — продължи Ослет, — навярно вече е научил нещо за Алфи. Трябва да сме в ясно съзнание и готови бързо да действаме. Напълно ли си буден?

Погледът на Клокър бе унесен.

— Никой не е напълно буден — отвърна той.

— О, моля те, ще престанеш ли най-после с този твой недопечен и тайнствен кретенизъм?! В момента просто нямам сили за това!

Клокър го гледа може би цяла минута, после каза:

— Нещо... те свива сърцето, Дру.

— Гресиш. Стомахът ме свива, като слушам цялата тази помия.

— Вътрешната буря на долните инстинкти.

— Я се шибай! — процеди Ослет.

Бръмченето на реактивните двигатели се усили. Миг по-късно стюардесата се приближи и съобщи, че самолетът се насочва към пистата на летището в Ориндж Каунти. Помоли ги да затегнат предпазните колани.

Часовникът на Ослет показваше 1:52 сутринта, ала това беше според часовото разписание в Оклахома Сити. Щом самолетът започна да се спуска, той премести стрелките на ролекса си и ги нагласи да показват осем минути преди полунощ.

Когато кацнаха на летището, понеделникът бе изминал и едно-единствено, тихичко цъкване на часовника бе отбелязало началото на вторника подобно на бомба, чийто механизъм отброяваше последните секунди преди избухването.

Връзката бе на около тридесет — малко по-млад от Ослет — и ги чакаше в залата за пристигащите частни самолети. Каза им, че името му е Джим Ломакс, което едва ли беше вярно.

Ослет му каза, че техните пък са Чарли Браун и Дъгууд Бъмстед^[1].

Онзи не схвана шегата. Помогна им да пренесат багажа си до паркинга, където го натовари в багажника на зелен олдсмобил.

Ломакс, като много други калифорнийци, беше превърнал тялото си в храм и сега се стремеше към по-сложна архитектура. Физическите упражнения и здравословната храна бяха навлезли в ежедневието на американците по всички краища на страната и вече толкова години всички се стремяха да имат корави бицепси и здрави сърца дори в най-северните градчета на Мейн. Обаче не другаде, а в Златния Щат^[2] бе забъркан първият коктейл от морковен сок и бе изфабрикувано първото парче диетичен, едрозърнест сухар. Този щат беше все още единственото място, където доста хора вярваха, че суровите пшеничени ядки са добри заместители на пържените картофи, но само най-фанатизираните калифорнийци, които бяха достатъчно решителни, можеха напълно да отговорят на структурните изисквания на храма. Джим Ломакс имаше врат като гранитен дирек, раменете му можеха да запълнят касата на четирикрилен портал, с гръдния си кош като нищо можеше да срути стените на някой купол, а коремът му беше корав като олтарна плоча. Той доста се беше постарал и от тялото си бе направил цяла катедрала.

Макар че преди няколко часа оттук бе минал студен и буреносен, атмосферен фронт и въздухът бе все още влажен и мразовит, Ломакс беше само по дънки и тениска, върху която се мъдреше снимка на Мадона с разголени гърди (рокпевицата, а не Божията майка), сякаш природните условия му влияеха толкова, колкото и на каменните стени на някоя здрава крепост. Той буквално припкаше вместо да ходи, като всяка работа извършваше с предварително пресметната грация и с чувство за собствено достойнство, явно знаещ и доволен от това, че хората бяха склонни да го гледат и да му завиждат.

Ослет подозираше, че Ломакс не е просто горд, а извънредно суетен мъж, който навярно беше влюбен в собствения си образ. Единственият бог, на когото той се кланяше в катедралата на своето тяло, беше неговото собствено его.

Въпреки това Ослет хареса Джим Ломакс. Най-хубавото му качество беше, че в негово присъствие Карл Клокър изглеждаше по-малък. Всъщност това беше единственото положително качество на Ломакс, но то бе достатъчно. В действителност Ломакс бе може би съвсем малко (ако изобщо беше) по-едър от Клокър, но бе с по-твърди мускули и по-добре издялан. В сравнение с него Клокър изглеждаше бавен, трмав, стар и отпуснат. Поради това, че понякога ръстът на Клокър го притесняваше, сега Ослет ликуваше при мисълта как Клокър се чувства застрашен от Ломакс макар че, дори да беше впечатлен по някакъв начин, Стар Трек-любителят изобщо не го показваше.

Ломакс седна зад волана, Ослет седна до него, а Клокър се намъкна отзад.

Оставяйки летището зад себе си, те завиха надясно по булевард „Мак Артър“. Намираха се в района на скъпи многоетажни офиси и комплекси, много от които бяха сякаш регионалните или национални щабове на огромни корпорации, отделени от улиците благодарение на обширните и педантично подкастри зелени площи, цветни лехи, храсти и дървета, художествено осветени от добре скрити прожектори.

— Под седалката ти има ксероксно копие от полицейския доклад за инцидента в къщата на Стилутър в Мишън Виехо — каза Ломакс на Ослет. — Не беше лесно да се доберем до него. Прочети го сега, щото трябва да го взема със себе си и да го унищожа. Към доклада бе защитано тънко фенерче, с помощта на което Ослет трябваше да прочете написаното. Докато се движеха по булевард „Мак Артър“ на юг, а после на запад към Нюпорт Бийч, той се зачете в доклада с все по-нарастваща изненада и смайване. Щом се качиха на тихоокеанската магистрала, те завиха на юг. Чак когато излязоха от Корона Дел Мар, Ослет приключи с четенето.

— Това ченге Лоубок — рече той, като вдигна поглед от страниците, — мисли, че всичко е рекламна машинация и че изобщо не е имало никакъв взлом.

— Което е надежда за нас — рече Ломакс и се усмихна, но беше грешка, защото заприлича на човек от плакат, рекламиращ събиране на средства за подпомагане на полусъзнателни дебили.

— Като се вземе предвид всичко, цялата проклета Мрежа ще отиде на бунището — каза Ослет. — Мисля, че имаме нужда не от надежда, а от истинско чудо.

— Дай да видя — обади се Клокър.

Ослет подаде доклада с фенерчето назад и каза на Ломакс:

— Откъде нашият лош малчуган е разбрал, че Стилуютър е тук? Как го е намерил?

Ломакс сви четирикрилните си рамене.

— Никой не знае — отвърна той.

Ослет изпръхтя отвратен.

От дясната страна на пътя се намираше скъпо игрище за голф със специална охрана, след което се виждаше мрачният Тихи океан. Той беше така безбрежен, а в западния си край така черен, че автомобилът сякаш се движеше на ръба на безкрайността.

След малко Ломакс се обади.

— Смятаме, че ако държим под око Стилуютър, рано или късно нашият човек ще се появи и ще можем да си го приберем.

— Къде е сега Стилуютър?

— Не знаем.

— Страхотно!

— Ами, виж сега, около половин час след като ченгетата си отишли, на Стилуютър и семейството му се случило и нещо друго, още преди да се доберем до тях. А след това те сякаш... се скриха.

— Какво друго нещо?

Ломакс се намръщи и рече:

— Никой не може да каже със сигурност. Случило се е почти до къщата им. Разните съседи там са видели различни неща, но някакъв човек, който външно бил като Стилуютър, стрелял по някакъв тип в буик... Значи, буикът се тряска в някаква спряла кола и секунда-две не може да се откачи от нея. Две деца, които на външен вид са също като момичетата на Стилуютър, изскачат от задната врата на буика и хукват да бягат, а буикът потегля. Стилуютър изпразва оръжието си в него, но тогава онова „БеЕмВе“... то пък отговаря на описанието на една от колите, регистрирани на името Стилуютър... та значи „БеЕмВе“-то

изскача иззад ъгъла като прилеп от пъкъла, а зад волана е жената на Стилуютър. После всички влизат в колата и офейкват.

— След буика ли тръгват?

— Не. Той веднага изчезва. Прилича повече на бягство от ченгетата.

— Съседите не са ли видели шофьора на буика?

— Не. Било е прекалено тъмно.

— Нашето лошо момче е било.

— Наистина ли мислиш така? — попита Ломакс.

— Ами, ако не е той, тогава сигурно е папата.

Ломакс му хвърли доста странен поглед, сетне се загледа замислено в пътя пред себе си.

Преди мозъчно увреденият Джим Ломакс да може да попита как така папата е замесен цялата тази работа, Ослет каза:

— А защо нямаме полицейския доклад за второто произшествие?

— Защото не е имало такъв. Не е имало оплакване, нито пък жертва на престъпление. Има само доклад за това, че буикът се треснал във форда, а после офейкал.

— Според онова, което Стилуютър е казал на ченгетата, нашият Алфи си мисли, че той е Стилуютър или поне че би трябвало да бъде. Мисли, че животът му е откраднат. Горкият съвсем е превъртял! Пълно куку! Значи за него изглежда съвсем логично да се върне и да отмъкне децата на Стилуютър, защото по някакъв начин е убеден, че те са негови собствени деца. Господи, каква каша!

Минаха покрай пътен знак, който показваше, че скоро ще навлязат в Лагуна Бийч.

— Къде отиваме? — попита Ослет.

— В хотел „Риц-Карлтън“ в Дона Пойнт — отвърна Ломакс. — Там имате апартамент. Минах по обиколния път, за да можете и двамата да прочетете полицейския доклад.

— В самолета дремнахме малко. Мислех си, че щом кацнем, веднага ще предприемем нещо.

— Какво например? — попита Ломакс, изненадан.

— Като начало да отидем до къщата на Стилуютър, да огледаме и да видим, каквото има за виждане.

— Няма нищо. Както и да е, аз трябва да ви заведа в „Риц“. Вие пък трябва да поспите и утре в осем часа сутринта да бъдете готови да

тръгнете.

— За къде да тръгнем?

— Хората от Мрежата се надяват до утре да разберат нещо за Стилуютьър или за вашето момче, или за двамата заедно. В хотела при вас в осем часа сутринта ще дойде човек и ще ви обясни всичко, а вие трябва да бъдете отпочинали и готови за действие. Каквито и ще бъдете, защото там е „Риц“. Искам да кажа, хотелът е супер! Храната също е много готина, дори и да е от румсервиза. Там можете да получите хубава, питателна закуска, а не оная ми ти мазна помия, която обикновено поднасят в другите хотели. Омлет, черни хлебчета, всякакви видове пресни плодове, обезмаслено кисело мляко...

— Аз наистина се надявам да получа сваятна закуска — рече Ослет. — Каквато получавам всяка сутрин в Манхатън. Ембриони от алигатори, препържени глави от змиорки, поднесени върху водорасли, задушени в прясно масло с чесън и гарнитура от цели телешки мозъци. Аххх, човече! Никога през живота си не си се чувствал така напмпан, както след такава закуска.

Ломакс така се шашна, че колата намали скоростта си наполовина. Той изгледа слисано Ослет и рече:

— Е, не зная. Храната в „Риц“ е готина, но може да не е чак така екзотична като тази, с която си свикнал в Ню Йорк. Я ми кажи, ти сигурен ли си, че тя е здравословна? На мене ми се струва пълна с холестерин.

Нито намек за ирония, нито следа от насмешка се почувства в гласа на Ломакс. Явно той вярваше, че Ослет яде глави на змиорки, крокодилски ембриони и телешки мозъци на закуска.

С неохота Ослет призна пред себе си факта, че потенциално би могъл да има и по-лош партньор от този, който вече имаше. Карл Клокър само изглеждаше глупав.

В Лагуна Бийч ноември беше празен месец от гледна точка на туризма и в един без петнадесет сутринта във вторник улиците бяха почти безлюдни. На триетажното кръстовище в центъра на града, точно срещу плажа те спряха на червения светофар, въпреки че наоколо не се виждаха никакви коли.

Ослет си помисли, че градът е така отчайващо пуст, както което и да е друго място в Оклахома, и той закопня за суетнята на Манхатън: денонощното препускане на полицейските коли и линейките, черния

вой на сирените, непрестанното бибиждане на клаксоните. Смях, пиянски гласове, караници, побърканото, истерично бръщолеване на бездомниците, напомним до козирката с наркотици, чиито крясъци отекваха чак до апартамента му. Всичко това до болка му липсваше тук, в това сънено градче на брега на зимното море.

Когато излязоха от Лагуна, Клокър им подаде полицейския доклад от Мишън Виехо.

Ослет мълчеше и чакаше да чуе коментара на Стар Трек-любителя. Когато обаче не чу такъв, а и вече не можеше да понася тишината в колата, заплашваща сякаш да загърне с плаща си всичко навън, Дру Ослет се обърна към Клокър и каза:

— Е?

— Какво „е“?

— Какво мислиш?

— Не е хубаво — произнесе Клокър от тъмния си ъгъл на задната седалка.

— Не е хубаво ли?! Само това ли имаш да кажеш?! На мене ми изглежда страхотна каша!

— Е — отбеляза философски Клокър, — във всяка тайна, фашистка организация трябва от време на време да валне и малко дъждец.

Ослет се засмя. Обърна се напред, видя сериозния Ломакс и се разсмя още повече.

— Карл, понякога си мисля, че ти всъщност не си чак толкова лош човек.

— Добър или лош — рече Клокър, — всичко резонира с движението на по-малките от атома частици.

— Ама недей сега да разваляш доброто впечатление — предупреди го Ослет.

[1] Известни герои от уестърни. — Б.пр. ↑

[2] Калифорния. — Б.пр. ↑

4.

В средата на нощта той се събужда, споходен от ярки съновидения: срязани човешки гърла, пръснати от куршум глави, обезкървени китки, нарязани от бръснач и удушени проститутки. Убиецът обаче не се стряска и не се изправя в леглото си, задъхан като човек събуждащ се от някой кошмар, защото тези негови сънища винаги го успокояват. Той лежи на задната седалка, свит като зародиш, полуунесен от изцерителния сън.

Едната страна на лицето му е покрита с нещо гъсто и лепкаво. Той вдига ръка към бузата си и предпазливо и сънено разтърква слюзта между пръстите си, опитвайки се да разбере откъде е. Усеща малки, остри стъкълца в стъстилата се слуз и разбира, че заздравяващото му око е изхвърлило вече парчетата стъкло заедно с части от наранената тъкан, заместена вече от здрава.

Той премигва, отваря очи и осъзнае, че вижда еднакво добре и с двете. Дори в изпълнения с мрак автомобил убиецът различава отделните форми и повърхности, както и редеещата тъмнина извън колата.

От този момент нататък му трябва само няколко часа. Щом палмите хвърлят дългите си сенки на запад, огрени от първите лъчи, а дървесните мишки се шмугнат между сочните палмови листа и притихнат в леговищата си в очакване на деня, той ще е вече оздравял напълно. Още веднъж ще бъде готов да потърси съдбата си.

— *Шарлът...* — шепне убиецът!

Навън все повече просветлява. Облаците, влачеци се след бурята, са рехави и накъсани. Иззад разпарцаливените им краища наднича студеното лице на луната.

— *Емили...*

Зад прозорците на колата нощта слабо мъждука, подобно на леко потъмняло сребро, огряно от пламъка на една-единствена свещ.

— *Татко ще се оправи... ще се оправи... не се тревожете... Татко ще се оправи...*

Сега той разбира, че е бил привлечен от двойника си поради това, че всъщност двамата са едно цяло. Беше го усетил чрез шестото

си чувство. Дотогава не бе осъзнавал съществуването на другото аз, ала той бе привлечен от него така, сякаш това притегляне беше автономна функция на тялото му — същата като ударите на сърцето, произвеждането на кръв и разнасянето ѝ по цялото му тяло, като работата на вътрешните му органи. Автономни функции, за които изобщо не бе нужно усилие на волята.

Все още в обятията на съня, убиецът се пита дали може съзнателно да приложи шестото си чувство, да се пресегне и да притегли фалшивия баща винаги, когато пожелае.

Унесен, той си представя, че фалшивият е скулптура, излята от стомана, която има магнитни свойства. Другото аз, криещо се някъде там в нощта, е подобна фигура. Всеки магнит има отрицателен и положителен полюс. Хрумва му, че неговият положителен полюс е свързан с отрицателния на фалшивия баща. Противоположностите се привличат.

Търси привличане и почти веднага го намира. Невидими силови полета го придърпват леко, а после по-силно.

На запад. На запад и на юг.

Както по време на трескавото си, почти насилствено шофиране, пресичайки континента едва ли не от единия до другия бряг, той чувства как притеглящата сила става все по-голяма, докато накрая я усеща като мощна гравитация на планета, придърпваща в огнените си обятия някой малък астероид.

На запад и на юг. Не е далече. Няколко километра. Тегленето е неумолимо. Отначало дори е особено приятно, но после почти болезнено. Убиецът чувства, че ако излезе от колата, на маса ще се отдели от земята и ще полети във въздуха с най-голяма скорост, право към орбитата на омразния, фалшив баща, който е отнел живота му.

Внезапно той чувства, че врагът му усеща силовите линии, които ги свързват. Врагът знае също, че го търсят.

Убиецът прекъсва мислите си за магнитното привличане и веднага се връща към себе си, затваря се в себе си. Той не е готов отново да се бори с врага си и не иска да го известява по никакъв начин, че до предстоящата схватка има още само няколко часа.

Затваря очи.

Усмива се, унася се в съня.

Изцерителен сън.

Отначало сънува миналото си, населено с хора, които е убил и жени, с които е правил секс и които са били ощастливена от него със следактова смърт. Сетне в съня му се появяват картини, които със сигурност са пророчески и включват онези, които той обича — прелестната му жена и красивите му дъщери в миг на ненадмината нежност и благодатно покорство, окъпани от лъчезарна, златиста светлина, пронизана от сребърни сияния, рубинено червени, аметистово зелени, сини и тъмно виолетови.

* * *

Марти се събуди от някакъв кошмар. Чувстваше се така, сякаш някой го премазваше. Дори след като сънят избяга от очите му и изчезна напълно, ясно осъзнавайки, че е буден и се намира в хотелска стая, Марти дишаше с мъка и едва успя да помръдне само пръстите си. Той се чувстваше малък, безпомощен и изпитваше странната увереност, че скоро ще бъде запратен сред милиарди свободни атоми от някаква неведома, космическа сила.

Дъхът му се върна изведнъж и едва не го разкъса. Паралитичният гърч го разтърси от глава до пети.

Той погледна към Пейджи, свита на леглото до него, уплашен, че навярно я е събудил. Тя промърмори нещо в съня си, но продължи да спи.

Марти стана възможно най-тихо и пристъпи до прозореца, като предпазливо повдигна пердето. Погледна надолу към паркинга на мотела и тихоокеанската магистрала зад него. Никой не влизаше, нито пък излизаше от паркираните коли. Доколкото можеше да си спомни, сенките си бяха същите, както и преди. Никой не се спотайваше из ъглите. Бурята бе отнесла всичкия вятър на изток и в Лагуна бе така тихо и спокойно, че дърветата изглеждаха като сценичен декор. По магистралата премина камион, отправил се на север, но това бе единственото движение в мрака на нощта.

Върху стената срещу прозореца имаше завеса, която закриваше плъзгаща се стъклена врата. Зад нея се намираше балконът с изглед към морето. През вратата и зад перилата на балкона се виждаше основата на скалата. Там долу се виеше бледата плажна ивица, в която

на сребърно пенести гирлянди се разбиваха вълните. Никой не би могъл да се изкачи лесно до балкона, а и тревните площи наоколо бяха безлюдни.

Може би просто се бе уплашил от кошмара си.

Той се извърна от вратата, пусна завесата на мястото ѝ и погледна ярко светещия циферблат на ръчния си часовник. Показваше три часа сутринта.

Беше спал около пет часа — не бе много, но щеше да изкара и с толкова.

Вратът непоносимо го болеше, а гърлото по-малко.

Марти влезе в банята, затвори вратата и запали лампата. От пътния си несесер извади едно шишенце със силно действащи таблетки екседрин. Върху етикета пишеше, че дозата е най-много две хапчета наведнъж и не повече от осем за едно денонощие. В този миг обаче всичко му се виждаше опасно и той изпи четири наведнъж, като си наля вода от чешмата в банята. Сетне лапна една таблетка лозиндж заради болките в гърлото и започна да я смуче.

Щом се върна в спалнята, Марти взе късоцевната ловна пушка, която бе до леглото, мина през отворената междинна врата и влезе в стаята на момичетата. Те спяха, скрили глави под завивките си като костенурки, за да избегнат дразнещата светлина от нощната лампа.

Погледна и през техния прозорец. Нищо.

Малко по-рано, същата вечер той бе сложил стола обратно в ъгъла на стаята, ала сега го премести в средата — така светлината от нощната лампа достигаше до него. Марти не желаше Шарлът и Емили да се уплашат от някаква неясна сянка в ъгъла, ако случайно се събудеха преди да е съмнало.

Той седна с раздалечени колене, поставяйки пушката напърно, върху бедрата си.

Макар да имаше пет оръжия (три от тях бяха вече в ръцете на полицията), макар с всички да стреляше добре и въпреки че беше написал много книги, където полицаите и героите му бяха доста опитни в стрелбата, той се изненада от лекотата и непоколебимостта, с които посегна към оръжие, щом изникна опасност. В края на краищата не беше много по действието, нито пък имаше опит в убийствата.

При все че неговият живот и този на семейството му бяха застрашени, той все пак очакваше да изпита известно угризение, преди

да натисне спусъка. Оказа се, че не е бил прав. Марти бе очаквал да изпита поне тръпка на разкаяние, след като бе прострелял човек в гърдите, макар че копелето заслужаваше да бъде застреляно.

Ясно си спомни мрачното веселие, с което изпразваше беретата, целейки се в отдалечаващия се буик. Първичният инстинкт за насилие, вроден у всеки човек, се бе проявил и при него, без оглед на неговата цивилизованост, образованост и начетеност.

Онова, което откри за себе си обаче не го разочарова, както очакваше, че ще стане. По дяволите! Та то изобщо не го разочарова!

Марти вече знаеше, че може да убие безброй много хора, за да спаси себе си, Пейджи и децата. И макар да се движеше в среди, където интелектуалците прегръщаха идеите на пацифизма като единствен път за оцеляване на цивилизацията, той не виждаше себе си като безнадежден реакционер, недоразвита отрепка или някой дегенерат, а просто човек, действащ точно така, както изискваше природата.

Цивилизацията започваше със семейството, с децата, закриляни от майката и бащата, готови да жертват всичко, дори да умрат за малките си.

Ако семейството не беше вече в безопасност, ако правителството не можеше или не желаше да защити семейството от заплахите на изнасилвали, педофили и убийци, ако социални отрепки със склонност към убийство биваха пускани от затвора, неизлежали и половината от присъдите си, ако измамници-евангелисти крадяха от църквата, а богати милиардерки-хотелиерки не си плащаха данъците, то тогава цивилизацията вече не съществуваше. Щом децата бяха станали лесна плячка (така твърдеше всеки ежедневник), то тогава този свят бе слязъл до нивото на дивака. Цивилизацията съществуваше само на малки единици — само в онези къщи, където членовете на семейството така силно се обичаха, че желаеха да излязат на бойната линия и да умрат, защитавайки се един друг.

Какъв ден само беше този! Ужасен ден! Единственото хубаво нещо беше следното: Марти откри, че мозъчните му затъмнения, кошмари и други симптоми не бяха резултат от физическо или психическо заболяване. Проблемът в крайна сметка не беше в него. Плашилото бе истинско.

Тази констатация обаче не го успокояваше много. Макар че бе възвърнал самообладанието си, той бе загубил толкова много други неща.

Всичко се бе променило.

Завинаги.

Разбираше също, че дори не може напълно да схване до каква степен се бе променил животът им. В часовете преди пукването на зората, докато се мъчеше да уточни какви стъпки трябва да предприемат, за да се защитят и опитвайки се да прецени до известна степен произхода на Другия, според съществуващата до този момент логика, Марти неизменно стигаше до заключението, че тяхното положение неизбежно ще става все по-тежко, а шансовете им помалобройни от тези, които би могъл да си представи или да допусне.

Преди всичко смяташе, че повече никога няма да могат да се върнат вкъщи.

* * *

Убиецът се събужда половин час преди съмване, оздравял и отпочинал.

Сяда отново зад волана, включва вътрешното осветление и разглежда челото и лявото си око в огледалото за обратно виждане. Раната от куршума над веждата му е заздравяла, без да остави видим белег. Окото му вече не е ранено, дори не е червено.

Половината му лице обаче е покрито със засъхнала кръв и противни биологични отпадъци от ускорения процес на заздравяването. Част от профила му сякаш направо е взет от „Д-р Файбс“ или „Даркман“.

Той рови известно време в жабката на колата и намира пакетче книжни салфетки и кърпички, с които изчиства мръсотията от лицето си. После пригладда разбърканата си от съня коса.

Сега вече не може да изплаши никого, но още не е в достатъчно приличен вид, за да не бие на очи. А точно това желае в момента. Макар огромният шлифер да е закопчан до горе и да скрива разкъсаната му от куршумите риза, той все пак вони на кръв и на най-различни храни — онези, които е посипал върху предницата си по

време на истеричното лапане снощи на мокрия от дъжда паркинг, пред закусвалнята „Макдоналдс“, в хондата, която после бе изоставил — преди да срещне нещастния собственик на буика. Панталоните му също не бяха безукорни.

Все щеше да му се отдаде случай да намери по-подходящи дрехи. Убиецът изважда ключа от стартера, излиза от колата, отива отзад и отваря багажника. От тъмната вътрешност, огряна само от мъждивата светлина на малката крушка в горния ляв ъгъл, мъртвецът го гледа изцъклен, разтворил широко очи в смайването си, сякаш е изненадан, че отново вижда убиеца си.

Двете найлонови торби са поставени над трупа. Той изпразва и двете върху мъртвеца. Собственикът на буика явно бе закупил много неща, но за момента най-полезният артикул се оказва един пуловер по врата.

Хванал пуловера с лявата си ръка, убиецът затваря капака на багажника с дясната, без да вдига много шум. Хората скоро ще започнат да се будят, но повечето, ако не и дори всички, все още спят. Той заключва багажника и слага ключа в джоба си.

Небето е тъмно, ала звездите са избледнели. След не повече от четвърт час ще се пукне зората.

Такъв голям комплекс от апартаменти с градини трябва да има поне две или три обществени перални и той тръгва да търси. След минута съзира голяма табела, която го насочва към някакъв център по рехабилитация, плувен басейн, офис за вещи под наем и намираща се наблизо обществена пералня.

Алеите, свързващи сградите, се вият през атрактивно оформените задни дворове, засенчвани от клоните на маслиновите дръвчета и осветявани от старинни, железни фенери, покрити със зелено-сива патина. Комплексът е добре планиран и много приятен. Той лично не би имал нищо против да живее тук. Разбира се собствената му къща в Мишън Виехо е дори още по-хубава отколкото тези домове тук, а пък Пейджи и момичетата така са привързани към къщата, че никога няма да искат да я напуснат.

Вратата на пералнята е заключена, но това не е голяма пречка. Управата е монтирала само евтина секретна брава, без допълнително резе, минаващо през цялата врата. Предвиждайки необходимостта, убиецът е взел пластмасова кредитна карта от портфейла на трупа в

багажника. Той я пъхва между двете половини на ключалката, придвижва я нагоре, докато стигне езичето, натиска я и секретната брава изщраква.

Вътре убиецът вижда шест перални машини, привездани в действие посредством монетни автомати, четири газови сушилни, автомат за перилни препарати и омекотители, голяма маса за сгъване на чистите дрехи и два дълбоки умивалника. Всичко е така чисто и приятно под светлината на флуоресцентните лампи.

Той сваля шлифера и вкоравената си от кръв бархетна риза, свива ги заедно на топка и ги напъхва в един от контейнерите за отпадъци в ъгъла.

Гръдният му кош е съвършено здрав и няма никакви рани от куршуми. Не е нужно да поглежда гърба си за да разбере, че единствената рана там също напълно е заздравяла.

Измива мишниците си над един от умивалниците и се подсушава с книжни салфетки, които взима от кутията на стената.

Копнее за един продължителен и горещ душ, още преди да мръкне — в своята собствена баня, в собствената си къща. Веднъж да открие и убие фалшивия баща, веднъж да си върне семейството и вече ще има време за простичките удоволствия в живота. Пейджи ще вземе душ заедно с него. Това ще ѝ хареса.

Ако е необходимо, той би могъл да си свали дънките и да ги изпере в някоя от автоматичните перални, използвайки монетите, които е взел от джоба на собственика на буика. Обаче когато остъргва с нокти засъхналата по плата храна и изчиства лекетата с влажни книжни салфетки, резултатът е задоволителен.

Пуловерът го изненадва приятно. Убиецът очаква, че ще му е голям, както шлифера, но мъртвият очевидно не го е купил за себе си. Дрехата му е съвсем по мярка. Цветът (боровинково червено) отива на дънките, а и на него самия. Ако в стаята имаше огледало, то сигурно щеше да му покаже, че той не само не бие на очи, ами е дори съвсем представителен и дори привлекателен.

Навън призрачното сияние на зората лизва хоризонта.

В дърветата чирикат птички, приветстващи утрото.

Въздухът е упойващ.

Като хвърля ключовете на буика в храстите, изоставяйки колата и убиятия, той енергично се запътва към близкия огромен паркинг.

Опитва последователно бравите на всяка кола, паркирана под обраслия с бугенвилия покрив. Тъкмо си мисли, че всички са заключени, когато в последния момент една тойота се оказва отворена.

Убиецът се намества зад волана. Проверява над сенника за ключовете и под седалката, обаче този път късметът не му се усмихва.

Няма значение. Може да е всичко друго, но е изобретателен. Небето още не е просветляло напълно, а той вече пали колата, допирайки оголените жици, и отново е на път.

Най-вероятно собственикът на тойотата ще открие, че я няма след няколко часа, когато ще трябва да отиде на работа, и бързо ще се обади в полицията, за да съобщи за изчезването ѝ. Няма проблем. До тогава вече регистрационните ѝ номера ще бъдат върху друга кола, а тойотата ще има други. Така тя ще бъде невидима за полицаите.

Убиецът чувства прилив на сили и енергия, докато кара през хълмовете на Лагуна Нигел, огрени от розовото сияние на зората. Ранното утринно небе засега е още избеляло синьо, но купестите, набраздени облаци са прорязани от ярки розови ивици.

Днес е първи декември. Ден първи. Той започва съвсем отначало. Отсега нататък всичко ще стане така, както на него му е нужно, защото вече няма да подценява противника си.

Преди да убие фалшивия баща, ще му извади шибаните очи, за да го накаже заради раните, които самият той трябваше да изтърпи. И ще изисква дъщерите му да гледат, защото това ще бъде важен урок за тях — доказателство, че фалшивите бащи в крайна сметка биват победени и че, който не се подчинява на истинския баща, рискува да изтърпи много сурово наказание.

ГЛАВА ПЕТА

1.

Марти събуди Шарлът и Емили в ранни зори.

— Трябва да вземете по един душ и да потегляме, госпожици. Имаме много работа днес.

Емили на часа се събуди напълно, измъкна се изпод завивките и се изправи върху леглото, облечена в ярко жълтата си пижамка. Така тя стигаше до очите на баща си. Протегна ръце за прегръдка и целувка и каза:

— Снощи сънувах нещо супер!

— Чакай да позная. Сънувала си, че вече си голяма и излизаш на среща с Том Круз, караш спортна кола, пушиш пури, напиваш се и си повръщаш и червата.

— Ами! — възрази Емили. — Сънувах, че за закуска ти си ни взел от автомата шоколадови десерти и бонбони.

— Извинявай, но този път май сънят ти не е бил пророчески.

— Татко, престани за малко да бъдеш писател! И недей да говориш такива възрастни думи!

— Искам да кажа, че сънят ти няма да се сбъдне.

— Е, и аз знам *това* — рече Емили. — Ти и мама ще хвърлите попа, ако ядем бонбони и шоколади на закуска.

— Топа, а не попа.

Емили се намръщи.

— Да не би да има някакво значение?

— Не, може би няма. Попа, топа — както кажеш.

Емили се изскубна от прегръдката му и скочи от леглото на пода.

— Отивам да направя пиш — обяви тя.

— Това е добро начало. После вземи душ, измий си зъбите и се облечи.

Шарлът, както винаги се будеше по-трудно. Емили бе затворила вече вратата на банята след себе си, когато Шарлът едва успя да се

измъкне от завивките и да седне на ръба на леглото, загледана навъсено в пръстите на босите си крачета.

Марти седна до нея и каза:

— Наричат се „пръсти“.

— Ъmmm? — измънка въпросително Шарлът.

— Трябват ти, за да запълваш предния край на чорапите си.

Тя се прозя.

— А ако искаш да станеш балерина, ще ти трябват още повече — продължи Марти. — Обаче за повечето други професии, те не са толкова нужни. Така че ако няма да бъдеш балерина, можеш да отидеш при някой хирург, за да ти отреже палците или пък всичките пръсти. Изобщо, както ти си решиш.

Шарлът наклони глава и го погледна така, сякаш искаше да му каже: „Татко много си сладък и аз много те обичам“.

— Май няма да ги режа — рече тя.

— Както искаш — каза Марти и я целуна по челото.

— Усещам зъбите си рунтави — оплака се Шарлът. — Езика също.

— Може би през нощта си изяла някоя котка.

Шарлът беше вече достатъчно будна и се изкикоти.

От банята се чу как Емил и пуска водата в тоалетната. Миг покъсно вратата се отвори и тя каза:

— Шарлът, сама ли искаш да пишаш или мога да започна да се къпя сега?

— Давай, къпи се! — извика Шарлът. — Мърла!

— Така ли? А ти миришеш!

— Ти пък вонииш!

— Да, но защото аз така *искам*! — рече Емили може би, защото не можеше да се сети с какво да отвърне на Шарлът, заради думата „вонииш“.

— Моите изискани дъщерички! Какви прекрасни и възпитани госпожички!

Емили влезе обратно в банята и започна да върти крановете на душа, а Шарлът каза:

— Трябва да си махна тази работа от зъбите.

Стана, отиде до отворената врата, обърна се към Марти и попита:

— Татко, днес ще ходим ли на училище?

— Днес не.

— Така си и мислех — рече тя колебливо. — А утре?

— Не зная, мила. Навярно не.

Отново колебание, после пак въпрос.

— А някога изобщо ще ходим ли?

— Ами да! Разбира се!

Дъщеря му стоя така, втрещена в него доста дълго време, после кимна и влезе в банята.

Въпросът ѝ разстрои Марти. Той не знаеше дали Шарлът просто си мечтае за живот без училище, както всички деца правят от време на време, или тя просто даваше израз на своето дълбоко безпокойство за бедата, която ги бе сполетяла.

Докато седеше на леглото до Шарлът, Марти чу, че в съседната стая телевизорът е включен — Пейджи се бе събудила. Той стана и тръгна към тяхната спалня, за да ѝ каже добро утро.

Приближавайки междинната врата, Марти я чу да вика:

— Марти, бързо! Ела да видиш!

Той се втурна в стаята и видя Пейджи, застанала пред телевизора. Гледаше сутрешната емисия на новините.

— Говорят за нас — каза тя.

Марти разпозна върху екрана тяхната собствена къща. Някаква репортерка стоеше на улицата с гръб към къщата и с лице към камерата.

Той клекна пред телевизора и увеличи звука.

— ... така че загадката остава, а от полицията тази сутрин имаха голямо желание да разговарят с Мартин Стилутър...

— О, тази сутрин те вече искат да разговарят! — възкликна Марти, отвратен.

Пейджи сложи пръст на устните си, опитвайки се да го накара да замълчи.

— ... една безотговорна машинация от страна на писател, твърде нетърпелив да напредне в професията си или дори нещо още по-зловещо? Сега, след като от полицейската лаборатория потвърдиха, че огромното количество кръв в къщата на Стилутър е всъщност от човек, нуждата властите да дадат отговор на въпроса за една нощ се превърна в спешна необходимост.

С това съобщението завърши. Репортерката каза името си и името на мястото, където се намираше. В този миг Марти забеляза, че в горния ляв ъгъл на екрана беше изписана думата „Live“^[1]. Макар четирите букви да бяха там още от самото начало, тяхното значение привлече вниманието му едва сега.

— На живо ли?! — възкликна той. — Та те не изпращат репортери да предават „на живо“, освен ако историята продължава.

— Тя продължава — рече Пейджи, застанала с ръце, скръстени на гърдите и загледана намръщено в телевизора. — Онзи психопат е все още някъде там.

— Искам да кажа, че това не е нещо като грабеж с взлом в процес на извършване или ситуация, в която има задържани заложници и отряд за бързо реагиране, готов да нападне всеки момент. От телевизионна гледна точка историята е досадна — няма екшън, няма никой, на когото репортерът да пъкне микрофона под носа. Просто една празна къща за гледане. Такива истории не се използват в предаванията на живо, твърде скъпо е, а няма никаква зрелищност.

Новините продължиха от студиото. За изненада на Марти водещият не беше някой второразреден говорител от станцията в Лос Анжелос, каквито обикновено водеха сутрешните новинарски емисии. Беше добре известен телевизионен говорител.

— Значи, дават ни по *националната* телевизия! — промълви Марти, смаян. — От кога някакво си влизане с взлом в частна къща се счита за новина от национален мащаб?

— Но ти беше и нападат — припомни му Пейджи.

— Е и? В наши дни на всеки десет секунди в страната се пада по едно престъпление, което е много по-тежко от това.

— Но ти си известен.

— Да, да! Как ли пък не?!

— Може да не ти харесва, но е така.

— Не съм *чак толкова* известен! Та аз съм издал рамо два бестселъра за масовия пазар! Знаеш ли колко е трудно да бъдеш поканен в часа за интервю на националната телевизия? — попита Марти, почуквайки с кокалчетата на пръстите си телевизионното изображение върху екрана. — По-трудно, отколкото да те поканят на официална вечеря в Белия дом! Дори да наема рекламен агент, който би си продал душата на дявола, пак не бих могъл да участвам в тази

програма, Пейджи. Просто не съм достатъчно известен. За тях аз съм никой.

— Е и... какво всъщност искаш да ми кажеш?

Марти отиде до прозореца, от който се виждаше паркингът, и дръпна пердетата леко встрани: бледи слънчеви лъчи, непрекъснат поток от коли по тихоокеанската магистрала, лекият полъх на морския бриз, шумолящ в листата на дърветата.

Нищо навън не подсказваше заплахата или опасност и все пак всичко му се струваше злокобно. Той чувстваше, че светът навън вече беше непознат за него, беше станал по-лош. Разликите бяха неопределими, по-скоро субективни, отколкото обективни, доловими повече със съзнанието, отколкото със сетивата и все пак истински. А ходът на тази мрачна промяна все повече се ускоряваше. Скоро гледката от прозореца на тази стая, или на която и да е друга, щеше да бъде като надникване през илюминатора на някой космически кораб, кацнал на далечна планета, която външно приличаше на неговия собствен свят, но под повърхността беше безкрайно чужда и враждебна към човека.

— Мисля, че в други случаи полицаите още нямаше да са готови с лабораторните изследвания — рече Марти. — Освен това зная със сигурност, че няма такава практика, според която резултатите от лабораторията по криминалистика редовно да се съобщават на средствата за масова информация.

Марти пусна пердетата и се обърна към Пейджи, която го гледаше смръщила чело.

— Националната телевизия?! — повторно възкликна той. — Предаване на живо! Не зная какво става, дявол да го вземе, но Пейджи, сега нещата ми се виждат още по-странни, отколкото снощи!

* * *

Докато Пейджи се къпеше, Марти дръпна стола си пред телевизора и започна да търси други програми. Той хвана края на още една история за себе си, предавана от някаква частна станция... после трета (от начало до край), включена в някаква програма на националната телевизия.

Марти се опитваше да се бори с параноята си, но имаше далечното усещане, че и двете истории, без да изказват обвинения, намекваха за следното: фалшивите му показания, дадени на полицията в Мишън Виехо, са предрешен въпрос, а истинският му мотив е или увеличаване продажбата на книгите му, или нещо много по-злокобно и страшно, отколкото най-обикновено надуване на славата. И двете програми показаха снимката му от последния брой на „Пийпъл“, на която Марти приличаше на зомби от някой филм, с огнени очи, изскачил от мрака, зъл и беснеещ. И по двата канала съобщиха за трите оръжия, които полицаите му бяха прибрали — сякаш той беше някакъв побъркан маниак от покрайнините, решен да оцелее на всяка цена, живеещ върху някой бункер, натъпкан догоре с пушки и патрони. В края на третото предаване Марти усети някакъв намек за това, че той можел да бъде опасен. Намекът беше едва забележим и доста изкусно вмъкнат. Можеше да се вземе като по-особен тон в гласа на говорителя, отколкото като нещо, изразено с думи.

Разстроен, той изгаси телевизора.

Миг-два гледа втренчено празния екран. Сивотата на нетрепващия монитор напълно отговаряше на настроението му.

* * *

След като всички се изкъпаха и облякоха, момичетата седнаха на задната седалка в колата и послушно закопчаха предпазните си колани, а мама и татко сложиха куфарите в багажника.

Когато Марти затръшна капака и го заключи, Пейджи му заговори съвсем тихо от страх Шарлът и Емили да не чуят.

— Значи ти наистина мислиш, че трябва да отидем до такава крайност, да направим всичко това, защото положението е наистина съвсем тежко?

— Не зная. Както ти казах и преди, мисля за това, откакто се събудих — от три часа сутринта. И все още не зная дали не преувеличавам.

— Но това са сериозни стъпки — дори рисковани.

— Просто... всичко вече е много странно, а Другият и онова, което той ми каза (каквото и да означават думите му), са още по-

странно нещо. И по-опасно, отколкото ако беше един най-обикновен луд, грабнал оръжие. А също и по-смъртоносно и много по-могъщо от всичко друго до този момент. То е толкова голямо, че опитаме ли да му се противопоставим, ще ни смачка. Ето какво почувствах тази нощ — разтревожен съм и много по-уплашен от тогава, когато децата бяха в неговата кола. А след видяното по телевизията тази сутрин аз съм повече (забележи — не по-малко, а повече) склонен да се доверя на първичния си инстинкт.

Марти разбираше, че преувеличава страха си, придавайки му специален параноичен оттенък. Той обаче не беше паникьор, а и твърда вярваше в инстинктите си. Последните събития разсеяха напълно съмненията му относно неговото психическо здраве.

Искаше му се неговият враг да е по-определен, а не там някакъв си невъзможен двойник. Защото интуитивно Марти знаеше, че *има* някакъв друг враг и ако можеше да го определи, щеше да бъде много по-спокоен. Мафията, Ку Клукс Клан, неонацистите, консорциуми от зли банкери, изпълнителният съвет на някой кръвожаден и алчен международен конгломерат, генерали от десницата, решени да установят военна диктатура, някоя клика от смахнати фанатици от Средния изток, луди учени, канещи се да направят света на пух и прах просто заради удоволствието от адския хаос и разрушения или пък самият Сатана със своите рога и всичкото си останало достолепие — всеки един от стандартните злодеи на телевизионните сериали и безбройни романи, без оглед на това колко невероятен или банален беше, би бил за предпочитане, вместо някой враг без лице и без определена форма.

Захапала долната си устна и погълната от мислите си, Пейджи се загледа над върховете на дърветата, разклащани от бриза, другите коли наоколо, фасадата на мотела и най-накрая вдигна поглед към трите писукащи чайки, които кръжаха в почти чистото и безучастно, яркосиньо небе.

— И ти го усещаш — каза Марти.

— Да.

— Потискащо е. Никой не те следи, но се чувстваш точно така.

— Повече от това е — каза тя. — Различно е. Светът се е променил или начинът, по който аз гледам на него.

— С мене е същото.

— Нецо... изгубихме.

„И никога вече няма да го намерим“ — помисли си той.

[1] На живо (англ.). — Б.пр. ↑

2.

„Риц-Карлтън“ беше забележителен хотел, изискан и обзаведен с вкус — беше използван много мрамор, варовик, гранит, съвременни скулптури и антики по всичките му обществени места. Отрупаните с цветя саксии се виждаха, накъдето и да се обърне човек, и бяха най-артистичното нещо, което Ослет бе виждал някога. Натъкмени в униформи с дискретен цвят, любезни и вездесъщи, членовете на персонала бяха сякаш повече от гостите. Най-общо казано, мястото напомняше на Ослет за родния му двор и имението в Кънектикът, където бе отрасъл. Обаче къщата им бе по-голяма отколкото хотел „Риц-Карлтън“, бе обзаведена сама с музейни антики, броят на персонала бе съобразен с броя на членовете на семейството и бе в съотношение шест към едно, а малкото летище до имението бе оборудвано така, че да може да приеме военните хеликоптери, в които президентът на САЩ и неговата свита понякога пътуваха.

Апартаментът, състоящ се от две спални и просторна всекидневна, в който бяха разквартирувани Дру Ослет и Клокър, предлагаше всички удобства, като се почнеше от добре заредения бар, и се стигнеше до мраморните бани с душеве — толкова големи, че всеки балетист би могъл да упражнява своите подскоци по време на утринния си тоалет. Хавлиените кърпи не бяха от „Претеси“, каквито той бе използвал цял живот, ала бяха хубави — меки и добре попиващи, направени от Египетски памук.

В седем часа и петдесет минути, във вторник сутринта Ослет беше облечен в бяла, памучна риза с кокалени копчета, направена в специалния магазин за ризи „Теофилс“ в Лондон, тъмно синьо сако от кашмир, извънредно прецизно скроено от неговия личен шивач в Рим, сиви вълнени панталони, черни обувки с дебели подметки (леко ексцентричен елемент), ръчно направени от италиански обувчар, живеещ в Париж, и клубна вратовръзка на райета в тъмносиньо, черно и златисто. Цветът на копринената кърпичка в горния джоб са сакоето му отговаряше точно на златистите райета във вратовръзката му.

Издокаран по този начин и с повишено настроение от съвършенството на външността си, Ослет тръгна да търси Карл

Клокър. Разбира се той не желаете компанията на едрия мъжага. Просто за свое собствено спокойствие предпочиташе да знае какви ги върши Клокър по всяко време на денонощието. Ослет тайно лелееше надеждата, че някой ден ще намери Карл Клокър мъртъв, повален от масиран сърдечен инфаркт, мозъчен кръвоизлив или някой чуждопланетен, смъртоносен лъч — същия като онзи от книгата, която вечно четеше.

Клокър седеше върху плетен стол на балкона на всекидневната, пренебрегнал напълно зашеметяващата гледка към Тихи океан и забил нос в последната глава на „*Видоизменящият се гинеколог от Тъмната Галактика*“ или както там се казваше онази тъпа книга. Клокър си бе сложил същата шапка с перото от патица, спортното сако от туид и обувките „Хъш Пъпис“. Този път обаче бе обул нови лилави чорапи и нови панталони. Беше облякъл чиста, бяла риза и пуловер без ръкави с шпиц деколте, на сини, розови, жълти и сиви фигури. Макар да нямаше вратовръзка, изпод разкопчаната яка на ризата му напиреха толкова много буйни, черни косми, че на пръв поглед те приличаха на връзка.

След като не отговори на първото „добро утро“ от страна на Ослет, Клокър отвърна на повторението на тези две думи, вдигайки ръка и смешно разпервайки пръсти, както се поздравяваха членовете от екипажа на „*Стар Трек*“. Вниманието му бе все още изцяло погълнато от романа. Ако Ослет притежаваше трион или сатър в момента, той би отрязал ръката на Клокър до китката и би я хвърлил в океана. Чудеше се дали от румсервиза разполагат с достатъчно остри прибори за целта.

Денят беше възтопъл и вече бе над двадесет градуса. Синьото небе и благодатният бриз идваха като приятна промяна след сковаващия студ от миналата нощ.

Точно в осем часа — съвсем в последната минута, преди Ослет да откачи от приспиващите го крясъци на чайките, успокояващото бръмчене на почистващите пясъка машини и от тихия смях на ранобудните сърфисти, побутващи дъските си навътре в морето — пристигна представителят на Мрежата, за да ги осветли относно последните събития. Това не беше онзи, който ги бе докарал в хотела няколко часа по-рано. Костюм от „Савил Роу“^[1], клубна вратовръзка, скъпа риза с колосана, права яка с повдигнати краища. На Ослет бе

достатъчен един поглед, за да се увери, че този мъж не притежава нито една дреха с отпечатана снимка на разголената Мадона.

Представителят на мрежата каза, че името му е Питър Уоксхил и вероятно казваше истината. Имаше достатъчно висок пост в организацията, за да знае истинските имена на Ослет и Клокър, които въпреки всичко бе регистрирал в хотела като Джон Гелбрейт и Джон Мейнард Кийс. Ето защо той нямаше причина да крие своето име.

Уоксхил беше малко над четиридесетте — десет години по-възрастен от Ослет — и безукорно подрязаните му бакенбарди бяха леко посребрени. Беше висок около метър и осемдесет и три, без да се набива на очи, бе тънък, но здрав и жилав, красив, но не контешки, чаровен, ала без да фамилиарничи. Държеше се не просто като дипломат, който е бил такъв десетки години, а като генетично устроен за тази професия.

Щом се представи и поговори малко за времето, Уоксхил каза:

— Позволих си волността да попитам в румсервиза дали сте закусвали и след като ми отговориха, че не сте, аз си позволих нова волност — поръчах закуска за трима ни, за да можем едновременно да закусим и да поговорим по работа. Надявам се, че не възразявате.

— Ни най-малко — отвърна Ослет, все още под впечатление на изискаността и деловитостта на Уоксхил.

Едва произнесъл последната дума, и на вратата на апартамента се позвъни. Уоксхил въведе във всекидневната двама сервитьори, бутащи количка, отрупана със съдове. Отгоре ѝ бе метната бяла покривка. Вече в средата на стаята, сервитьорите издърпаха изпод количката скрити допълнителни плоскости, превръщайки я в кръгла маса, и наизвадиха големи подноси, чинии, салфетки, чаши за мляко и кафе, малки чинийки, стъклени чаши и прибори с грацията и бързината на фокусници, размесващи колода карти. Двамата наизмъкваха от безкрайните долни рафтове на количката десетина блюда и внезапно закуската се появи, сякаш паднала от небето: бъркани яйца, поръсени с червен пипер, бекон, наденички, пушени херинги, препечен хляб, френски кифлички, парникови ягоди, придружени от малки купи с карамелизирана захар и канички с гъста сметана, пресен портокалов сок и посребрен термос, пълен с кафе.

Уоксхил изрази доволството си като направи комплимент на сервитьорите, благодари им и им даде бакшиш. Той разписа сметката и

изобщо бе в движение през цялото време — върна на келнерите писалката и картончетата за закуска и ги изпрати чак в коридора.

Когато Уоксхил затвори вратата и се върна на масата, Ослет рече:

— Харвард или Йейл?

— Йейл. А вие?

— Принстън. След това Харвард.

— В моя случай — Йейл, а след това Оксфорд.

— И президентът е завършил Оксфорд — отбеляза Ослет.

— Виж ти! — каза Уоксхил и повдигна веждите си, преструвайки се на изненадан. — Е, Оксфорд е вечен, нали така?

Явно приключил с последната глава от „Планетата на стомашно-чревните паразити“, Карл Клокър се зададе от балкона — истинско движещо се недоразумение, поне що се отнасяше до мнението на Ослет. Уоксхил се остави да бъде представен на Стар Трек-любителя, здрависа се и по всичко личеше, че няма намерение да се задуши нито от погнуса, нито от смях.

Тримата издърпаха по един стол с висока облегалка и седнаха да закусват. Клокър не си свали шапката.

Докато прехвърляха храна от подносите в чиниите си, Уоксхил каза:

— Тази нощ разбрахме някои интересни подробности от биографията на Мартин Стилутър. Най-важното се отнася до това, че по-голямата му дъщеря е била в болница преди пет години.

— Какво ѝ е имало? — попита Ослет.

— Отначало не са знаели. По симптомите ѝ предположили, че е рак. Шарлът — така се казва дъщерята — била на четири години тогава и състоянието ѝ известно време било доста критично. Оказало се обаче, че е някакво рядко заболяване на кръвта, което се лекувало без остатък.

— Браво на нея — рече Ослет макар изобщо да не го бе грижа дали малката Стилутър щеше да живее или да умре.

— Да, наистина — съгласи се Уоксхил. — Но, когато дъщерята била в най-тежко състояние и лекарите били по-склонни от всякога да мислят, че изходът ще е фатален, майка ѝ и баща ѝ трябвало да дадат проби от своя костен мозък. Изтеглянето на костен мозък става със специална игла.

— Сигурно е болезнено.

— Без съмнение. Лекарите поискали пробите, за да определят кой родител ще е по-добрият донор на костен мозък за дъщерята, защото нейният произвеждал съвсем недостатъчно количество кръв, а симптомите показвали, че евентуално някой злокачествен тумор пречи на образуването на нови кръвни клетки.

Ослет опита яйцата. Бяха изпържени с босилек и ухаеха превъзходно.

— Не мога да разбера какво общо има болестта на Шарлът с нашия проблем сега.

След като помълча миг-два, за да имат думите му по-голям ефект, Уоксхил каза:

— Била е в болницата „Сидър Синай“ в Лос Анжелос.

Ослет замръзна с парче от яйцето, набучено на вилицата му.

— Преди пет години — добави Уоксхил за още по-голям ефект.

— Кой месец?

— Декември.

— На коя дата Стилутър е дал проба от костния си мозък?

— На шестнайсети. Шестнайсети декември.

— По дяволите! Но ние имаме и кръвна проба, доказваща, че...

— Стилутъррови са дали и кръв. Всяка епруветка е била прикрепена към съответната проба костен мозък и така са били изпратени в лабораторията за изследване.

Ослет поднесе вилицата към устата си, задъвка залька си, преглътна го, после рече:

— Как са могли нашите да сгафят така?

— Навярно никога няма да узнаем. Както и да е, „как“ вече няма значение — не толкова, колкото фактът, че гафът е на лице и ние трябва някак да го приемем.

— Значи сме започнали не както ние сме го мислили.

— Или не с този, с когото сме мислили да започнем — измени фразата Уоксхил.

Клокър ядеше като кон без торба под муцуната. На Ослет му се прииска да хвърли върху главата му някоя салфетка, за да спести на Уоксхил неприятното зрелище от това енергично дъвчене. Стар Трек-любителят засега поне не прекъсваше разговора с неразгадаемите си коментари.

— Херингите са изключителни! — рече Уоксхил.

— Трябва да ги опитам — съгласи се Ослет.

Уоксхил отпи от портокаловия сок, попи леко устата си със салфетката и каза:

— Колкото до това как вашият Алфи е узнал за съществуването на Стилутър, ние имаме две теории в момента.

Ослет веднага улови фразата „вашият Алфи“, вместо „нашият Алфи“, което можеше нищо да не означава... ала можеше и да означава, че вече се прави опит да се прехвърли вината върху него, макар фактът недвусмислено да посочваше, че катастрофата бе резултат само на немарливост в работата на научните работници и нямаше нищо общо с това как момчето бе управлявано през четиринадесетте месеца на своята служба.

— Първо — продължаваше Уоксхил, — част от хората смятат, че Алфи е попаднал на книга, която е имала снимка на Мартин Стилутър върху обложката си.

— Не може да е толкова просто.

— Съгласен съм. Макар че все пак краткият пасаж за Стилутър върху вътрешната страна на обложките на двата му последни романа ни дава информация за неговото местоживееие: Мишън Виехо. А това би било доста добро начало за Алфи.

— Всеки, който види снимка на свой напълно идентичен, но неподозиран двойник-близък, би бил достатъчно любопитен, за да проучи тази ситуация, освен Алфи — рече Ослет. — Обикновеният човек е свободен да действа в такива случаи, обаче Алфи не е. Той е съвсем конкретно и точно фокусиран.

— Прицелва се като куршум.

— Именно! А ето че тук той е излязъл от схемата на обучение, което означава колосална травма! Пък и „обучение“ е меко казано. То е нещо много по-голямо! Това е по-скоро вкарване на цели доктрини, промиване на мозъка...

— Той е програмиран.

— Да, програмиран е. Той е една степен след машината и ако види снимка на Стилутър, няма да излезе от схемата на управление — така, както и компютърът ви не ще започне да произвежда сперма, нито пък ще му порасне коса, ако вкарате в хард диска му снимка на Мерилин Монро.

Уоксхил се засмя тихо и каза:

— Тази аналогия ми харесва. Смятам да я използвам, за да променя становището на някои хора, макар че разбира се заслугата ще бъде ваша.

Похвалата на Уоксхил се понрави доста на Ослет.

— Отличен бекон — отбеляза Уоксхил.

— Да, нали?

Клокър просто продължаваше да яде.

— Друга група от хора — продължи Уоксхил — поддържат една по-интересна и по-правдоподобна хипотеза, или поне на мене ми се струва така. Тя е следната: Алфи има някаква тайна способност, която ние не познаваме и която той самият не разбира достатъчно добре. Нито пък може да я контролира.

— Тайна способност ли?!

— Някое рудиментарно, психическо възприятие може би. Съвсем първично... но достатъчно силно, за да може Алфи да направи връзката между себе си и Стилуютьър, да свърже някак работите, поради... хм, поради всичките им общи неща.

— Не е ли малко преувеличено?

Уоксхил се усмихна и кимна.

— Приемем, че звучи като откъс от филма „*Стар Трек*“...

Ослет се сви и погледна към Клокър, но очите на големия мъж бяха вперени право в чинията пред него.

— ... но нима цялата история не намирисва на научна фантастика?! — завърши Уоксхил.

— Да, предполагам — съгласи се Ослет.

— Факт е, че генетичните инженери са дали на Алфи някои наистина изключителни способности. Нарочно. Така че не ви ли се струва възможно те, без да искат, без никаква умисъл, да са му дали и някои други свръхчовешки качества?

— Дори НЕчовешки качества — обади се Клокър.

— Е, вие току-що ми посочихте и една не много приятна гледна точка — каза Уоксхил като строго изглежда Клокър. — Твърде възможно е тя да е и много по-точна.

Към Ослет той се обърна с думите:

— Някаква психическа връзка, някакво странно състояние на съзнанието е разбило цялото устройство на Алфи, изтрило е програмата му или го е накарало да я пренебрегне.

— Нашето момче беше в Канзас Сити, а Стилутър в Южна Калифорния, за бога!

Уоксхил сви рамене и каза:

— Едно телевизионно излъчване е вечно — до края на вселената. Насочете лазерен лъч от Чикаго към най-затънтеното кътче на галактиката и той все ще стигне там някой ден, след хиляди години, след като Чикаго се е превърнал в прах... а дори и след това ще продължи напред. Тоест, разстоянието навярно е безсмислена категория, когато става дума и за магнитните вълни на човешките мисли, или каквото и да е било онова нещо, което Алфи е свързал с писателя.

Изведнъж Ослет загуби апетита си.

Обаче Клокър явно го намери и го прибави към своя.

Посочвайки към кошничката с френските кроасани, Уоксхил каза:

— Тези кифлички са чудесни! В случай, че не сте забелязали, има два вида — едните са обикновени, а другите са с бадемов пълнеж.

— Бадемовите кроасани са ми любими — рече Ослет, но не посегна към кифлите.

— Най-добрите кроасани в света... — започна Уоксхил.

— ... са в Париж — намеси се Ослет, — в едно малко кафе, на една пряка от...

— „Шанз Елизе“ — довърши Уоксхил, изненадвайки Ослет.

— Собственикът Алфонс...

— ... и съпругата му, Мириел...

— ... са кулинарни гении и домакини, които нямат равни на себе си.

— Очарователни са — съгласи се Уоксхил.

Двамата се усмихнаха един на друг.

Клокър си сложи още от наденичките, а на Ослет му се прииска да запрати нанякъде глупавата му шапка.

— Колкото и незначителна да е вероятността нашето момче да притежава някакви специални качества, каквито не сме имали намерение да му даваме — обади се отново Уоксхил, — ние все пак трябва да разгледаме възможността някои от качества, които умишлено сме му дали, да не са се получили точно така, както сме очаквали.

— Боя се, че не разбирам — рече Ослет.

— По същество става въпрос за секса.

— Той не се интересува от секс — възрази Ослет, изненадан.

— Сигурни сме в това, така ли?

— Алфи разбира се е от мъжки пол, но е импотентен.

Уоксхил мълчеше.

— *Устроен* е така, че да бъде импотентен — натърти Ослет.

— Един мъж може да е импотентен и все пак да проявява жив интерес към секса. Някои хора дори биха използвали това като аргумент — тоест, невъзможността за ерекция е довела Алфи до отчаяние, а то от своя страна до фанатизиран интерес към секса, към онова, което той не може да има.

Докато Уоксхил говореше, Ослет непрекъснато клатеше глава.

— Не. Пак ще ви кажа — не е така просто. Той е не само импотентен, ами стотици часове е бил подложен на мощна психологическа обработка, за да бъде заличен интереса към секса. Една част от тази обработка е била извършена в състояние на дълбока хипноза, друга — под влиянието на наркотици, които правят съзнанието извънредно податливо към всяко внушение, а трета — във формата на почти реални представи, запечатвани в съзнанието по време на сън, предизвикан чрез лекарства. За това момче единствената разлика между мъжете и жените е начинът, по който те се обличат.

Равнодушен към аргументите на Ослет, размазвайки портокалов мармалад върху препечената си филийка, Уоксхил каза:

— Промиването на мозъка, дори, когато се прави по-много вещ и изпипан начин, може да доведе до провал. Не сте ли съгласен с това?

— Да, но с най-обикновен субект, човек има проблеми, тъй като трябва да се съобрази с всичко преживяно от този субект, за да може да имплантира в съзнанието му, ново отношение към нещо или фалшива памет. Алфи е различен. Той беше чиста дъска, една прекрасна, чиста дъска! Така че нямаше абсолютно никаква съпротива срещу каквито и да било отношения, спомени или чувства, с които ние пожелахме да натъпчем прекрасната му, празна глава. В мозъка му нямаше нищо за промиване.

— Може би управлението на мозъка му се провали именно, защото ние си мислехме, че Алфи е лесен обект.

— Мозъкът сам се контролира — рече Клокър.

Уоксхил го изглежда особено.

— Не смятам, че управлението е претърпяло провал — настоя Ослет. — Както и да е, Алфи все пак би трябвало да се справи със собствената си импотентност.

Уоксхил не бързаше — той бавно сдъвка и глътна залъка си от препечен хляб, а после добави глътка кафе.

— Може би не мозъкът, а неговото тяло се е справило с нея.

— Моля? Не ви разбрах.

— Неговото невероятно тяло, със свръхчовешките си възстановителни способности.

Ослет трепна и се сви така, сякаш мисълта го прониза като игла.

— Ама чакайте малко! Раните му заздравяват изключително бързо, да. Намушквания, срязвания, счупени кости. Веднъж наранено, тялото му може да се възстанови до първоначалното си състояние за чудодейно кратък срок. Но това е ключът. До своето първоначално състояние. Организмът му не може да се пренаглася на някаква друга, основна, степен, — не може да мутира, за бога!

— Сигурни сме в това, нали така?

— Да!

— Защо?

— Ами... защото... иначе... е немислимо.

— Представете си — рече Уоксхил, — че Алфи е потентен и се интересува от секс. Момчето е устроено така, че притежава огромен потенциал за насилие, една биологическа машина за убиване — без съжаления и разкаяние, способна на всякакво зверство. Представете си животинските страсти, съчетани със силно сексуално желание, помислете как сексуалните неотложни нужди и импулсите за насилие се подхранват взаимно и се развихрят, когато няма силно развит и с морални устои дух, който да ги овладява.

Ослет бутна чинията си настрана. Гледката от храната вече го отвращаваше.

— Бяхме помислили и за това. Ето защо взехме толкова много предпазни мерки.

— Също както с Хинденбург.

„Както и с Титаник“ — помисли мрачно Ослет.

Уоксхил също бутна чинията си встрани и обви пръстите си около чашата с кафето.

— А сега Алфи вече е намерил Стилуетър и иска семейството на писателя. Сега той е цялостен човек, поне физически, а мисълта за секс води и към идеята да остави поколение... Жена... деца... Само господ знае какви странни и изкривени представи има Алфи за смисъла и целта на семейството. Но на лице е едно готово семейство и той го иска. Иска го ужасно много. Очевидно Алфи мисли, че то му принадлежи.

[1] Извънредно скъп бутик. — Б.пр. ↑

3.

В банката предлагаха допълнителни часове за клиенти като част от политиката им за борба с конкуренцията. Марти и Пейджи имаха намерение да бъдат първи, заедно с децата, веднага щом собственикът отвореше в осем часа сутринта, във вторник.

На Марти не му се нравеше, че ще трябва да се върнат в Мишън Виехо, но той знаеше, че по този начин най-лесно могат да извършат съответните финансови операции по прехвърлянето на банковите им сметки в дадения клон. Беше на осем или девет преки от къщата им. Много от служителите на банката, работещи на гише, познаваха него и Пейджи.

Банката, самостоятелна тухлена сграда, беше красиво разположена в единия ъгъл на паркинга, намиращ се в северозападния край на неголям търговски център. Върху нея хвърляха сенките си високи борове, а тя беше оградена от улици и обширни площи черна настилка. В най-отдалечения край на паркинга — в югоизточната му част — се намираше цяла редица от свързани една с друга сгради във формата на буквата „Г“, в които се помещаваха тридесет-четиридесет канцеларии и дори един супермаркет.

Марти паркира в южния край. Краткият път от колата до вратата на банката, с децата между него и Пейджи, му се видя безкраен, защото се наложи да оставят оръжието си в „БеЕмВе“-то. Чувстваше се безпомощен и уязвим.

Той не виждаше как биха могли тайно да вземат със себе си ловната пушка или пък дори компактната берета. Не желаше да рискува с беретата, като я скрие под якето си от изкуствена кожа, защото не беше сигурен как охранителните системи и алармени инсталации ще реагират на човек със скрито оръжие, прекращаващ прага на банката. Ако някой банков служител го вземеше за бандит и някоя беззвучна сигнална инсталация извикаше полицията, ченгетата изобщо нямаше да имат никакви резерви спрямо него — не и след репутацията, която си спечели със снощния инцидент.

Марти отиде право при едно от гишетата, а Пейджи заведе Шарлът и Емили в другия край на просторната зала, където върху две

канапета и две кресла седяха клиентите, чакащи да изтеглят заеми. Банката не беше едно от онези подобни на пещери, огромни мраморни храмове на златния телец, с масивни колони в дорийски стил и сводести тавани. Тя беше сравнително малка сграда. Таванът ѝ бе покрит със специални плочки, подобряващи акустиката, подът бе застлан с килим във всички нюанси на зеленото. Макар Пейджи и момичетата да бяха само на двадесетина метра от него, макар и добре да ги виждаше всеки път, когато погледнеше към тях, Марти се чувстваше притеснен дори от това нищожно разстояние.

Служителката на гишето беше млада жена — Лорейн Аракадиан, доколкото можеше да се съди по табелката с името зад плексигласовата преграда — и носеше кръгли диоптрични очила с кокалени рамки, с които леко приличаше на кукумявка. Когато Марти ѝ каза, че иска да изтегли от семейната спестовна книжка седемдесет хиляди долара (общата сума на спестяванията им възлизаше на седемдесет и четири хиляди), тя не го разбра и реши, че той иска да прехвърли сумата в чекове. Служителката му подаде съответния формуляр за извършване на тази операция. Тогава Марти я поправи, като поиска цялата сума да му бъде изплатена по възможност в сто доларови банкноти.

— О, разбирам — рече служителката. — Хм... сумата е толкова голяма, че аз не мога на своя глава да извърша тази операция. Трябва ми разрешението или на главния касиер, или на помощник-управителя.

— Естествено — рече безизразно Марти, като че ли всяка седмица теглеше такива големи суми. — Разбирам.

Момичето отиде в края на редицата от гишета, за да говори с някаква по-възрастна жена, която в момента проверяваше документите в едно голямо чекмедже с папки. Марти позна жената — беше Илейн Хигинс, помощник-управител. Мисис Хигинс и Лорейн Аракадиан погледнаха към него, доближиха глави и започнаха нещо да си шепнат една на друга.

Докато ги чакаше, той наблюдаваше както южния, така и северния вход на фоайето, опитвайки се да изглежда спокоен, макар че всеки момент очакваше Другия да се покаже на някоя от вратите с автомат „Узи“ в ръка.

Писателски фантазии! Може би все пак не беше проклетие. Поне не напълно. Навярно понякога бе и средство за оцеляване. Едно нещо бе сигурно: дори най-развинтеното писателско въображение се

затрудняваше, когато трябваше да бъде в крак с днешната действителност.

* * *

Трябва му повече време, отколкото очакваше, за да смени регистрационните номера на откраднатата от него тойота. Успа се, а и много се забави, докато се приведе в приличен вид. Сега светът наоколо се разбужда и той не може да разчита на анонимната тишина на нощта, която би улеснила сменянето на табелите. Големите комплекси с апартаментите-градини и потънали в мрак паркинги са идеалният пазар, предлагащ точно стоката, която му трябва, но когато опитва да извърши размяната ту на едно, ту на друго място, открива, че прекалено много хора са наизлезли и се канят да тръгват на работа.

В крайна сметка обаче неговото настойчиво търсене е възнаградено. Намира подходящата кола на малък паркинг зад някаква църква. Утринната служба тъкмо е започнала. Убиецът чува музиката на органа. Енорияшите са оставили колите си — около петнадесет — което не е кой знае какъв оборот за Всевишния, но за неговите собствени цели е добре.

Оставя двигателя на тойотата включен, докато търси кола, в която собственикът да е оставил ключовете. В третата — един зелен понтиак — цяла връзка ключове виси от стартера.

Убиецът отваря багажника на понтиака с надеждата да намери там поне несесер най-необходими инструменти, включващи отвертка. Тъй като е запалил тойотата чрез оголване на жиците, той не може да отвори багажника ѝ. Сега обаче късметът му отново работи — намира пълен несесер за даване на пътна помощ, с фенерчета, най-необходими инструменти и комплект от четири различни по вид отвертки.

Господ е с него.

За няколко минути той сменя регистрационните табелки на тойотата с тези на понтиака. Връща несесера обратно в багажника на понтиака, а ключовете оставя на стартера.

Като тръгва за тойотата, органът подхваща химн, чиято мелодия не му е позната. Това, че не знае името на химна, не е чудно, тъй като е ходил на църква три пъти, доколкото може да си спомни. В два от

случаите е било, за да убие времето, докато отворят кината. В третия случай беше проследил в църквата една жена, с която му се бе приискало да прави секс и да сподели дълбоко интимното изживяване на смъртта.

Музиката събужда нещо в него. Той се изправя срещу лекия утринен бриз, поклаща се унесено, затворил очи. Химнът го вълнува. Може би е музикален? Трябва да разбере. Навярно владееенето на някакъв инструмент и композирането на песни ще бъде по-лесно от писането на романи.

Когато химнът свършва, той влиза в тойотата и потегля.

* * *

Марти разменя няколко любезности с мисис Хигинс, когато тя се връща заедно с касиерката. Очевидно никой в банката не е научил за онова, което му се е случило, защото нито едната, нито другата жена споменават за покушението над него. До горе закопчаната му риза, както и пуловерът с високо бие скриват синините по врата му. Гласът му е леко пресипнал, но не прекалено, та да предизвика коментари.

Мисис Хигинс отбеляза, че сумата в брой, която той желае да изтегли, е необичайно голяма. С тези фрази тя се опита да го накара, да обясни защо му е да рискува като носи толкова много пари в брой. Той обаче просто се съгласи, че сумата е наистина необичайно голяма и изрази надеждата, че не ги обезпокоява прекалено много. Непокколебимо любезно отношение беше навярно средството, с помощта на което Марти можеше да извърши това прехвърляне по възможно най-бързия начин.

— Не съм сигурна, че можем да ви изплатим цялата сума в сто доларови банкноти — каза тя съвсем тихо и дискретно, макар че в банката имаше само още двама клиенти и при това не бяха наблизко. — Ще трябва да проверя каква наличност имаме от такива банкноти.

— Може и известно количество в банкноти по двадесет и петдесет — увери я Марти. — Просто не ми се иска да мъкна огромен куп пари.

Макар помощник-управителката и касиерката да бяха усмихната и любезни, Марти усещаше тяхното любопитство и загриженост.

Малко бяха основателните, а още по-малко разумните причини, които биха принудили някого да носи седемдесет хиляди долара в брой.

Дори да би се чувствал по-добре, ако оставеше Пейджи и децата в колата, Марти пак не би го направил. Първото подозрение, което би хрумнало на banker, беше, че парите са нужни за откуп на член от семейството, а разумът би повелил уведомяване на полицията. Обаче, след като цялото семейство беше на лице, отвлечането на който и да е негов член се изключваше.

Касиерката от гишето на Марти започна да се съветва с останалите, изчислявайки броя на сто доларовите банкноти в техните каси, а мисис Хигинс изчезна през овалната врата в дъното на отделението.

Той погледна към Пейджи и момичетата. Източният вход. Южният. Часовникът му. Усмивки, усмивки — наляво-надясно — усмихнат като идиот.

„Ще излезем оттук след петнадесет минути — каза си той. — А може би и след десет. Ще излезем оттук и ще бъдем на сигурно място“. Черен мрак го върхлетя като тежка вълна.

* * *

В малката закусвалня „Дени“ той отива в мъжката тоалетна, после излиза, избира сепаре до прозореца, сядва и поръчва огромна закуска.

Сервитьорката, на която поръчва, е симпатична brunetka на име Гейл. Тя го подкача за апетита му... сваля го. Той си мисли дали да не си определи среща с нея. Гейл има прекрасно тяло... стройни крака.

Но да прави секс с Гейл, означава да извърши прелюбодеяние, защото е женен за Пейджи. Пита се дали ще бъде прелюбодеяние, ако убие Гейл след като прави секс с нея.

Оставя ѝ хубав бакшиш и решава да се върне след една-две седмици. Тогава ще ѝ определи среща. Гейл има изящно, чипо носле и чувствени устни.

Отново в тойотата, убиецът затваря очи преди да запали двигателя. Представа си, че той и фалшивият баща са два полюса на един магнит. Търси привличането.

Този път е привлечен в орбитата на другия мъж по-бързо, отколкото когато се мъчеше да установи връзката през нощта, а и притегателната сила е много по-голяма от преди. Притеглянето наистина е толкова голямо, и така внезапно, че той изръмжава изненадан и здраво хваща волана сякаш се страхува, че ще излети като куршум през предното стъкло на тойотата и ще се забие право в сърцето на фалшивия баща.

Врагът му незабавно усеща връзката. Той е изплашен, чувства опасността.

На изток.

И на юг.

Връща се обратно към Мишън Виехо, макар и да не му се вярва натрапника да е дръзнал да се прибере вече у дома.

* * *

Мощна ударна вълна — като от експлозия — се блъсна в Марти и почти го събори на земята. С две ръце той здраво стисна плота пред гишето, до което стоеше, за да не падне. Облегна се на него с цялото си тяло, борейки се да запази равновесие.

Чувството беше напълно субективно. Въздухът бе сякаш сгъстен до точката на втечняване, обаче нищо не се разпадна, не изпука, не се срути. Изглежда той единствен имаше такива усещания.

След първия удар на вълната, Марти се почувства така, сякаш беше затрупан от лавина — затиснат от огромна маса сняг, тонове сняг... Бездиханен, скован, пронизан от студ.

Сигурно лицето му бе побледняло като восък. Знаеше, че заговорят ли го, няма да може нищо да каже. Ако някой от служителите би дошъл на гишето по време на пристъпа, той щеше да забележи страха под небрежната му поза. Щеше да проличи, че Марти е в голяма беда и никой нямаше да даде толкова много пари в брой на човек, който явно е или болен, или луд.

Марти изстина още повече, когато усети със съзнанието си докосването на същото онова злокобно и призрачно присъствие, което бе усетил вчера в гаража на тръгване за кабинета на доктор Гъттридж. Ледената „ръка“ на призрака притискаше самата материя на мозъка му,

сякаш се опитваше да разгадае къде точно се намира като с пръсти разчиташе данните, закодирани в мозъчните му гънки. Сега Марти разбра, че призракът беше всъщност двойникът, чиято зловеща сила не се състоеше само в бързото му възстановяване от смъртоносните рани на гърдите.

* * *

Той прекъсва магнитното притегляне.
Излиза с колата от паркинга на закусвалнята.
Пуска радиото. Майкъл Болтън пее за любов.
Песента е трогателна... силно го вълнува... почти се просълзява.
Сега, когато най-сетне е някой, когато една съпруга го очаква и две деца разчитат на него, той разбира истинското знамение и стойност на любовта. Чуди се как е могъл да живее толкова дълго без нея.
Отправя се на юг. После на изток.
Съдбата го зове.

* * *

Внезапно призрачната ръка го пусна.
Марти не се чувстваше вече затиснат — светът отново бе предишният и всичко бе нормално, ако изобщо съществуваше още това понятие.
Почувства облекчение от това, че пристъпът бе траял само пет или десет секунди. Никой от банковите служители не разбра, че нещо не беше наред с него.
Обаче нуждата да вземе парите и да излезе веднага оттук, беше неотложна. Той погледна към Пейджи и децата, седнали в просторното фоайе в срещуположния край на залата... После очите му трескаво зашариха към източния вход, южния... и пак източния.
Другият знаеше къде са. Най-много след минути техният загадъчен и неумолим враг щеше да се нахвърли отгоре им.

4.

Изоставеният омлет в чинията на Ослет изстиваше, придобивайки сивкав цвят и вид на каучук. Ароматът на осоления бекон, който преди беше толкова апетитен, сега го отвращаваше.

Заше метен от мисълта, че Алфи евентуално се бе превърнал в същество със сексуални потребности, които задоволява, Ослет все пак бе твърдо решен да не показва безпокойството си. Поне не и пред Уоксхил.

— Хм, всичко това не е нищо друго, освен предположения.

— Да — отвърна Уоксхил, — но ние проверяваме миналото, за да изпробваме теориите си.

— Какво минало?

— Полицейските досиета във всеки град, където Алфи е бил изпращан със задача за последните Четиринадесет месеца. Изнасилвания, а също и изнасилвания, завършващи с убийство през часовете, в които той всъщност не е работил.

Устата на Ослет пресъхна. Сърцето му биеше до пръсване.

Не го беше грижа какво ще се случи със семейство Стилутър. По дяволите, та те бяха само още едни клингъновци!

Не го интересуваше също и дали Мрежата ще пропадне заедно с всичките си велики амбиции. Не след дълго щяха да образуват друга подобна организация и мечтите щяха да бъдат подновени.

Но ако се окажеше невъзможно да си върнат непослушното момче или да го спрат, тогава съществуваше опасност фамилията Ослет да бъде дълбоко опозорена, което щеше да застраши благополучието им и сериозно да накърни политическия им престиж за десетки години напред. Над всичко друго Дру Ослет искаше уважение. Най-сигурният и върховен гарант за уважението винаги е бил родовият произход. Перспективата името Ослет да стане за посмешище, да се превърне в обект на презрение и обществен гняв, в основен материал за тъпите шеги на някой евтин телевизионен комедиант и тема за поредица от скандални истории в най-различни вестници от „Ню Йорк Таймс“ та чак до „Нешънъл Инкуайърър“, беше потресаваща.

— Никога ли не сте се питали — поде отново Уоксхил — какво е правило вашето момче през свободното си време от една задача до друга?

— Разбира се ние го наблюдавахме съвсем отблизо през първите шест седмици. Той ходеше на кино, на ресторант, на разходка в парка, гледаше телевизия, вършеше всички онези неща, с които хората убиват някой и друг час — реагираше точно така, както ние очаквахме, че ще постъпи в извънлабораторна обстановка. В поведението му нямаше нищо неестествено, нищо извън нормалното и със сигурност нищо, което да е свързано с жените.

— Съвсем естествено е да се държи възможно най-добре, ако е знаел, че го наблюдават.

— Но той не знаеше. Не би могъл. Никога не успя да усети нашите надзиратели. Нямаше начин! Те са най-добрите! — Ослет осъзна, че възразява прекалено разпалено, но все пак не се стърпя и добави: — По никакъв начин!

— Навярно е усетил някого от тях по същия начин, по който е усетил и Мартин Стилутър — някое сетивно, подсъзнателно възприятие.

Ослет започна да се дразни от Уоксхил. Този човек беше безнадежден песимист!

Като взе термоса и наля кафе за всички, Уоксхил каза:

— Дори да е ходил само на кино и да е гледал телевизия... това не ви ли обезпокои?

— Вижте, той е безпогрешен убиец! Програмиран е! Никакви разкаяния, никакви колебания! Трудно е да бъде хванат и още по-трудно да бъде убит! А ако някъде все пак стане грешка, никой не може да го свърже с притежателите му. Той не знае кои сме ние, нито защо искаме набелязаните хора да бъдат ликвидирани, което значи, че не може да свидетелства. Алфи е нищо! Просто една черупка — напълно кух човек! Обаче той трябва да действа в обществото, да не се хвърля в очи, да се държи като един най-обикновен Джо — *да прави неща, които истинските хора вършат в свободното си време*. Ако постоянно стоеше в хотелските стаи и гледаше втръчено стените, камериерките биха забелязали, биха си казали, че е доста странен и биха го запомнили. Освен това какво лошо има, ако гледа някой филм или малко телевизия?

— Влиянието на културата. То би могло някак да го промени.

— Онова, което има значение, е същността на програмирането му, а не как е прекарвал времето си в събота следобед — каза Ослет и се облегна назад, почувствал се горе-долу по-добре и, ако не Уоксхил, убедил поне себе си. — Проверете миналото му, но едва ли ще намерите нещо.

— Може би вече сме намерили — една проститутка в Канзас Сити. Била е удушена в някакъв евтин мотел, намиращ се точно срещу бар, наречен „Блу Лайф“. Двама различни бармани са дали описание на мъжа, с когото тя е излязла от бара. По думите им той много прилича на Алфи.

В началото Ослет бе усетил между себе си и Питър Уоксхил нещо като духовна обвързаност на двама души, заемащи високо положение в обществото. Дори си бе помислил, че могат да станат приятели и това му бе доставило удоволствие. Но сега имаше неприятното усещане, че Уоксхил изпитва специална наслада от лошите новини, които му съобщаваше.

Уоксхил продължи.

— Един от нашите хора е успял да ни достави мостра от спермата, която Научноизследователският отдел в полицията на Канзас Сити е успял да вземе от вагината на проститутката. В момента е на път за лабораторията ни в Ню Йорк. Ако това е спермата на Алфи, ние вече ще знаем.

— Той не може да произвежда сперма. Той е конструиран...

— Е, ако е негова, тогава ще знаем. Ние имаме картата на цялата му генетична структура и я познаваме по-добре, отколкото Ренд Макнели познава света. Освен това тя е уникална. По-индивидуална е и от пръстовите отпечатыци.

Възпитаник на Йейл! Всичките са една стока — нагли и самонадеяни копелета!

Клокър хвана с палеца и показалеца си една тлъста парникова ягода. Като я разгледа съвсем отблизо, сякаш си имаше свои изключително строги изисквания за каквато и да е храна и не би хапнал нищо, което да не отговаря на щателния му оглед, той каза:

— Ако Алфи е по петите на Мартин Стилутър, тогава ние просто трябва да знаем къде е Стилутър сега.

После постави цялата ягода, на големина колкото половин лимон, върху езика си и я глътна така, както жабата би глътнала муха.

— Снощи изпратихме човек, за да огледа къщата им — каза Уоксхил. — Сведенията говорят, че са се изнесли набързо. Чекмеджетата на някакво бюро са били издърпани, дрехите са били разхвърляни, няколко празни куфара са били оставени ей тъй след като са решили, че няма да ги използват. Ако се съди по обстановката, те няма да се върнат през следващите няколко дни, но за всеки случай ние наблюдаваме дома им.

— И вие нямате никакво понятие къде на майната си са? — каза Ослет наслаждавайки се на факта, че поставя Уоксхил в отбранителна позиция.

Напълно невъзмутим, Уоксхил каза:

— Не можем да кажем къде са, но...

— Ах!

— ... но смятаме, че можем да предвидим къде ще отидат. Родителите на Стилутър живеят в Мамът Лейкс. Той няма други роднини на Западния бряг и, освен ако няма някой по-близък приятел там, за когото да не сме разбрали, почти сигурно е, че Мартин Стилутър ще се обади на майка си и баща си или дори направо ще отиде там.

— А родителите на жена му?

— Когато била на шестнайсет години, баща ѝ застрелял майка ѝ от упор в лицето, после убил и себе си.

— Интересно — каза Ослет, което за него означаваше, че жалките и евтини мелодрами в живота на средния човек винаги щяха да го изумяват.

— Наистина е интересно — съгласи се Уоксхил, имайки предвид може би нещо много по-различно от онова, което искаше да каже Ослет. — Пейджи се върнала вкъщи от училище и намерила труповете им. Няколко месеца била под опеката на една от лелите си. Обаче момичето не я харесало и подало молба в съда да бъде признато за пълнолетно.

— На шестнайсет години?

— Съдията е бил достатъчно впечатлен от нея, за да се произнесе в нейна полза. Рядко се случва, но все пак се случва.

— Сигурно е имала страхотен адвокат.

— Предполагам, че сте прав. Тя изучила всички подадени молби и съществуващи прецеденти и сама се представила в съда.

С всяка секунда положението ставаше все по-мрачно, дори Ослет да бе имал късмет и Мартин Стилутър да бе взел надмощие над Алфи. А това означаваше, че писателят бе много по-завършен мъж от онзи мухльо, който бяха представили в списание „Пийпъл“. Сега излизаше, че и жена му притежава силен характер и воля повече от обикновеното, което пък означаваше, че тя също щеше да бъде достоен противник.

— За да накараме Стилутър да се обади на своите родители — каза Ослет, — трябва да използваме връзките на Мрежата в средствата за масова информация. Нужно е да дадем голяма гласност на снощния инцидент в дома му и да бъде на първа страница във всички ежедневници.

— Ние го правим — каза Уоксхил с вбесяваща самоувереност, очертавайки сякаш с ръцете си невидимите заглавия. — Най-касовият автор на романи стреля по неизвестен похитител! Измама или истинска заплаха? Писателят и семейството му напуснали дома си! Бягство от убиеца или от щателната проверка на полицията? Все неща от този род. Когато Стилутър си купи вестник или включи телевизора, той ще се обади веднага на родителите си, защото те ще са чули новината и ще бъдат силно обезпокоени.

— И сигурно подслушваме телефона им?

— Да. Включили сме подслушвателно устройство. Щом Стилутър се обади, ние веднага ще разберем телефонния номер на мястото, където е отседнал.

— А ние какво да правим междувременно? — попита Ослет. — Просто да се мотаем тук, да отидем на маникюрист, да се тъпчем с ягоди, така ли?

При темпото, с което Клокър ядеше ягодите, запасите на хотела скоро щяха да привършат, а малко след това продукцията на всички парници в Калифорния и съседните щати също щеше да бъде изчерпана.

Уоксхил погледна златния си „Ролекс“.

Дру Ослет се опита да улови някакъв знак за показност и суетност в начина, по който Уоксхил погледна скъпия си часовник. Щеше да му бъде приятно да забележи и най-малката нотка,

разкриваща един жалък позьор под лустрото на грацията и изискаността.

Обаче Уоксхил май хвърляше поглед към часовника си по същия начин, по който Ослет поглеждаше своя „Ролекс“: като че ли беше някой „Таймекс“, купен в „Кей-Март“.

— Всъщност — додаде Уоксхил — вие ще отлетите за Мамът Лейкс днес, преди обяд.

— Но все пак не можем да бъдем сигурни, че Стилутър ще се появи там.

— Логично е да го очакваме — рече Уоксхил. — Ако се появи, тогава има голяма вероятност Алфи да го последва. Вие ще имате възможност да приберете нашето момче. Пък ако Стилутър не отиде в Мамът Лейкс, а само се обади на своите скъпи *мамче и татенце*, ще отлетите веднага за града, от който той се обажда.

Не желаейки да остава и секунда повече на масата от страх, че Уоксхил може да съобщи още някоя лоша новина, Ослет остави салфетката си до чинията и избута стола си назад.

— Тогава да се размърдаме. Колкото по-дълго нашето момче е на свобода, толкова по-голяма вероятност има някой да го забележи заедно със Стилутър. Когато това се случи, полицаите ще започнат да вярват на писателя.

Като остана седнал и взе чашата с кафето си в ръка, Уоксхил каза:

— Има още едно нещо.

Ослет бе станал вече. Ненавиждаше факта, че трябва отново да седне — изглеждаше така, сякаш Уоксхил владее положението. Всъщност Уоксхил наистина владееше положението, но само защото разполагаше с нужната информация, а не защото имаше по-висок сан от този на Ослет или по някаква друга причина. В най-лошия случай влиянието им в организацията беше еднакво, а по-вероятно беше Ослет да е с по-голяма тежест. Той остана прав до масата и сведе поглед надолу към възпитаника на Йейл.

Макар че най-сетне бе престанал да яде, Клокър продължи да седи на стола си. Ослет не знаеше дали поведението на партньора му е най-обикновено, малко предателство или просто доказателство, че съзнанието на Стар Трек-любителя пътуваше заедно със Спок и останалата сган към някое затънтено кътче на вселената.

Уоксхил отпи от кафето си и рече:

— Ако трябва да ликвидирате нашето момче, ще бъде жалко, но приемливо. Ако успеете да го върнете в лоното поне, за да бъде вкаран в усмирителна камера и овладян, ще бъде по-добре. Както и да се развият събитията... Стилутър, жена му и децата му трябва да бъдат елиминирани.

— Няма проблеми.

5.

Управителката на банковия клон, мисис Такуда, дойде при Марти, докато той чакаше до гишетото, а залялата го черна вълна тъкмо се оттегляше. Ако можеше да се види в някое огледало, той сигурно щеше да зърне лице с плътно стиснати устни, смъртно бледо и с животински, неистов страх в очите. Обаче, дори да бе забелязала нещо странно във вида на Мартин Стилуютьър, мисис Такуда бе твърде учтива, за да го спомене. Преди всичко тя бе разтревожена от това да не би мистър Стилуютьър да изтегля по-голямата част от спестяванията си, защото е недоволен от банката.

Марти се изненада, когато успя да докара убедителна усмивка на лицето си и да призове всички си чар, за да я увери, че е доволен от банката, с което да я успокои. В стомаха му пъплеше мраз и той вътрешно трепереше, но нищо от това не се почувства в гласа му.

Щом мисис Такуда се отправи към хранилището, за да помогне на Илейн Хигинс, Марти погледна към Пейджи, към децата, към източния вход, към часовника си — „Таймекс“. Гледката на червената стрелка, заличаваща секундите от циферблата, го накара да се изпоти и челото му овлажня. Другият идваше. След колко време? Десет минути, две минути, пет секунди?

Последва нова вълна.

* * *

Пресича широк булевард. Утринните лъчи отскачат от броните на минаващите коли, превръщайки се в ярки, слънчеви зайчета. По радиото Фил Колинс пее за изневерялата.

Съчувствайки на Колинс, той отново си представя магнитното привличане. Цък! Връзката е осъществена. Усеща непреодолимо притегляне на изток и юг и затова продължава надясно.

Прекъсва връзката секунди след като я е осъществил, надявайки се още веднъж да спипа фалшивия баща, без да се разкрива. Но дори за този толкова кракът миг врагът усеща присъствието му.

* * *

Макар втората вълна да трае по-кратко време отколкото първата, тя е също толкова силна. Марти я усети така, сякаш някой го удари с чук в гърдите.

Заедно с мисис Хигинс касиерката се върна на гишето, носейки пари в брой, спастрени в пачки от по сто и от по двадесет доларови банкноти. Пачките образуваха две купчини, всяка висока горе-долу десет сантиметра.

Касиерката се залови да брои седемдесетте хиляди долара.

— Няма нужда — рече Марти. — Просто ги сложете в два големи книжни плика.

Изненадана, мисис Хигинс възкликна:

— О, но мистър Стилутър, вие подписахте разходния касов ордер, ние сме задължени да ги преброим пред вас.

— Не, сигурен съм, че вече сте ги преброили правилно.

— Но банковите процедури...

— Вярвам ви, мисис Хигинс.

— Е, благодаря ви, но аз наистина мисля, че...

— *Моля ви!*

6.

Посредством факта, че остана седнал до масата, а Дру Ослет нервничеше прав, Уоксхил упражняваше своя контрол. Ослет изпитваше неприязненост към него, но същевременно, колкото и да не му се искаше да признае, той му се възхищаваше.

— Почти е сигурно, че жената и децата са видели Алфи при втория инцидент снощи. Те не осъзнават какво точно става, но ако знаят, че когато говори за свой двойник, Стилиуотър казва истината, то тогава те знаят твърде много.

— Казах, че няма проблеми — припомни му Ослет с раздразнение.

Уоксхил кимна.

— Да, добре. Но щабът изисква работата да бъде свършена по определения начин.

Въздъхвайки, Ослет най-накрая не издържа и седна.

— А той е...?

— Направете го да изглежда така, сякаш Стилиуотър е превъртял.

— Убийство и самоубийство?

— Да, но не обикновено убийство и самоубийство. Щабът ще бъде доволен, ако всичко изглежда така, като че ли Стилиуотър е бил завладян от илюзиите на един душевно болен човек.

— Както кажете.

— Съпругата трябва да бъде простреляна по един път във всяка гърда, както и в устата.

— А дъщерите?

— Първо, накарайте ги да се съблекат голи. Завържете ръцете им на гърба. Краката им завържете при глезените. Има един специален кабел с платнено покритие, който искаме да използвате. Ще ви бъде доставен. После застреляйте всяко момиче с по два куршума. Веднъж в... интимната област и веднъж между очите. Стилиуотър трябва да изглежда така, сякаш той се е застрелял — веднъж в небцето. Ще запомните ли всичко това?

— Разбира се.

— Много е важно да го направите точно по този начин. Никакви отклонения от сценария!

— Каква е историята, която ще искаме да докажем — попита Ослет.

— Не прочетохте ли статията в „Пийпъл“?

— Не цялата — призна Ослет. — Стилуетър изглежда такъв мухльо... при това досаден.

— Преди две години един човек в Мериленд застрелял жена си и децата си точно по този начин — рече Уоксхил. — Той беше стълб в обществото и хората бяха шокирани. Истинска трагедия. Всички се чудеха защо го е направил. Изглеждаше толкова безсмислено и съвсем не в характера му. Стилуетър е бил заинтересуван от този случай, възнамерявайки да напише роман със същия сюжет, изследващ евентуалната мотивация на тази трагедия. Обаче след като разследвал случая, той напълно го изоставил. В „Пийпъл“ казва, че го изоставил, защото прекалено много го разстроил. Казва също, че художествената литература и по-специално неговите книги трябва да осмислят нещата, да внасят ред сред хаоса и че просто не могъл да намери какъвто и да е смисъл в случилото се в Мериленд.

Ослет остана на стола, притихнал за един кратък миг, опитвайки се да мрази Уоксхил, но усещайки, че неприязненото му отношение бързо се изпарява.

— Трябва да призная... че е много добре измислено.

Уоксхил се усмихна почти свенливо и сви рамене.

— Ваша ли беше идеята? — попита Ослет.

— Да, моя. Предложих я в щаба и те веднага си паднаха по нея.

— Гениална е! — каза Ослет, искрено възхитен.

— Благодаря.

— Много сполучливо хрумване! Мартин Стилуетър убива жена си, децата и себе си по същия начин, по който онзи човек го е сторил в Мериленд. Изглежда истинската причина, поради която не е могъл да напише романа, е фактът, че трагедията е твърде близка за писателя — тя е точно това, което тайно винаги е искал да стори на семейството си.

— Именно.

— И то винаги гложди съзнанието му.

— Промъква се в сънищата му.

— Този налудничав импулс символично да изнасили...

- ... и буквално да убие...
- ... своите дъщери...
- ... да убие жена си, която...
- ... ги е отгледала — довърши изречението Ослет.

Те отново се усмихнаха един на друг така, както когато говореха за прекрасното кафене на една пряка от „Шанз Елизе“.

— Никой няма да може да разбере връзката между убийството на семейството му и онези побъркани, писмени показания, които Стилутър е дал в полицията за това, че го преследва някакъв негов двойник. Всички ще помислят, че двойникът също е плод на болната му фантазия.

— Току-що разбрах, че пробите от кръвта на Алфи, взети в къщата в Мишън Виехо, ще бъдат потвърдени като проби от кръвта на Стилутър.

— Да. Ходил ли е той периодично да му вземат кръв, която да съхранява за ловката интрига? И защо? Ще бъдат изградени много теории, разбира се. Но в края на краищата загатката няма да е така интересна както онова, което Стилутър е сторил на семейството си. Никой няма да може да разplete истината от всичко това.

Ослет почувства надежда, че може би ще си върнат Алфи, ще спасят Мрежата и в крайна сметка ще запазят авторитета си.

Като се обърна към Клокър, Уоксхил каза:

— А вие, Карл? Виждате ли някакви трудности?

Макар че седеше до масата, Клокър изглеждаше така, сякаш се бе зареял някъде в мислите си. Той отново с мъка съсредоточи вниманието си върху настоящето, като че ли в съзнанието си се носеше заедно с „Ентърпрайс“ към някаква враждебна планета, намираща се в мъглявината на рака.

— На земята има пет милиарда души — отвърна Клокър. — Ето защо ние мислим, че тя е пренаселена. Но за всеки един от нас вселената има стотици хиляди звезди — едно *безкрайно* множество от звезди.

Уоксхил изгледа втренчено Клокър в очакване на някакво допълнително обяснение, но когато разбра, че Клокър няма какво повече да каже, той се обърна към Ослет.

— Предполагам, че Карл има предвид следното — отзова се Ослет. — Хм... сред многообразието на безкрайния свят, който ни

заобикаля, какво значение има дали няколко души ще умрат малко по-рано, отколкото ако биха умрели от естествена смърт?

7.

Слънцето се е издигнало над далечните планини, където най-високите върхове са нахлупили снежни калпаци. В това сякаш пролетно декемврийско утро, изпълнено с палми и цветя, зимната картина в далечината изглежда толкова нелепа.

Той потегля на юг, после на изток и навлиза в Мишън Виехо. Истинско отмъщение на колела, справедливостта на колела. Кара напред и все напред...

Мисли си да спре пред някой магазин за оръжие и да си купи автомат или ловна пушка, за които не е нужно да чака, та да получи разрешително. Врагът му е въоръжен, а той не е.

Обаче не иска да губи нито минута в преследването на похитителя, откраднал семейството му. Ако врагът е загубил равновесието си и непрекъснато е на път, той има по-голяма вероятност да направи грешка. Непрестанният натиск е по-добро оръжие от всяка пушка.

Освен това той е самата мъст, справедливост и добродетел. Той е героят в този филм, а героите не умират. Те могат да бъдат застреляни, пребити, преобърнати на пътя при сблъскване с коли, могат да бъдат прободени с нож, бутнати от висока и стръмна скала, заключени в подземие, пълно с отровни змии, могат да изтърпят какви ли не други изпитания и пак да останат живи. Заедно с Харисън Форд, Силвестър Сталоун, Стивън Сегал, Брус Уилис, Уесли Снайпс и толкова още герои той споделя радостта от непобедимостта на добродетелта и благородната кауза.

Сега осъзнава защо нападението над фалшивия баща в къщата му вчера беше обречено на неуспех, макар той да бе героят в този филм. Той бе притеглен от мощната сила на запад — силата на привличане между него и двойника му. По същия начин и със същата сила двойникът бе усещал, че нещо приближава към него цялата неделя и целия понеделник. Когато двамата се срещнаха в кабинета на горния етаж, фалшивият баща беше нащрек и се бе приготвил за борба.

Сега убиецът разбира, че може да предизвика и да прекъсне връзката между тях по желание. Като електрическият ток в чиято и да е домакинска верига, тя може да бъде управлявана със същото копче „Включено/Изключено“ Вместо да държи копчето на положение „Включено“ през цялото време, убиецът може само за кратки мигове да отваря веригата — достатъчно дълго, за да усети притеглянето към фалшивия баща и да се приготви да го спипа.

Логиката му подсказваше, че той ще може също и да променя силата на тока, протичащ по проводника на съзнанието. Чрез въображението ключът се превръща в реле — реостат, с помощта на който убиецът ще може да намалява ампеража на тока във веригата като по този начин ще прави връзката по-гъвкава и по-тайна, отколкото до този момент. В края на краищата чрез използването на реостат светлината на един полилей би могла да бъде намалена плавно и постепенно, докато накрая се стигне до съвсем слабо мъждукане. По същия начин, представяйки се психологическия бутон като още един реостат, убиецът би могъл да пуска „тока“ при такъв нисък ампераж, че да може да следи фалшивия баща без той да усеща.

Като спира на червения светофар в центъра на Мишън Виехо, убиецът си представя копче-реостат, което със завъртане може да намалява силата на привличането в диапазон от триста и шестдесет градуса. Той завърта копчето само на деветдесет градуса и веднага усеща притеглящата сила на фалшивия баща — сега е малко на североизток.

* * *

Вече извън банката, на половината път до колата, Марти внезапно почувства нова вълна... а зад нея се надигна и неумолимият и жесток Вишну, превръщащ надеждите му на пух и прах. Усещането не беше така силно както в банката, но го хвана в крачка и той изведнъж загуби равновесие... залитна, препъна се и падна. Двата книжни плика, пълни с пачки банкноти излетяха от ръцете му и се хлъзнаха върху черната улична настилка.

Шарлът и Емили се спуснаха след пликовете, а Пейджи помогна на Марти да се изправи на крака.

Когато вълната отмина, Марти все още трепереше.

— Ето, вземи ключовете — каза той на Пейджи. — Най-добре е ти да караш. Той ме преследва. Приближава се.

Пейджи погледна към банката и наоколо с ужас в очите, а Марти каза:

— Не, още го няма. Сега е също както преди... Усещам, че съм на пътя на нещо много мощно и стремително.

* * *

Две преки. Може би дори е по-близо.

Кара бавно. Оглежда улиците пред себе си — наляво и надясно. Търси ги.

Зад него се чува клаксон на кола. Шофьорът е нетърпелив.

Бавно, бавно... Присвива очи, гледа наляво и надясно, взира се в хората по тротоарите и в отминаващите коли.

Клаксонът зад него продължава настойчиво да тръби. Убиецът му показва среден пръст, с което се надява да затвори устата на типа зад него.

Бавно, бавно...

Никъде не се виждат.

Опитай отново с психическия реостат! Завърти този път на шестдесет градуса! Връзката все още е на лице. Неотклонно, непреодолимо *привличане*!

Напред... наляво... към търговския център!

* * *

Когато седна на предната седалка до шофьора, затвори вратата и стисна пликите с пачките, които децата бяха събрали от земята, Марти отново бе разтърсен от контакта с Другия. Макар вълната този път да не бе така силна като преди, този факт не го успокои ни най-малко.

— По дяволите, изведи ни оттук! — подкани той Пейджи като измъкна скрития под седалката пистолет.

Пейджи запали двигателя, а Марти се обърна към децата. Те закопчаваха коланите си.

Щом Пейджи нервно превключи на заден ход и излезе от паркинга, момичетата срещнаха погледа на Марти. Бяха уплашени.

Той прекалено много уважаваше тяхната проникателност, за да ги лъже. Вместо да се преструва, че всичко е наред, той им каза:

— Дръжте се здраво! Мама ще се опита да кара като мен.

Превключвайки скоростта, Пейджи попита:

— Откъде идва?

— Не зная. Просто не излизай от същата страна. Нещо никак не ми харесва. Тръгни по другата улица.

* * *

Силата го привлича повече към банката, отколкото към магазините, и той паркира близо до източната страна.

Като изключва двигателя, чува тихо свистене на гуми. С периферното си зрение улавя как от южния край на паркинга излиза кола и бързо се отдалечава. Обръща се и вижда бяло „БеЕмВе“ на около двадесет и пет — тридесет метра. Автомобилът за миг се стрелва покрай неговата тойота и се отправя към центъра на търговския участък.

Убиецът успява да улови бегло само част от лицето на шофьора, едната скула, част от брадичката и челюстта. Мярва му се и кичур златисто руса коса.

Понякога е възможно позната мелодия да бъде определена само по три ноти, защото тя е оставила неизлечим отпечатък в спомените ни. По същия начин от няколко щрихи на човешки профил, трепкащи в светлини и сенки и размазани от скоростта на движението, той разпознава скъпоценната си съпруга. Непознати хора са изтръгнали спомените му за нея, но снимката, която откри вчера, се запечата в сърцето му.

— Пейджи — шепне той.

Запалва двигателя на тойотата, излиза от паркинга на заден ход и се отправя към търговската част.

Наоколо всичко е пусто, защото в този ранен утринен час работи само супермаркетът, магазинът за понички и един павилион за канцеларски материали. „БеЕмВе“-то прекосява устремно паркинга, заобикаля няколко коли и излиза на алеята, която минава покрай витрините на магазините. После се отправя към северния край на търговската част.

Убиецът следва бялата кола, но не много агресивно. Дори да ги загуби, лесно ще ги открие, поради тайнствената, ала надеждна връзка, която той осъществява с омразния баща, заграбил живота му.

„БеЕмВе“-то достига северния край и завива надясно по улицата. Когато той пристига на същото кръстовище, бялата кола вече се е отдалечила на няколко пресечки, спряла е на червения светофар и едва се вижда.

Следва ги повече от час — съвсем дискретно, промъквайки се през странични улички, далече от шосето за Санта Ана и магистралата за Коста Меса като се движи на голямо разстояние зад тях. Забила се в сутрешното задръстване от коли, неговата малка тойота е почти невидима.

Карайки по шосе Ривърсайд, на запад от Корона, той си представя, че отново пуска „тока“ между себе си и фалшивия баща. Представя си реостата и от всички възможни триста и шестдесет градуса завърта само на пет. За него това е достатъчно — той усеща присъствието на фалшивия далече напред, в задръстването от коли, макар че не може точно да определи... Шест градуса, седем, осем. Осем вече е много. Седем — седем е идеално! Щом копчето е завъртяно на седем градуса, привличането е достатъчно силно, за да служи като водещ сигнал за него, без да дава усещане на врага, че връзката е установена отново. Натрапникът в „БеЕмВе“-то се насочва на изток към Ривърсайд, напрегнат и нащрек, но без да знае, че го наблюдават.

И все пак в съзнанието на преследвача сигналът от жертвата се отразява като червена, мигаща светлинка върху електронна карта.

След като е овладял управлението на тази особена притегателна сила, убиецът може да нападне фалшивия баща като го изненада.

Въпреки че мъжът в бялата кола очаква да бъде нападен и бяга, за да избегне нападението, той също е свикнал да бъде предупреждаван за такова нещо. Когато мине достатъчно дълъг период

без проблеми и смущения в ефира, когато не усеща страховитото опипване, той отново ще възвърне самочувствието си. С връщането на самочувствието, предпазливостта ще намалее и той отново ще бъде уязвим.

Преследвачът трябва само да върви по дирите, да бъде по петите на жертвата, да премери точно момента, в който да удари.

Като минават през Ривърсайд, утринното движение около тях вече не е така натоварено. Убиецът изостава още по-назад, докато най-накрая „БеЕмВе“-то се превръща в далечна, безцветна точка, която понякога изчезва за миг като мираж сред лъчите на слънцето и сред вихрушките от прах.

Напред и на север, през Сан Бернардино, а сетне по магистрала 15. Отправят се към северния край на планините Сан Бернардино и през прохода Ел Кахон на хиляда и триста метра височина.

Скоро след това на юг от град Хесперия „БеЕмВе“-то слиза от магистралата и се отправя на север по шосе 395, към най-западните кътчета на пустинята Мохаве. Убиецът продължава да ги следва на голямо разстояние. Те не биха могли да предположат, че тъмното петънце в огледалото им за обратно виждане е същата кола, която ги е следвала дотук през три области.

След няколко километра минава покрай някакъв пътен знак, който показва разстоянието до Риджкрест, Лоун Пайн, Бишъп и Мамът Лейкс. Мамът Лейкс е най-далече — 450 километра.

Името в миг извиква нещо в съзнанието му. Зрителната му памет е много силна. Той вижда думите на посвещението върху първата страница на един от криминалните романи, които е написал и които държи върху рафтовете с книги в домашния си кабинет в Мишън Виехо:

Тази творба е за моята майка и моя баща, Джим и Алис Стилутър, които ме възпитаха да бъда честен човек... и които нямат вина за това, че мога да мисля като престъпник.

Убиецът си спомня и картичката с техните имена и адреса. Двамата живеят в Мамът Лейкс.

Отново изпитва остра болка от онова, което е загубил. Дори да си върне живота от натрапника, който носи името му, той навярно никога не би могъл да си върне откраднатите спомени. Детството му... юношеството му... първата му среща... годините в гимназията. Няма

никакъв спомен за майчина и бащина любов, което е възмутително, *чудовищно*! Как са могли да го лишат от тези най-важни, така трайни и вечни спомени?!

Изминава повече от сто километра, изпаднал в отчаяно и мрачно отчуждение — основно качество на неговото съществуване, но изпитвайки и радост от това, че скоро ще възвърне собствената си съдба.

Завладява го безумен копнеж да бъде с майка си и баща си, да вижда техните скъпи лица, изтрити от чиповете на неговата памет, да ги прегърне и отново да установи дълбоката връзка между себе си и тези двама души, на които дължи живота си. От гледаните филми знае, че родителите могат да бъдат и проклетие — вманиачената майка, която е умряла още преди началната сцена на „*Психо*“, майката-егоистка и бащата, който така осакатява бедния Ник Нолт в „*Принцът на приливите*“... Обаче неговите родители са много по-фини хора — състрадателни и искрени, като Джими Стюарт и Дона Рийд в „*Животът е чудесен*“.

От двете страни на пътя се нижат едно след друго пресъхнали езера, побелели сякаш от солта, внезапно се изправят острите зъбери на червеникави скали, изваяни от вятъра пясъчни океани — оголена, равна пустош. Мяркат се далечните очертания на черните, отвесни скали. Навсякъде се виждат доказателства за геологични изригвания и вулканична лава, изтекла преди хиляди години.

При град Ред Маунтин „БеЕмВе“-то изоставя магистралата и спира до една бензиностанция, за да зареди с гориво.

Убиецът ги следва, докато най-сетне е напълно уверен в намеренията им, но не спира на бензиностанцията, а продължава. Те имат оръжие, той няма. Ще се намери и по-сгоден случай, за да убие натрапника.

Следвайки шосето, убиецът се отправя на север и не след дълго стига Йоханесбург, който е разположен на запад от Лава Маунтинс. Отново спира встрани и зарежда тойотата на някаква малка бензиностанция. Купува си вафли, шоколади, бонбони и фъстъци от автомата — те ще го поддържат по време на предстоящото дълго пътуване.

Може би защото в Ред Маунтин Шарлът и Емили трябва да отидат до тоалетната, убиецът стига магистралата много преди

„БеЕмВе“-то, но това вече е без значение, тъй като няма нужда да ги следи. Той знае къде отиват.

Мамът Лейкс, Калифорния.

Джим и Алис Стилуютър... които са го научили да бъде честен... които не са виновни за това, че той може да мисли като престъпник... На които е посветил роман. Обичани. Бленувани. Откраднати от него, ала скоро ще си ги върне.

Убиецът нетърпеливо вписва имената им сред тези на неговото семейство, неговата съдба. Той ще се бори за тях и ще си ги върне. Може би натрапникът е заблудил децата, а навярно е успял да подмами и Пейджи, която го е приела за истинския Мартин Стилуютър. Обаче родителите не могат да не познаят истинския си син — кръв от кръвта им — и няма да бъдат подведени от мимикрията на мошеника, откраднал семейството му.

След като отново излиза на шосе 395, където движението не е така натоварено, белият автомобил поддържа постоянна скорост сто и пет километра в час, макар в много участъци от пътя да е възможно да се кара и по-бързо. Сега вече убиецът прищпорва тойотата на север със сто и двадесет, сто и тридесет километра в час. Трябва да стигне в Мамът Лейкс в периода между два и два и петнадесет — тридесет до четиридесет и пет минути преди натрапника, което ще му даде възможност да предупреди майка си и баща си за пъклените намерения на съществото, дегизирало се като техен син.

Шосето се вие на северозапад през долината Индиан Уелс, оградена на юг от планините Ел Пасо. С всеки километър сърцето му все повече се изпълва с топли чувства пред перспективата да се събере отново с майка си и баща си, от които така жестоко е бил отделен. Изпитва болезнена нужда да ги прегърне, да се потопи в тяхната любов — несъмнена, непресъхваща, съвършена...

8.

Реактивният частен хеликоптер, който откара Ослет и Клокър в Мамът Лейкс, принадлежеше на някакво филмово студио, член на Мрежата. В кабината имаше кресла, тапицирани с гладка, черна кожа, металните им части бяха от месинг, а стените бяха облицовани със смарагдово зелена гущерова кожа. Обстановката бе много по-елегантна, отколкото в салона за пътници в частния самолет, с който бяха пътували преди. Освен това хеликоптерът предлагаше и много позанимателни материали за четене, например ежедневниците „Холивуд Рипортър“ и „Дейли Варайъти“, както и последните издания на „Премиер“, „Ролинг Стоун“, „Мама Джоунс“, „Форбс“, „Форчън“, „Гоу“, „Детектив“, списание „Сдружение за екология“ и „Бон апетит“.

За да убие времето си, докато пътуваха, Клокър извади още един романизиран вариант на „Стар Трек“, който бе закупил при тръгването си от сувенирния магазин на хотел „Риц-Карлтън“. Ослет бе убеден, че разпространяването на този вид фантастика в елегантните и изискани магазини на един курортен комплекс с категория пет звезди, обслужвал на времето не само богати, но и културни и влиятелни хора, беше също толкова катастрофално за обществото, колкото и пласирането на наркотици в дворовете на училищата от тежковъоръжени бабаити.

Докато хеликоптерът се носеше на север, порейки висините над националните паркове „Секвоя“, „Кингс Каньон“, западните склонове на Сиера Невада, а след това и над същата величествена планина, Ослет непрекъснато се движеше из кабината, заставайки ту вляво, ту вдясно, за да не пропусне нито миг от тази зашеметяваща гледка. Безбрежните пространства долу бяха съвсем рядко населени и биха могли да задействат болезненото му отвращение от открити пространства и пасторални пейзажи. Теренът обаче се променяше с всяка минута, представяйки все нови и нови чудеса, все по-прекрасни и по-прекрасни гледки, които се сменяха толкова бързо, че успяваха да го развличат.

Освен всичко друго хеликоптерът летеше на по-малка височина отколкото самолетът и така даваше на Ослет ясното усещане за устремно движение напред. Вътре той бе по-шумен и се разтърсваше от повече вибрации, което също му се нравеше.

Два пъти по време на полета той накара Клокър да погледне през прозореца си навън, за да се полюбува на природните красоти. И двата пъти грамадният мъж хвърли съвсем бегъл поглед към красотите долу без да каже и дума, след което на часа впери очи в *„Шестгърдите амазонки от слюзестата планета“*.

— Какво толкова интересно има в тази книга, по дяволите?! — попита най-накрая Ослет, настанявайки се в креслото точно срещу Клокър.

Чак след като довърши изречението, което четеше в момента, Клокър вдигна поглед и каза:

— Не бих могъл да ти кажа.

— Защо не?

— Защото, дори да ти кажа какво харесвам аз, на тебе то няма да ти хареса.

— Какво означава това?

Клокър сви рамене.

— Мисля, че няма да ти хареса — рече той.

— Мразя романите, винаги съм ги мразил, особено научната фантастика и всякаква подобна измет.

— Ето на!

— Това пък какво е сега?

— Това, че просто потвърди думите ми — ти не харесваш такива неща.

— Разбира се, че не ги харесвам.

Клокър отново сви рамене и каза:

— Видя ли?

Ослет го изгледа кръвнишки и, посочвайки книгата му, рече:

— А ти как можеш да харесваш този боклук?

— Ние съществуваме в успоредни един на друг светове — каза Клокър.

— Какво?!

— В твоя Йоханес Гутенберг е открил електронната игра.

— Кой?!

— В твоя свят навярно някой супер известен тип на име Фокнър е виртуозен изпълнител на банджо.

— Всичката тази гадост ми звучи напълно безсмислено — рече навъсено Ослет.

— Ето пак — каза Клокър и отново се съсредоточи върху „Кърк и Спок, влюбени“ или както там се казваше тази епична творба.

На Ослет му се прищя да го убие. Този път в загадъчните брътвежи на Клокър той долови недоизказано, но дълбоко вкоренено пренебрежение. Прииска му се да грабне глупавата му шапка, да запали тъпото ѝ патешко перо и всичко останало, да изтръгне от ръцете му евтиното романче, да го накъса на парчета и да изстреля в него от упор поне хиляда патрона от девет милиметрова винтовка.

Вместо това обаче той се обърна и погледна навън с цел да се успокои при вида на величествените планински хребети и гори, които се редуваха със скорост двеста и четиридесет километра в час. Над тях откъм северозапад се стелеха облаци. Бухлати и сиви, те се трупаха около планинските върхове, подобно на многобройна флота от въздушни кораби.

* * *

В един часа и десет минути следобед, във вторник Ослет и Клокър бяха посрещнати от представител на Мрежата пред входа на летището в Мамът Лейкс. Името му беше Алек Спайсър. Чакаше ги на асфалтовата алея до хангара от железобетон и нагъната стомана, където спря хеликоптерът.

Въпреки, че знаеше истинските им имена и вероятно беше с чин равен на този на Питър Уоксхил, Спайсър не бе така безукорно облечен, не беше така изискан, нито говореше така добре, както джентълменът, който ги бе информирал за събитията по време на закуска. Също като Джим Ломакс на летището „Джон Уейн“ в Ориндж Каунти снощи, Спайсър ги накара да занесат сами багажа си до зеления форд, който бе на паркинга зад хангара и изцяло на тяхно разположение.

Спайсър беше около петдесет годишен, метър и седемдесет и шест, около осемдесет килограма и четинеста, късо постригана,

посивяла коса. Лицето му бе сурово и грубо изсечено, а очите му бяха скрити зад слънчеви очила, макар небето да бе покрито с облаци. Той бе сложил бойни обувки, панталони с маскировъчен десен, същата риза и старо, износено кожено яке с много джобове и ципове. Изправената му стойка, строгата му дисциплина и отривиста реч го издаваха, че е офицер в оставка (или дори разжалван), който не желаеше да се откаже от навиците, поведението и облеклото на военен.

— Не сте се облекли подходящо за Мамът — рече рязко Спайсър, когато тримата седнаха във форда. От устата му излизаше бяла пара.

— Не си дадох сметка, че тук ще е доста студено — рече Ослет, силно разтреперан.

— Сиера Невада е — отвърна Спайсър. — Почти две хиляди и петстотин метра надморска височина — точно тук, където сме. Декември е. Не може да очаквате палми, тръстикови полички и „пиня колада“.

— Знаех, че ще е студено, но не толкова.

— Ще ви измръзнат задниците — рече грубо Спайсър.

— Сакото ми топли — заоправдава се Ослет. — От кашмир е.

— Браво на вас — рече Спайсър.

Той вдигна задната врата на колата и отстъпи встрани, за да могат Ослет и Клокър да си сложат куфарите в багажника.

Спайсър седна зад волана. Ослет седна отпред. На задната седалка Клокър отново заби глава в *„Пърдящият кръвожадник от Ганимед“*.

Известно време, докато се отдалечаваше от летището и приближаваше града, Спайсър мълчеше, но най-накрая се обади:

— Днес следобед очакват да падне първия сняг.

— Зимата е любимият ми сезон — рече Ослет.

— Да, но може и да не ви хареса чак толкова, ако се въргяте в сняг до ушите, а хубавите ви ботуши се вкоравят и заприличат на холандски налъми.

— Знаете ли кой съм аз? — попита раздразнено Ослет.

— Да, сър — отвърна Спайсър, произнасяйки думите си отчетливо от всякога, но навеждайки леко глава, сякаш за да признае по-ниския си чин.

— Добре — каза Ослет.

На места от двете страни на пътя се извисяваха вечно зелени дървеса. Много от мотелите, ресторантите и крайпътните барове се радваха на островърхи, алпийски архитектурни форми, а имената им включваха думи, които напомняха за филми от рода на „Звукът на музиката“ и реплики на актьора Клинт Истууд: баварско това, швейцарско онова, Айгър, Матерхорн, Женева, Хофбрау.

— Къде е къщата на Стилиуотър? — попита Ослет.

— Отиваме в мотел.

— Разбрах, че специален екип наблюдава къщата на Стилиуотър — не се предаваше Ослет.

— Да, сър. От другата страна на улицата са в микробус с тъмни стъкла.

— Искам да отида при тях.

— Идеята ви не е много добра. Градът е малък — няма и пет хиляди жители, ако не се броят туристите. Около микробуса, който е между къщите, ще има много движение, а това ще направи впечатление на околните.

— Тогава какво предлагате?

— Обадете се на наблюдаващия екип по телефона, оставете им номер, на който и те да могат да ви се обадят. След това чакайте в мотела. Щом Мартин Стилиуотър се обади на родителите си или позвъни на вратата им, ние ще ви уведомим.

— Още не се е обадил на своите, така ли?

— През последните два-три часа телефонът им звъня няколко пъти, но те не са си вкъщи, за да се обадят, така че не можем да кажем дали синът им звъни или някой друг.

— Значи нямат телефонен секретар? — рече Ослет, невярващ.

— Темпото на живота тук, в този затънт край не изисква непременно всеки да има телефонен секретар.

— Страхотно! Е, щом не са си у дома, къде са тогава?

— Отидоха на пазар тази сутрин и преди малко спряха в един ресторант на шосе 203, за да хапнат нещо за обяд. След час-два ще се приберат вкъщи.

— Следите ли ги?

— Разбира се.

В очакване на приближаващия сняг скиорите вече пристигаха в града, натоварили ските си върху колите. Ослет забеляза, че бронята на

някакъв автомобил е украсена с лепенка, върху която бе написано:

ЦЕЛИЯТ МИ ЖИВОТ Е СТЪМНА ПИСТА... И ТОВА МИ ХАРЕСВА!

Като спряха на червения светофар зад една голяма лимузина, която сякаш бе натъпкана догоре с млади и русокоси жени в скиорски пуловери, достатъчни на брой, за да участват в поне десетина телевизионни клипа, рекламиращи балсам за устни, Спайсър каза:

— Чухте ли за проститутката в Канзас Сити?

— Удушена е — рече Ослет.

— Но няма доказателства, че е нашето момче, дори да е имало някой, който да е приличал на него и да е излязъл с проститутката от бара.

— Тогава вие не знаете последните новини. Резултатите от пробите на спермата в Нюйоркската ни лаборатория пристигнаха. Изследвали са ги — нашето момче е.

— Сигурни ли са?

— Напълно.

Планинските върхове изчезваха в притъмняващото небе. Цветът на облаците се променяше от пепеливо сиво с бели и по-тъмни ивици до антрацитно черно.

Настроението на Ослет също помръкна.

Светофарът светна зелено.

Като следваше лимузината с русите момичета, Алек Спайсър каза:

— Излиза, че Алфи може да прави секс.

— Но той беше програмиран да...

Ослет не можа да довърши изречението. Той вече не вярваше в работата на генетичните инженери.

— Досега — обади се отново Спайсър — чрез връзките си в полицията щабът е открил петнайсет смъртни случая, включващи сексуален контакт, които могат да се припишат на нашето момче. Неразкрити убийства. Млади и привлекателни жени. В градове, които е посещавал и във време, през което е бил там. Един и същи маниер на

действие във всеки случай: извънредно грубо насилие *след* като жертвата е била свалена в безсъзнание чрез удар по главата или в лицето... очевидно, за да няма викове по време на действителното убийство.

— Петнайсет! — промълви Ослет замаян.

— Може би повече. Може би много повече — каза Спайсър, извърна очи от пътя и погледна към Ослет през напълно непроницаемите си, почти черни слънчеви очила. — И Господ да ни е на помощ, ако не е успял да убие всяка жена, с която се е чукал.

— Какво искате да кажете?

Като отново впери поглед в пътя пред себе си, Спайсър отговори:

— Резултатите от спермата му са доста добри. Тя е активна. Алфи е годен да опложда.

Макар да не би признал пред себе си, докато Спайсър не даде гласност на тази информация, Ослет усещаше, че скоро ще научи лошата вест.

— Знаете какво означава това, нали? — попита Спайсър.

От задната седалка се чу гласът на Клокър:

— Първият човекоробот от алфа-оперативно поколение прави засечка и мутира по начин, който ние не разбираме. Способен е да замърси човешкия ген със зародишен материал, който би могъл да даде една нова и изцяло враждебна раса от почти неуязвими суперсъщества.

За миг Ослет си помисли, че Клокър чете изречение от последния романизиран вариант на „*Стар Трек*“, но после осъзна, че той просто бе предал катастрофата по възможно най-сбития начин.

— Ако нашият човек не е очистил всяко маце, с което си е полегнал — обади се отново Спайсър, — ако е направил няколко бебета и по някаква причина те не са били абортирани (дори бебето да е само едно), то ние сме затънали в лайна чак до ушите. Не само ние тримата, не само Мрежата, а цялата човешка раса.

9.

Запътвайки се на север през Оуенс Вели, оградена на изток от планините Инки и на запад от устремилата се в небето Сиера Невада, Марти осъзна, че безжичният му телефон не може да работи по предназначението си поради това, че драстичната и бърза промяна на терена влияеше на разпространението на микровълните. А в случаите, когато все пак успяваше да се свърже с къщата на родителите си в Мамът, телефонът им звънеше ли звънеше, но никой не отговаряше.

След шестнадесет позвънявания Марти натисна копчето „край“ за прекъсване на обаждането и каза:

— Още не са се прибрали.

Баща му беше на шестдесет и шест, а майка му на шестдесет и пет години. И двамата бяха работили като учители, пенсионирайки се миналата година. Според съвременните норми те бяха все още млади, здрави и енергични и влюбени в живота. Нямаше нищо чудно в това, че непрекъснато ходеха някъде, вместо по цял ден да прекарват затворени вкъщи, седнали в креслата и забили погледи в телевизионния екран, увлечени от поредната игра или евтин сериал.

— Колко време ще останем при баба и дядо? — обади се Шарлът от задната седалка. — Ще има ли достатъчно време, за да може баба да ме научи да свиря на китара, както тя умее? Вече съм доста добра на пианото, но мисля, че и китарата ще ми се хареса. Ако ще ставам известна музикантка, каквато навярно ще ми е интересно да бъда... не искам да стеснявам кръга на възможностите си... то тогава ще е много по-лесно да взимам навсякъде музиката със себе си. Все пак, човек не може да понесе пианото си на гръб!

— Няма да оставаме при баба и дядо — каза Марти. — Всъщност изобщо няма да спираме там.

Шарлът и Емили изпъшкаха, разочаровани.

— Може би ще можем да ги посетим по-късно... след няколко дни — обади се Пейджи. — Ще видим. Сега обаче отиваме в бунгалото.

— Така ли?! — възкликна Емили.

— Еха! — извика Шарлът.

Марти чу как и двете му дъщери бурно изръкопляскаха.

Бунгалото бе собственост на майка му и баща му, още от времето, когато той бе съвсем малък. Беше сгушено на няколко километра от града между самите езера^[1], недалече от още по-малкото селище Лейк Мери. Мястото бе прекрасно и баща му бе порботил там доста през всичките тези години. Бунгалото бе заобиколено от тридесет метрови борове. За момичетата, отгледани в дебрите на градската джунгла, то беше толкова специално, колкото би била и една омагьосана къщурка в някоя приказка.

Марти се нуждаеше от няколко дни, за да поразмисли, преди да реши какво трябва да предприемат. Искаше му се да се спре подробно върху новините и да види как ще се развие историята за него. По начина, по който масмедиите я поднасяха на публиката, той можеше да определи, ако не самоличността, то поне мощта на своите истински врагове, които не се изчерпваха със зловещия и умопомрачен двойник, нахлул така внезапно в дома им.

Не можеха да отседнат в дома на родителите му, защото беше прекалено достъпен за репортерите — историята сигурно щеше да продължи да се раздува. Беше достъпен и за неизвестните конспиратори, които стояха зад двойника и които се бяха погрижили едно дребно съобщение да бъде раздуто до размерите на новина от национален мащаб. Средствата за масова информация го бяха представили като някакъв психически нестабилен маниак.

Освен това Марти не желаше да излага на опасност родителите си, отсядайки в дома им. Напротив, щом успееше да се свърже с тях, той смяташе да им каже да си стегнат багажа, да се качат в караваната и да се махнат от Мамът Лейкс за няколко седмици, месец, а може би и повече. Докато пътуваха и променяха непрекъснато местоположението си всеки две нощи, никой не би се опитал да ги използва, за да се добере до него и семейството му.

Откакто Другият се бе опитал да влезе във връзка с него в банката в Мишън Виехо, Марти не бе усещал други въздействия върху себе си. Надяваше се, че с бързото си придвижване на север те бяха успели да избягат. Дори ясновидството или телепатията... или както там се казваше тази проклетия... си имаше своите граници. В противен случай те не само се бяха изправили лице в лице с някаква фантастична психическа енергия, а направо се бяха сблъскали с магия.

Благодарение на досегашния си опит Марти би могъл да повярва в някаква по-особена психическа способност, но той просто не вярваше в магии. След като бяха успели да се отдалечат от Другия на стотици километри, те по всяка вероятност бяха извън обсега на неговото непрестанно търсещо шесто чувство. Планините, които от време на време пречеха на работата на телефона с магнитно клетъчно устройство, представляваха може би допълнителна преграда за телепатичното чувство на Другия.

Навярно щеше да е по-безопасно да стоят надалече от Мамът Лейкс и да се скрият в някой град, където Марти нямаше близки и роднини. Все пак решиха да отидат в бунгалото, защото дори тези, които възнамеряваха да обсадят къщата на родителите му, предвиждайки, че той би потърсил убежище там, нямаше да знаят за бунгалото в планината. А и едва ли имаше начин съвсем случайно да научат за него. Освен това двама от съучениците му в гимназията бяха заместник-шерифи в Мамът Каунти вече десет години. Бунгалото беше разположено близо до града, в който Марти бе отрасъл и където все още добре го познаваха. Като техен земляк и човек, който като младеж не бе създавал никакви проблеми, Марти знаеше, че ще го приемат сериозно и ще му обърнат специално внимание, за да го защитят от Другия, ако той все пак се опитаще отново да установи контакт с него. А в някой непознат град на Марти щяха да погледнат като на чужд и то с много повече подозрение от онова, което детектив Сайръс Лоубок бе показал. Близо до Мамът Лейкс, ако се случеше най-лошото, той нямаше да се чувства отчужден и изолиран, както би се чувствал буквално във всеки друг град.

— Навярно времето ще се влоши — каза Пейджи.

На изток небето беше синьо в по-голямата си част, ала огромни купести облаци се устремяваха на запад през върховете и проходите на Сиера Невада.

— По-добре да спрем на някоя бензиностанция в Бишъп — рече Марти — и да разберем от пътната полиция там дали ще са ни нужни вериги, за да се изкачим нагоре в планината.

Един обилен снеговалеж би бил навярно добре дошъл, защото щеше допълнително да изолира бунгалото и да ги направи по-трудно достъпни за всеки враг, който ги преследваше. Но единственото чувство, което завладя Марти от приближаващата буря, беше

безпокойство. Ако не им провървеше, можеше да дойде момент, в който да се наложи много бързо да напуснат Мамът Лейкс. Пътища, затрупани със сняг, навян от виелицата, щяха да бъдат причина за забавянето им, а това можеше да им струва животът.

Шарлът и Емили пожелаха да играят на „Виж кой е маймуната сега“ — игра на думи, която Марти бе измисли преди години, за да ги забавлява по време на дълги пътувания с кола. Откакто тръгнаха от Мишън Виехо, бяха играли вече два пъти. Пейджи не пожела да участва като каза, че ѝ е нужно да се съсредоточи върху шофирането, а Марти се оказваше маймуната много по-често от друг път, защото бе неспокоен и разсеян.

Високите върхове на Сиера изчезнаха в мъглата. Облаците непрестанно тъмнееха, сякаш огънят на някакво скрито слънце гаснеше, оставяйки в небесното огнище само черни въглени.

[1] Мамът Лейкс (Mammoth Lakes) — мамутски езера (англ.). — Б.пр. ↑

10.

Собствениците на мотела наричаха заведението си пансион. Сградите бяха забухлени от клоните на тридесет метрови ели, помалки борчета и североамерикански смърчове. Архитектурата им бе подчертано в стил „рустик“^[1].

Стаите разбира се не можеха да се сравнят с тези на хотел „Риц-Карлтън“, а опитът на декоратора да напомня на клиентите за Бавария чрез възлестите чамови панели и мебели с груби дървени рамки беше извънредно постен, но Дру Ослет сметна, че въпреки това мотелът е приятен. Голямата камина, в която вече бяха наредени подпалки и поедри цепеници, беше особено привлекателна. Минути след като пристигнаха, огънят вече бумтеше.

Алек Спайсър се свърза по телефона с наблюдаващия екип, разположен в микробуса срещу къщата на Стилуютър. На език, който звучеше също толкова тайнствено, колкото и някои от изказванията на Клокър, той ги уведоми, че хората, управляващи Алфи, са вече в града и наблюдаващите можеха да се свържат с тях в мотела.

— Нищо ново — рече Спайсър, когато затвори телефона. — Джим и Алис Стилуютър още не са се прибрали. Синът и семейството му още не са се появили, а също и нашето момче, разбира се.

Спайсър запали всички лампи в стаята и дръпна пердетата. Той беше все още със слънчевите си очила, макар да бе свалил коженото си спортно яке. Ослет подозираше, че Алек Спайсър не вдига транспарантите си, когато прави секс... нито, когато просто ляга да спи.

Тримата седнаха върху въртящите се табуретки около чамовата маса, която бе извън кухненския бокс. От близкия прозорец с дантелено перде се разкриваше гледка към гористия хълм зад мотела.

От черното си кожено куфарче Спайсър извади някои неща, които щяха да са нужни на Ослет и Клокър, за да извършат убийствата така, както ги искаше Щабът.

— Две намотки от изолиран кабел — рече той и постави намотките на масата, увити в найлон. — Завържете китките на дъщерите една за друга, после ги свържете с глезените им. Ама не

хлабаво. Стегнете ги силно, докато ги заболи. Така беше в случая в Мериленд.

— Добре — рече Ослет.

— Не режете кабела инструктира ги Спайсър. — След като завържете китките, използвайте същия кабел за глезените. По една намотка за всяко момиче... също както в Мериленд.

Следващият артикул, който бе изваден от куфарчето, беше пистолет.

— Това е девет милиметров „SIG“ — рече Спайсър. Конструиран от швейцарски специалист, но произведен от „Заубер“ в Германия. Много хубаво оръжие.

Като взе пистолета, Ослет каза:

— С това ли трябва да пречукаме жената и децата?

Спайсър кимна и додаде:

— А след това и самия Стилутър.

Ослет се залови да разглежда оръжието, а Спайсър извади от куфарчето кутия с девет милиметрови патрони.

— Същото оръжие ли е използвал бащата в Мериленд?

— Точно същото — отвърна Спайсър. — В докладите се казва, че Мартин Стилутър го е купил преди три седмици в магазина, където е купил и другите оръжия. Там сме подкупили един служител, който да си спомни, че той лично го е продал на Стилутър.

— Много мило.

— Кутията, в която е било оръжието, както и квитанцията от покупката вече са сложени в едно от чекмеджетата на бюрото в домашния кабинет на Мартин Стилутър в Мишън Виехо.

Усмехнат и изпълнен с искрено възхищение, Ослет започваше да вярва, че те тримата щяха да успеят да спасят Мрежата.

— Съвършено! До най-малките подробности! — каза той.

— Винаги — отвърна Спайсър.

Макиавелианската многоплановост на интригата възхити Ослет така, както сложните капани, които Уайл Е. Койот залагаше за Бързоходеца в анимационните филми, го бяха вълнували като дете... само че в този случай койотите щяха неизбежно да победят. Той погледна към Клокър, очаквайки да види и него също толкова възхитен. Стар Трекаджията чистеше ноктите си с върха на своето джобно ножче. Изражението на лицето му бе мрачно и тържествено, но

мислите му бяха на четири милиона светлинни години и две измерения от Мамът Лейкс, Калифорния.

От куфарчето Спайсър извади и един найлонов плик с цип в единия край, който съдържаше лист хартия, прегънат на две.

— Това е бележка, признаваща самоубийство. Подправена е, но е толкова добра фалшификация, че никой графолог не би се усъмнил в достоверността ѝ, тоест че е написана със собствената ръка на Стилуютьър.

— Какво се казва в нея? — попита Ослет.

Като цитираше по памет, Спайсър рече:

— Имам червей. Той ме гризе отвътре. Всички ние сме омърсени. Поробени. Паразити сме отвътре. Не мога да живея по този начин. Не мога да живея.

— Това от случая в Мериленд ли е? — попита Ослет.

— Дума по дума.

— Човекът е бил откачен.

— Не смятам да споря с вас върху това.

— До трупа ли да оставим бележката?

— Да. Пипайте само с ръкавици... и прилепете пръстите на Стилуютьър навсякъде след като го убие. Хартията е с гланцово покритие — би трябвало добре да попива и съхранява пръстови отпечатащи.

Спайсър бръкна още веднъж в куфарчето и извади още един найлонов плик с цип, който съдържаше черна писалка.

— Това е „Пентъл Ролинг Райтър“. Взехме я от една кутия в чекмеджето на бюрото му.

— Тя е тази, с която е написана бележката, нали?

— Да. Оставете я някъде наблизо, около трупа... с отвортяна капачка.

Усмехнат, Ослет оглеждаше предметите върху масата.

— Ще бъде много забавно, наистина — каза той.

* * *

Докато чакаха да им се обадят от екипа, който наблюдаваше къщата на старите Стилуютьрови, Ослет реши да рискува и да се отбие

в един магазин за ски, разположен сред десетките магазини и ресторанти на една пряка от мотела. Въздухът сякаш бе станал по-мразовит за краткото време, което бяха прекарали в стаята, а небето по-мораво.

Покупката в магазина беше първокласна. Той успя бързо да се снабди с хубаво и топло бельо от Швеция, термолитна грейка със сребърна подплата, сгъваема качулка и анатомически наколенници, дунапренови изолатори за глезените и китките, снегоходки от неръждаема стомана с гумени каишки и достатъчно много джобове дори за фокусник. Върху грейката бе сложил лилаво, спортно яке с термоизолация, отразяваща подплата, еластични шевове и специални подпльнки на раменете. Ослет си купи и ръкавици — от италианска кожа и найлон. Бяха почти толкова еластични, колкото собствената му кожа. Помисли си дали да не вземе някои скъпи скиорски очила, но реши да се задоволи само със слънчеви — доста добра марка, тъй като всъщност нямаше намерение да кръстосва планината. Ботушите му за ски бяха страшилища — такива, каквито би сложил всеки Терминатор при условие, че би искал да си проправя път през железобетонни блокове.

Чувстваше се невероятно здрав и издръжлив.

Тъй като се наложи да изпробва всяка една част от скиорското си облекло, Ослет свали дрехите, с които бе влязъл в магазина. Служителят покорно сгъна дрехите и ги пхна в една найлонова торба, която Ослет взе със себе си, връщайки се обратно в мотела, натъкмен в новия си екип.

С всяка изминала минута той ставаше все по-обнадежден относно новите перспективи. Нищо не повдига духа така както купуването на хубави неща.

Когато се върна в мотела, Ослет разбра, че все още няма никакви вести, макар да бе отсъствал близо половин час.

Спайсър бе седнал в креслото пред телевизора и гледаше някакво предаване, както си беше със слънчевите очила. Някаква мастита негърка с огромна, бухнала прическа интервюираше четирима травестити, които като жени направили опит да се запишат във военния флот на Съединените щати. Отказали им разбира се, но те изглежда вярваха, че президентът би трябвало да се застъпи за тях.

Клокър, естествено, седеше на стол до прозореца и огрян от сребристия, буреносен зрак, четеше „Хъкълбери Кърк и Олигавените Проститутки от Алфа Кентавър“ или както там се казваше проклетата книга. Единственото доказателство за това, че все пак бе обърнал внимание на промяната в климатичните планински условия, беше промяната в облеклото му: Клокър бе сменил шарения, палячовски пуловер-жилетка с друг, който беше от кашмир, имаше ръкави и беше в такава ярко оранжева разцветка, че на човек му се обръщаше стомахът.

Ослет отнесе черното куфарче в едната от двете спални, разположени вляво и дясно на всекидневната. Той изпразни съдържанието му върху едното голямо легло, седна отгоре по турски, свали новите си слънчеви очила и заразглежда предметите, които така хитро и изкусно щяха да осигурят автентичността на трикратното убийство и самоубийство на Мартин Стилутър след неговата смърт.

Ослет трябваше да разреши няколко проблема, включително как да убие толкова много хора, без да вдига шум. Той не се притесняваше от изстрелите, защото те по един или друг начин можеха да бъдат заглушени. Тревожеха го писъците. В зависимост от това къде щеше да бъде нанесен ударът, можеше да има и съседи. А ако съседите се разтревожеха, те щяха да се обалят в полицията.

След няколко минути той си сложи отново слънчевите очила и се запъти към всекидневната.

Там прекъсна гледането на Спайсър с думите:

— Пречукваме ги, а после кой полицейски участък ще се занимава с разследването на случая?

— Ако стане тук — рече Спайсър, — вероятно полицията в Мамът Каунти.

— Тук имаме ли наш човек?

— Сега не, но съм сигурен, че бихме могли да имаме.

— Следовател ли е?

— Дребна риба е... навярно най-обикновен служител в погребално бюро.

— И няма специална квалификация по съдебна медицина?

— Може да различи дупка от куршум от дупка на задник — отвърна Спайсър, — но горе-долу само това.

— Значи, ако очистим първо жената и Стилутър, никой няма да е толкова умен, че да започне да търси в какъв ред е настъпила смъртта?

— Лабораториите по съдебна медицина в големите градове здраво ще се изпотят, ако разликата във времето е повече от час, да речем.

— Мисля си, че... ако се опитаме първо да убием децата, ще имаме проблеми със Стилутър и жена му.

— Как така?

— Единият от нас — Клокър или аз трябва да се погрижи за родителите, а другият да отведе децата в друга стая. Обаче, за да бъдат съблечени момичетата, да им се завържат ръцете и краката... ще ни отнеме десет-петнадесет минути, за да го направим добре, както в Мериленд. Но въпреки че единият от нас ще ги държи на мушка, Стилутър и жена му изобщо няма да седят мирно и кротко. Те и двамата ще се нахвърлят отгоре ми, или върху Клокър, ако той ги пази, и може да вземат надмощие.

— Съмнявам се — рече Спайсър.

— Но как можете да бъдете сигурен?

— Хората днес са шубета.

— Стилутър се е справил с Алфи.

— Вярно — призна Спайсър.

— А на шестнадесет години жена му намерила майка си и баща си мъртви. Старият застрелял майката, после себе си...

— Чудесно се връзва с нашия сценарий — усмихна се Спайсър.

Ослет не беше мислил за това.

— Имате право. Може би обяснява също защо Стилутър не е могъл да напише романа за случая в Мериленд. Както и да е, три месеца по-късно тя подаде молба в съда да я освободят от попечителката ѝ, като я обявят законно за пълнолетна.

— Жилава кучка.

— Съдът се съгласил и удовлетворил молбата ѝ.

— Тогава очистете първо родителите — посъветва го Спайсър и се размърда в креслото така, сякаш задникът му беше изтръпнал.

— Така и ще направим — потвърди Ослет.

— Адски тъпо е — рече Спайсър.

За миг Ослет си помисли, че Спайсър говори за техния план, но той имаше предвид телевизионното предаване, в което отново се беше загледал.

Интервюиращата с волната прическа беше изпратила травеститите и представяше нова група гости в студиото. Четири сърдити на вид жени бяха седнали на някаква сцена. И четирите носеха доста странни шапки.

Излизайки от стаята, Ослет регистрира с периферното си зрение, че Клокър е все още до масата при прозореца. Стар Трек-поклонникът бе дълбоко погълнат от книгата, обаче Ослет реши да не позволява на дебелака да му проваля настроението.

В спалнята той отново седна на леглото, сред своите играчки, свали си слънчевите очила и доволен и щастлив, се зае да преповтаря на ум убийствата, съобразявайки всички подробности и детайли.

Навън вятърът отново зави. Беше сякаш глутница вълци.

[1] С грубо дялани камъни и греди. — Б.пр. ↑

11.

Убиецът спира на една бензиностанция, за да попита за пътя: запомнил е адреса от картичката. Младежът от бензиностанцията го упътва.

В два часа и десет минути той навлиза в квартала, където очевидно е отрасъл. Дворовете на къщите са големи с безброй голи и зъзнещи брези и щедро многообразие от вечно зелени дървета.

Къщата на майка му и баща му е в средната част на този квартал. Тя е скромна, двуетажна, бяла постройка, облицована отвън с дъски, с тъмно зелени капаци на прозорците. Стълбището пред входа е с много колони и тежки перила от бял камък, желязна решетка, боядисана в зелено и красиво оформен корниз покрай стрехите.

Домът му се струва топъл и уютен: като къща в някой стар филм. Джими Стюарт би могъл да живее тук. Веднага си личи, че в този дом живеят хора, които се обичат... почтени хора, които имат какво да споделят и да дадат.

Той не може да си спомни нищо за квартала, нито за къщата, в която явно е прекарал детството и юношеството си. Би могло да бъде и дом на съвсем непознати хора, които щеше да види днес за първи път.

Вбесен е от това, че до такава степен са промили мозъка му и че са го лишили дори от спомените му. Изгубените години го преследват. Пълната раздяла с тези, които обича, е така жестока и потресаваща, че той едва не се разплаква.

Успява обаче да потисне гнева и скръбта си. Не може да си позволи разчувстване, щом като се намира в такова рисковано положение.

Единственото нещо в квартала, което все пак разпознава, е един микробус, паркиран срещу къщата на неговите родители. Никога не е виждал точно този микробус, но познава такъв тип превозни средства. Гледката събужда безпокойство в него.

Това е микробус за отпих и почивка. Червен е като захаросана ябълка. Основата с колелата е удължена и затова вътре има повече място. Покривът е овален и изпъкнал. Върху големите калобрани с бронзова боя е изписано: ЕЛА С НАС! Задната броня е покрита почти

изцяло със застъпващи се, кръгли, триъгълни и четириъгълни лепенки, разказващи за пътувания до националния парк Йоземайт, Йелоустоун, годишното родео в Калгари, Лас Вегас, Каменното езеро и някои други туристически забележителности. Декоративни, успоредни линии в зелено и черно минават по двете страни на микробуса, прекъснати само от страничните прозорци с огледални стъкла.

Фургонът е навярно точно такъв, какъвто изглежда, но убиецът веднага решава, че е наблюдаващ пост. Преди всичко микробусът е прекалено, натрапчиво ярък и ваканционен. Тъй като е обучаван от специалисти, убиецът е съвсем наясно с техниките на наблюдение. Знае, че понякога такива микробуси шумно афишират своята невинност. Те привличат хорското внимание върху себе си, защото съществува убеждение, че евентуалните обекти на наблюдение са сигурни в едно — превозното средство, от което биха ги следили, е съвсем дискретно и никога не би могло да е цирков фургон, например. После, микробусът има огледални стъкла, които позволяват на наблюдаващите да виждат навън, без да бъдат виждани. Това дава възможност на всеки тръгнал на почивка да се чувства уютно, но то всъщност си е и доста добро прикритие за цивилни оперативни работници.

Убиецът не намалява скоростта, когато приближава дома на родителите си, стремейки се да не показва никакъв интерес както към къщата, така и към яркочервения микробус. Почесвайки чело с дясната си ръка, той успява да скрие лицето си, когато минава покрай прозорците с огледални стъкла.

Обитаващите фургона, — ако действително има такива — са наети от същите онези хора, които го бяха манипулирали така безмилостно до онзи миг в Канзас Сити. Те са връзката с тайнствените шефове. Убиецът се интересува от тях също толкова, колкото и от установяване на контакт с майка си и баща си.

След две преки той завива зад един ъгъл надясно и се насочва към търговската зона, намираща се в центъра на града. Там малко преди това той е видял спортен магазин. След като няма огнестрелно оръжие, убиецът има нужда да си купи няколко по-прости. За пистолет със заглушител изобщо не може да става дума.

* * *

В два часа и двадесет минути телефонът в стаята на мотела иззвъня.

Ослет сложи слънчевите си очила, скочи от леглото и отиде до прага на всекидневната.

Спайсър вдигна слушалката, заслуша се миг-два и измърмори нещо подобно на „добре“. После затвори, обърна се към Ослет и каза:

— Джим и Алис Стилутър тъкмо са се прибрали вкъщи след като са обядвали някъде навън.

— Да се надяваме, че сега Марти ще им се обади.

— Ще се обади — рече уверено Спайсър.

Откъсвайки най-сетне поглед от книгата си, Клокър каза:

— Като стана дума за обяд, ние май позакъсняхме.

— Хладилникът в кухненския бокс е зареден с най-различни деликатеси — рече Спайсър. — Студено пушено месо, картофена салата, макарони със зеленчуци, баница. Няма да умрем от глад.

— Аз не искам нищо — рече Ослет. Беше прекалено възбуден, за да яде.

* * *

Когато се връща в квартала, където живеят родителите му, вече са изминали тридесет минути и часовникът показва 2,45. Болезнено усеща как изтича всяка секунда. Фалшивият баща, Пейджи и децата могат да пристигнат всеки миг. Дори да са спирали още веднъж за тоалетна след Ред Маунтин и да не са се движили с такава голяма скорост, както когато ги преследваше, те все пак трябва да пристигнат буквално след петнадесет или двадесет минути.

Отчаяно и страстно той желае да види родителите си, преди натрапника-измамник да се е добрал до тях. Нужно е да ги предупреди за случилото се и да ги привлече на своя страна в борбата да си възвърне съпругата и дъщерите. Безпокои се, че претендентът пръв ще се добере до тях. Щом това създание може така успешно да заблуди

Пейджи, Шарлът и Емили, навярно съществува опасност, макар и малка, да измами и мама и татко.

Той завива зад ъгъла, където е прекарал незапомненото си детство, но вече не е в тойотата, открадната в Лагуна Хилс призори. Сега вече кара микробус за разнасяне на цветя — една щастлива придобивка, която успя да осъществи насилствено след като излезе от магазина за спортни стоки.

Свърши доста работа само за половин час. Въпреки това времето наближава.

Макар че светлината на деня все повече помръква, убиецът кара със смъкнат сенник. Нахлупил е бейзболна шапка ниско над очите си и е сложил колежанско яке с хастар от каракул, някогашна собственост на младежа, работещ като доставчик на цветя за „Мъчисънс Флауърс“. Скрит зад сенника и под козирката на бейзболната шапка, той ще бъде незабележим за всеки, който в този момент го наблюдава.

Спира до тротоара и паркира фургона си точно зад ваканционния микробус, където според него се намира наблюдателният екип. Измъква се иззад волана, излиза и бързо приближава задната врата на собственото си превозно средство като не оставя никакво време на ония, за да могат да го забележат.

Задната врата е единична. Пантите имат нужда от смазване — чува се скърцане.

Мъртвият разносвач на цветя лежи по гръб на пода на фургона. Ръцете му са скръстени на гърдите. Заобиколен е от цветя — прилича вече на балсамиран мъртвец, готов да бъде открит за опечалените.

От една найлонова торба до трупа убиецът изважда брадва за разсичане на лед, която е купил на щанда за катерачески принадлежности в спортния магазин. Инструментът има стоманено острие, а дръжката му е обвита с гума. От едната страна работната част на брадвата е във формата и с големината на ковашки чук, а от другата е смъртоносно наточена. Убиецът я затъква в колана на дънките си.

От същата торба той изважда и аерозолна опаковка с размразяваща течност. Ако с нея се напръска ледена буца, тя бързо се разтопява. Ако с нея се напръскат стъкла, ключалки, чистачки на коли преди да са замръзнали, тя не позволява да се образува лед. Поне така

пише на етикета. Не го е грижа дали наистина действа така, както обещаваат производителите.

Той маха капака на аерозолната опаковка, откривайки пръскащата дюза. Има два начина на употреба, отбелязани с думите: „СПРЕЙ“ и „СТРУЯ“. Нагласява опаковката на „СТРУЯ“ и я пъха в единия от джобовите на колежанското яке.

Между краката на мъртвеца, в голяма сиво-зелена кана е разположен огромен букет от рози и карамфили, нежни, бели цветчета и папрати. Убиецът смъква каната от фургона, като я държи с две ръце, а с рамото си блъсва вратата.

Носейки букета съвсем естествено, като все пак крие лицето си от наблюдаващите в червения фургон, той отива до вратата на къщата, пред която са спрели и двата микробуса. Никой не е изпращал цветя на този адрес. Убиецът се надява, че в къщата няма никой. Ако някой все пак отвори вратата, ще се престори, че е сбъркал адреса. Тогава ще се върне на улицата с букета, вдигнат пред лицето му.

Късметът му работи. Никой не отговаря на позвъняването му. Той натиска звънеца няколко пъти и чрез езика на тялото показва нетърпение.

Обръща гръб на вратата и тръгва по пътеката към улицата.

Гледа през стеблата на цветята и зелените папрати, които държи пред себе си, и добре вижда едната страна на червения микробус — забелязва, че той има два прозореца с огледални стъкла и в задната си част. Като се има предвид колко тиха и безлюдна е улицата, убиецът е сигурен, че те го наблюдават, просто защото няма какво друго да правят.

Така е добре. Той е най-обикновен разносвач на цветя, който се е ядосал. Наблюдаващите няма да имат причина да се боят от него. Дори, нека го следят сега, та да могат да разберат, че не е опасен и отново да насочат вниманието си към бялата, облицована с дъски къща.

Убиецът минава плътно покрай наблюдателния пост. Вместо обаче да продължи по напукания и изронен тротоар до задната врата на цветарския фургон, той свива пред него и зад ваканционния микробус.

На задната му врата има малък, кръгъл прозорец с огледално стъкло и тъй като ония може би все още го наблюдават, убиецът

симулира злополука. Спъва се, оставя букета да се изплъзне от ръцете му и започва гневно да ругае, когато всичко се пръсва върху черната настилка.

— Ах, мамицата ти! Твойта кожа! Гот, много гот! Мамка ти, мамка ти, мамка ти!

Още докато сипе ругатните, той се навежда под кръглия прозорец и изважда от джоба на якето си спрея с размразяващата течност. С лявата си ръка сграбчва дръжката на вратата.

Ако вратата е заключена, той ще разкрие намеренията си като се опита да я отвори и не успее. Тогава здраво би загазил, защото ония навярно са въоръжени.

Те обаче изобщо не очакват нападение и убиецът предполага, че вратата ще бъде отключена. Предположението му е правилно. Бравата леко се превърта.

Той не се оглежда, за да провери дали някой не е излязъл на улицата и дали не го е забелязал. Ако погледне през рамо, само ще изглежда по-подозрителен за околните.

Дръпва рязко вратата. Влетява във фургона и още преди да разбере, дали вътре има някой, натиска дюзата на спрея като го размахва във въздуха.

Микробусът е натъпкан с електронно оборудване. Върху контролните пултове мъждукат светлини. Два въртящи се стола са закрепени здраво за пода. Наблюдателите са двама.

Този, който е по-близо, сякаш се е надигнал само преди миг с намерение да погледне през илюминатора. Замръзва слисан — вратата рязко се отваря!

Плътната струя от размразяващия химикал покрива лицето му и го заслепява. Той вдишва и гърлото и дробовете му пламват... остава без дъх, дави се, не може да извика.

Всичко се слива в едно движение... Той е като машина... програмирана... на високи обороти...

Брадвата за лед... измъква я от колана си. Описва мощна дъга... замахва силно... към дясното слепоочие... изхрущяване... онзи се строполява на земята... изтръгване на брадвата...

Вторият... на другия стол... има слушалки на главата... седнал е пред някакво устройство зад шофьорската кабина... с гръб към вратата. Слушалките са заглушили задаването хриптене на партньора

му... надушва раздвижване... усеща как фургона се разклаща, когато първият оперативен се сгромолясва на пода. Извързва се, както е на стола. Посяга изненадано към оръжието в кобура под мишницата си... твърде късно е. Мистър Импровизиран Боздуган се стрелва към лицето му.

Напред, напред, бори се, предизвиквай, бий се със зъби и нокти и победи!

Първият оперативен е на пода и безпомощно агонизира. Стъпи върху него, прескочи го — напред, напред... всичко е размазано... напред към втория...

Брадва! Още веднъж! Брадва, брадва, брадва...

Тишина... покой...

Тялото на пода вече не трепери в предсмъртен гърч.

Добре беше. Нито викове, нито крясъци, нито изстрели.

Той знае, че е герой, а героите винаги побеждават. И все пак колко по-хубаво е, когато победата е постигната, вместо само предвкусвана.

Сега чувства огромно облекчение, каквото не е изпитал през целия ден.

Връща се при задната врата, наднича навън и поглежда нагоре и надолу по улицата. Никой не се вижда. Цари пълна тишина.

Убиецът дръпва отново вратата, пуска брадвата на пода и поглежда към мъртвите с благодарност. Чувства се толкова близък с тях заради онова, което е споделил.

— Благодаря ви — прошепва нежно той.

Претърсва и двата трупа. Макар да имат документи за самоличност в портфейлите си, убиецът подозира, че те са фалшиви. Не намира нищо интересно, освен седемдесет и шест долара в брой, които взима.

Претърсва бързо микробуса, но не намира нито папки, нито тетрадки, нито бележки или други документи, които да сочат името на организацията, притежаваща микробуса. Пипат съвсем чисто.

Кобурът с пистолета виси от облегалката на стола, на който бе седял първият оперативен. Оръжието е „Смит и Уесън“ — 38-милиметрово, специален модел — „Чийфс Спешъл“.

Убиецът смъква якето си, слага кобура върху боровинковия си пуловер, нагласява ремъка така, че да му е удобно и отново се

закопчава. Измъква револвера и отваря цилиндъра. Върховете на гилзите блестят. Зареден е докрай. Той затваря цилиндъра и пъха оръжието обратно в кобура.

Мъртвият на пода има кожен калъф, закачен за колана на панталоните му, който съдържа два пълнителя.

Убиецът го взима и го закачва за своя колан — така ще има много повече амуниции, отколкото са му необходими, за да се справи с фалшивия си съперник. Неговите безлики началници обаче изглежда са по следите му и кой знае какви беди го очакват, преди да си възвърне името, семейството и откраднатия живот.

Вторият мъртвец седи отпуснат върху стола, брадичката му е върху гърдите. Не успя да извади оръжието, за което посегна. То е все още в кобура.

Убиецът го изважда. Още един специален модел. Заради късата цев, револверът се събира в сравнително големия джоб на якето.

Той болезнено усеща, че времето много бързо напредва. Излиза от фургона и затваря вратата след себе си.

Първите снежинки от зимната виелица се стрелват от северозападния небосклон, описвайки спирали. Духа мразовит вятър. Отначало снежинките са малобройни, но големи и пухкави.

Докато пресича улицата, упътвайки се към бялата къща с дъсчения обков и зелените капаци, убиецът изплезва език, за да улови някои от тях. Навярно така е правил и в детството си, когато е живеел на тази улица и се е радвал на първия сняг.

Няма спомени за снежни човеци, за бой със снежни топки с другите деца и за пързалки и шейни. Макар че сигурно е вършил всичко това, то е изличено от паметта му заедно с много други неща и сега дори не може да изпита сладостната носталгия от спомена за тях.

Пътека, покрита с каменни плочи, преминава през кафявата, вледенена пръст на предния двор.

Той изкачва трите стъпала и прекосява площадката пред входната врата.

На входа обаче изведнъж е скован от страх. От другата страна на прага е миналото му... А също и бъдещето му. Откакто внезапно се е осъзнал, отчаяно търсейки свободата, той за първи път стига толкова далече. Този миг можеше да се окаже най-решаващият в неговия поход на възмездието. Повратният момент! Родителите могат да бъдат

предани съюзници в тежки мигове... тяхната вярност, тяхната надеждност... тяхната вечна любов... Убиецът се бои, че може да направи нещо сега, когато е пред прага на успеха... Може да ги отблъсне от себе си и да провали всички шансове за възвръщане на своя собствен живот. Толкова много е заложено на карта, ако се реши да натисне звънеца.

Разколебан, той се обръща към улицата и изведнъж е омаян от гледката, защото сега снегът вали много по-обилно отколкото, когато приближаваше къщата. Снежинките са все още огромни и пухкави — милиони снежинки! — и образуват малки вихрушки под напора на лекия северозападен вятър. Те са толкова ярко бели, че изглеждат лъчисти... като дантелено кристални пеперуди, изпълнени с мека, вътрешна светлина. И денят вече не изглежда мрачен. Светът е така притихнал и ведър — две качества, които бе срещал толкова рядко в своя живот — че е сякаш нереален... Или може би той просто е попаднал в една от онези кристални топки, показващи вечно малки, зимни пейзажи, които, щом бъдеха разклатени, на часа се изпълваха със снежни вихри.

Тази фантазия особено силно го привлича. Една част от него копнее за свят под стъклен похлупак, за доброволен и благодатен затвор, неподвластен на времето и промените — спокоен, чист, без страх и борби, без загуби, където сърцето никога не изпитва тревога.

Красив, красив, падащ сняг! Сняг, от който небето побелява преди земята — бяло, въздушно опиянение! Това е толкова прелестно и го затрогва толкова дълбоко, че в очите му бликват сълзи.

Чувствителността му е изострена. Понякога съвсем обикновени изживявания носят такава болка. Чувствителността е цяло проклятие в един тъй груб и нецивилизован свят.

Призовавайки цялата си смелост, той отново се обръща към къщата. Натиска звънеца, изчаква миг-два и пак го натиска.

Майка му отваря вратата.

Той няма спомен за нея, но интуитивно разбира, че тази е жената, която му е дала живот. Лицето ѝ е леко закръглено и сравнително гладко за възрастта ѝ. То е самата доброта! Неговите собствени черти са като далечно ехо на нейните. Очите ѝ са също толкова сини, колкото и неговите, които вижда сутрин в огледалото,

макар че нейните са сякаш два прозореца към една душа много по-чиста от неговата.

— Марти! — възкликва изненадано майка му и веднага топло му се усмихва, разпервайки ръце за прегръдка.

Трогнат от незабавния и радушен прием на майка си, той прекраща прага и се озовава в прегръдките ѝ. Притиска се в нея така, сякаш ако я пусне, ще се удави.

— Мили, какво става? Какво се е случило? — пита го тя.

Едва тогава убиецът разбира, че всъщност той хлипа. Толкова е развълнуван от нейната обич и толкова *благодарен*, че най-после е намерил дом, който му принадлежи и където той е добре дошъл, че не може да овладее чувствата си.

Заравя лице в белите ѝ коси, ухаещи леко на шампоан. Толкова е топла... по-топла от другите хора и той се пита дали всички майки са такива.

Тя извиква баща му:

— Джим! Джим, ела бързо!

Убиецът се опитва да говори, опитва се да ѝ каже, че я обича, но гласът му секва, преди да може да произнесе и една дума.

Тогава на вратата, забързан, се показва баща му.

Макар сълзите да размазват образа му, той веднага го познава. Прилича повече на него, отколкото на майка си.

— Марти, сине, какво се е случило?

Убиецът е запазил една прегръдка и за баща си, неизказано благодарен за отворените му обятия. Вече не е самотен, вече живее в света под стъклен похлупак, вече е ценен и обичан. Обичан!

— Къде е Пейджи? — пита майка му, поглеждайки навън, в снежната виелица през отворената врата. — Къде са момичетата?

— Тъкмо обядвахме в ресторанта — намесва се баща му, — когато Джейн Торисън ни каза, че са съобщили за тебе в новините. Уж си бил застрелял някого, но май всичко било измама. Нищо не можахме да разберем.

Убиецът още не може да си поеме дъх и не е в състояние да отговори.

— Опитвахме се да ти се обадим, веднага щом влязохме вкъщи — подхваща отново баща му, — но ни отговори телефонният ти секретар и ние ти оставихме съобщение.

Майка му пита повторно за Пейджи, Шарлът и Емили.

Той трябва да се овладее, защото фалшивият баща може да пристигне всеки момент.

— Мамо, татко! Сполетя ни голяма беда! — казва им той.

— Трябва да ни помогнете! Моля ви! Боже мой, трябва да ни помогнете!

Майка му затваря вратата и декемврийският мраз остава отвън. Двамата го повеждат към всекидневната — от едната страна майка му, от другата баща му — обградили го с любовта си, докосващи го с ръцете си, с лица, преливащи от съчувствие и нежност. Той си е у дома. Най-после у дома!

Не си спомня и всекидневната — така, както не помни майка си и баща си, снега в своето детство. Подът от дъбови дъски, нашарени с по-тъмни пръстени, е застлан с килим в прасковено розово и зелено — персийски тип. Мебелите са тапицирани с дамаска, а дървените им части са от червеникавокафяво черешово дърво. На полицата над камината има две вази с изрисувани китайски пагоди върху тях. Между вазите бавно и тържествено тиктака часовник.

Майка му го отвежда до дивана и казва:

— Мили, чие яке си облякъл?

— Моето — отвърща ѝ той.

— Но това е *новият* модел на студентските якета!

— Пейджи и децата добре ли са? — попита баща му.

— Да, добре са. Не са ранени — отговаря му той.

Майка му докосва с пръсти якето.

— В училище приеха този модел едва преди две години — казва тя.

— Мое е — повтаря убиецът и сваля бейзболната си шапка, преди майка му да забележи, че тя е малко голяма за него.

На едната стена са окачени неговите снимки, а също на Пейджи и децата на различни възрасти. Той извърща очи от тях. Вълнуват го толкова силно, че може отново да се разплаче.

Трябва да се съвземе и да овладее чувствата си, за да може най-добре да предаде на родителите си в колко сложна и загадъчна ситуация се намират. Тримата разполагат със съвсем малко време, за да обмислят плана си на действие, преди да пристигне натрапникът.

Майка му сядна на дивана до него. Взима между дланите си дясната му ръка и я стиска окуражително.

От лявата му страна неговият баща е седнал на самия край на едно от креслата. Навежда се напред загрижен, внимателен, тревожно навъсил чело.

Иска да им каже толкова неща, а не знае откъде да започне. Колебае се. За миг го обзема страх — струва му се, че никога няма да намери първата дума, че ще онемее или ще блокира психически и то много по-лошо, отколкото тогава в кабинета, когато се опитваше да напише първото изречение на своя първи роман.

Когато обаче изведнъж започва да говори, думите се изтръгват от устата му така, както бурната водна стихия би срутила язовирен бент.

— Един човек... има един мъж, който изглежда точно като мене! Дори аз не мога да открия никаква разлика... Той е откраднал живота ми! Пейджи и момичетата мислят, че аз съм той, но не съм... Не зная кой е, нито как е успял да заблуди Пейджи! Той е взел спомените ми, оставил ме е без нищо... и аз просто не зная как... не зная как... как е могъл да открадне толкова много от мене и да ме остави толкова празен и ограбен!!!

Баща му изглежда разтревожен! И как няма да е, след тези ужасни разкрития?! Но в уплахата на баща му има нещо не както трябва, нещо неопределимо, което не може да бъде назовано.

Ръцете на мама сграбчват дланта му повече инстинктивно, отколкото съзнателно. Той не смее да я погледне.

Убиецът бързо продължава, съзнавайки, не те са объркани. Няма търпение да им обясни, за да ги накара да разберат.

— Говори като мене, ходи като мене, има същата стойка, изглежда така, като че ли наистина съм аз. Ето защо аз доста мислих, опитвах се да разбера кой е той, откъде може да е дошъл и стигах винаги до едно и също обяснение. Дори да ви се струва невероятно, все пак това би трябвало да е както във филмите... нали разбирате... като с Кевин Макарти или Доналд Съдърланд в новата версия на „Нашествието на крадците на тела“... нещо нечовешко, не от този свят, нещо, което може да подражава отлично на хората, да изцежда спомените им, да става човек... Само че по някаква причина това същество не можа да ме убие и да се отърве от трупа ми след като вече е взело онова, което е било в съзнанието ми.

Той замлъква, останал без дъх.

Миг-два родителите му мълчат.

Споглеждат се. Не му харесва този поглед... никак не му харесва...

— Марти — казва баща му, — защо не започнеш отначало? Говори по-бавно и ни разкажи какво се е случило — едно по едно...

— Опитвам се да ви кажа! — възкликва той, отчаян. — Зная, че е невероятно... просто не е за вярване! Но, татко, аз ви казвам истината!

— Искам да ти помогна, Марти. Искам да ти вярвам. Така че просто се успокой, кажи ми всичко отначало и ми дай възможност да разбера.

— Нямаме много време! Нима не разбирате?! Пейджи и момичетата идват насам с това... това същество, това нечовешко нещо! Трябва да ги освободя от него! С ваша помощ трябва някак да го убия и да си върна семейството, преди да е станало твърде късно.

Майка му е пребледняла и хапе устни. Очите ѝ се замъгляват, изпълват се със сълзи. Ръцете ѝ така силно го стискат, че почти го боли. В него се надига плаха надежда, че поне тя разбира колко бързо трябва да се действа и каква е истинската природа на грозящата ги опасност.

— Всичко ще бъде наред, мамо — казва той. — Ще се справим някак. Заедно имаме голям шанс.

Той поглежда през единия от прозорците в предната част. Очаква да види как бялата кола пристига по заснежената улица и как спира в алеята. Още не. Все още имат време — минути... секунди може би, но все пак време.

Баща му се прокашля и казва:

— Марти, не зная какво става тук...

— *Казах* ти какво става! — изкрещява той. — По дяволите, татко! Да знаеш само какво преживях! — В очите му отново напират сълзи, но той се мъчи да ги сдържи. — Толкова съм страдал, толкова съм се страхувал... откакто се помня... Уплашен, самотен... непрекъснато се опитвах да разбера...

Баща му протяга ръка и я поставя върху коляното му. Разтревожен е, но не така, както би трябвало да бъде. Видимо той не е ядосан, че някакво чуждопланетно същество е откраднало живота на сина му и не е така уплашен, както би трябвало да бъде, щом вече

знаеше, че по земята сега се разхожда същество, което минава за човек. Той е по-скоро само разтревожен и... тъжен. Върху лицето му личи, а в гласа му се усеща особена тъга, която не може да се сбърка с нищо друго.

— Не си сам, сине. Ние винаги ще бъдем с тебе. Бъди сигурен в това!

— Ще бъдем до теб — казва майка му. — Ще ти осигурим каквато помощ искаш!

— Ако Пейджи идва, както казваш — добавя баща му, — ще седнем заедно, когато дойде, ще поговорим и ще се опитаме да разберем какво става.

Гласовете им звучат някак наставнически — сякаш говорят на интелигентно и проникателно дете, но все пак дете.

— Млъкнете! Просто замълчете!

Той изтръгва ръката си от майчините длани и скача от дивана, разтреперан от отчаяние и гняв.

Прозорецът... Падащият сняг... Улицата... Още няма кола... но скоро ще дойде.

Извързва се от прозореца и застава с лице към родителите си.

Майка му е седнала на края на дивана, покрила е лице с ръцете си. Привела е рамене, сякаш притисната от скръб и отчаяние.

Трябва да ги накара да разберат. Тази нужда го е обсебила. Но е съсипан от неспособността си да обясни на своите родители дори най-основните неща от тази ситуация.

Баща му се надига от стола. Изправя се нерешително. Отпуснал е ръце.

— Марти, ти дойде тук за помощ и ние искаме да ти помогнем. Господ е свидетел, че искаме! Но как да ти помогнем, щом ти не ни позволяваш да го сторим?!

Смъквайки длани от лицето си, мокро от сълзите, майка му казва:

— Моля те, Марти! *Моля те!!!*

— Всеки човек прави грешки понякога — обажда се и баща му.

— Ако става въпрос за наркотици — казва майка му през сълзи, говорейки колкото на него, толкова и на баща му, — можем да се справим с това, мили. Можем да се справим! Ще намерим лек!

Неговият свят под стъклен похлупак — красив, спокоен, вечен — свят, в който той живя няколко минути... откакто майка му отвори обятията си за него там, на входа... този свят в миг става на парчета. Грозна пукнатина прорязва гладкото кристално кълбо. Сладостната и чиста атмосфера на този мимолетен рай излетява навън — ссс! — а вътре нахлува отровният въздух на омразната действителност, в която, за да живееш трябва непрестанно да се бориш с безнадеждността, самотата, отчуждението.

— Не, недейте! — моли той. — Не ме предавайте! Как можете? Как можете да се обърнете срещу мене? Аз съм ваше дете... — Отчаянието се превръща в гняв. — Вашето единствено дете! — Гневът ражда омраза. — Аз имам нужда! Имам *нужда*! Не виждате ли?! — Целият трепери от ярост. — Не ви ли интересува?! Нима нямате сърца?! Как можете да постъпите така с мене?! Как може да сте толкова жестоки?! Как можахте да допуснете да се стигне дотук?!

12.

На една бензиностанция в Бишъп те спряха колкото да си купят вериги и да платят за поставянето им върху гумите на колата. Полицаят от Калифорнийския отдел за контрол на пътищата препоръчваше, но не изискваше непременно всички превозни средства, запътили се към Сиера Невада, да имат вериги.

Шосе 395 се превръщаше в магистрала с две отделни платна малко след Бишъп и въпреки стръмнината, те стигнаха на време в Рована и Кроли Лейк, профучаха покрай Макгий Крийк и Конвикт Лейк, напуснаха шосе 395 и излязоха на 203, на няколко километра южно от Горещите гейзери на Каса Дябло.

Каса Дябло. Къщата на дявола.

Значението на името на града никога не бе хрумвало на Марти преди.

Сега всичко беше знамение.

Заваля сняг, още преди да стигнат Мамът Лейкс.

Тлъстите снежинки бяха като изплетени — сякаш бяха от евтина дантела. Падаха в такива огромни количества, че изпълваха почти цялото пространство между небето и земята. Веднага всичко побеля сякаш някой наметна земята с пелерина от изкуствен хермелин.

Пейджи мина през Мамът Лейкс без да спира и зави на юг към Лейк Мери. На задната седалка Шарлът и Емили бяха така омаяни от падащия сняг, че за момента нямаха нужда от други развлечения.

На изток от планините небето беше сиво-черно и надвиснало. Тук, в снежното сърце на Сиера те бяха сякаш в окото на някой циклоп, замъглено с млечно бял катаракт.

До завоя на шосе 203 се виждаше малка борова горичка, в която най-високият бор имаше белези от светкавица, поразила го преди десет години. Тя не само бе ранила дървото, но го бе подтикнала към по-бърз, мутантен растеж, докато борът най-накрая се бе превърнал в грозно проядена и зловеща кула.

Снежниките бяха вече по-малки, но повече на брой. Северозападният вятър ги въртеше вихрено. Бурята си поигра малко в началото, а после се развилия.

Пътят минаваше през поляни и гори и колкото по-стръмен ставаше, толкова поляните ставаха все по-нарядко за сметка на горите. Не след дълго от дясната страна на пътя се мярна частно имение с ограда — имаше над сто акра^[1] земя. Парцелът бе купен преди единадесет години от Пророческата църква на Възнесението, една секта, която следваше учението на Преподобния Джонатан Кейн^[2].

Той проповядваше, че вярващите ще се възнесат на небето, оставяйки на земята непокръстените и наистина лошите хора да изтърпят хиляда години на жестока и изнурителна война, да изтърпят земния ад преди да дойде Денят на Страшния Съд.

Оказа се, че Кейн е педофил, който записвал на видеокасети сексуалните си насилия над деца, членове на сектата. Той бе изпратен в затвора, а две хиляди негови последователи се разпръснаха от ветровете на разочарованието и измяната. Имението заедно с всичките сгради бе оградено и затворено поради съдебния процес вече пет години.

Някои човешки фантазии бяха разрушителни.

Оградата, направена от вериги, беше тук-там порутена. Най-отгоре стърчаха остри като бръснач телени спирали. В далечината се мяркаше шиповидният покрив на църквата, извисил се над дърветата. Под него се забелязваха и покривите на другите постройки, подобни на зайчарници, където вярващите бяха спали, бяха се хранили и бяха очаквали да бъдат издигнати на небето от десницата на Всемогъщия Господ Бог. Острият като игла покрив не беше докоснат от времето, но сградите под него бяха — липсваха много врати и прозорци. Бяха се превърнали в убежище за плъхове, опосуми и миещи мечки — безславно валящи се в развала и поквара. Понякога разрушенията бяха причинени от хора. Но по-голямата част бяха нанесени от вятъра и студовете, сякаш Бог чрез климатичните условия изменяше земните форми по Свой каприз и изпращаше присъдата Си над Църквата на Възнесението, каквато все още не се решаваше да прати на останалото човечество.

Бунгалото беше също от дясната страна на тесния път — имение съседно на огромния парцел, собственост на някогашната секта. Разположено на стотина метра от улицата, в края на една непавирана пътека, то бе едно от многото бунгала, разположени из околните хълмове, всяко върху един-два акра земя.

Беше едноетажна постройка, облицована с кедрови греди, посребрели от времето. Покривът беше от каменни плочи, отпред имаше малка, закрыта веранда, а основата беше от речен камък. През годините майка му и баща му бяха разширявали бунгалото и сега то се състоеше от две спални, кухня, всекидневна и две бани.

Спряха колата пред бунгалото и излязоха навън. Околните борове и различните калифорнийски ели — захарни, *ponderosa* и други — бяха вековни и огромни, а кристално свежият въздух беше изпълнен с техния аромат. Килим от изпокапали борови игли и многобройни шишарки покриваше имението. Снегът достигаше земята само през пролуките между дърветата и гъсто сплетените им клони.

Марти отиде до бараката зад бунгалото. Вратата бе затворена с дървено резе. Вътре, вдясно от входа, до стената на няколко сантиметра под пръстения под беше заровен резервният ключ, увит в найлонова кесийка.

Когато се върна пред бунгалото, Марти забеляза, че Емили е клекнала под най-голямата ела и много съсредоточено разглежда шишарките, нападали под нея. Шарлът се правеше на балерина, подскачайки върху малката просека между дърветата. Точно там снегът падаше на плътна, непрекъсната струя подобно на лъч от прожектор.

— Аз съм Снежната царица! — обяви задъхано Шарлът, докато се въртеше и подскачаше. — Зимата е в моите владения! Мога да заповядвам на снега да вали! Мога да направя света блестящ и бял, и красив!

Емили започна да събира шишарки, а Пейджи каза:

— Мила, не разрешавам да внасяш тези шишарки вътре.

— Ще правя изкуство.

— Те са мръсни!

— Красиви са.

— Красиви и мръсни! — възрази Пейджи.

— Тогава ще правя изкуство тук.

— Падай снежецо! Духай, снежен ветре! Въртете се, снежинки, летете и танцувайте! — заповядваше танцуващата Снежна царица, а Марти изкачи дървените стъпала, прекоси малката веранда и отключи входната врата.

Сутринта момичетата се бяха облекли с дънки и вълнени пуловери, за да са готови за планината. Носеха също дебели, подплатени с дунапрен якета както и дебели ръкавици. Сега искаха да поостанат навън и да поиграят. Но дори и да имаха ботуши, играта на открито би била невъзможна. Този път бунгалото не беше ваканционно скривалище, а монашеска обител, която те биха могли да превърнат в крепост, защото в гората наоколо се криеше нещо много по-опасно от кръвожадните вълци.

Вътре се носеше слабата миризма на плесен. Изглеждаше постудено отколкото навън.

Сложиха няколко цепеници в камината, а останалите дърва за горене наредиха от едната страна на широкото и дълбоко огнище. По-късно щяха да запалят огън. За да затопли бързо бунгалото, Пейджи мина от стая в стая и включи електрическите нагреватели, монтирани в стените.

Застанал до един от прозорците, загледан в улицата, отвъд верандата и пътеката, Марти взе безжичния телефон, който бе донесъл от колата, опитвайки отново да се свърже с родителите си в Мамът Лейкс.

— Татко — рече Шарлът, докато той набираше номера, — току-що се сетих нещо... Кой ще храни Шелдън, Боб, Фред и всичките други приятелчета, щом нас ни няма?

— Вече съм уредил мисис Санчес да се грижи за тях — излъга той, защото още нямаше смелостта да й каже, че всичките й любимци са мъртви.

— О, добре тогава. Хубаво, че мисис Санчес не се е разбесняла все пак.

— Татко, на кого звъниш? — попита Емили, когато Марти чу първия сигнал от другия край на линията.

— На баба и дядо.

— Кажи им, че ще им направя скулптура от шишарки.

— Олеле! — възкликна Шарлът. — Това ще ги накара да повърнат от радост.

Телефонът там звънеше трети път.

— Те харесват изкуството ми — не отстъпваше Емили.

— Ами как няма да го харесват?! — рече Шарлът. — Нали са ти баба и дядо?!

Четвърто позвъняване.

— Да, ама и ти не си Снежната царица — ядоса се Емили.

— Царица съм.

Пети път.

— Не си! Ти си Снежното джудже.

— А ти си Снежната жаба — отвърна на удара Шарлът.

Шести път.

— Снежен червей!

— Снежна какавида!

— Снежен сопол!

— Снежно повръщало!

Марти ги изглежда строго, което сложи край на тяхното състезание по епитети, обаче двете все пак се изплезиха една на друга.

След седмото позвъняване той сложи пръста си на копчето „КРАЙ“, но преди да го натисне, връзката бе осъществена.

Този, който бе вдигнал слушалката отсреща, мълчеше.

— Ало? — рече Марти. — Мамо? Татко?

С глас едновременно сърдит и тъжен, мъжът от другия край каза:

— Как можа и тях да излъжеш?

Марти почувства, че кръвта в жилите му и мозъкът в костите му се превръщат на лед, не защото в бунгалото бе студено, а защото гласът отсреща бе точно копие на неговия.

— Защо да обичат повече теб, а не мен? — питаше Другият с разтреперан от вълнение глас.

Марти потъна в обятията на смъртния ужас. Беше като в някакъв нереален и объркан кошмар. Сякаш сънуваше с отворени очи.

— Не ги докосвай, копеле! Само да си ги пипнал! — Изхриптя той.

— Те ме предадоха.

— Искам да говоря с майка ми и баща ми — настоя Марти.

— Твоите майка и баща ли? — рече Другият.

— Дай им слушалката!

— За да им разкажеш още лъжи ли?

— Веднага им дай слушалката! — процеди през зъби Марти.

— Те няма вече да слушат лъжите ти.

— Какво си направил?

— Свършено е с тях, заради това, че те послушаха.

— Какво си направил?!

— Не пожелаха да ми дадат онова, от което имах нужда.

Когато разбра, ужасът на Марти се превърна в скръб. Миг-два той не бе в състояние да говори.

— Имах нужда просто да ме обичат — каза Другият.

— Какво си направил?! — изкрещя Марти и продължи. — Кой си?! Какво си?! Твоята кожа! Какво си ти?! *Какво си, направил?!*

Без да обръща внимание на въпросите на Марти, отговаряйки им със свои собствени въпроси, Другият нареждаше:

— Нима ти не обърна Пейджи срещу мене? Моята Пейджи, моята Шарлът, моята малка, сладка Емили! Нима имам някаква надежда да си ги върна? Или трябва да убия и тях?

Гласът му секна за миг от вълнение, но после продължи.

— О, боже! Имам ли поне малко кръв в жилите им? Хора ли са още или ти си ги превърнал в нещо друго?

Марти осъзна, че те изобщо не разговарят. Беше истинска лудост да се опита да проведе разговор. Колкото и да приличаха един на друг, колкото и еднакви да бяха гласовете им, те нямаха обща основа. В основата си двамата бяха така различни, като да бяха представители на различни биологични видове.

Марти натисна копчето „КРАЙ“.

Ръцете му трепереха толкова силно, че изпусна слушалката.

Когато се извърна от прозореца, видя двете момиченца, застанали една до друга, хванати за ръце. Докато крещеше по телефона, Пейджи бе дотичала от едната спалня, където тъкмо бе нагласила нагревателя.

Образите на майка му и баща му, скъпи спомени за един детски свят, изпълнен с любов, нахлуха в съзнанието му, но той ги пропъди решително. Ако сега се поддадеше на скръбта и загубеше ценно време в сълзи, щеше да осъди Пейджи и момичетата на сигурна смърт.

— Той е тук — каза Марти. — Идва насам и нямаме много време.

[1] 1 акър = 4 дка. — Б.пр. ↑

[2] *Cain* — също Каин, според Библията. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

НОВАТА КАРТА НА АДА

*В стремлението си да прогониш
алчността,
проправяш място за греха на
завистта.*

*Започваш с нея да се бориш,
не се маеш,
уверен, че вършиш добро,
всъщност*

*новата карта на Ада чертаеш.
Всеки що с власт е, света
направлява,
от своите истини свил лавров
венец.*

*Съди и сам грехове оправдава
в заблуда, че вече е станал
светец.*

*И тъй от лукава ръка
направляван,
по новата карта на Ада свой
път начертава.*

*Книга на
преброените
тъги*

*Посмейте се над тираните и над
трагедиите, които те предизвикват. Такива хора
се радват на нашите сълзи, защото за тях те са*

*доказателство, че са ни пречупили, но нашият
смах би ги заклеимил като нищожества.*

Безкрайната река,
Лаура Шейн

ГЛАВА ШЕСТА

1.

Той стои в кухнята на родителите си и гледа падащия сняг през прозореца над умивалника, разтреперан от глад и ръфаш настървено към пушено месо.

Този е великият миг, разграничаващ истинските герои от самозваните — когато всичко е в най-черни краски и трагедиите идват една след друга и когато надеждата е храна само за идиотите и глупците... Нима Харисън Форд, Кевин Костнър, Том Круз, Уесли Снайпс или Кърт Ръсел се предават? Не, никога! Немислимо е! Та те са герои! Те упорстват... Устояват... И не само се справят с бедите и неволите, но също израстват над тях! Съпреживявайки най-тежките моменти в живота на тези велики мъже, той знае как да се справи с покрусата и душевната депресия, огромно количество физически наранявания и дори заплахата от чуждопланетно потисничество тук, на земята.

Напред, напред! Бори се, предизвиквай, бий се със зъби и нокти и победи!

Не бива да мисли много за трагичната смърт на родителите си. Без друго създанията, които бе ликвидирал, естествено не бяха майка му и баща му. Те бяха просто мимикрии — също като онзи, който бе откраднал неговия собствен живот. Навярно никога няма да разбере кога са били убити истинските му родители и подменени с тези същества. Но във всички случаи не може точно сега да скърби за тях.

Ако мисли прекалено много за родителите си — и изобщо за каквото и да било — ще бъде не само прахосване на ценно време, но и антигероично. Героите не мислят. Героите действат.

Напред, напред! Бори се, предизвиквай, бий се със зъби и нокти и победи!

Убиецът привършва с яденето и отива в гаража през пералното помещение, което е до кухнята. Запалва флуоресцентното осветление,

когато прекрачва прага, и открива две коли на свое разположение — един стар син додж и един сравнително нов джип. Решава да използва джипа заради това, че и четирите му колела са движещи.

Ключовете му са закачени на стената в пералното помещение. В един шкаф намира и голяма кутия с прах за пране. Прочита последната химична съставка върху кутията и изглежда доволен от откритието си.

Връща се в кухнята.

Долният ред от шкафчета завършва с полица, на която има бутилки вино. След като намира тирбушон в едно от чекмеджетата, той отваря четири бутилки и излива виното в умивалника.

В някакво друго чекмедже между кухненските прибори открива пластмасова фуния. Трето чекмедже е пълно догоре с чисти, бели кърпи за съдове, а в четвърто пък намира една ножица и цяла колекция кибрити.

Убиецът отнася празните бутилки и другите неща в пералното помещение и ги поставя върху облицованата с плочки повърхност до дълбокия умивалник.

Връща се в гаража и взима един червен двадесетлитров бидон за бензин от полицата в ляво от скамейката за пране. Когато го отваря, от него се разнася миризма на високооктаново гориво. От пролетта до есента татко навярно е държал бензин в този бидон, за да зарежда моторната косачка, но сега той е празен.

Като рови из шкафчетата около скамейката, в една кутия за резервни части той намира парче гумен маркуч, свит на руло, който е за филтрите на питейната вода в кухнята. С него засмуква бензин от доджа и го оставя да тече в двадесетлитровия бидон.

До умивалника в пералното помещение той сипва във всяка от четирите празни бутилки по малко прах за пране с помощта на пластмасова фуния. После нарязва кърпите на ивици.

Макар че има два револвера с общо двадесет пълнителя, убиецът иска да прибави и бензинови бомби към своя арсенал, защото преживяното през последните двадесет и четири часа му показва, че не трябва в никакъв случай да подценява противника си.

Все още има надежда да спаси Пейджи, Шарлът и малката Емили. Той все още желае да се събере с тях и съвместният им живот да започне отново.

Трябва обаче да бъде реалист и да приеме възможността жена му и децата му да не са вече такива, каквито са били преди. Вероятно те просто са били заробени психически. От друга страна те също бяха може би заразени с паразити от някакъв друг свят, а мозъците им бяха кухи и пълни с някакви гърчещи се гадости. Или може би изобщо не бяха истинските Пейджи, Шарлът и Емили, а само техни копия точно, както фалшивият баща беше копие на самия него, дошъл навярно с някоя семенна шушулка от далечните звезди.

Разнообразието на чуждопланетните зарази е безгранично и непознато, но едно оръжие е спасявало света много по-често, отколкото което и да било друго: огънят! Когато беше член на Антарктическата научноизследователска станция, Кърт Ръсел бе нападнат от извънземно същество, непрекъснато изменящо формите си. То бе много коварно и навярно най-страшното и могъщо чуждопланетно изчадие, опитало се да превърне земята в колония. Тогава огънят се оказа най-ефективното оръжие срещу могъщия враг.

Чуди се дали четири запалителни бомби са достатъчни. Така или иначе, едва ли ще има време да използва повече. Ако нещо изскочи от фалшивия баща, Пейджи и момичетата, и ако то е също толкова враждебно и опасно, колкото онова, което излизаше от хората в научно изследователската станция на Кърт Ръсел, той без съмнение ще бъде погълнат преди да може да използва повече от четири бензинови бомби като се им предвид, че за всяка ще му трябва време, за да я запали. Де да имаше огнехвъргачка!

2.

Застанал до един от прозорците в предната част и загледан в сипещия се през дърветата сняг, затрупващ пътеката към шосето, Марти напълни шепите си с девет милиметрови патрони от кутиите, които бяха купили в Мишън Виехо. Той отвори многобройните ципове на червено-черното си яке от изкуствена кожа и напълни джобовете му с патрони. След това натъпка джобовете на дънките си.

Пейджи зареди патронника на ловната пушка. Тя не се бе упражнявала в стрелба с пистолет като Марти и затова се чувстваше по-уверена с мосберга.

Имаха осемдесет патрона за ловната пушка и приблизително двеста деветмилиметрови за беретата.

Марти се чувстваше безпомощен и уязвим.

Никакви оръжия на света не биха могли да го накарат да се чувства сигурен.

След като затвори телефона, той имаше намерение веднага да напуснат бунгалото и да избягат. Но щом до там ги бе проследил с такава лекота, той щеше да ги намери, където и да отидеха. По-добре беше да се укрепят в къща, където можеха да се отбраняват, отколкото да бъдат нападнати от Другия на някое безлюдно шосе или пък да ги изненада в непозната обстановка, където щяха да бъдат много по-уязвими отколкото в бунгалото.

Марти едва не се обади в полицията с намерение да ги изпрати в къщата на родителите си. Но Другият със сигурност щеше да изчезне оттам, още преди да дойдат ченгетата, а доказателствата, които те щяха да съберат — пръстови отпечатыци и още Бог знае какво друго — щяха просто да затвърдят убеждението им, че той бе убил и собствените си родители. Масмедиите го бяха представили вече като психически нестабилен. Картината в Мамът Лейкс щеше просто да подсили измислицата, която те натрапваха на света. Ако успееш да го арестуват днес, утре, през следващата седмица или просто да го задържат за няколко часа без предупреждение, Пейджи и момичетата щяха да останат сами, а за него това бе непоносимо.

Нямаше избор. Трябваше просто да се окопае и да се бие. А то си бе не толкова избор, колкото смъртна присъда.

Седнали една до друга на дивана, Шарлът и Емили бяха все още с якета и ръкавици. Държаха се за ръце, черпейки сила една от друга. Въпреки че бяха уплашени, те не плачеха, нито искаха да ги успокоява някой, както биха постъпили много деца в същото положение. И двете бяха истински войничета — всяка по свой начин.

Марти не знаеше какво да посъветва дъщерите си. Обикновено също като Пейджи той нямаше проблеми с напътствията, които трябваше да им даде, за да могат да се справят с житейските проблеми. На шега Пейджи често казваше, че те са продуктът на Приказната Родителска Машина „Стилуотър“ — един израз, който съдържаше както известна самоирония, така и искрена гордост. Но този път той не можеше да намери думи, защото се стараеше никога да не ги лъже, нямаше намерение да започне да ги лъже сега и все пак не се решаваше да им каже, че перспективата е повече от мрачна.

— Деца, елате да ми помогнете — извика ги той.

Нетърпеливи да направят нещо, което да ги поразсее, те начаса скочиха от дивана и застанаха до него при прозореца.

— Стойте тук — каза им Марти. — Гледайте павирания път ей-там. Ако някоя кола завие по алеята или дори ако само намали ход по пътя, или пък забележите нещо съмнително, викайте с пълна сила. Разбрано?

И двете кимнаха сериозно и тържествено.

— Нека да проверим всички други прозорци — обърна се Марти към Пейджи. — Виж дали всички са затворени. Спусни пердетата.

Другият можеше и да ги изненада, пропълзявайки незабелязано до бунгалото, а Марти не желаше този мръсник да ги наблюдава — или да ги застреля — през прозореца.

Всички прозорци бяха затворени.

В кухнята, докато дърпаше пердето на прозореца, гледащ към гъстата гора зад бунгалото, той си спомни, че майка му бе ушила това перде на шевната си машина в спалнята за гости в Мамът Лейкс. Марти си я представи, седнала пред „Сингер“-а, с крак на педала, загледана в тракащата игла, която ту се скриваше, ту пак се показваше...

В гърдите му заседна болезнена буца. Той пое дълбоко въздух и издиша, разтреперан... после пак... Опитваше се да пропъди не само болката, но и споменът, който я пораждаше.

По-късно щяха да имат време да скърбят... ако оцелееха.

Сега трябваше да мисли само за Пейджи и момичетата. Майка му бе мъртва, а те бяха живи. Скръбта беше лукс — такава бе горчивата истина.

Марти се присъедини към Пейджи във втората от двете спални на горния етаж. Тя тъкмо бе привършила със спускането на пердетата. Беше запалила нощната лампа, за да не е тъмно, когато закриеше прозорците. Като го видя, посегна да я угаси.

— Остави я — рече Марти. — Бурята вилнее, мракът рано ще настъпи и ще се задържи дълго. Отвън той навярно ще може да забележи кои стаи са осветени и кои не. Няма смисъл да го улесняваме. По този начин ще му покажем къде точно се намираме.

Пейджи мълчеше, загледана в кехлибарените отблясъци от абажура на нощната лампа. Сякаш бъдещето им можеше да се предскаже по бледите фигури върху осветената материя.

Най-сетне тя погледна към него.

— Колко време ни остава?

— Навярно десет минути, а може би и два часа. От него зависи.

— Какво ще стане, Марти?

На свой ред той замълча. Но не желаше и да я лъже.

Когато най-сетне заговори, Марти се изненада от думите си, защото те се бяха изтръгнали от подсъзнанието му, бяха искрени и изпълнени с повече оптимизъм, отколкото допускаше в мислите си.

— Ще го убием мръсника — каза той.

Оптимизъм ли беше това или фатална самозаблуда?

Пейджи заобиколи долния край на леглото, отиде до него и двамата се прегърнаха. Чувстваше се толкова сигурна в прегръдките му. За мит светът като че ли не беше вече толкова объркан.

— Ние още не знаем кой е той, какво е и откъде идва — каза тя.

— А може би никога няма да разберем. Дори да го убием — кучият му син — ние навярно никога няма да разберем какво точно се е случило.

— Ако не разберем, няма да можем да се съвземем.

— Няма да можем.

Тя сложи глава на рамото му и нежно го целуна по петната от охлузено и синините по врата му.

— Никога няма да се чувствам в безопасност.

— Не и в нашия предишен живот — каза Марти. — Но докато сме заедно ние четиримата, аз мога да оставя всичко зад гърба си.

— Къщата, всичко в нея, моята работа, твоята.

— Нищо от тези неща не е толкова важно.

— Нов живот, нови имена... Какво бъдеще ще имат дъщерите ни?

— Най-доброто, което можем да им дадем. Никога няма гаранция. В този живот няма...

Пейджи повдигна главата си от рамото му и надникна в очите му.

— Мога ли наистина да се справя, когато той дойде тук?

— Разбира се, че можеш.

— Аз съм просто една семейна консултантка, която специализира в областта на проблемите в поведението на децата и отношенията родители-деца. Не съм героиня от приключенски роман.

— А аз съм само писател на криминални романи. Но ние ще се справим.

— Страх ме е.

— Мен също.

— Но ако сега съм толкова уплашена, откъде да намеря смелост, че да грабна ловджийската пушка и да защитя децата си от нещо... нещо като това?

— Представи си, че наистина си героиня от приключенски роман.

— Де да беше така лесно.

— В известен смисъл... може би е лесно — каза Марти. — Знаеш ли, не си падам много по фройдистките обяснения. Мисля, че много често ние решаваме да бъдем такива, каквито сме. Ти си жив пример за такъв случай след онова, което си преживяла в детството си.

Пейджи затвори очи.

— По-лесно ми е да си представя, че съм семейна консултантка отколкото, че съм Катлийн Търнър във филма „Влюбена в камъка“.

— Когато се запознахме навремето — рече Марти, — ти не се виждаше като съпруга и майка. Семейството за тебе беше просто един

затвор — затвор и килия на мъченията. Не желаше повече да бъдеш част от нечие семейство.

Тя отвори очи.

— Ти ми показва как.

— Нищо не съм ти показвал. Само те научих как да си представяш доброто и здраво семейство. В онези дни ти можа да си го представиш и успя да се научиш да вярваш във възможностите си. Оттогава нататък сама си бе учител.

— Значи животът е нещо като художествената литература, а? — каза Пейджи.

— Всеки живот е една история и ние я пишем, докато живеем.

— Добре, ще се опитам да бъда Катлийн Търнър.

— Дори по-добре.

— Какво?

— Сигърни Уийвър.

Пейджи се усмихна.

— Де да имах една от нейните огромни, авангардни пушкала като онова оръжие, с което стреляше, в ролята на Рипли.

— Хайде, по-добре да отидем и да видим дали нашите две наблюдателки са още на поста си.

Когато отидоха във всекидневната, Марти освободи момичетата от дежурството им при единствения открит прозорец и им предложи да стоплят вода, за да направят за всички по една голяма чаша горещ шоколад. В бунгалото винаги имаше консервирана и пакетирана храна, включително една кутия подсладено какао с мляко на прах. Електрическите нагреватели още не бяха затоплили стаята, поради което и четиримата имаха нужда от малко вътрешно подгръване. Освен това приготвянето на горещ шоколад беше толкова обикновено занимание, че то би могло да отнеме част от напрежението и да ги успокои.

Марти погледна през прозореца: погледът му мина през площадката пред входа, заобикаляйки задницата на „БеЕмВе“-то. Между бунгалото и пътя имаше много дървета и стотина метровата алея бе потънала в дълбоки сенки. Ала все пак той успя да види, че никой не идваше насам нито с превозно средство, нито пеша.

Марти бе горе-долу сигурен, че Другият ще ги приближи фронтално, а не изотзад. Преди всичко зад бунгалото се намираха

стите акра собственост на църквата, разположени върху стръмен склон, след което трябваше да се изкачи още един хълм, а това би изисквало доста усилия и време.

Ако се съдеше по предишното му поведение, Другият предпочиташе фронтални атаки и директен подход. Той изглежда не притежаваше уменията или търпението, за да бъде стратег. Беше повече човек на действието, отколкото на мисленето, което се изразяваше по-скоро в буйно и явно, но не и скрито нападение.

Тази черта беше може би фаталната слабост на врага. Поне бе нещо, за което човек можеше да се хване.

Снегът падаше, а сенките ставаха още по-тъмни...

3.

От стаята в мотела Спайсър се обаждаше на наблюдателния пост в микробуса, за да разбере последното развитие на събитията. Той остави телефона да звънне поне десетина пъти, затвори и набра отново. Все още никой не вдигаше слушалката отсреща.

— Нещо се е случило — каза той. — Те не биха напуснали фургона.

— Може нещо телефонът им да не е наред — предположи Ослет.

— Чува се сигнал.

— А може повредата да не е в техния апарат.

Спайсър опита отново, но резултатът бе същият.

— Хайде — рече той, грабвайки спортното си яке мимоходом, и се упъти към вратата.

— Да не би да се каните да отидете при тях? — попита Ослет. — Вече не ви ли е страх, че ще ги разкриете по този начин?

— Те вече са разкрити. Нещо не е наред.

Клокър бе навлякъл вече самото си от туид върху крещящия си, оранжев пуловер от кашмир. Не си даде труд да си сложи шапката, тъй като не си бе дал труда и да я свали. Като пхна романчето „*Стар Трек*“ в джоба си, той също се отправи към вратата.

Ослет тръгна след тях, с черното куфарче в ръка и каза:

— Но какво би могло да не е наред? Всичко вървеше толкова гладко досега.

Бурята бе навяла един-два сантиметра сняг. Снежинките бяха вече фини и не се топяха така бързо. Улиците бяха побелели. Клоновете на елите и борове намятаха коледната си премяна.

Спайсър подкара форда и за няколко минути тримата се озоваха на улицата, където живееха родителите на Стилутър. Той им посочи къщата още от пресечката.

До бордюра срещу къщата бяха спрели две превозни средства. Ослет веднага се сети, че червеният ваканционен микробус е наблюдателният пост, заради огледалните стъкла в задната част.

— Какво прави този цветарски фургон тук?! — учуди се Ослет.

Като взе безжичния телефон, Спайсър позвъни отново на наблюдателния пост, но никой не се обади.

— Нямаме избор — рече Спайсър, отвори вратата откъм своята страна и излезе навън в снега.

Тримата приближиха към задната част на червения микробус.

Върху черната настилка между двата микробуса се бе пръснал огромен букет цветя. Сиво-зелената ваза беше на парчета. Стеблата на цветята и папратите бяха все още забити в зелената гъбеста материя, която цветарите използваха при оформянето на букети. Ето защо вятърът още не бе отвял нито един стрък, макар те да изглеждаха така сякаш през тях бяха минали поне стотина души. Някои от цветовете се криеха под снежни калпачета, което означаваше, че никой не ги бе докосвал през последните тридесет-четиридесет и пет минути.

Стъпканите цветя, както и заскрежените папрати притежаваха особено красота. Да ги щракне човек на снимка, да я окачи в някоя галерия със заглавие „Романс“ или „Загуба“ и... хората навярно щяха да стоят с часове пред нея, размишлявайки.

Спайсър почука на задната врата на червения микробус, а Клокър каза:

— Ще ида да проверя цветарския фургон.

Никой не се отзова на почукването на Спайсър. Той смело отвори вратата и се качи вътре.

Ослет го последва и успя да чуе как Спайсър тихо промълви:

— Ах, мамицата му!

В микробуса бе тъмно. През стъклата-огледала, служещи за прозорци, се процеждаше оскъдна светлина. Само таблата и екраните на електронното оборудване осветяваха пространството.

Ослет свали слънчевите си очила, видя труповете и затвори задната врата.

Спайсър също бе свалил слънчевите си очила. Очите му имаха странен, избледнял жълт цвят. Или може би те просто отразяваха цвета на различните индикатори и сигнални лампи.

— Вероятно Алфи е идвал насам, към къщата на Стилуютърви — рече Спайсър. — Видял е микробуса, разбрал е каква точно е задачата му и преди да отиде в къщата, се е отбил тук, за да се погрижи за тези двамата, та да не му се пречкат в работата отсреща.

Електрониката работеше със слънчеви батерии, разположени върху покрива на микробуса. Когато наблюдението се извършваше нощем, батериите се зареждаха, ако е необходимо, по обичайния начин — чрез включване на двигателя за кратко време. Обаче дори и в облачни дни клетките на батериите бяха в състояние да съберат достатъчно слънчева светлина, за да поддържат системата.

Макар и двигателят да не работеше, температурата в микробуса бе приятна, дори беше малко хладно. Превозното средство бе изключително добре изолирано, а слънчевите батерии захранваха също и един малък нагревател.

Като прекрачи трупата на пода, Ослет погледна през един от прозорците за наблюдение и каза:

— Ако Алфи е бил привлечен от тази къща, то е защото Мартин Стилутър вече е бил там.

— Предполагам.

— И все пак наблюдателите не са го видели нито да влиза, нито да излиза.

— Очевидно не — съгласи се Спайсър.

— Не трябваше ли да ни кажат, ако бяха видели Стилутър, жена му или децата?

— Абсолютно!

— Е... тогава той там ли е? Може би те всички са отсреща — цялото семейство и Алфи.

Спайсър надникна през другия прозорец и каза:

— А може би не. Някой неотдавна е излязъл оттам. Виждате ли следите от гуми по алеята?

Някакво превозно средство с широки гуми на колелата бе излязло от гаража, пристроен към бялата къща, облицована с дъски. Автомобилът бе влязъл на заден ход в улицата, бе завил наляво и след това бе поел напред и надясно. Снегът едва-що бе започнал да запълва безбройните малки вдлъбнатини.

Клокър отвори задната врата и ги стресна. Качи се вътре, затваряйки, без да каже нещо за окървавената брадва и труповете на двамата оперативни работници.

— Май че Алфи е задигнал цветарския фургон за прикритие. Разносвачът е в багажника заедно с цветята — мъртъв като пън.

Въпреки удължената си основа, задната част на микробуса, в който се намираха, дори и без наблюдателни устройства и трупове, не беше в състояние да побере спокойно трима души. Ослет усети как тясното пространство го притиска от всички страни.

Спайсър издърпа тялото на седналия мъртвец от въртящия се стол, върху който бе умрял. Трупът се изтърколи на пода. Преди да седне, Спайсър провери дали по седалката няма кръв, сетне се намести пред копчетата и мониторите, с които явно беше добро запознат.

Усещайки неприятното присъствие на Клокър, надвесил се над него, Ослет каза:

— Възможно ли е някой да се е обадил на обитателите в къщата и тези момчета да не са имали шанса да ни съобщят, тъй като Алфи ги е пречукал?

— Точно това смятам да разбера сега — отвърна Спайсър.

Пръстите на Спайсър ловко затанцуваха по клавишите, а върху пет-шест от мониторите се появиха цветни графики и диаграми.

Хитро намислил да ръгне уж неволно Клокър с лакът в стомаха, поради тясното пространство, Ослет надникна през единия от двата огледални прозорци. Той гледаше към отсрещната къща. Клокър се наведе и погледна през другия прозорец. Ослет си помисли как Стар Трек-любителят си представя, че гледа през илюминатора на някой космически кораб и се взира през дебелото стъкло в чуждия свят навън.

Минаха няколко коли... После профуча един пикап. Някакво черно псе подтичваше до бордюра. Лапите му бяха полепнали със сняг и изглеждаше така, сякаш бе обуло четири бели къси чорапа. Къщата Стилуютър бе притихнала и спокойна.

— Ясно — рече Спайсър, сваляйки слушалките, които бе сложил на главата си, докато Ослет гледаше през прозореца.

Онова, което откри, беше телефонен разговор, уловен, засечен и записан от автоматичното устройство тридесетина минути след като Алфи беше убил двамата оперативни. Всъщност Алфи се намирал в къщата, когато бил проведен въпросният разговор. Той бе вдигнал слушалката на седмото позвъняване. Спайсър превъртя касетата и я пусна през тонколоните вместо през слушалките, за да могат и тримата да чуят.

— Първият глас е на този, който звъни в къщата на Стилуютьрови — рече Спайсър, — защото човекът, който вдига слушалката там отначало нищо не казва.

Ало? Мамо? Татко?
Как можа и тях да излъжеш?

Спайсър спря касетата и каза:

— Вторият глас е на онзи, който отговаря... и е на Алфи.

— И двата гласа са като на Алфи.

— Единият е на Стилуютьр. А сега първите думи, които ще чуете са на Алфи.

Защо да обичат повече теб, а не мен?
Не ги докосвай, копеле! Само да си ги пипнал!
Те ме предадоха.
Искам да говоря с майка ми и баща ми.
Твоите майка и баща ли?
Дай им слушалката!
За да им разкажеш още лъжи ли?

Тримата изслушаха целия разговор. Беше доста зловещо.

Изглеждаше така, сякаш един човек говореше сам на себе си — напълно раздвоена личност. Дори по-лошо, защото тяхното непослушно момче не само бе излязло извън контрол, но си беше и отявлен психопат.

Когато записът свърши, Ослет каза:

— Значи Стилуютьр изобщо не е ходил при майка си и баща си.

— Очевидно не.

— Тогава как ги е намерил Алфи? И защо е отишъл там? Защо се е заинтересувал и от родителите на Стилуютьр, а не само от сина им?

Спайсър сви рамене и рече:

— Вероятно ще имате възможност да питате самия Алфи, ако можете да си го върнете.

На Ослет хич не му хареса това, че имаше толкова много открити въпроси. Положението като че ле не беше в неговите ръце. Той погледна през прозореца към къщата и следите от гуми в снега, покрил алеята.

— Може би Алфи вече не е там.

— Тръгнал е след Стилуютьър — съгласи се Спайсър.

— Откъде се е обадил Стилуютьър?

— От безжичен телефон.

— Но въпреки това може да се проследи, нали? — попита Ослет.

Спайсър посочи трите колони от цифри светещи върху екрана на един от мониторите и каза:

— Разполагаме с тройна сателитна връзка.

— Това нищо не ми говори... просто телефонни номера.

— Този компютър ще го посочи върху картата с точност до три километра спрямо източника.

— За колко време?

— Най-много пет минути — рече Спайсър.

— Добре. Вие работете по това. Ние ще проверим къщата.

Ослет слезе от червения микробус, последван от Клокър.

Без да бързат те пресякоха заснежената улица. Ослет не го бе грижа, дори хиляда любопитни съседни да надничаха иззад пердетата на прозорците си. Ситуацията беше вече съвсем явна и нищо не можеше да се направи. Той, Клокър и Спайсър щяха да офеят заедно с труповете след десет минути, а след това никой никога нямаше да може да докаже, че те са били тук.

Двамата стигнаха до площадката пред входа на къщата на възрастните Стилуютьър. Ослет натисна звънеца, но никой не им отвори. Позвъни втори път и натисна дръжката на бравата. Оказа се, че вратата е отключена. От другата страна на улицата щеше да изглежда така, сякаш Джим и Алис Стилуютьър са отворили вратата и са ги поканили вътре.

Вече в антрето, Клокър затвори външната врата след себе си, изваждайки от кобура своя колт „Магнум 357“. Двамата останаха миг-два неподвижни, ослушвайки се за някакъв шум в притихналата къща.

— Бъди в покой, Алфи! — рече Ослет, макар и да не вярваше, че тяхното непослушно момче ще е още там. Когато не се чу обичайният

отговор на тази команда, той повтори четирите думи по-високо от преди.

Последва тишина.

Съвсем предпазливо те се придвижиха по-навътре в къщата... и откриха мъртвите съпрузи в първата стая, в която влязоха... Родителите на Стилутър. И майката и бащата приличаха по нещо на писателя... и на Алфи, разбира се.

По време на бързото претърсване на къщата, повтаряйки командата пред всяка следваща врата, единственото по-интересно нещо, което откриха, беше в пералното помещение. Малката стая вонеше на бензин. Онова, което бе намислил Алфи, бе ясно от ивиците плат, фунията и полупразната кутия от прах за пране, разхвърляни върху плота до умивалника.

— Този път той се е подсигурил от всички страни — рече Ослет. — Тръгнал е след Стилутър като на война.

Трябваше да спрат момчето... и то бързо. Ако Алфи убиеше Стилутъррови или дори само писателя, Ослет нямаше да може да наложи версията за самоубийство, която така удобно обясняваше и свързваше толкова много подробности. А предвид налудничавите и взривоопасни приумици, които се въртяха в главата му, Алфи можеше да привлече толкова голямо внимание върху себе си, че съществуването му в тайна и връщането му в лоното на Мрежата да стане невъзможно.

— Дявол да го вземе — рече Ослет и поклати глава.

— Безмозъчните социопати — рече Клокър така, сякаш нарочно се стараеше да бъде неприятен, — винаги създават много проблеми.

4.

Сърбайки от горещия шоколад, Пейджи застана до прозореца, за да поеме своя дял от дежурството.

Марти беше седнал на пода във всекидневната до Шарлът и Емили, с кръстосани крака и тримата играеха на „Война“ с картите, които бяха намерили в един от шкафове. Тази бе най-тихата „Война“, на която Пейджи присъстваше — без възгласи и коментари. Лицата на момичетата бяха мрачни и сериозни, сякаш се взираха в пророческите карти „Таро“, които предвещаваха големи злини.

Хвърляйки изпитателен поглед върху снежния пейзаж навън, на нея изведнъж ѝ хрумна, че тя и Марти изобщо не биваше да чакат в бунгалото. Пейджи се извърна от прозореца и каза:

— Не, не може така!

— Какво? — рече Марти и вдигна поглед от картите.

— Излизам навън.

— За какво ще излизаш?

— Онези скали ей-там, под дърветата, които са на половината път до шосето. Мога да се скрия там и пак добре да виждам отклонението, водещо към бунгалото.

Марти пусна картите си на пода.

— Какъв е смисълът?

— Голям. Ако двойникът мине по алеята в предния двор, както и двамата мислим, че ще направи — както би трябвало да направи — то той ще мине покрай мене, устремен към бунгалото. Аз ще остана зад него. Мога да изстрелям поне десет куршума в тила му, преди мръсникът да се усети какво става.

Марти се изправи и поклати глава. После каза:

— Не, прекалено рисковано е.

— Ако останем и двамата тук, ще изглежда така, сякаш браним някаква крепост.

— И какво лошо има в това?

— Не си ли спомняш всички онези стари филми за кавалерията, бранеща някой форд в Дивия Запад? Рано или късно, колкото и непристъпна да е крепостта, индианците побеждават и влизат вътре.

— Така става само във филмите.

— Да, но навярно и той ги е гледал. Ела тук! — настойчиво рече Пейджи. Когато дойде при нея и застана до прозореца, Марти видя скалите, смътно мержелеещи се сред траурните сенки на борове. — Мястото е отлично.

— Не ми харесва.

— Ще стане!

— На мене не ми харесва!

— Знаеш, че съм права!

— Добре, може и да си права, но това изобщо не значи, че идеята ми харесва! — остро възрази Марти.

— Излизам навън.

Марти се загледа в очите ѝ, като че ли търсеше някакво доказателство за страх, което да може да използва, за да я разколебае.

— Мислиш, че си героиня в някой приключенски роман нали?

— Ти беше причината фантазията ми да заработи.

— По-добре да си бях мълчал — рече Марти и се загледа в обгърнатите от мрак, струпани на куп скални отломъци. После въздъхна и каза: — Добре, но аз ще изляза навън. Ти ще останеш тук с момичетата.

Пейджи поклати глава.

— Изобщо няма да стане така, скъпи.

— Не ми излизай с твоите феминистки номера!

— Не ти излизам с никакви номера! Просто... ти си този, който с психиката си го привлича.

— Е и?

— Онова същество може да усети къде се намиращ, а ако тази му способност е много добре развита, то ще разбере, че си при скалите. Ти ще трябва да останеш в бунгалото, за да може той да чувства, че си там и да се насочи право към тебе... и покрай мене.

— Но може би той усеща и тебе...

— Дотук всичко доказва, че го привличаш единствено ти. Марти изпитваше див, болезнен страх за нея. Чувството бе изписано във всяка черта на лицето му.

— Това никак не ми харесва.

— Каза го вече. Аз излизам.

5.

Когато Ослет и Клокър излязоха от къщата на Стилуютър и пресякоха улицата, Спайсър вече се наместваше зад волана на червения микробус.

Вятърът се усилваше. Снегът се сипеше от небето съвсем косо и се носеше вихрено по улицата.

Ослет приближи наблюдателния микробус откъм страната на шофьора.

Спайсър си бе сложил слънчевите очила, макар че горе-долу последният час от деня отиваше към своя край. Очите му, жълти и прочие, бяха скрити зад черните стъкла.

Той погледна надолу към Ослет и каза:

— Ще махна тази грамада оттук. Трябва да напусна областта и да се измъкна от територията на местното правораздаване преди да позвъня в Щаба, за да ми помогнат да се освободя от трупове.

— Ами доставчикът на цветя в другия микробус?

— Сами да си сърбат попарата — отвърна Спайсър и подаде на Ослет един стандартен лист от хартия за пишеща машина, на която компютърът беше нарисувал карта на местността, отбелязвайки мястото, откъдето Мартин Стилуютър се бе обадил на своите родители. Върху картата бяха отбелязани само две-три шосета. Ослет сгъна листа и го пхна във вътрешния джоб на якето си преди вятърът да го изтръгне от ръката му или снегът да го намокри.

— Само на няколко километра оттук е — рече Спайсър. — Вземете форда.

После, запалвайки двигателя, той затръшна вратата и скоро червеният микробус се скри във виелицата.

Клокър вече седеше зад волана на форда. От ауспуха му излизаха синкави облачета от изгорели газове.

Ослет бързо приближи задницата на колата, отвори, седна зад шофьора, затръшна вратата и измъкна компютърната карта от джоба си.

— Да тръгваме, че вече нямаме никакво време.

— Само от гледна точка на човешкото общество — рече Клокър и отлепи от бордюра, а после, включвайки чистачките, за да се справят с трупация се по стъклата сняг, той добави: — От космическа гледна точка времето, може би, е единственото нещо от което има неизчерпаеми запаси.

6.

Пейджи целуна момичетата и ги накара да ѝ обещаят, че ще бъдат смели и ще правят точно това, което татко им каже. Да ги остави на несигурността и мрачната перспектива, беше най-тежкото нещо, което някога бе вършила в живота си. А да се прави на безстрашна, за да може на тях самите да вдъхне смелост, беше още по-тежко.

Когато Пейджи отвори външната врата и излезе, Марти я последва до площадката. Напористият вятър свистеше през летвите и блъскаше малката портичка, зад която се спускаха стълбите.

— Има и друг начин — каза Марти, навеждайки се към едното ухо на Пейджи, за да може тя да го чуе без да е нужно той да крещи, за да надвика бурята. — Щом като аз единствен го привличам, тогава може би ще трябва да изляза сам от бунгалото, по дяволите, и да го отведа колкото е възможно по-далече.

— Забрави за този начин!

— Но когато ти и децата ще сте вън от опасност, аз няма да се безпокоя за вас и може би ще успея да се справя с него.

— А ако вместо това, той те убие?

— Поне няма да сме всички.

— Смяташ, че няма да се върне за нас? Нима забрави? Той иска живота ти, жена ти, децата ти.

— Значи, ако ме очисти и се върне за вас, вие все пак ще имате възможност да му пръснете черепа.

— Така ли? А когато дойде този кратък миг на възможност и той се появи, но не много близо до мене, аз откъде да разбера, че не си ти, например?!

— Няма откъде — съгласи се Марти.

— Значи ще действаме по моя план.

— Дяволски упорита си — каза Марти.

Той нямаше как да знае, че стомахът ѝ се свива, а коленете ѝ треперят и омекват — като че ли са от желе. Сърцето ѝ лудо блъскаше, гърлото ѝ беше пресъхнало, а от ужас в устата си усещаше лек вкус на метал.

Прегърнаха се, но само за миг.

Взела ловната пушка в ръка, тя отвори портичката, слезе надолу по стълбите, прекоси пустия двор, мина покрай колата и навлезе в гората без да се обръща назад. Боеше се, че Марти ще усети колко силно е уплашена, а това можеше да го накара да хукне след нея и да я замъкне обратно в бунгалото.

Под плътния купол, образуван от гъсто сплетените клони на елите, воят на вятъра изглеждаше глух и далечен, освен когато Пейджи минаваше през някоя просека, отваряща се като комин нагоре към мъртвото небе. В тези комини вятърът мощно нахлуваше, студен като ектоплазма, и виеше пронизително като на умряло.

Макар, че имението бе разположено върху склон, земята под дърветата бе лесна за преход. Храсти и шубраци почти нямаше поради липсата на директна слънчева светлина. Много от дърветата бяха толкова стари, че най-долните им клони оставаха над главата на Пейджи, а през дебелиите им дънери се виждаше всичко чак до шосето.

Почвата беше камениста. Тук-там се подаваха каменни плочи и гранитни отломъци, огладени от столетията.

Скалното струпване, което Пейджи бе посочила на Марти, беше на половината път между бунгалото и шосето и на около шест-седем метра над отклонението — нагоре по стръмния склон. Приличаше на челюст със заоблени кътници, високи около метър — като вкаменелости от зъбната структура на някой хрисим, тревопасен динозавър, много по-голям дори от най-невероятните и смели предположения.

Приближавайки гранитните израстъци, зад които се тълпяха плътните сенки на нощта, гъсти като кондензирана борова смола, Пейджи изведнъж доби усещането, че двойникът е вече там и наблюдава бунгалото от скривалището си. На около три метра от огромните „кътници“ тя се подхлъзна и едва не падна върху килима от борови иглици.

Ако наистина беше там, той щеше да я види, че идва и би могъл да я убие, когато пожелае. Фактът, че бе все още жива, доказваше обратното. Въпреки това, щом отново тръгна, Пейджи се почувства така, сякаш се бе гмурнала до най-дълбокото място в океана и се мъчеше да напредне, борейки се с огромната, затискаща я водна грамада.

С разтуптяно сърце тя заобиколи дъгообразното каменно образувание и навлезе в мрака откъм изпъкналата част. Двойникът го нямаше тук.

Тя легна по корем. С тъмносиньото си яке и качулката, скрила русата ѝ коса, Пейджи знаеше, че е почти невидима сред сенките и тъмните скални отломки.

През пролуките между камъните тя виждаше цялото отклонение без да е необходимо да показва главата си и да се излага на опасността да бъде забелязана.

Вън от заслона на дърветата, бурята бързо се развихри в истинска снежна виелица. Между стволите от двете страни на отклонението снегът се сипеше на огромни талози и Пейджи се почувства така, сякаш бе изправена пред разпенил се водопад.

Якето ѝ от изкуствен каракул я пазеше от студа, но дънките не можеха да изолират краката ѝ от камъка, върху който бе легнала. Студът проникваше в нея. Когато телесната ѝ топлина бе отнета, в хълбоците и колената си усети болка. Щеше ѝ се да си бе сложила скиорската грейка и ѝ хрумна, че можеше да вземе поне едно одеяло, за да го постеле върху гранитната плоча.

Под напора на все по-усилващия се вятър върховете и най-горните клони на боровите и елите скърцаха сякаш някой бавно отваряше хиляди врати върху отдавна ръждясали панти. Дори плътно сплетените клони на дърветата не можеха да заглушат надигания се ураганен вой.

Постепенно гаснещата светлина от последния час на деня беше добила стоманения блясък на заледена пързалка.

Всяка гледка и звук бяха смразяващи и сякаш усилваха студа, проникващ в нея от камъка. Пейджи започна да се пита колко ли още можеше да издържи така, преди да се наложи да се върне в бунгалото, за да се стопли...

И точно тогава по шосето, изкачващо хълма, се зададе тъмносин джип, който направи остър завой и пое по алеята към бунгалото. Приличаше на джипа, който имаха родителите на Марти.

* * *

Реостатът показва минус десет. На юг от Мамът Лейкс — напред, през развените, снежни завеси, през дяволските снежни вихри... снежни порои, лавини и планини, през катаракти от сняг и снежни стени, спуснали се направо от небето. Напред по магистралата, мяркаща се едва-едва под все по-тъмната плащеница на мрака, на светофара той минава пред едва пъплещите коли, движейки се с максимална скорост. После включва фаровете си, за да накара всеки, който е пред него, да отбие в страни и да го пусне да мине. Задминава снегорина, задминава дори камиона, който разхвърля сгурия, чиято жълто-червена сигнална лампа превръща част от снежинките в пламтяща жаравя. Завой наляво... по някакъв по-тесен път... нагоре по стръмнината... по гористия склон... Отдясно — ограда с вериги, завършваща с остри шипове, на места порутена... Остава още малко... Малко по-нататък е. Наблизо! Скоро!

Четири запалителни, бензинови бомби са в картонената кутия, закрепена пред седалката до него — под арматурното табло. Празните пространства в кутията са запълнени с нагънати вестници, за да не се удрят бутилките.

От овлажнените ивици плат, с които е запушил шишетата, се носи остра миризма — парфюмът на разрухата.

Воден от магнитната притегателна сила на фалшивия баща, убиецът прави остър завой надясно и поема по тясна алея, вече наполовина скрита в снега. Той натиска спирачките колкото е възможно по-малко и все пак попада на хлъзгав участък, веднага натиска педала за газта, макар че джипът вече сам е намерил сигурна почва. Гумите поднасят и надават протяжен вой.

Право напред, може би на около тридесет метра навътре в гората се вижда някакво бунгало. В прозорците се забелязва слаба светлина. Покривът е отрупан със сняг.

Дори да не бе видял „БеЕмВе“-то отляво на къщичката, той пак щеше да знае, че е намерил противника си. Омразната притегателна сила на натрапника го дръпва властно напред.

Още от пръв поглед убиецът решава да атакува бунгалото фронтално без да се съобразява с гласа на разума и последствията. Майка му и баща му са мъртви. Жена му и децата му сигурно също отдавна са мъртви — форми и лица, които му се присмиват и които са само подобия, защото всъщност това са зловещите, чужди същества,

откраднали собственото му име и спомените му. Той кипи от гняв, омразата му е толкова силна, че просто усеща физическа болка. В сърцето си чувства пареща мъка и само бързото възмездие може да донесе така чаканата утеха.

Свистящите гуми изорават снега и се озовават върху пръстта.

Той натиска до край педала за газта.

Джипът се стрелва напред.

Убиецът надава див вой на гняв и мъст, а психическият му реостат отскача от минус десет на плюс сто и десет градуса.

* * *

Марти стоеше до прозореца, когато сноповете светлина от фаровете прорязаха падащия на шосето сняг.

Отначало той не можа да разбере точно откъде идва колата. Докато се изкачваше нагоре, автомобилът бе скрит от дърветата и храстите от двете страни на пътя. После изведнъж изскочи от мрака — беше джип и се движеше с голяма скорост. Той рязко зави по алеята, задницата му поднесе, а изпод гумите се разлетяха пръски от сняг и киша.

Миг по-късно, докато все още замаяно гледаше джипа, Марти бе ударен от мощната вълна на някакъв първичен инстинкт. Тя бе по-силна от всичко друго, което бе изпитвал до този момент, както и от по-различно естество. Не беше онази напориста, неудържима сила, която се стоварваше отгоре му преди, а ударна вълна от черна и грозна омраза, озверяла напълно и без никакво прикритие... Изведнъж той се оказа в съзнанието на своя враг така, както никое човешко същество не бе прониквало в мислите на друго — беше някакъв сюрреалистичен свят на умопомрачителен гняв, отчаяние, инфантилна съсредоточеност в себе си, страх, объркване, завист, похот и неотложен глад за нещо, но толкова стръвен, че дори дъжд от изпражнения и разложени трупове не би бил по-гнусен.

Докато траеше тази телепатична връзка, Марти се чувстваше така, сякаш бе запрятен в най-дълбоката бездна на Ада. Макар, че всичко трая не повече от три-четири секунди, на него му се стори цяла

вечност. Когато връзката бе прекъсната, той усети, че стои, притиснал длани в слепоочията си и отворил уста в безмълвен вик.

Беше останал без дъх и се тресеше от конвулсии.

Ревът на мотора го свести, той фокусира зрението си и отново насочи вниманието си върху реалността отвън. Джипът стремително напредваше по алеята към бунгалото.

Дори да подценяваше безразсъдството и лудостта на Другия, Марти бе влизал вече *вътре* в неговото съзнание и сега знаеше какво ще последва. Той се извърна от прозореца и погледна към момичетата.

— Бягайте, излезте през задната врата! Тичайте!!!

Шарлът и Емили бяха станали вече от пода във всекидневната, където допреди миг се преструваха на увлечени в играта на карти. Двете хукнаха към кухнята още преди Марти да довърши.

Той се спусна след тях.

Всичко стана за секунда. В един миг само Марти видя цялата двойственост на ситуацията: остават във всекидневната с надеждата, че джипът няма да може да мине през стълбите и площадката и никога няма да стигне до стените на бунгалото. Джипът заорава, Марти се втурва навън и застрелва мръсника още преди онзи да се измъкне иззад волана.

В следващата секунда Марти видя и мрачната страна на такава стратегия: джипът все пак успява да стигне до бунгалото — кедровите греди със сечение шест на десет сантиметра стават на трески... електрически кабели, парчета мазилка, стъклата се пръсват и се поръсват по пода във всекидневната... Подпорните греди се срутват, таванът пропада, убийствените каменни плочи се хлъзват от покрива и с гръм се стоварват отгоре му... Марти умира от някоя цепеница, камък... или пък остава жив, но затрупан от развалините, със затиснати крака.

Децата ще останат сами. Не би могъл да рискува така.

Отвън ревът на мотора се чуваше все по-близо.

Той настигна момичетата, когато Шарлът вече завърташе топката на секретната брава в кухнята. Пресегна се над нея, освобождавайки горното резе, докато тя освобождаваше долното.

Воят на мотора се издигна чак до небесата. Странно... беше сякаш не рев на машина, а на някакъв свиреп звяр от юрския период.

Беретата! Напълно разстроен от телепатичната връзка и носещия се напред джип, Марти беше забравил за пистолета и той беше останал на масичката във всекидневната.

Нямаше време да се връща за него.

Шарлът завъртя дръжката на бравата. Виещият вятър изтръгна вратата от ръцете ѝ, блъсна я и повали момичето на земята.

Точно тогава в предната част на къщата нещо изгърмя — БАМ! — като избухване на бомба.

* * *

Огромният джип профуча край скривалището на Пейджи и тя разбра, че няма да има възможността да чака кучия син да спре колата. Нямаше да може да притичва от дърво на дърво, приближавайки крадешком към него, и да се спотайва в сенките на храстите като истинска героиня от приключенски филм, за каквато се мислеше. Той играеше по собствени правила, а това означаваше, че такива изобщо нямаше. Всяко негово действие беше непредсказуемо.

Когато успя най-сетне да се изправи на крака, джипът беше на около двадесет и пет метра от бунгалото като продължаваше да увеличава скоростта си.

Молейки се изтръпналите ѝ и вдървени от студа крака да не я подведат, Пейджи се прехвърли през камъните и хукна с все сила към бунгалото, тичайки успоредно на алеята. Тя се провираше между стволовете на дърветата като се стараеше да остава в сенките им.

Поради факта, че „БеЕмВе“-то не беше пред бунгалото, а малко наляво от входа, джипът имаше отлична видимост към стълбището. Един-два сантиметра снежна покривка не беше достатъчна, за да го забави. Земята под нея не беше още съвсем замръзнала и корава като камък, каквато щеше да стане към средата на зимата. Гумите лесно се забиха в пръстта и зацепиха здраво.

Шофьорът изглежда се беше изправил на педала за газта. Той или бе решил да се самоубива, или беше дълбоко убеден в своята неуязвимост. Моторът изрева.

Пейджи беше все още на около тридесет метра от бунгалото, когато предната лява гума на джипа достигна първото стъпало на

невисокото стълбище. После той се стрелна по него, като че ли беше състезателна рампа. Дясната предна гума за миг се завъртя във въздуха, сетне заора в площадката, когато бронята ѝ направи на трески навеса над входната врата.

Пейджи очакваше, че площадката ще се огъне под тежестта, но след като стремително изкачи и третото стъпало, джипът излетя във въздуха, подхвърлен от задната лява гума.

* * *

Той е във въздуха... дъските от навеса на площадката пред входа стават на трески, дървените рамки се разлетяват на всички страни. Преминава през тях с лекота, сякаш са най-обикновена паяжина или просто ефирен воал.

А сега право към вратата като огромен двутонен снаряд! Канонаден залп от хоросан!

Той затваря очи. Предното стъкло може да се пръсне.

Страхотен челен удар... полита напред... предпазният колан го дръпва назад. Изпуска шумно въздух, в гърдите си усеща болка...

Истинска симфония от пукот и трясък — пукат дъски, болтове се чупят на две, пантите на вратите се разпадат, подпорните греди трещят! И тогава изведнъж движението напред спира — джипът е сплескан!!!

Той отваря очи.

Предното стъкло е още цяло.

Джипът е във всекидневната на бунгалото. Предницата му е насочена към дивана и един преобърнат стол. Наведен е леко напред, защото предните колела са пробили пода и висят в празното пространство под него.

Вратите на автомобила са останали над пода и могат да се отворят. Убиецът разкопчава предпазния си колан и излиза от колата, стиснал в дясната си ръка 38-милиметров пистолет. *Напред, напред! Бори се, предизвиквай, бий се със зъби и нокти и победи!*

Той чува пукот над главата си и поглежда нагоре. Таванът е пробит и се огъва навътре, но вероятно ще остане цял и няма да се

срути. Фин снежен прах и кафяви борови иглици се посипват през пукнатините.

Подът е осеян със счупени стъкла — прозорците от двете страни на входа са разбити.

Разрушението го опиянява и възпламенява яростта му.

Във всекидневната няма никой. През отворената врата той вижда и почти цялата кухня. Там също няма никой.

В широкия коридор между всекидневната и кухнята има две врати — в ляво и в дясно. И двете са затворени. Убиецът тръгва надясно.

Ако фалшивият баща се е скрил там и чака, самото отваряне на вратата ще дръпне спусъка на цяла канонада от изстрели.

Иска му се да избегне наранявания от куршуми, ако изобщо е възможно, защото иначе ще трябва отново да се влачи и да чака да заздравеят раните му. Трябва да свърши с всичко това сега, тук, днес!

Ако жена му и децата му още нямат двойници и не са заменени с чужди форми, те със сигурност няма да могат дълго да останат хора. Нощта скоро ще дойде. Остава по-малко от час. От филмите знае, че винаги и всичко се случва през нощта: нападения от чуждопланетни пришълци, инжектиране с паразити, нападения от мутанти, крадци на души, изчадия, които смучат кръв... Всичко това се случва нощем — или когато луната е пълна, или когато изобщо я няма, но винаги нощем.

Вместо рязко да отвори, застанал в безопасно положение — отстрани — той застава пред стаята и открива стрелба с 38-милиметровия си пистолет. Вратата не е от солидно дърво, а от талашит и дори от упор куршумите оставят големи дупки в нея.

Оръжието се тресе в ръцете му. Откатът му донася огромно удовлетворение. Усещането е почти като при полов акт и до известна степен служи за отдушник на безсилието и яростта му. Той натиска спусъка, докато най-сетне жилото попада върху празните килийки в патронника.

В другата стая не се чуват писъци. Последният грохот от стрелбата утихва, а след това не се чува нито звук.

Той хвърля оръжието на пода и изважда втория 38-милиметров „Чийфс Спешъл“ от кобура на рамото си, скрит под якето на убития цветар.

С ритник отваря вратата и бързо влиза вътре. Пистолетът е насочен напред.

Стаята е спалня, но вътре няма никой.

Стремително засилващото се чувство на безпомощност раздухва пламъка на яростта му.

Той се връща в коридора и се обръща към другата затворена врата.

* * *

В първия миг, когато видя как джипът полетя във въздуха над портичката и се заби в предната стена на бунгалото, Пейджи се спря.

Макар да ставаше пред очите ѝ и да знаеше, че всичко това е истина, сблъсъкът ѝ се видя нереален, като в сън. Огромният автомобил летя сякаш цяла вечност като буквално се понесе над портичката, а колелата му се завъртяха във въздуха. Той като че ли се разтвори, преминавайки през стената на бунгалото, и изчезна така, сякаш изобщо никога не бе съществувал. Разрушенията бяха съпроводени с голям шум... И все пак той като че ли не беше нито толкова грозен, нито толкова силен, както обикновено биваше във филмите. Веднага след това се възцари относителният покой на бурята, а денят напомни отново за себе си единствено чрез воя на вятъра. Снегът падаше на безшумни талази.

Децата...

С окото на съзнанието тя видя как стената избухва навътре и се стоварва върху тях, а след нея и джипът.

Пейджи вече тичаше, още преди да осъзнае този факт. Тичаше право към бунгалото.

Тя държеше ловната пушка с две ръце: лявата върху долната част на цевта, дясната — върху приклада, с показалец върху предпазителя на спусъка. Трябваше само да спре, да вдигне пушката, да се прицели, да плъзне показалеца си върху спусъка и да стреля. Още докато беше в бунгалото и зареждаше мосберга, Пейджи закрепил към задната част на цевта един допълнителен патрон, за да може да сложи още една гилза в магазина на пушката.

Тя излезе от гората тичешком, хукна по алеята и когато беше само на около десет метра от къщата, вътре се чу оглушителна стрелба. Пет бързи изстрела един след друг. Вместо да я сепнат и да я спрат, изстрелите я накараха да хукне още по-бързо по алеята, прекосявайки за миг равния двор.

Подхлъзна се в снега и падна, подпирайки се на едното си коляно, тъкмо когато вече бе стигнала най-долното стъпало към входната площадка. Заболя я и без да иска, Пейджи тихо изруга.

Ако не се беше спънала обаче, щеше вече да е на площадката или дори във всекидневната. В този миг Шарлът завиваше покрай единия ъгъл на бунгалото в задния двор. Точно зад нея бяха Марти и Емили, хванати за ръка и тичаха.

* * *

Той стреля три пъти във вратата отляво на коридора, отваря я с ритник, спуска се бързо напред, приведен почти до земята, и се озовава в още една изоставена спалня.

Някъде навън се затръшва врата на кола.

* * *

Марти остави вратата откъм шофьорската страна отворена, опипвайки с ръка под седалката и търсейки ключовете. И през ум не му мина да каже на Шарлът и Емили да не затварят вратите, докато не са готови, защото шумът от затръшването щеше да отекне в околните дървета.

Пейджи още не бе влязла в колата. Тя стоеше до отворената врата и наблюдаваше къщата.

Пушката беше вдигната и готова за стрелба.

Къде бяха проклетите ключове?!

Марти се наведе напред като се сви на две, за да може да опипа още по-назад, под седалката.

Когато докосна ключовете, мосбергът изтрещя. Онзи отсреща също стреля и за малко да улучи Пейджи. Изстрелът накара Марти

рязко да вдигне глава. Куршумът изсвистя през отворената врата на „БеЕмВе“-то и се заби в арматурното табло на пет-шест сантиметра от лицето му. Скоростомерът се пръсна на парчета и те се посипаха върху Марти.

— Долу! — изкрещя той на момичетата отзад.

Пейджи отново стреля, онзи отсреща също.

Другият стоеше в зейналата и нащърбена дупка, където някога бе външната врата на бунгалото, а сега бе само празно пространство. Той протегна напред дясната си ръка и стреля, после хукна навътре, към всекидневната може би, за да зареди отново.

Макар че ловната пушка го държеше на разстояние, той все пак беше доста далече, за да може да бъде сериозно ранен от нея, особено като се вземеха предвид необикновените му възстановителни способности. Неговото оръжие обаче от такова разстояние удряше здраво.

Марти бясно завъртя ключа на стартера. Двигателят заработи. Той освободи ръчната спирачка и включи на скорост.

Пейджи влезе в колата и затвори вратата откъм своята страна.

Марти погледна през рамо към задното стъкло, мина на заден ход покрай фасадата на бунгалото, после зави, движейки се по следите, оставени от джипа в неговия самоубийствен устрем.

— Ето го, идва — извика Пейджи.

Все още на заден ход, Марти погледна напред през стъклото и видя как Другият изскочи на площадката, хукна надолу по стълбите и през двора, хванал в ръце по едно шише от вино. Гърлата на бутилките бяха затъкнати с парцали, а от всяко излизаха пламъци... Господи! Те буйно горяха, можеха да избухнат в ръцете му всеки миг, но той изглежда нехаеше за собствената си безопасност. Лицето му бе озверяло и почти щастливо. Той сякаш бе роден за това, единствено и само за това! Инерцията му попречи да спре веднага, но все пак застана на едно място, вдигна дясната си ръка като полузащитник, който хвърля топка на свой играч.

— Тръгвай! — изкрещя Пейджи.

Марти бе тръгнал вече и не беше нужно да му казват да бърза.

Вместо да се обръща и да гледа през задното стъкло, той прикова поглед в огледалото за обратно виждане, за де е сигурен, че кара по алеята и за да не се блъсне в някое дърво, камък или пък да не затъне в

канавката. Ето защо веднага усети първото шише със запалителна смес, което описа дъга над снежната покривка и се разби в предната броня на колата.

За щастие ловенето от съдържанието се изля на алеята и там сякаш снегът лумна в пламъци.

Второто шише се разби в покрива на „БеЕмВе“-то, на петнадесетина сантиметра от предното стъкло, точно пред Пейджи. То се пръсна на парчета, съдържанието му избухна в пламъци и се разля по стъклото. За миг единственото нещо, което четиримата виждаха пред себе си, бяха буйните пламъци.

На задната седалка, стегнати с предпазните колани, навели ниско глави и вкопчили се една в друга, момичетата запищяха от страх.

Марти не би могъл с нищо да ги успокои. Единственото, което трябваше да прави, беше да кара назад толкова бързо, колкото му стигаше смелостта, и да се надява, че пламъците върху стъклото ще угаснат, а то ще остане цяло въпреки високата температура.

Разстоянието до шосето е преполовено... Още една трета... Газ! Още само тридесет метра!

Пламъците върху предното стъкло веднага угаснаха, щом бе изчерпан тънкия слой бензин, разлял се отпред, но покривът още гореше. Отгоре непрекъснато падаха горящи парчета, които се удряха в бронята откъм пътниците и падаха в снега. Боята се бе запалила.

През огъня и гъстия, черен дим Марти видя как Другият отново се носи към тях, не така бързо като колата, но не и кой знае колко побавно.

Пейджи измъкна два ловни патрона от джоба на якето си и ги пъкна в затвора на пушката на мястото на тези, които вече бе използвала.

Още двадесет метра до шосето... Петнадесет... Десет...

От дърветата и храстите Марти не виждаше какво е положението надолу по хълма. Боеше се, че при излизането на пътя могат да се натъкнат на някое идващо насам превозно средство. Все пак той не смееше да намали.

Ревът на мотора заглуши шума от изстрела. С рязък пукот на предното стъкло се появи дупка от куршум точно под огледалото за обратно виждане, между него и Пейджи. Миг по-късно втори изстрел проби предното стъкло на десетина сантиметра надясно от първата

дупка. Истинско чудо бе, че Пейджи не бе засегната. При втората дупка вече милион малки пукнатинки като при верижна реакция се пръснаха по цялото стъкло и то стана млечно бяло.

Преходът от коларския път върху настилната не беше гладък. Друснаха се назад върху шосето толкова силно, че подскочиха върху седалките си, а поразеното предно стъкло се изрони навътре на хиляди малки парченца.

Марти завъртя волана силно надясно, превключи и спря колата. Предницата на „БеЕмВе“-то сочеше пътя, спускащ се надолу. В колата бе станало горещо — пламъците унищожаваша боята на гюрука, но още не бяха плъзнали вътре.

Трети куршум рикошира от металната броня.

Марти включи на първа. През страничното стъкло той видя как Другият стои разкрачен на четири-пет метра от края на коларския път с пистолет във всяка ръка.

Когато Марти натисна педала за газта, още един куршум се заби този път във вратата откъм неговата страна, но не успя да я пробие съвсем.

Онзи хукна, когато видя как „БеЕмВе“-то поема надолу по пътя, отдалечавайки се от него.

Макар че вятърът отнасяше повечето от дима надясно, все пак той беше станал толкова черен и гъст, че част от него влизаше и в колата, което направи положението им още по-тежко. Пейджи се закашля, момичетата хриптяха задавено на задната седалка, а Марти вече не виждаше ясно пътя.

— Едната гума гори! — изкрещя неистово Пейджи, надвиквайки се с виещия вятър.

На стотина метра надолу по пътя горящата гума експлодира и колата се стрелна по заснежената пътна настилка, неуправляема. Марти въртеше волана, следвайки движенията на пързалия се автомобил, но този път приложната физика се оказа безполезна. „БеЕмВе“-то се завъртя на сто и осемдесет градуса като едновременно поднесе встрани. Спряха чак, когато излязоха от пътя и се блъснаха в оградата на земята, принадлежала някога на Пророческата Църква на Възнесението.

Марти изскочи от колата, дръпна рязко задната врата, наведе се навътре и помогна на уплашените деца да се освободят от предпазните

колани.

Дори не се огледа да види дали Другия не идва. Марти беше сигурен, че мръсникът идва. Този тип нямаше да спре никога! Навярно чак когато го убиеха... а може би и тогава нямаше да спре...

Марти измъкна Емили от задната седалка, а Пейджи излезе навън откъм страната на шофьора. Нейната врата беше блокирана от оградата. Бе взела пликите с парите изпод седалката и сега ги слагаше във вътрешните джобове на якето си. Като закопча циповете си, тя погледна нагоре към върха на хълма.

— Мамка му! — изруга Пейджи и ловната пушка изтрещя.

Марти помогна на Шарлът да излезе, а мосбергът прогърмя втори път. Стори му се, че чу изстрел от пистолет, но куршумът бе минал навярно далече от тях.

Заслонили момичетата, които се гушеха зад гърба му, той ги дръпна от горящата кола и погледна нагоре към хълма.

Другият вървеше нахално по средата на пътя на около тридесет метра, убеден, че от такова разстояние ловната пушка е безопасна, уверен, че виещият вятър ще отклони куршумите, напълно разчитащ на свръхестествените си способности винаги да избягва по-сериозните наранявания. На ръст беше точно колкото Марти и все пак, дори от такова разстояние, той сякаш се извисяваше над тях — мрачна и злокобна фигура. Може би изглеждаше така, защото те бяха в ниското. Почти небрежно онзи отвори цилиндъра на револвера си с едно щракване и избути празните гилзи в снега.

— Зарежда отново — каза Пейджи, възползвайки се от възможността и тя да пхне нови патрони в магазина на ловната си пушка. — Да се махаме оттук!

— Къде? — запита се Марти в почуда, трескаво оглеждайки снежния пейзаж...

Прииска му се отнякъде да се появи кола.

После се отказа от това свое желание, защото знаеше, че Другият ще убие всички минувачи, които биха му попречили.

Те заслизаха по хълма, блъскани от щипещия вятър, използвайки всяка минута, за да се отдалечат от своя преследвач и да решат какво да правят.

Марти реши, че няма смисъл да търсят друго бунгало сред няколкото, намиращи се навътре в гората. Повечето бяха почивни

домове. Нямахте да има жива душа във вторник и то през декември освен, ако до сутринта не натрупаше дебел сняг. Чак тогава щяха да пристигнат първите скиори. А дори и да намереха човек в някое бунгало, в компанията на Другия беше опасно — Марти не искаше на съвестта му да тежи смъртта на невинни хора.

В края на шосето се намираше друг път — 203. Дори в ранните часове на тази снежна виелица по този път имаше постоянно движение между различните други езера и Мамът Лейкс. Ако очевидците бъдеха повече... Все пак Другият не би могъл всички да убие. Би трябвало да се оттегли.

Но краят на местното шосе беше твърде далече. Никога нямаше да успеят да стигнат, преди да са привършили патроните, с които държаха врага си на разстояние... или преди той да ги е очистил с точното си и далекобойно оръжие.

Четиримата стигнаха до една дупка в оградата на църковната земя.

— Ето тук, хайде — каза Марти.

— Но нали това място е изоставено? — възпротиви се Пейджи.

— Няма друго място — рече той, хвана Шарлът и Емили за ръце и ги поведе към църквата.

Надяваше се, че все някой скоро ще мине, ще забележи полуизгорялото „БеЕмВе“ и ще съобщи на местния шериф. Вместо да се разгори още по-буйно, огънят, който унищожаваше боята на покрива на колата, бе потушен от силния вятър. Гумата обаче още гореше и нямаше как никой да не забележи разбитата кола. Ако изведнъж дойдеха двама добре въоръжени заместник-шерифи на проверка и се включеха в битката, те може би нямаше да разберат напълно колко опасен противник е Другият, но пък нямаше да бъдат и толкова наивни и беззащитни, каквито бяха повечето обикновени граждани.

След миг на колебание, в който успя да погледне към хълма, където се носеше тяхната зла съдба, Пейджи ги последва и прекрачи оградата.

* * *

Когато го измъква от калъфа на кръста си, скоростният пълнител се изплъзва от пръстите му и пада в снега. Той е вторият от двата, които взе от мъртвия в наблюдателния фургон.

Навежда се, вдига го от земята, бръсва полепналия сняг и го отърква в червения си пуловер под колежанското яке. Приближава пълнителя към отворения револвер, пъха го вътре, завърта го, пуска го надолу и с едно щракване затваря цилиндъра.

Трябва внимателно да използва последните си патрони. Няма да е лесно да убие тези подобия.

Сега вече знае, че и жената е само подобие, както и фалшивият баща. Чужда плът... нечовешка... Тя не би могла да е неговата Пейджи, защото е прекалено агресивна. Неговата Пейджи е покорна, очакваща с копнеж да бъде негова робиня като жените, които видя във филмите от частната колекция на сенатора. Разбира се неговата Пейджи е мъртва. Трябва да го приеме, колкото и да е трудно. Това същество тук само се представя за Пейджи и то не много добре. А положението е дори още по-лошо, защото, ако Пейджи си е заминала от този свят, то обичните му дъщери са сторили същото. Момичетата, макар и сладки и почти напълно като хората, са също подобия — демонични, извънземни и опасни.

Не може да си върне предишния живот.

Семейството му е изчезнало завинаги.

Под нозете му сякаш се отваря черната бездна на отчаянието, но той не бива да пада в нея. Трябва да намери сили и да се бори, докато постигне победа в името на цялото човечество или пък бъде унищожен. Трябва да е смел като Кърт Ръсел и Доналд Съдърланд, когато те се озоваха в същото бедствено положение, защото той е герой, а един герой трябва да устоява.

Тръгва надолу по хълма. Четирите създания изчезват през една дупка в оградата на някакво имение. Единственото нещо, което иска сега, е да ги види мъртви, да пръсне мозъците им, да ги обезглави и да ги нареже на парчета, да им извади очите, да ги изгори, да вземе всички предпазни мерки срещу тяхното възкръсване, защото те са не само убийците на неговите близки същества, но и заплаха за цялото човечество.

Хрумва му, че ако оцелее, тези ужасни изживявания ще му послужат като материал за роман. Разбира се, че ще може да се справи

с началото. Това е нещо, на което вчера не беше способен. Макар че жена му и децата му са мъртви завинаги, той може би ще съумее да спаси кариерата си от руините на своя живот.

Като се спъва и хлъзга убиецът се отправя към дупката в оградата.

* * *

Чистачките на предното стъкло бяха покрити със сняг, който се втвърдяваше и се превръщаше в лед. Те почукваха и трмаво се движеха напред-назад.

Ослет погледна компютърната карта, после посочи завоя напред и каза:

— Ето там — надясно.

Клокър даде десен мигач.

* * *

Като призрачния кораб „Божествената Мария“, изплуващ от някаква странна мъгла с пуснати и раздрани платна и обезлюдени палуби, изоставената църква се изправи пред тях сред пороите от сняг.

Отначало на сивата, сумрачна светлина от бурята и късния следобед Марти си помисли, че тя е в добро състояние, но това негово впечатление бе преходно. Като се приближиха повече, той видя, че на покрива много от керемидите ги нямаше. Цели участъци от медния улук липсваха, а други висяха свободно във въздуха като се люлееха и скърцаха под напора на вятъра. Повечето прозорци бяха счупени, а по някога красивите тухлени стени вандалите бяха изписали с ярки бои десетки нецензурни думи.

Това бе цял комплекс от най-различни сгради: канцеларии, работилници, детска градина, спални помещения, голяма трапезария. Всички те се намираха от двете страни и малко зад главната постройка с островърхия покрив. Пророческата Църква на Възнесението изискваше от своите членове да предават при приемането си в

църквата всички свои земни придобивки и да живеят в една общност, управлявана от строги канони.

Марти, Пейджи и момичетата се втурнаха през пет-шест сантиметровата снежна покривка към входа на църквата. Тичаха толкова бързо, колкото позволяваха силите на децата. Не се запътиха към другите сгради, защото църквата бе най-близо до тях. Трябваше да се скрият, колкото е възможно по-бързо. Макар че винаги можеше да усети къде са чрез телепатичната си връзка с Марти, Другият поне нямаше да стреля по тях, ако не ги виждаше.

Дванадесет дървени стъпала водеха към две двукрили дъбови врати, високи три метра. Отляво и дясно, на около два метра височина имаше два малки, кръгли прозореца с цветни стъкла и желязна решетка. С изключение на няколко яркочервени и жълти стъкълца, всички други бяха изпотрошени, оставяйки тъмни, зеещи дупки в плетеницата от ковано желязо. Вратите водеха към шестметрова петоъгълна арка. Над нея се намираше голям кръгъл витраж с многоцветни и сложни фигури. Двадесет процента от стъклото бе все още на мястото си, навярно защото камъните не можеха така лесно да стигнат дотук.

Четирите врати от гравирано дъбово дърво бяха посивели от времето, набраздени, напукани и изрисувани с неприлични думи в ярки краски, които грееха на мъждивата светлина от рано спусналия се здрач. Върху една от вратите някакъв вандал беше нарисувал с бяла боя женско тяло, подобно по форма на пясъчен часовник, снабден с гърди и чатал, който бе изрисуван като буквата „У“. До тази фигура беше изобразен мъжки член в човешки ръст. Върху гранитния перваз над всяка от двете двойни врати незнаен майстор бе издялал буквите на едно и също обещание:

ТОЙ ЩЕ ВИ ИЗДИГНЕ ДО НЕБЕТО

Върху тези думи обаче имаше други, които вандалите бяха изрисували с червена боя:

ГЛУПОСТИ НА ТЪРКАЛА

Сектата беше отвратителна, а нейният основател Джонатан Кейн — измамник и педераст, но Марти бе потресен много повече от вандалите, отколкото от излъганите хора, последвали Кейн. Те поне бяха вярвали в нещо, без значение на това колко фалшиво бе то, бяха копнели да бъдат достойни за Божията милост и бяха дали жертви заради своята вяра, въпреки че в крайна сметка тези жертви се бяха оказали пълна глупост. Все пак се бяха осмелили да мечтаят, макар техните мечти да бяха завършили трагично. Безмозъчната омраза, която беше в основата на рисунките на драскачите, бе работа на празни хора, които не вярваха в нищо, не бяха способни да мечтаят и се забавляваха от болката, която причиняваха на другите.

Едната от вратите бе откrehната на петнадесетина сантиметра. Марти я хвана и я дръпна. Пантите бяха проядени от ръжда, дъбовото дърво се бе изкривило, но все пак вратата изскърца и се отвори още тридесетина сантиметра.

Пейджи влезе първа. Шарлът и Емили я следваха плътно.

Марти така и не чу куршума, който го удари.

Той понечи да тръгне след момичетата и усети как в горната лява половина на гърба му се забива сякаш ледена шушулка, а след това разкъсвайки мускули и сухожилия, излиза изпод лявата му ключица. Пронизалият го мраз бе така вледеняващ, че в сравнение с него снежната виелица, връхлитаща църквата, бе като тропическа буря. Марти се разтресе от студ.

После осъзна, че лежи върху покритата със сняг тухлена площадка пред вратата. Зачуди се как ли се е отзовал тук. Беше сигурен, че просто е полегнал да дремне малко, ала болките в гърба му показваха друго: той бе паднал върху това странно легло и ударът бе силен.

Марти се загледа нагоре през падащия сняг и бледата светлина на зимната привечер... видя буквите издълбани в гранита, както и надрасканите върху него.

ТОЙ ЩЕ ВИ ИЗДИГНЕ ДО НЕБЕТО
ГЛУПОСТИ НА ТЪРКАЛА

Разбра, че е прострелян едва, когато Пейджи изтича от църквата и коленичи до него. Тя викаше: „Марти! О, Боже! Боже мой! Той те простреля! Улучи те мръсникът!“

„Ами да, разбира се! Ето какво било. Прострелян съм. Не би могъл да ме промуши с копие от лед.“

Пейджи стана и вдигна мосберга. Чуха се два изстрела. Те изтрещяха извънредно силно и съвсем не бяха като коварния куршум, който го повали върху тухлите.

Марти извърна глава, любопитен да види колко близо е техният неуморен враг. Очакваше, че двойникът ще се прицелва в него само на няколко метра разстояние, недосегаем за ловните патрони.

Другият обаче го нямаше — той бе някъде извън църквата и извън обсега на двата куршума, които Пейджи изстреля по него. Той беше черна фигура на бяло поле. Гаснещата сумрачна светлина замъгляваше до болка познатите черти на лицето му. Като се стрелкаше напред и назад в снега, напред и назад, мършав и ловък, той приличаше на вълк, който преследва стадо овце, зорко дебнещ и търпелив, изчакващ своето време — мига на пълна безпомощност.

Леденото острие, пронизало Марти, с всеки следващ миг се превръщаше в огнена кама. С топлината дойде и зашеметяващата болка, от която дъхът му секна. Най-сетне абстрактната представа за рана от куршум бе изразена чрез езика на действителността.

Пейджи отново вдигна дулото на ловната пушка.

Болката помогна на Марти да възвърне яснотата на съзнанието си.

— Недей да хабиш напразно патроните — рече той. — Остави го засега. Помогни ми да стана.

С нейна помощ Марти се изправи на крака.

— Много ли лошо те е ранил? — попита разтревожено тя.

— Е, не съм умрял, нали? Дай да влезем вътре, че онзи може пак да стреля.

Марти влезе след нея в преддверието на църквата, където в мрака се процеждаше оскъдната светлина, струяща през отворената врата и изпочупените кръгли прозорчета.

Момичетата плачеха. Шарлът плачеше по-силно от Емили. Марти се опита да ги успокои.

— Нищо ми няма. Просто малка драскотина. Трябва ми само малко бинт от аптеката с образа на Снупи и всичко ще е наред.

Всъщност лявата му ръка бе наполовина изтръпнала. Можеше да си служи с нея само отчасти. Когато свиваше дланта си, не можеше да я стисне в юмрук.

Пейджи се пхна в тясната ниша до вратата, където вятърът свиреше и шушнеше нещо, и надникна към Другия.

За да добие по-ясна представа за раната си, Марти пхна ръка под якето и много внимателно и предпазливо опипа лявото си рамо отпред. Дори при съвсем леко докосване той усещаше такава свирепа болка, че трябваше да стисне зъби, за да не извика. Вълненият му пуловер беше напоен с кръв.

— Вземи момичетата и ги заведи по-навътре в църквата — прошепна Пейджи, макар че техният враг едва ли можеше да ги чуе в тази буря. — Заведи ги чак в другия край.

— Какви ги говориш?!

— Аз ще го чакам тук.

— Мамо недей! — изплакаха децата. — Ела с нас, мамо! Молим те!

— Ще се справя — каза Пейджи. — Нищо няма да ми стане. Наистина! Всичко е идеално! Не виждате ли? Марти, когато мръсникът усети, че ти се отдалечаваш, той ще влезе в църквата. Ще си мисли, че сме заедно.

Докато говореше, Пейджи сложи още два патрона в магазина на пушката на мястото на онези, които вече бе изразходвала и добави:

— Той изобщо не предполага, че аз ще го чакам тук.

Марти си спомни, че бе водил същия спор с Пейджи малко преди това, в бунгалото, когато тя бе поискала да излезе навън и да се скрие при скалите. Планът ѝ не бе успял, макар и не поради недомислие. Другият бе минал покрай нея с джипа си, очевидно неподозиращ, че тя лежи и го дебне. Ако той не бе погодил онзи непредсказуем номер — да влезе направо с джипа през стената на бунгалото — Пейджи навярно щеше да се промъкне до него и да го нападне в гръб.

Както и да е, Марти не желаше да я оставя сама при вратата. Пък и нямаше време за спорове, защото раната сигурно скоро щеше да изцеди и последните му сили. Освен това той самият не можеше да предложи друг, по-добър план.

В мрака Марти едва разпознаваше лицето на Пейджи.

Надяваше се, че не го вижда за последен път.

Той хвана Шарлът и Емили за ръце, изведе ги от преддверието на църквата и тримата се отправиха навътре към олтара. Миришеше на прах, влага и дивечова козина — не една дребна животинка бе намерила подслон тук, след като членовете на сектата бяха напуснали църквата, захващайки се да сглобяват парчетата от разбитите си души, вместо да се възвисят и да седнат отдясно на Бога.

От север напористият вятър запращаше снежни струи през счупените стъкла на прозорците. Ако зимата имаше сърце, безчувствено и изсечено от лед, то не би било по-студено от тази църква, нито пък смъртта би могла да бъде по-арктична.

— Студено ми е на краката — оплака се Шарлът.

— Шшшт! Зная — отвърна й Марти.

— И на мене — обади се шепнешком Емили.

— Зная.

Като изразиха неудоволствието си от нещо толкова обикновено, изведнъж тяхното положение им се видя не чак така опасно и страшно.

— Ама наистина ми е студено — уточни Шарлът.

— Вървете, трябва да отидем ей-там.

Децата не носеха ботуши. Бяха обути в маратонки. Снегът не само бе навлажнил материята, но бе запълнил всички ръбове и се бе превърнал на лед. Марти си помисли, че е още твърде рано да се тревожат за измръзване. За това беше нужно време, а те може би нямаше да живеят достатъчно дълго, за да страдат от него.

Централният кораб на църквата бе огромен и изпъстрен със сенки като с траурни гирлянди, но все пак бе по-светъл отколкото преддверието. Двойни стреловидни прозорци заоблени в горния си край, изпълваха двете странични стени, устремени към куполния покрив. През тях струеше достатъчно светлина — виждаха се редиците църковни пейки и дългата централна пътека, водеща към ограденото пространство на олтара, самият олтар и дори амвонът в предната част.

Най-яркото нещо тук беше сквернословието на вандалите, които с ярък спрей бяха изписали вътрешните стени с много повече неприлични думи отколкото външните. Още когато видя боята отвън Марти си помисли, че тя сигурно е фосфорна. И наистина — в потъмните кътчета по стените драсканиците се виеха и грееха в мрака:

оранжеви, сини, зелени и жълти, застъпващи се, успоредни, преплитащи се. В крайна сметка те бяха като същински змии, плъзнали по стените.

Марти бе извънредно напрегнат в очакване Другият да стреля.

При олтара нямаше врата.

— Продължавайте напред — побутна той децата.

Тримата стигнаха до олтарния подиум. Липсваше каквато и да било църковна утвар. Само на задната стена бе окачен десет метров дървен кръст, обвит в паяжини.

Вече почти не усещаше лявата си ръка и все пак чувстваше, че е някак отекла. Болката бе същата като при зъб с абсцес, само че сега беше в рамото. Гадеше му се. Дали беше от загубата на кръв или от страх за Пейджи, или пък защото трудно се ориентираше в църквата... Кой можеше да каже?

* * *

Пейджи се дръпна от входа на църквата и се притаи в един ъгъл на преддверието, където светлината не достигаше, дори някой да отвореше вратата още повече.

Взирайки се в празното пространство между вратата и касата, тя виждаше неясната, сумрачна светлина и пърхащите снежинки. Пейджи вдигна пушката няколко пъти. И винаги когато ѝ се струваше, че сблъсъкът е неизбежен, дъхът и спираше в гърлото.

Не ѝ се наложи дълго да чака. Той дойде след три-четири минути и съвсем не беше така предпазлив, както тя очакваше. Очевидно усетил, че Марти се е придвижил навътре в църквата, Другият влезе уверено, дръзко.

Като прекрачи прага, той се откри, огрян от гаснещата светлина, и Пейджи се прицели в средата на гръдния му кош. Пушката подскачаше в ръцете ѝ още преди да натисне спусъка, а при изстрела оръжието даде силен откат. Тя веднага сложи втори патрон и отново стреля.

Първият изстрел го улучи и тежко го рани. Но вторият навярно рани повече касата на вратата, отколкото него самия, защото той веднага се хвърли назад и изчезна.

Пейджи *знаеше*, че го е ранила сериозно, но нямаше нито вик, нито болезнени стонове. Тя излезе навън предпазливо и с надежда, че ще завари труп на стълбите пред входа. Ала него го нямаше. Все пак бързото му изчезване някак си изобщо не ѝ се видя чудно. Удиви я по-скоро начинът, по който Другият бе изчезнал и то до такава степен, че Пейджи се обърна и с присвити очи изгледа фасадата на църквата — сякаш той бе някакъв чевръст паяк.

Би могла да претърси наоколо и да го открие, но си помисли, че той сигурно точно това иска. Обезсърчена, Пейджи отново влезе в църквата на бегом.

* * *

Убий ги, убий ги всички... убий ги веднага!

Изстрел с ловна пушка. Едри сачми. В гърлото... Разкъсват врата му отстрани и се забиват в плътта му. В лявото си слепоочие усеща твърди парчета. Лявото му ухо е разкъсано... тече кръв. Оловните сачми като акне прояждат лявата страна на лицето му и стигат чак до брадичката. Долната му устна е разкъсана, зъбите — нацърбени и изпочупени. Изплюва твърди парчета. Болката е силна, но няма наранявания в очите. Зрението му е незасегнато.

Убиецът кляка откъм южната стена на църквата. Здрачът е така равномерно сив и така изпълнен със сняг, че той не хвърля сянка върху земята. Никаква сянка. Никаква жена, никакви деца, никаква майка, никакъв баща — няма ги вече. Няма и живот — откраднали са му го, използвали са го и са го захвърлили. Няма огледало, в което да погледне, няма и образ, който да потвърди, че той е от плът и кръв... Никаква сянка. Само следи от стъпки в току-що нападалия сняг, за да докажат съществуването му. Следите от стъпки и омразата му — също както Клод Рене в „Невидимият“. Откриха го само по следите от стъпки и по гнева му.

Той трескаво търси изход, оглеждайки мимоходом прозорците.

На практика не е останало нито едно парче стъкло върху високите цветни прозорци, а само стоманените подпорки. Повечето оловни уплътнители, формиращи първоначалните фигури, са останали между подпорните, макар че на много места те са огънати, изкривени и

стърчащи, проядени от времето, или счупени от злосторнически ръце, превърнали някогашните ясно очертани религиозни фигури и символи в неразбираеми плетеници, така безсмислени, както и восъчните гроздове, образували се от втвърдените капки на свещта.

На предпоследния куполен прозорец липсват стоманената рамка, подпорните и оловните уплътнители. Гранитната колона, отбелязваща основата на прозореца, се издига на метър и половина от земята. Той се изхвърля нагоре, гъвкав като гимнастик, стъпва върху широкия перваз и кляка. Сетне надниква в мрака от безброй сенки, прошарен със странни, виещи се ивици от фосфоресциращо оранжево, жълто, зелено и синьо.

Някакво дете изпищява.

* * *

Тичайки по централната пътека на изпъстрената с мръсни думи църква, Пейджи имаше особеното усещане, че се намира в тропичния климатичен пояс, затисната от водите на Карибско море, застанала в някоя ниша и заобиколена от пещери, забулени от ярко светещи корали и екваториални водорасли, които навсякъде около нея размахват перките си и многобройни ресни.

Шарлът изпищя.

Като стигна олтара, Пейджи се извърна с лице към централната част на църквата. Стремително насочвайки пушката наляво и надясно, търсейки панически опасността, тя видя Другия едва когато Емили извика:

— На прозореца е! Стреляй!

И наистина той бе клекнал върху перваза на един от южните прозорци — тъмна и тайнствена фигура, която изглеждаше само наполовина човешка на фона на гаснещата светлина и струите бял сняг... Приведени рамене, главата — ниско, към земята, ръцете — увиснали покрай тялото. Приличаше на маймуна.

Тя реагира мигновено и стреля с пушката без да се колебае.

Въпреки че разстоянието не беше в негова полза, Другият се изплъзна невредим, защото, когато Пейджи натискаше спусъка, той бе скочил вече. С плавната грация на хищник, Другият сякаш се изля от

перваза на пода. Изстрелът от ловната пушка мина безпрепятствено през пространството, което той бе заемал само преди миг, и сачмите изтракаха в ограждащата прозоречна рамка.

Явно паднал на ръце и крака, той запълзя между редиците църковни пейки, където се бяха сгушили най-гъстите сенки на нощта. Ако тя тръгнеше след него, Другият щеше да я завлече под някоя пейка и да я убие.

Пейджи се изтегли през олтарното пространство, прекосявайки светилището и упътвайки се към Марти и децата с вдигната пушка.

Четиримата се оттеглиха в съседното помещение, което навярно беше служило за ризница^[1]. Двата тесни прозореца пропускаха достатъчно светлина, за да се види, че тук имаше и три други врати освен онази, през която бяха влезли.

Пейджи затвори вратата към светилището и се опита да я заключи, но бравата нямаше ключалка. Нямаше и мебели, с които да я подпрат или барикадират.

Марти опита едната от другите три врати.

— Това е килер.

Шарлът отвори втората врата и през нея с вой и сняг нахлу вятърът.

Емили отвори третата врата.

— Стълби!

* * *

Сред пейките е. Провира се между тях. Целият е в слух.

Чува как се затръшва врата.

Чака.

Ослушва се.

Глад. Изгарящата болка утихва малко, превръщайки се в гореща рана. Кървенето намалява, а после кръвта започва да се съсирва. Сега гладът го връхлита, защото тялото му изисква огромни количества гориво, за да осигури ускореното изграждане на засегнатите тъкани.

Той вече е стопил телесните си мазнини и белтъчини чрез своите скоростни обменни процеси, за да възстанови по спешност разкъсаните си кръвоносни съдове. Метаболизмът му безмилостно

ускорява темпото си все повече и повече — една напълно автономна функция, над която той няма никаква власт.

Тази надареност, която го прави така неуязвим в сравнение с другите хора, скоро ще започне да иска жертви. Теглото му ще намалее. Гладът ще се увеличава, докато се превърне в агония от смъртоносна рана. Гладът ще стане стръвен. Стръвта ще се превърне в отчаяна нужда.

Започва да мисли, че трябва да се откаже, но той е толкова близо. Толкова близо! Те бягат... Всички пътища за помощ са прекъснати. Не биха могли да устоят. Ако упорства, след минути само те всички ще са мъртви.

Освен това омразата и яростта му са също толкова мощни, колкото и гладът. Убиецът трескаво търси насладата, която само зверското насилие може да му даде.

Върху екрана в неговото съзнание мамещо проблясват картини от жестоки убийства: пръснати от куршум глави, раздробени с чук лица, извадени очи, разкъсани гърла, насечени тела, бляскащи ножове, секири, брадви... отрязани крайници, запалени жени, пищящи деца, насинени вратове на млади проститутки, човешко месо, разлагащо се под влиянието на киселина...

Той изпълзва изпод пейките и се озовава на централната пътека. Надига се леко, но остава клекнал.

Стените гъмжат от ярки, чуждоземни йероглифи.

Той е в бърлогата на звяра.

Чужд, непознат... Извънземен и зъл.

Страхът му е огромен, но подклажда яростта му.

Убиецът бързо прекосява помещението, провира се през перилата и се упътва към вратата, зад която са те.

* * *

Слаба и несигурна като паяжина, светлината се процеждаше през невидимите прозорци някъде горе над виещите се стълби.

Постройките, с които бе свързана църквата бяха двуетажни. Може би имаше свързващ коридор между тези стълби и някоя друга

сграда, но Марти нямаше представа накъде отиваха. Затова именно му се искаше да бяха излезли през втората врата навън.

Безчувствената му ръка обаче му пречеше много, а болката в рамото му, засилваща се с всяка изминала минута, изсмукваше почти всичките му жизнени сили. Църквата не бе отоплявана с години и бе студена също като света отвън, но поне предлагаше завет и ги спасяваше от вятъра. Предвид раната си и вилнеещата буря, Марти бе сигурен, че не би издържал дълго навън.

Момичетата се изкачваха пред него.

Пейджи беше последна и се вайкаше на висок, глас, защото вратата в основата на стълбището също нямаше ключалка, както и вратата на ризницата. Тя се качваше по стълбите, обърната с гръб, тъй като ги прикриваше и държеше под око цялото пространство зад тях.

Скоро стигнаха до голям прозорец с няколко стъкла, разположен върху външната стена. Той беше източникът на светлина за пространството по-долу. По-голямата част от прозрачното стъкло бе непокътната. Светлината, падаща върху виещото се нагоре стълбище бе също така слаба и неясна, както и тази по-долу. Следователно и в по-горния участък от стълбите светлината идваше от също такъв прозорец.

Марти започна да се движи по-бавно. С всяко стъпало дишането му ставаше все по-трудно, като че ли изкачваха височини, където съдържанието на кислород бе критично ниско. Болката в лявото му рамо се усили, а пристъпите на гадене станаха по-мощни.

Зацапаната мазилка по стените, посивелите дървени стъпала, светлината, подобна на мръсна вода, му напомняха за потискащите шведски филми от 50-те и 60-те години, в които се разказваше за зла участ, отчаяние и безнадеждност.

Отначало Марти не се държеше за перилата на стената, но скоро това стана жизнена необходимост. За много кратко време той с изумление осъзна, че вече не може да разчита на все по-омекващите си колене. Трябваше допълнително да се изтегля със здравата си дясна ръка.

Когато стигнаха втория широк прозорец и видяха, че стълбите продължават да се вият нагоре, където отново се стелеше тънка и слаба като паяжина светлина, Марти разбра къде се намираха. Те бяха в камбанарията.

Стълбището нямаше да ги изведе до коридор, свързващ църквата с някоя друга сграда, защото те бяха изкачили вече и втория етаж. Всяка следващо стъпало ги приближаваше към една необратима ситуация с един изход.

Като стисна перилата с дясната си ръка, чувствайки се съвсем замаян, Марти се спря от страх да не загуби равновесие и с намерение да каже на Пейджи, че ще е по-добре да се върнат. Вероятно, движейки се с гръб нагоре, тя нямаше точна представа за това накъде водеха стълбите и естествено не осъзнаваше капана.

Ала преди Марти да каже нещо, вратата в основата на стълбището изтрака и се отвори. Беше няколко завоя по-надолу и нищо не се виждаше.

* * *

Първата му ясна мисъл е, че 38-милиметровият „Чийфс Спешъл“ вече не е в него — навярно го е изгубил, когато го простреляха при входа на църквата. Сигурно го е изпуснал в снега, но досега не бе забелязал липсата му. Няма време да го търси, дори да знаеше къде. Сега главните му оръжия са тялото му, ръцете му, умението му да убива и изключителната му сила. Жадната му за кръв омраза също е оръжие, защото го подтиква да поема всякакви рискове, да се изправи лице в лице с тази огромна опасност и да издържи невероятните мъки, които биха обезсилили един обикновен човек. Ала той не е обикновен. Той е герой... Той е справедливост и мъст, праведният гняв на възмездието, отмъщаващ за избитите си близки. Той е самата богиня Немезида^[2], която от всички неземни същества има най-големи претенции за земния свят... Той е спасителят на човечеството. Това е смисълът на неговото съществуване. Сега вече животът му има значение и цел: да спаси света от чуждоземния бич.

* * *

Малко преди вратата под Пейджи да се отвори, витата стълба ѝ напомни за десетките фарове в морето, които бе виждала в най-различни филми. От представата за морски фар мислите ѝ се пренесоха върху църковна камбанария. Точно тогава вратата долу се отвори — невидима, скрита зад завоите на стълбището — и пред тях вече нямаше друг избор, освен да продължат да се изкачват към върха. За миг ѝ хрумна идеята да се спусне надолу и малко преди да излезе насреща му, да открие огън. Но ако чуеше, че тя слиза, Другият сигурно щеше да се оттегли в сенките на църковната ризница, където воаленият здрач се бе сгъстил вече и всичко бе покрито с по-плътната пелена на мрака. Там, в тъмното той можеше да я издебне и когато Пейджи се насочеше в погрешна посока, щеше да я нападне.

Тя можеше да изчака и неподвижна, за да го остави да се приближи към нея, а щом се покажеше, щеше да му пръсне главата. Но ако той усетеше, че тя чака на стълбите и откриеше огън, веднага щом се покажеше от завоя, щеше на всяка цена да я улучи в този тесен коридор. Пейджи щеше да умре навярно преди да е натиснала спусъка. Или може би щеше да изпрати един куршум в тавана, докато падаше, наранявайки по този начин единствено мазилката.

Спомняйки си черния силует на прозореца под централния купол и гъвкавите му, плавни движения, тя подозираше, че сетивата на Другия са много по-изострени от нейните. Да се спотаи и да чака с надеждата да го изненада, бе навярно извънредно глупав риск.

Пейджи продължи нагоре, опитвайки се да убеди себе си, че положението им е възможно най-доброто: да заемаш висока отбранителна позиция срещу врага, който имаше само един подход. Струваше ѝ се, че платформата на камбанарията е наистина недостъпен редут.

* * *

Замаян е от агонията на глада, изпотил се е от нужда и ярост. Оловните сачми изскачат една след друга от месото му — раните му заздравяват, все по-бързо, но на каква цена! Телесните му мазнини се разграждат, дори част от мускулната му и костна маса, за да се подхрани стремително ускоряващия се процес на зарастване на раните

му. Убиецът скърца със зъби поради неутолимата нужда да дъвче, да дъвче и да гълта, да дърпа и къса, да яде, да яде, макар че няма храна, която да уталожил ужасните, стопяващи го болки.

* * *

На върха на камбанарията половината площ бе заградена със стени — там бе най-горната площадка на стълбището. В единия край на това малко помещение имаше врата, през която се излизаше и човек се озоваваше върху тази част от платформата на камбанарията, която бе изложена на природните стихии от три страни. Шарлът и Емили лесно отвориха вратата и бързо излязоха навън.

Марти ги последва смутен, че силите му толкова бързо бяха отслабнали, макар да бе по-скоро замаян, отколкото слаб. Той се хвана с две ръце за касата на вратата, после за бетонния покрив на високата до кръста му стена, която служеше за парапет, и ограждаше от три страни откритата платформа на камбанарията.

Предвид ветровитото време, температурата сигурно беше петнадесет градуса под нулата. Марти направи гримаса, когато мразовитият вятър го блъсна в лицето, но не посмя да помисли колко по-студено щеше да стане само десет минути или един час по-късно.

Въпреки че Пейджи имаше достатъчно патрони, за да не позволи на Другия да ги доближи, не всички щяха да преживеят нощта.

Ако прогнозата за времето се окажеше вярна и бурята утихнеше едва в късните утринни часове, те не биха могли да използват дори пушката — да стрелят и да очакват някой да ги чуе преди да е настъпило утрото. Виещият вятър щеше да разпръсне ехтежа от изстрела много преди той да излезе извън пределите на черковната земя.

Откритата кръгла платформа беше с диаметър три метра и половина. Беше покрита с плочки и улеи за отвеждане на дъждовната вода. На две места имаше колони, високи около два метра, стъпили върху стената, служеща за парапет. Заедно със стената откъм източната страна те поддържаха островърхия покрив на камбанарията.

В камбанарията обаче нямаше камбани. Марти присви очи и се загледа нагоре в тъмното конусно пространство, но видя само черни

правоъгълници, наподобяващи тонколони, откъдето навярно се бяха разнасяли звуците на касетофонен камбанен звън.

С падането на здрача снегът изведнъж бе станал сякаш по-бял. На коси струи той нахлуваше в камбанарията под напора на вятъра и в основата на южната стена се бе образувала малка преспа.

Момичетата изтичаха напърно през платформата и застанаха до стената откъм западната страна, за да бъдат възможно най-далече от вратата, но Марти се чувстваше твърде тромав и несигурен, за да прекоси сам платформата дори на такова малко разстояние. Той се придвижваше към тях по периферията, подкрепяйки се с дясната си ръка, с която се облягаше на парапета. Подът му се струваше коварно хлъзгав, макар плочките да имаха специално покритие, за да не са хлъзгави, дори когато биваха мокри.

Тогава направи грешка и погледна през парапета към земята, покрита с бял, фосфоресциращ сняг шест-седем етажа под него. Гледката му причини такъв силен световъртеж, че той едва не припадна. После с мъка откъсна очи от замайващата височина.

Когато се присъедини към дъщерите си, Марти усещаше такива пристъпи на гадене и така се тресеше, че всеки опит да заговори би се превърнал в разтреперано бръщолевене, което само би наподобявало говор. Макар че бе вкочанен от студ, той все пак усещаше как потта се стича по гърба му. Вятърът виеше, снегът навяваше, нощта се спускаше над тях, а камбанарията сякаш се превръщаше в огромна въртележка.

Болката от раната в рамото се бе разпростряла вече в цялата горна половина на тялото му и най-накрая бе прераснала в една обща тъпа болка с пламтящ център, който пулсираше в унисон с учестения ритъм на сърцето му. Чувстваше се безпомощен, неспособен и се проклинаше, загдето е толкова безполезен в момент, когато семейството му така много се нуждаеше от него.

Пейджи не отиде при Марти и децата. Тя остана на закритата стълбищна площадка срещу отворената врата и надникна надолу в тъмния коридор на виещите се стълби.

От дулото на пушката се стрелнаха пламъци и сенките по стените заиграха. Трясъкът от изстрела отекна гробовно из камбанарията, а от тесния коридор на стълбите се разнесе див вик на

болка и нечовешка ярост, последван незабавно от втори изстрел. Тогава се разнесе още по-силен и див кръсък.

Надеждите на Марти се вдигнаха до небесата, но само миг по-късно те лежаха мъртви в краката му, когато след яростния рев на Другия се чу писъкът на Пейджи.

* * *

Нагоре по витите стълби, стъпка по стъпка... гладът го изгаря, възпламенява го... Пещта на организма му е нажежена до бяло... измъчва го нуждата, ослушва се за някакъв шум, нагоре, нагоре, нагоре в тъмното... отвътре болката го разяжда, кипи... Той е отчаян, измъчван, гонен от нуждата... А после онова нещо, наречено Пейджи, изниква изведнъж върху площадката горе — само силует, обвит в сенки, но несъмнено това е нещото Пейджи — отвратително и носещо смърт. Чуждо семе. Той покрива с длани лице, за да запази очите си. Така посреща първия изстрел и ударната вълна почти го поваля назад. Хиляди остри игли болезнено и дълбоко се забиват в него. Олюлява се върху стълбите, за миг ръцете му се сковават — целите са разкъсани и в кръв... нуждата го изгаря. Нуждата! Вътрешната болка е по-ужасна от външната: *напред — напред — бори се — предизвиквай — бий се със зъби и нокти — и — победи!* Хвърля се напред и нагоре. Неволно извиква. Вторият изстрел е като ковашки чук в гърдите. Сърцето му прави засечка, бави се... връхлита го черен мрак... сърцето... засечка... лявата половина на белия му дроб спихва като спукан балон... Няма въздух! Кръв в устата! Отворена рана... блика кръв... Раната... затваря се... кръвта намалява в тънка струйка. Той вдишва... вдишва и все още се изчаква по стълбите нагоре... нагоре и се хвърля към жената... Никога не е изтърпявал такава агония! Цял океан от болка! Огнена, пламтяща лава тече в жилите му! Кошмарен, ужасяващ глад, който поглъща всичко и изпробва възможностите на неговия чудодееен организъм... Глад, който го надвесва над бездната на смъртта! Той се хвърля върху нея, поваля я, сграбчва оръжието ѝ, изтръгва го от нея, хвърля го встрани... Посяга към гърлото ѝ, към очите ѝ, щраква със зъби до самото ѝ лице... Мъчи се да я захапе... Тя успява да го задържи... Но той иска лицето ѝ, нуждае се от лицето ѝ —

нейното гладко, бледо лице! Чуждо месо... достатъчно да утоли малко нуждата... нуждата... ужасната, изгаряща и безкрайна *нужда*!

* * *

Другият изби пушката от ръката на Пейджи, хвърли я настрани, блъсна се в нея и я повали назад през отворената врата.

Пространството точно под камбанарията бе огряно повече от естественото сияние на снега, отколкото от светлината на гаснещия ден. Марти видя, че Другият има ужасяващи рани и бе претърпял някакви странни промени... той *продължаваше* да се изменя... макар че сивкавият здрач до известна степен скриваше подробностите на неговата метаморфоза.

Пейджи падна върху откритата платформа. Другият се стовари върху нея — като хищник върху жертвата си. Той разкъса якето ѝ и сухо и злорадо изхриптя. Изскърца със зъби като някой кръвожаден, див звяр, слязъл от планините.

Сега той не беше човек, а някакво безмозъчно същество и му се случваше нещо ужасно, което все пак не можеше да се определи.

Подтикнат от отчаяние, Марти успя да впрегне последните си сили. Той се пребори със световъртежа си, който граничеше с пълна дезориентация, затича се и ритна омразното нещо, което искаше живота си. Удари го право в главата. Макар че бе с маратонки, силата на ритника му беше огромна и разби дебелата ледена кора, образувала се върху подметката.

Другият зави от болка, изтърколи се от Пейджи и се спря чак в южната стена, но веднага се надигна на колене. После изведнъж се изправи, пъргав и непредсказуем като котка.

Докато съществото се търкаляше, Пейджи изтича при децата и ги скри зад себе си.

Марти се хвърли към пушката на площадката. Беше само на няколко сантиметра от другата страна на отворената врата. Той се наведе и с дясната си ръка хвана пушката за цевта.

Пейджи и едно от децата извикаха към Марти, предупреждавайки го да се пази. Той нямаше време да хване мосберга както трябва и да го зареди. Изправи се като едновременно с това се

обърна, надавайки дивашки крясък, подобен на тези, които издаваше съществото, и замахна с пушката.

Мосбергът се заби с всичка сила в лявата половина на съществото, но все пак ударът не беше достатъчно силен, за да счупи някое ребро. Марти бе принуден да замахне само с едната си ръка, защото не можеше да използва другата и пушката отскочи, удряйки го право в гърдите. Заболя го много повече отколкото Другия.

Съществото-двойник изтръгна пушката от ръката на Марти, но не я използва като оръжие — то като че ли се бе превърнало в някакво човекоподобно създание, което не познаваше оръжието, а виждаше мосберга просто като тояга. Ето защо съществото дръпна пушката и я хвърли през парапета в снежната нощ.

Думата „двойник“ вече не беше подходяща. Марти все още можеше да види прилика със себе си, но дори на здрачната светлина никой не би могъл да каже, че са братя. Не раните от пушката бяха главната разлика. Бледото лице на съществото бе странно изпито и изострено — костите изпъкваха твърде много, а очите бяха прекалено хлътнали и заобиколени от тъмни кръгове като на мъртвец.

Мосбергът все още се въртеше сред падащите снежинки, когато съществото се хвърли върху Марти и го блъсна чак до северната стена. Железобетонният парапет така го удари в бъбреците, че Марти загуби и последните си сили, които бе успял да събере.

Другият го хвана за гърлото. Повторението на сцената от вчера в коридора на втория етаж в Мишън Виехо. Наклони го назад така, както направи и върху парапета в къщата му. Само че сега падането щеше да бъде много по-дълго в тъмнина, която бе по-черна от нощта и по-студена от зимна буря.

Ръцете около врата му изобщо не бяха ръце на човек. Бяха като стоманени скоби на капан за мечки... горещи, въпреки студената нощ — толкова горещи, че го опариха.

Съществото не само се опитваше да го удуши, но се мъчеше и да го ухапе, както искаше да направи и с Пейджи. Насочваше се към него, подобно на съскаща змия. Издаваше тихи, гърлени звуци. Зъбите му щракнаха кухо само на сантиметър от лицето на Марти. Дъхът му бе възкисел и силно вонеше на гнило. Марти изпита усещането, че съществото би го погълнало. Ако можеше, би разкъсало гръкляна му, би му изпило кръвта...

Действителността надминаваше и най-ужасните фантазии.

Кошмарите бяха реални. Чудовищата съществуваха.

Със здравата си ръка Марти го сграбчи за косата и дръпна главата му назад, за да се предпази от щракащите пред лицето му остри зъби.

Очите на съществото бляскаха и се въртяха в орбитите си. То нададе грозен крясък и от устата му изхвърчаха пръски слюнка.

От тялото му струеше топлина и то бе горещо на пипане — също като изкуствената материя на седалките в колите, нагрени от лъчите на жаркото слънце.

Като пусна гърлото на Марти, ала без да разхлабва натиска си върху парапета, съществото се пресегна назад и сграбчи ръката, която го дърпаше за косата. Костеливи пръсти — нечовешки... сякаш корави пипала. То бе някак без плът — крехко и въпреки това все по-жестоко и силно. За малко да счупи ръката на Марти преди да го накара да пусне косата му. После съществото въртна глава настрани и го захапа за ръката, малко под рамото... разкъса ръкава на якето му, но не и плътта му. То отново се нахвърли и впи зъбите си в месото му. Марти изкрещя от болка и се наклони назад над празното пространство, за да се освободи от съществото, но то го дръпна за якето и го отдели от парапета. После щрака със зъби пред лицето му, на милиметри от лявата му страна и изхриптя една-единствена, измъчена дума: НУЖДА! После посегна със зъби към очите му...

Щрак... щрак...

— Бъди в покой, Алфи!

С подсъзнанието си Марти регистрира думите, но отначало беше замаян и не можа да разбере какво означават или пък да осъзнае, че никога преди не бе чувал този глас.

Съществото дръпна главата си назад, като че ли се канеше да се нахвърли върху него за последен път. Остана така — с див и безумен поглед, мършавото му лице, грееше меко в мрака като снега, зъбите лъщяха, оголени. То заклати глава и издаде някакви нечленоразделни звуци — сякаш се чудеше защо се колебае.

Марти разбра, че трябва да забие коляното си в чатала на създаването, да го засили назад през платформата, докато го блъсне в отсрещния парапет, а после нагоре и назад, докато се прекатури навън. Представяше си какво трябва да направи, виждаше го в писателското

си въображение — един напълно осъзнат акт в някой роман или филм, но той беше останал без сила. Болката от раната в рамото му, болката в гърлото му и ухапаната му ръка — всичко избухна наново. Зави му се свят, прилоша му и той усети, че е пред припадък.

— Бъди в покой, Алфи! — повтори гласът вече по-твърдо.

Все още стискащо Марти в кръвожадната си хватка, съществото извърна глава по посока на гласа.

Някъде отзад светна фенерче и лъчът му попадна върху лицето на съществото.

Марти премига срещу фенерчето и на светлината му съзря някакъв едър мъж, подобен на мечка, висок и с изпъкнали гърди и друг по-дребен в черен скиорски костюм. Бяха непознати.

Върху лицата им се изписа известна изненада, но не шокът и ужасът, които Марти очакваше.

— Господи! — прошепна по-дребният мъж. — Какво е станало с него?

— Метаболично стопяване — отвърна по-едрият.

— Господи!

Марти погледна към западната стена на камбанарията, където Пейджи бе клекнала заедно с децата и притискаше главичките им към гърдите си, мъчейки се да не им позволи да огледат добре съществото.

— Бъди в покой, Алфи! — каза още веднъж по-дребният.

С глас, раздиран от гняв, болка и объркване, Другият изхриптя:

— Отче! Отче! Отче?

Марти бе все още в стоманената прегръдка на Другия и той отново трябваше да погледне съществото, което някога бе приличало на него.

Осветеното от фенерчето лице бе много по-грозно, отколкото когато бе забулено от мрака. На места от него наистина се вдигаше пара, което потвърждаваше усещането му за топлина. Десетки рани от ловни сачми се мъдреха от едната страна на главата му, но не кървяха. Всъщност изглеждаха наполовина заздравели. Докато Марти гледаше втренчен, една черна сачма с лек пукот изскочи от слепоочието на създанието и се търколи по бузата му, оставяйки след себе си диря от жълтеникава слуз.

Раните бяха най-малко отблъскващото нещо в създанието. Въпреки че бе все още физически силно, то бе така оскъдно

подпълнено тук-там с плът, че приличаше на нещо, изпълзяло от ковчегата си след като бе прекарало цяла година под земята. Кожата върху лицевите му кости бе силно опъната. Ушите му се бяха стопили, превръщайки се във възлести хрущали и бяха почти залепнали за главата му. Изсъхналите му устни се бяха отдръпнали от венците и оголваха зъбите, което създаваше илюзията, че върху лицето му израства зурла с кръвожадните зъби на хищник.

Това бе самата Смърт — Мрачната Жътварка, без огромното си черно наметало и косата, тръгнала на бал с маски и облечена в толкова оскъден и евтин костюм от човешка плът, че бе крайно неубедителна.

— Отче? — каза отново съществото, гледащо втренчено човека в черния скиорски костюм. — Отче?

И отново настойчивото:

— Бъди в покой, Алфи!

Името „Алфи“ бе толкова неподходящо и гротескно, предвид призракът, стиснал го за гърлото, че Марти за миг се усъмни в истинността на двамата новодошли. Той сметна, че мъжете му се привиждат.

Създанието се извърна от светлината на фенерчето и отново се вторачи в Марти. То сякаш не знаеше как да постъпи. Сетне се доближи до лицето на Марти и наклони глава като че ли с любопитство.

— Животът ми... Животът ми?

Марти не разбираше какво го пита съществото, пък и беше толкова слаб от загубата на кръв, от шока или от двете заедно, че успя само леко да го отблъсне с дясната си ръка и да каже:

— Пусни ме.

— Нужда — рече то. — Нужда, нужда... нужда, нужда! НУЖДА! НУЖЖЖДААА!!!

Гласът му се извиси и премина, в писък. Устата му се изкриви в широка и грозна усмивка. Тогава то удари Марти през лицето.

Отекна изстрел. Главата на съществото се отметна назад. Марти се облегна на парапета, когато то го пусна, надавайки демоничен и яростен рев. Шарлът и Емили тихо изпискаха, ужасени.

Създанието обхвана разбития си череп с костеливите си ръце така, сякаш искаше да го закрепни.

Светлината на фенерчето се люшна и отново се спря върху Другия.

Пукнатините в костите се запълваха, а дупката от куршума започна да се затваря и да изхвърля оловното парче навън. Но цената на това чудодейно възстановяване пролича веднага — черепът на съществото, на Другия, започва да се променя още по-бързо. Стана по-малък, по-тесен и съвсем заприлича на вълча муцуна. Изглеждаше така, като че ли костите се размекват и заздравяват под плътно опъната кожа като взимаха на заем телесна маса от едно място, за да компенсират щетите на друго.

— Самоизяжда се, за да затвори раните си — рече едрият мъж.

Съществото изпусна нови струйки от призрачно бяла пара и започна да къса дрехите си така, сякаш не можеше да понася горещината.

Дребният отново стреля в него. Право в лицето.

Все още обхванало главата си, съществото прелетя през платформата на камбанарията и се блъсна в южния парапет като едва не се прекатури навън. То падна на колене и започна да свлича от себе си своите разкъсани дрехи, като че ли бяха останки от някакъв пашкул... измъкваше се от тях, потръпвайки и гърчейки се — едно черно и грозно творение, отдавна загубило човешката си форма.

Вече не пицеше и не съскаше. То стенеше. Въпреки че на вид ставаше все по-ужасяващо, стоновите му го правеха да изглежда не така страшно и дори извикваше съчувствие.

Дребният с пушката беше безмилостен. Той пристъпи напред и стреля за трети път.

Стоновите смразиха кръвта в жилите на Марти... навярно, защото в тях имаше нещо човешко и много жално. Той бе твърде слаб, за да се държи на крака. Свлече се на пода, опрял гърба си в парапета и отвърна глава от тръпнещото в агония създание.

Мина цяла вечност преди то напълно да утихне.

Марти неволно насочи отново погледа си към тялото, проснато в средата на платформата, точно срещу него. То бе огряно от безмилостния лъч на фенерчето. Трупът бе странна купчина от черни кости и лъщяща плът, от която голяма част бе изконсумирана в трескавите и отчаяни опити на съществото да се възстанови и да

живее. Грозните и жалки останки приличаха повече на някаква извънземна форма на живот, отколкото на човек.

Вятърът виеше.

Снегът падаше.

Стана още по-студено.

След малко мъжът в черния скиорски костюм се извърна от останките на съществото и каза на човека с мечешкото телосложение:

— Много лошо момче, наистина...

Едрият мъж нищо не каза.

Марти искаше да ги попита кои са, но опитите му да остане в съзнание бяха така непосилни за него, че той реши да мълчи — усилието да говори можеше да го доведе до припадък.

— Какво ще кажеш за църквата? — попита дребният партньора си. — Кърк и другите все такива ги забъркват, нали? Всичките тия мръсотии, надраскани с ярки бои по стените! Нашият сценарий ще бъде още по-убедителен, не мислиш ли?

Макар че се чувстваше замаян така, сякаш беше пил, и въпреки че трудно съсредоточаваше мисълта си, Марти разбра, че първоначалните му подозрения за двамата мъже сега се потвърждаваха: те бяха просто нови езекутори, почти толкова мистериозни, колкото и Другият.

— Тук ли ще го направиш? — попита едрият.

— Голяма работа ще си отворим, ако речем да ги замъкнем обратно в бунгалото. Ти не мислиш ли, че тази църква е по-подходящ декор?

— Дру — рече едрият мъж, — в тебе има няколко неща, които ми харесват.

Дребният нещо се смути и бръсна снежинките, които вятърът бе духнал в лицето му.

— Какво каза?

— Ти си адски умен, въпреки че си учил в Принстън и Харвард. Имаш добро чувство за хумор, наистина. Караш ме да се смея, дори когато си правиш майтап за моя сметка. По дяволите, особено когато е за моя сметка!

— Какви ги приказваш?

— Но ти си един напълно побъркан и откачен мръсник — добави едрият, вдигна оръжието си и стреля в партньора си.

Дру, ако това бе истинското му име, се свлече върху пода така, сякаш беше от камък. Падна на една страна, с лице срещу Марти. Устата му беше отворена, очите също. Изглеждаше като слепец, който няма какво да каже.

В средата на челото на Дру се виждаше грозна дупка от куршум. Докато бе в съзнание, Марти втренчено гледаше дупката, ала тя не се затваряше.

Вятърът виеше.

Снегът падаше.

Стана още по-студено... а и по-тъмно.

[1] Специално помещение в църква, където се съхраняват съдове, свещеническо облекло, кръстове и друга църковна утвар. — Б.пр. ↑

[2] Богиня ма отмъщението според гръцката митология. — Б.пр.

↑

7.

Марти се събуди и усети челото си, опряно в студено стъкло. От другата му страна снегът падаше на гъсти талази.

Бяха спрели до помпите с гориво на някаква бензиностанция. Между помпите и сред падащите снежинки той успя да различи добре осветен магазин за хранителни стоки с големи витрини.

Марти извърна глава от стъклото, надигна се и седна. Той се намираше на задната седалка в някакъв огромен форд.

Зад волана седеше едрият мъж от камбанарията. Той се обърна назад към Марти и рече:

— Как си?

Марти се опита да отговори, но устата му беше пресъхнала, а езикът му бе залепен за небцето. Гърлото го болеше. Изхриптя нещо, но то не бе членоразделна реч.

— Ще се справиш — каза непознатият.

Якето на Марти бе разкопчано. Той вдигна треперещата си ръка и опипа лявото си рамо. Под просмукания с кръв вълнен пуловер усети някаква странна подутина.

— Полева превръзка — рече мъжът зад волана. — Не можах да направя нещо по-добро, защото бързахме. Като излезем от планините и напуснем областта, ще почистя раната ти и отново ще те превържа.

— Боли ме.

— Не се съмнявам.

Марти се чувстваше не само слаб, но и крехък. Той живееше от словото и никога не бе изпадал в положение, когато да не може да намери подходящи думи. Беше разстроен и потиснат от това, че няма сили да говори.

— Пейджи? — попита той.

— Там, вътре е. С децата — каза непознатият и посочи към бензиностанцията с магазина. — Момичетата са в тоалетната. Мисис Стилуотър отиде да купи по чаша кафе, а аз току-що заредих.

— Ти си...?

— Клокър. Карл Клокър.

— Застреля го.

— Ами да.

— Кой... кой... беше той?

— Дру Ослет. По-важно е: *какъв* беше?

— Хъ?

Клокър се усмихна.

— Беше роден от мъж и жена, но не бе повече човек от клетия Алфи. Ако някъде там има лоши същества, тероризиращи галактиката, те никога няма дори да помислят да си имат работа с нас, стига да знаят, че нашата раса може да създава същества като Дру.

* * *

Клокър караше колата, а Шарлът седеше на седалката до него. Той се обръщаше към нея с „първи помощник Стилиуотър“ и ѝ бе възложил задачата да подава на капитана неговата чаша с кафе, когато му се приискаше да сръбне, и изобщо да внимава то да не се разплиска и непоправимо да замърси кораба.

Шарлът бе необичайно умислена и за разлика от друг път не ѝ се играеше.

Марти с тревога помисли за евентуалните психологически травми, които изпитанието бе оставило в нея... Чудеше се какви ли още тревоги и беди ги очакват.

На задната седалка Емили седеше зад Карл Клокър, Марти — зад Шарлът, а Пейджи бе между тях. Емили не бе просто мълчалива — тя бе притихнала напълно. Марти се безпокоеше и за нея.

Като слязоха от шосе 203 от Мамът Лейкс и се отправиха на юг по шосе 395, придвижването стана по-трудно. Върху пътната настилка имаше поне пет сантиметра сняг и снежната виелица беше в разгара си.

Клокър и Пейджи пиеха кафе, а момичетата — топъл шоколад. Ароматните миризми би трябвало да освежат Марти, но вместо това те усилиха тягостното му чувство.

Подадоха му ябълков сок. От магазина Пейджи бе купила шест кутии ябълков сок.

— Вероятно стомахът ти ще може да приеме само това — рече Клокър. — Но дори да ти се гади от него, трябва да изпиеш колкото е

възможно повече, защото с тази твоя рана сигурно жестоко си се обезводнил.

Марти трепереше толкова силно, че не можеше да държи сока без да го разлее. Пейджи сложи сламка в кутията му и попи със салфетка брадичката му.

Той се чувстваше безпомощен и усещаше, че умира... но не знаеше дали възприятието му бе точно или беше просто проклятието да имаш въображението на писател.

* * *

Нощта бе изпълнена с бели снежинки — сякаш денят не бе просто угаснал, а се бе разчупил на безброй малки парчета, които вечно щяха да се носят из безкрайния мрак.

Когато заслизаха от Сиера, те се наредиха в една дълга редица от коли, начело със снегориначка и камион, който ръсеше сгурия. Докато пътуваха, Карл Клокър им разказа за Мрежата, надвивайки шума от мотора и тракането на веригите върху гумите.

Мрежата бе съюз от влиятелни политици, бизнесмени, адвокати и хора от масмедиите, обединени от идеята, че традиционната западна демокрация е безрезултатна и в крайна сметка катастрофална система, чрез която да се управлява обществото. Членовете на Мрежата бяха убедени, че повечето граждани са разглезени търсачи на сензации, без каквито и да било морални ценности, алчни, мързеливи, завистливи, расисти и плачевно невежи по отношение на всички най-важни въпроси за човечеството.

— Те вярват — продължаваше Клокър, — че историята на обществото ни доказва следното: тълпата винаги е била безотговорна и цивилизацията е прогресирала само благодарение на някакъв късмет и ревностните усилия на неколцина мечтатели и фантазьори.

— Да не смятат, че тази идея е нова? — попита презрително Пейджи. — Нима не са чували за Хитлер, Сталин или пък Мао?

— Онова, което мислят за ново — отвърна Клокър, — е, че технологическите устои на обществото в днешно време са толкова сложни и, поради сложността си, много лесно уязвими. Според тях заради тази сложност цивилизацията, а и цялата планета дори, не би

могла да оцелее, ако правителството взима решения, мотивирани единствено от егоистичните прищевки и хрумвания на тълпата, която дърпа лостовите посредством избиращите си бюлетини.

— Глупости! — рече Пейджи.

Марти би я подкрепил, ако бе достатъчно укрепнал, за да се включи в разговора, но силите му стигаха само колкото да смуче сока и да го преглъща.

— Това, което в действителност искат, е грубата сила — обади се отново Клокър. — Единственото ново нещо в организацията им, независимо от тяхното мнение, е, че те действат единно, дори да са на диаметрално противоположни позиции в политическия спектър. Хората, желаещи да изхвърлят „Хъкълбери Фин“ от библиотеките и онези, които искат да бъдат забранени книгите на Ан Райс, може да са подтикнати от различни свои виждания, но те са духовни братя и сестри.

— Ами да — каза Пейджи. — Свързва ги едно-единствено нещо — желанието да управляват не само постъпките на хората, но и *мислите* им.

— Най-радикалните привърженици за запазване на околната среда — онези, които искат да намалят броя на земните жители с помощта на най-строги мерки за десет-двайсет години, защото смятат, че екологията е застрашена, до известна степен симпатизират на другите, които са решили да намалят населението в света по най-драстичен начин, защото не им се нрави фактът, че сред хората има твърде много черни или кафяви екземпляри.

— Организация, основаваща се на такива крайности не може дълго да просъществува — рече Пейджи.

— Съгласен съм — каза Клокър, — но ако отчаяно се стремят към власт — пълна власт — то те сигурно биха действали заедно достатъчно дълго време, за да я постигнат. А когато я придобият, ще насочат оръжията си едни срещу други и ние, останалите, ще станем жертва на кръстосания им огън.

— За колко голяма организация говорим? — попита Пейджи.

Клокър се поколеба миг-два, после каза:

— Голяма.

Марти смучеше сок през сламката си, чувствайки се безкрайно благодарен, че все пак съществуваше цивилизация, която посредством

високо интелигентната интеграция на земеделие, хранително-вкусова промишленост, опаковане, маркетинг и разпространение даваше на света такъв апетитен продукт, какъвто бе студеният и сладък ябълков сок.

* * *

— Директорите на Мрежата смятат, че съвременната технология е заплаха за човечеството — обясняваше Клокър.

Той превключи чистачките на по-бавни обороти и продължи.

— Обаче нямат нищо против да използват тази технология вместо бръснач, когато става въпрос за домогване до властта.

Разработването на идеята за формиране на една напълно подчинена и послушна армия от човекороботи, които да служат като полицаи и войници през следващото хилядолетие, била една от многото научноизследователски програми, възнамеряващи да изградят новото общество. Тя е била и първата, която дала плодове — Алфи. Първият индивид от първото или, иначе казано, алфа-поколение от оперативни човекороботи.

И тъй като обществото гъмжало от хора с неправилно насочени мисли, но заемащи високи постове в обществото, първите човекороботи трябвало да бъдат използвани за убийството на изтъкнати бизнесмени, политици, важни фигури в областта на масмедииите и образованието, които били твърде назадничащи, за да бъдат убедени в необходимостта от промяната. Човекороботът не би трябвало да е истинска личност, а повече или по-малко машина, направена от плът и кръв. Следователно такова същество би било идеалният убиец. То не би могло да знае кой го е създал и кой го направлява и естествено не би могло да издаде шефовете си, нито да разкрие плановете си на действие.

Клокър превключи на по-ниска скорост, когато запъплиха по някакъв стръмен и силно заснежен склон.

— Тъй като не е обременен от религия, философия, ценностна система, семейство или минало — продължаваше Клокър, — няма опасност човекороботът-убиец да започне да се съмнява в правотата на ужасните зверства, които извършва, да покаже съзнание или някакъв

признак на свободна воля, които биха могли да попречат при изпълняването на поставените му задачи.

— Но явно, че с Алфи нещо не е било както трябва — каза Пейджи.

— Да. А и никога няма да разберем какво точно е било.

Но защо съществото приличаше на мене, искаше да попита Марти, обаче само оброни глава върху рамото на Пейджи и загуби съзнание.

* * *

Залата на кривите огледала в някакъв панаирджийски лунапарк. Трескаво търси изход. Огледалните отражения го гледат с гняв, завист, омраза... понякога не успяват да следват движенията и мимиките на лицето му... Той излиза от едно огледало и влиза в друго... Преследва го непрекъснато нарастваща армия от Мартиновци... всички външно толкова приличат на него... но отвътре са така мрачни и студени. Ето ги вече пред него — протягат ръце от огледалата, покрай които минава и в които се спъва, хващат го, дърпат го, говорят му в един глас: *Искам живота си!*

Огледалата изведнъж се счупиха и той се събуди.

Електрическа светлина.

По тавана — сенки.

Лежи в някакво легло.

Ту му е студено, ту горещо. Трепери и се поти.

Опита се да седне в леглото. Не можа.

— Мили?

Едва има сили да обърне глава.

Пейджи. Седи на стол. До леглото.

Зад нея — друго легло. Под одеялата има нещо. Децата. Спят.

На прозорците — пердета. По краищата им е тъмно — нощ. Тя се усмихна.

— Чуваш ли ме, скъпи?

Той се опита да оближе устните си. Бяха напукани. Езикът му бе пресъхнал и сякаш покрит с косми.

Пейджи извади една кутия с ябълков сок от пластмасова кофа, пълна с лед, където сокът се изстудяваше, повдигна главата му от възглавницата и пхна сламката между устните му.

След като отпи малко, успя да каже:

— Къде?

— В един Бишъпски мотел.

— Много далече?

— Засега така трябва — рече тя.

— Той?

— Клокър? Ще се върне.

Умираще от жажда. Тя му донесе още сок.

— Тревожа се — прошепна той.

— Недей. Не се тревожи. Вече всичко е наред.

— Той.

— Клокър ли? — попита тя.

Кимване.

— Можем да му вярваме.

Надяваше се, че е права.

Той отново отпусна глава върху възглавницата.

Лицето ѝ беше ангелско. Избледня и се загуби...

* * *

Измъква се от залата с огледалата и навлиза в дълъг и тъмен тунел. Светлина в края на тунела. Той бърза към нея... зад него стъпки — преследва го цяла армия! Настигат го... мъжете от огледалата! Светлината е спасението му — изходът от лунапарка. Изскача от тунела. Навън денят е ослепително ярък... но това е заснежено поле пред някаква изоставена църква! Той тича към входа с Пейджи и децата... Другият е по петите им... Чува се изстрел — ледена игла пронизва рамото му... ледът се превръща в огън, а огънят...

Болката беше нетърпима.

Виденията му се размиваха от сълзи. Той мигаше и отчаяно се опитваше да разбере къде е.

Същото легло, същата стая.

Някой дръпна одеялата встрани.

Той беше гол до кръста. Превръзката я нямаше.

Новата болезнена експлозия в рамото му изтръгна от него задавен вик, но нямаше сили, за да вика. Ето защо от устните му се отрони само едно: „Аххх!“

Отново премига и отпъди сълзите.

Пердетата все още скриваха прозорците. Краищата бяха тъмни — нощта бе сменила деня.

Клокър се наведе над него и започна да побутва рамото му.

Отначало, тъй като болката беше мъчителна, той си помисли, че Клокър се опитва да го убие. Но в следващия миг видя, че Пейджи е до Клокър и се успокои — тя нямаше да позволи Карл Клокър да му направи нещо лошо.

Пейджи се опитваше да му обясни нещо, но той улавяше само откъслечни думи: „Сярна пудра... антибиотик... пеницилин...“

Отново превързаха рамото му.

Клокър му би инжекция в здравата ръка. Марти го гледаше. Въпреки всичките си други болки, усети убождането от иглата.

За известно време отново беше в залата с огледалата.

Когато пак се събуди, разбра, че е в леглото. Той обърна глава и видя Шарлът и Емили, седнали накрая на съседното легло. Те бдяха над него. Емили държеше в ръце любимеца си, Пийпърс — камъка, на който бе нарисувала чифт очи.

И двете момичета изглеждаха ужасно сериозни.

Успя да им се усмихне.

Шарлът стана от леглото, дойде при него и го целуна по потното лице.

Емили също го целуна и сложи Пийпърс в дланта на здравата му ръка. Марти успя да обхване камъка с пръстите си.

По-късно, когато се събуди от един дълъг и без видения сън, Марти чу, че Пейджи и Клокър разговарят.

— ... ще бъде опасно да го местим — каза Пейджи.

— Трябва — каза Клокър. — Не сме много далече от Мамът Лейкс, а и пътищата, по които бихме могли да тръгнем, не са много.

— Но нали никой не ни търси?

— Вярно, обаче не бих се обзаложил, че няма да го направят. Рано или късно някой ще ни потърси... и вероятно няма да ни оставят на мира до края на живота ни.

Марти ту идваше в съзнание, ту отново изпадаше в несвяст. Когато отново видя Клокър, надвесен над него, той го попита:

— Защо?

— Вечният въпрос — рече Клокър и се усмихна.

Като се опита да придаде повече финес на вечния въпрос, Марти отново попита:

— Защо ти?

Клокър кимна и каза:

— Чудиш се, разбира се... Ами аз никога не съм бил техен човек. Те направиха сериозна грешка, когато решиха, че наистина им вярвам. Цял живот съм търсил приключения и героични действия, но изглежда съдбата не ги бе определила за мен. А после дойде това. Мислех си, че ако играя по правилата им, все някога щеше да дойде ден, в който бих могъл да нанеса сериозен удар върху Мрежата, а дори и да я направя на пух и прах — бам! Като с плазмено оръжие!

— Благодаря ти — рече Марти, когато усети, че съзнанието му отново го напуска. Искаше да благодари преди да изпадне в несвяст.

— Хей, ама ние още не сме излезли от гората! — рече Клокър.

* * *

Когато пак дойде в съзнание, Марти не се потеше, нито трепереше, но все още беше слаб.

Бяха в някаква кола и се движеха по безлюдна магистрала по залез-слънце. Пейджи беше зад волана, а той седеше до нея, придържан от предпазния колан.

— Добре ли си? — попита го тя.

— По-добре — отвърна й той, а гласът му вече не трепереше както преди. — Жаден съм.

— Долу пред краката ти има ябълков сок. Ще потърся някъде отбивка, за да спрем.

— Не, ще се справя — каза Марти без да е съвсем сигурен, не ще може.

Наведе се напред и с дясната си длан опипа пода — тогава разбра, че лявата му ръка се придържа от превръзка, минаваща през врата му. Той хвана една от металните кутии, издърпа я от гнездото ѝ в

кашончето, закрепил я между коленете си, дръпнал металния пръстен в средата на дъното ѝ и я отвори.

Сокът не бе много студен, но нищо не бе му се услаждало така, както този сок — отчасти защото бе успял сам да си го вземе. Той пресуши кутията на три дълги глътки.

Когато обърна глава, Марти видя как Шарлът и Емили похъркват леко изхлузени на задната седалка, пристегнати с предпазните колани.

— Почти не са спали през последните две-три нощи. Сънуваха кошмари, безпокояха се за тебе. Обаче, когато тръгнахме, се почувстваха по-спокойни, а и движението на колата ги приспа.

— Нощи ли?! Значи са няколко?

Марти знаеше, че са напуснали Мамът Лейкс във вторник през нощта и си мислеше, че е сряда.

— Кой по ред залез е този? — попита той.

— Петъчният — отвърна Пейджи.

Той беше останал безпомощен почти три дни. Огледа се наоколо, хвърляйки бегъл поглед към равнините, които бързо чезнеха в нощта и отново попита:

— Къде се намираме?

— Невада, Шосе 31, на юг от Уокър Лейк. Ще се качим на магистрала 95 и ще тръгнем на север към Фалън. Там ще отседнем в някой мотел за тази вечер.

— А утре?

— Уайоминг, ако можеш да издържиш.

— Ще издържа.

— Карл знае едно място, където ще можем да отседнем.

Тогава Марти я попита за колата — никога не беше я виждал.

— Карл я достави — отвърна Пейджи. — А също и сярната пудра и пеницилина, с които те лекувах. Той май знае всичко, от което човек би могъл да се нуждае. Голяма скица е!

— Аз дори него познавам — каза Марти, посягайки за нова кутия ябълков сок, — но го чувствам като брат.

Той отвори кутията и изпи почти една трета от сока. Чак тогава додаде:

— А и шапката му също много ми харесва.

Пейджи звънко се разсмя, въпреки едва долавящия се хумор в забележката. Марти също се засмя.

— Господи — рече тя, а колата се носеше през сивата пустош. — Обичам те, Марти. Ако беше умрял, никога нямаше да ти го простя.

* * *

Същата нощ те взеха две стаи в един мотел във Фалън. Дадоха фалшиви имена и платиха предварително в брой. Вечеряха в мотела с пица и пепси. Марти беше прегладнял, но две пици го заситиха.

Докато ядяха, играеха на „Виж кой е маймуната сега!“ Трябваше да изброяват думи, означаващи храна и започващи с буквата „П“. Децата не бяха в много добра форма. Всъщност те бяха така тихи, че той се разтревожи.

Може би просто бяха изморени. След вечеря, въпреки че бяха дремвали в колата, Шарлът и Емили заспаха само секунди след като бяха положили глави на възглавниците.

Оставиха вратата между двете стаи отворена. Карл Клокър беше снабдил Пейджи с една малка картечница „Узи“, която незаконно бе приспособена за автоматична стрелба. Сложиха я върху нощното шкафче, за да им е под ръка.

Пейджи и Марти легнаха в едно легло. Тя се изпъна до него от дясната му страна, за да може да го държи за здравата ръка.

Заговориха се и Марти откри, че тя е разбрала отговора на въпроса, който така и не успя да зададе на Карл Клокър: *Защо то приличаше на мене?*

Един от най-могъщите хора на Мрежата, главен собственик на една огромна империя за рекламен бизнес, загубил четири годишния си син. Момчето умряло от рак. Докато лежало на смъртния си одър в болницата „Сидър Синай“ преди пет години, детето трябвало да изтърпи да му вземат проби от кръв и костен мозък, тъй като под напора на чувствата баща му решил Алфа-сериите от човекороботи да бъдат произведени като се използва генетичния материал на покойния му син. Ако функционалните човекороботи станели реалност, то те щели да бъдат вечен паметник на момчето му.

— Господи... Но това е лудост! — промълви Марти. — Кой баща би помислил, че цяла една раса убийци, продукт на генното

инженерство, ще бъде подходящ паметник за сина му?! Всемогъщи Боже!

— Бог няма нищо общо с това — каза Пейджи.

Представителят на Мрежата, на когото възложили да вземе кръвните и костни проби от лабораторията, се объркал и вместо на момчето взел пробите на Марти, които трябвало да определят дали той ще може да даде кръв и костен мозък на Шарлът, ако това се наложило.

— Значи те искат да управляват света? — рече Марти, зашеметен — той не се бе възстановил напълно и имаше нужда от сън, но преди да потъне в обятията му, трябваше да разбере само едно нещо още.

— Щом са започнали изобретяването на Алфи преди пет години, как така той е пораснал толкова бързо?

— Според Клокър — каза Пейджи, — те са „подобрили“ устройството на човека по няколко начина.

Дали на Алфи необикновен метаболизъм и невероятно скоростни процеси на възстановяване. Постигнали също и извънредно бързото му съзряване чрез човешкия хормон на растежа и го отгледали от ембрионален зародиш чак до трийсетина годишен мъж като непрекъснато го хранели интравенозно и с електричество стимулирали растежа на мускулите му почти две години.

— Като някакъв отвратителен, изкуствено отглеждан зеленчук — каза Пейджи.

— Мили Боже — прошепна Марти, поглеждайки към нощното шкафче, за да се убеди, че автоматът е още там. — Не са ли имали известни съмнения, когато са видели най-после, че човекороботът не прилича на момчето?

— Първо, момчето е умряло от рак на възраст между две и четири години. Не са знаели как е щяло да изглежда, ако е било здраво през всичкото това време. Освен това с поправките, които са нанесли в генетичния материал, те без друго не са били много сигурни, че приликата между Алфа-поколението и момчето ще е голяма.

— Учили са го да говори, да смята и разни други неща главно чрез сложни и свръхинтелигентни начини за вкарване на информация в мозъка, докато той е спял и растял.

Тя продължаваше да му разказва, но гласът ѝ постепенно избледняваше, докато той потъваше в съня си, изпълнен с парници и оранжерии, в които човешки ембриони плуваха в зловещи цистерни...

... те са свързани чрез пластмасови тръбички с животоподдържащи машини и бързо израстват от ембриони в напълно зрели хора... всички са негови двойници... и изведнъж всички едновременно отварят очи — хиляди и хиляди... наредени до цистерните в хиляди и хиляди оранжерии... и всички казват като един: *Искам си живота!*

8.

Дървеното бунгало бе разположено в гориста местност на няколко километра от Джексън Хоул, Уайоминг, където бе паднал първият сняг за сезона. Упътванията, които им даде Карл, бяха много точни и те лесно намериха малката хижа. Пристигнаха в съботния късен следобед.

Бунгалото имаше нужда от почистване и проветряване, но килерът бе пълен с провизии. Когато изстъргаха и измиха ръждата от тръбите, водата бе чиста и приятна на вкус.

В понеделник един голям „Рейндж Роувър“ зави по алеята и спря пред входа. Четиримата стояха до прозорците и със страх гледаха навън. Пейджи държеше автомата, готова да стреля и не го свали, докато не се увери, че шофьорът на джипа е Карл Клокър.

Той пристигна малко преди пладне и седна да хапне заедно с тях. Обядът бе приготвен от Марти с помощта на момичетата. Състоеше се от варени яйца, консервирани наденички и сухар.

Докато се хранеха, седнали около голямата чамова маса, Карл ги осведоми за новите им самоличности. Марти беше изненадан от многобройните документи: четири свидетелства за раждане — за него, Пейджи и децата; гимназиална диплома за Пейджи от някакво училище в Нюарк, Ню Джърси и една за Марти от гимназия в Харисбърг, Пенсилвания; военна книжка с чин лейтенант за тригодишна служба в армията за Марти; шофьорски книжки, издадени в Уайоминг, карти за социално осигуряване и други.

Новото им фамилно име беше Голт: Ан и Джон Голт. Името на Шарлът според новото ѝ свидетелство за раждане беше Ребека Ванеса Голт, а Емили беше вече Сузи Лори Голт.

— Трябваше да избираме първото и второто си име — рече Шарлът и в гласа ѝ се почувства отдавна забравеното оживление. — Аз съм Ребека като жената от онзи филм — красива и тайнствена — която вечно преследваше новата господарка на Мандърлей.

— Е, не можахме да си получим точно имената, които искахме — каза Емили. — Някои от нас си бяха избрали съвсем други имена.

Ранен и изтощен, Марти бе спал непробудно в Бишъп, когато те бяха решавали въпроса с имената.

— Ти какво име си беше избрала? — попита той Емили.

— Боб — отвърна тя.

Марти се разсмя, а Шарлът високо се изкикоти.

— Боб ми харесва — каза Емили.

— Е, трябва да признаеш, че не е много подходящо име — рече Марти.

— А Сузи Лори е толкова хубаво, че просто да ти се доповръща от него — каза Шарлът.

— Ами щом не мога да бъда Боб — рече Емили, — тогава искам да бъда Сузи Лори, но всички трябва да се обръщат към мене с двете ми имена, а не само със Сузи.

* * *

Докато момичетата миеха съдовете, Карл донесе неголям куфар от джипа, отвори го на масата и заговори с Марти и Пейджи за съдържанието му. Имаше много дискети, съдържащи файлове с данни за Мрежата, които Карл бе презаписвал тайно през годините. Имаше и поне сто микрокасети с разговори, записани от Карл, включително някакъв разговор, проведен в един хотел „Риц-Карлтън“ в Дана Пойнт между двама мъже. Единият се казваше Ослет, а другият — Питър Уоксхил.

— Този разговор в съвсем сбит вид ще ви даде ясна представа за цялата кризисна ситуация, отнасяща се до човекороботите — каза Карл и започна да нарежда нещата обратно в куфара. — Всички тези дискети и касети са копия. Имате два пълни комплекта. А и аз самият също имам дубликати.

Марти не го разбра.

— Защо искаш да вземем всичко това?

— Ти си добър писател — рече Карл. — От вторник вечерта до сега прочетох няколко твои книги. Вземи записите и напиши обяснение на цялата случка — на всичко, което се случи с твоето семейство. Ще ти оставя името на един голям бос във вестникарската индустрия, както и на един човек с много висок пост във ФБР. Сигурен

съм, че нито единият, нито другият са от Мрежата... защото и двамата бяха в списъка на бъдещите жертви на Алфи. Изпрати им по едно обяснение и един комплект дискети и касети. Разбира се трябва да ги изпратиш без да посочваш твоя адрес и то от някой друг щат, не от Уайоминг.

— Но не трябва ли ти да направиш това? — попита Пейджи.

— Аз пак ще опитам, ако ответната реакция на вашите действия не е такава, каквато очаквам. Обаче е по-добре вие да започнете. Изчезването ви, случилото се в Мишън Виехо, убийството на твоите родители, трупове, за които специално се погрижих да бъдат открити в онази камбанария до бунгалото на майка ти и баща... всичко това е сгорещило атмосферата около тебе. Мрежата положи извънредни усилия, за да бъде сгорещена, той като те отчаяно искат някой да ви открие. Защо да не използваме скандалността на създадената вече ситуация и да не запратим камъните в тяхната градина?

* * *

Денят бе хладен, но не и студен. Небето беше кристално синьо.

Марти и Карл излязоха да се разходят малко из гората без да се отдалечават много от бунгалото.

— Този Алфи — рече Марти.

— Какво той?

— Той единствен ли беше?

— Първият и единствен оперативен човекоробот. В момента се създават и други.

— Ние трябва да ги спрем.

— Ще ги спрем.

— Добре, да кажем, че направим Мрежата на пух и прах — каза колебливо Марти. — Тяхната въздушна кула се срутва. А след това... можем ли да се върнем у дома и да започнем живота си отново?

Карл поклати глава.

— Аз нямам такива намерения. Не си го и помисляйте. Някои от тях ще се отърват. А те са хора, които преследват до девето коляно. Омразата им е много качествена. Само да дръзнете да им съсипете

живота или просто живота на някой техен близък... и рано или късно ще убият и четирима ви.

— Значи името Голт не е временно прикритие?

— То е най-добрата самоличност, която можете да получите. Документите са съвсем като истински. Получих ги от източници, за които Мрежата не знае. Никой няма да може да се усъмни в документите ви... нито пък чрез тях да открие кои сте всъщност.

— Работата ми, доходите от книгите ми...

— Забрави за това — рече Карл. — Ти си тръгнал на далечно пътешествие, за да откриеш неznайни светове.

— Ти също ли си с ново име?

— Да.

— И не е моя работа какво е то, нали?

— Точно така.

* * *

Карл си тръгна същия следобед, само час преди мръкване.

След като го изпратиха до джипа, той измъкна неголям плик от вътрешния джоб на самото си от туид, подаде го на Пейджи и каза, че това е нотариален акт за бунгалото и парцела върху който то е построено. После добави:

— Купих и обзаведох две къщи — едната в единия, другата в другия край на страната — за да бъда подготвен и да се скрия, когато му дойде времето. Купил съм ги под фалшиво име, което никой не може да провери. Прехвърлил съм едната къща на Ан и Джон Голт, тъй като без друго не мога да живея и в двете.

Карл се смути, когато Пейджи го прегърна.

— Карл, — рече Марти, — какво щеше да стане с нас, ако не беше ти? На теб дължим всичко.

Големият мъж истински се изчерви.

— Щяхте някак да се оправите. Вие сте жизнени и борбени. Каквото и да съм направил за вас, то е само онова, което всеки би сторил.

— Не и в наши дни — възпротиви се Марти.

— Дори и в наши дни — рече Карл. — Добрите хора са повече от лошите. Аз наистина вярвам в това. Нужно ми е.

Карл влезе в джипа и тогава Шарлът и Емили го целунаха, защото всички знаеха, без някой да го споменава, че вече никога няма да го видят.

Емили му даде Пийпърс.

— Имаш нужда от приятел — рече тя, — не може да си все сам. Освен това той никога няма да свикне да ме нарича Сузи Лори. Сега вече е твой любимец.

— Благодаря ти, Емили. Ще се грижа добре за него.

Карл се намести зад волана и затвори вратата, а Марти се наведе към отворения прозорец.

— Ако разрушим Мрежата, смяташ ли, че отново ще я изградят?

— Нея или нещо от същия род — отвърна Карл без колебание.

Притеснен, Марти продължи:

— Предполагам, че ще разберем, ако го сторят... когато отменят изборите, например...

— О, изборите никога няма да бъдат явно отменени — рече Карл и запали двигателя. — Те ще се провеждат както досега, с всички опозиционни политически партии, съглашения, дебати, злостни кампании и цялата необходима врява и тупурдия. Но всеки един от кандидатите ще бъде избран от верноподаниците на Мрежата. Джон, ако някога наистина вземат цялата власт в свои ръце, те са единствените, които ще знаят за това.

Изведнъж Марти почувства същия мраз както във вторник вечерта, когато стоеше сред снежната виелица.

Карл вдигна ръка за поздрав с разперени пръсти, както правеха героите от „*Стар Трек*“.

— Бъдете живи и здрави! Успех! — каза той и потегли.

Марти стоеше на каменистата пътека, загледан в отдалечаващия се джип, който след секунди излезе на шосето, зави наляво и се загуби от погледа му.

9.

През декември, както и през цялата следваща година, големите заглавия, тръбящи за скандални, свързани с Мрежата, държавни измени, политически заговори, убийства и световни кризи, не слизаха от първите страници на вестниците. Обаче, противно на очакванията си, Джон и Ан Голт не обръщаха голямо внимание нито на пресата, нито на телевизията. Те трябваше да изградят своя нов живот, а това не бе никак лесно.

Ан отрязва дългата си руса коса и я боядиса кафява. Преди да се запознаят с останалите обитатели на околните бунгала и собствениците на ранчо в този земеделски район, Джон си пусна брада. Не се изненада много, когато забеляза, че тя е силно прошарена. Доста бели нишки се забелязваха и в косите му.

С най-обикновен шампоан-оцветител косата на Ребека от руса стана кестенява, а Сузи Лори съвсем се промени, когато я подстригаха като момче. И двете момичета растяха бързо. Времето бързо щеше да заличи евентуалната прилика между тях и когото и да било друг от миналото им.

Запомнянето и използването на нови имена се оказа много по-лесно отколкото съставянето и запомнянето на едно съвсем обикновено, но фалшиво минало. Дори измислиха игра, подобна на „Виж кой е маймуната сега!“

Нощем непрекъснато ги спохождаха кошмари. Макар че врагът, когото познаваха, бе съвсем обикновен на вид както денем, така и нощем, те въпреки това всеки път очакваха падането на нощта със страх, както суеверните хора в древността. Внезапните шумове в къщата ги караха да подскачат.

Едва когато дойде Коледа, Джон Голт се осмели да се надява, че навярно биха могли да започнат този нов живот и да намерят щастие в него. И точно тогава Сузи Лори се сети за пуканките.

— Какви пуканки? — попита я Джон.

— Нали близнакът на дядо Коледа сложи пет килограма царевични зърна в микровълновата печка — каза тя, — макар че фурната едва ли може да побере толкова много... Но да кажем, че са се

събрали. Какво е станало след като са се изпекли и са се превърнали в пуканки?

Същата нощ часът за приказки се състоя за първи път и трая повече от три седмици, след което се превърна в постоянна практика.

В края на януари семейство Голт се чувстваха вече достатъчно уверени, за да се осмелят да запишат Ребека и Сузи Лори в местното училище.

През пролетта те вече имаха нови приятели, както и нови спомени за семейство Голт, които не бяха измислени.

Тъй като притежаваха седемдесет хиляди в брой, а и къщата им бе изплатена, не чувстваха остра необходимост веднага да си намерят работа. Притежаваха също и четири кашона с първите издания от най-ранните произведения на писателя Мартин Стилуотър. От корицата на списание „Тайм“ не слизаше въпросът: *Къде е Мартин Стилуотър?* Първите издания на романите му, струващи по няколкостотин долара всяко в магазините за колекционери, през пролетта започнаха да се продават на пет пъти по-висока цена, а в бъдеще стойността им сигурно щеше да нарасне по-бързо дори от най-надеждните акции с най-висок лихвен процент. Ако продаваха по едно-две в различни и далечни градове, щяха добре да си живеят, докато започнеха работа.

Джон се представи на новите си съседи и познати като някогашен застрахователен агент от Ню Йорк Сити. Казваше им, че е получил значително, макар и не огромно наследство. Отдавна мечтаел за живот сред природата и сега се мъчел да успее като поет.

— Ако в близките години не започна да продавам стиховете си, тогава ще се опитам да напиша роман... — обичаше да казва той. — А ако и от това нищо не излезе, чак тогава ще му мисля.

Ан си стоеше вкъщи и се занимаваше с домакинството, но вече го нямаше предишният стрес — разстроените клиенти и вечното пътуване в задръстването от коли. Тя преоткри в себе си един талант, на който не бе обръщала внимание от ученическите си години — рисуването. Ан започва да илюстрира стихотворенията на мъжа си, които той от години пишеше в една тетрадка-бележник: *Приказки за Ребека и Сузи Лори*.

Вече бяха живели в Уайоминг пет години, когато *Злият двойник на дядо Коледа* от Джон Голт, с илюстрации от Ан Голт се превърна в зашеметяващ коледен бестселър. Нито авторът нито илюстраторката

позволиха да ги снимат за обложката на корицата и учтиво отклониха всички покани за рекламни авторски пътувания из страната. Отказаха също да бъдат интервюирани, като обясниха че единственото нещо, което ги интересува, е да живеят спокойно и да създадат още детски книги.

Децата бяха здрави и се източиха. Станаха високи момичета. Ребека започна да излиза с момчета, но преди това внимателно ги подбираше. Сузи Лори винаги им намираше недостатъци.

Понякога Джон и Ан си мислеха, че техният свят е твърде много плод на фантазията им и се мъчеха да бъдат в крак с най-новите събития като започваха да се оглеждат и ослушват за някакъв знак или предзнаменование, макар изобщо да не искаха да ги обсъждат помежду си. Изглежда хората не можеха да си представят живота без грубия деспотизъм на едно или друго правителство, без войни, без една или друга форма на омраза. Ето защо в крайна сметка Голтови винаги загубваха интерес към новините и се връщаха в света, който бяха измислили за себе си.

Един ден по пощата за тях пристигна роман с меки корици. Върху големия кафяв плик нямаше обратен адрес, а в книгата не бе оставена никаква бележка. Романът беше научно фантастичен и действието се развиваше в далечното бъдеще, когато човечеството бе овладяло всички звезди, но не и всичките си проблеми. Заглавието беше *Бунтът на човекоробота*. Джон и Ан Голт го прочетоха. Решиха, че е много добре измислен и съжалиха, че никога няма да имат възможност да изразят почитанията си на автора.

Издание:

Дийн Кунц. Мистър Убийство

Превод: Вилиана Данова

Художник: Петър Станимиров

Редакция на стиховете: П. Станимиров

Печат: „Полипринт“ — Враца

ИК „Плеяда“, 1994 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.